LARRY NIVEN

Inginerii Lumii Inelare

SF 25

Teora

Inginerii Lumii Inelare dovedește imaginația și conține detaliile convingătoare și ritmul alert care au ajuns să fie asociate cu romanele lui Larry Niven. În plus, răspunde la multe dintre întrebările care i-au obsedat pe cititorii volumului ce deschide seria Lumii Inelare.

Poul Anderson

Cei care n-au citit ***Lumea Inelară*** nu vor avea probleme în urmărirea acțiunii din această explorare spectaculoasă a unei planete uluitoare. Stilul lui Niven a rămas limpede și eficient, speculațiile sale științifice sunt la fel de ingenioase, iar rasele extraterestre continuă să intrige.

Frank Herbert

LARRY NIVEN

INGINERII LUMII INELARE

Traducere de Mihai Bădescu

Teora

Titlul original: THE RINGWORLD ENGINEERS

Copyright ©1980 by Larry Niven

Translation Copyright ©1997 by **Editura Teora**
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin editurii Teora. Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al editurii Teora.

Distribuție

București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel.: 069/21.04.72; fax: 069/23.51.27
Bacău: Calea Mărășești nr. 5; tel/fax: 034/18.18.26

Teora – Cartea prin poștă

CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel./fax: 635.14.41

Teora

CP 79-30, cod 72450 București, România
Fax: 210.38.28

Șef de redacție: Mihaela Ștefan
Responsabil de colecție: Marius Dinescu
Redactare: Constantina Paligora
Tehnoredactare: Techno Media
Coperta: Valentin Tănase
NOT: 1822 SF INGINERII LUMII INELARE
ISBN: 973-601-353-7
Printed in Romania

DEDICAȚIE

Lumea Inelară a împlinit zece ani; cu toate acestea, nu contenesc să-mi sosească scrisori despre ea. Oamenii au comentat, direct sau indirect, presupunerile mele, precum și implicațiile matematice, ecologice sau filozofice, ca și cum Lumea Inelară ar fi fost un proiect ingineresc propus, iar ei ar fi fost plătiți să-l transpună în viață.

Cineva din Washington, D.C. mi-a trimis corecturile sale la prima ediție a *Lumii Inelare,* cu titlul „The Niven-McArthur Papers, vol. I" (Analele Niven-McArthur, vol. 1). Mărturisesc, mi-au fost de un enorm ajutor. (Oricum, dacă aveți prima ediție din *Lumea Inelară,* cea cu greșeli în ea, trebuie să știți că valorează acum o avere.)

Elevii unui liceu din Florida au determinat necesarul pentru sistemul de irigație.

De la un profesor din Cambridge mi-a sosit o estimare a rezistenței minime la rupere a *scrith*-ului.

Freeman Dyson (Freeman Dyson!) crede din toată inima în Lumea Inelară(!) dar nu înțelege de ce Inginerii nu ar fi construit în schimb unele mai mici. Acestea însă n-ar fi fost mai sigure. Sper ca răspunsul pe care-l dau în carte să fie pe de-a-ntregul satisfăcător.

Desigur, nu sunt substanțe petrochimice pe Lumea Inelară. Frank Gasperik a subliniat că orice civilizație de nivelul nostru trebuie să se bazeze pe alcool. Oamenii-Mașină ar putea utiliza resturile vegetale și în alte scopuri, până la includerea lor într-o industrie a maselor plastice.

În timpul unei conferințe pe care am ținut-o la Boston, cineva din sală a subliniat că, din punct de vedere matematic, Lumea Inelară ar putea fi tratată ca un pod suspendat, fără puncte de sprijin. Simplu în concept, greu de construit.

Din toate părțile au sosit păreri vizând necesitatea folosirii jeturilor de orientare. (În timpul Convenției Mondiale de Science Fiction din 1971, studenții de la MIT cântau pe holurile hotelului: LUMEA INELARĂ ESTE INSTABILĂ!). Dar Ctein și Dan Alderson, lucrând independent,

au avut nevoie de mai mulți ani pentru a cuantifica această instabilitate. Mai mult, Ctein a calculat și datele necesare *mutării* Lumii Inelare.

Dan Alderson a fost suficient de amabil încât să-mi calculeze parametrii sistemului de apărare antimeteoritic al Lumii Inelare... acest lucru fiind, în realitate, *singura* informație pe care am solicitat-o eu.

Mă adresez vouă, celor care ați depus atâtea eforturi și ați scris toate aceste scrisori: vă previn că lucrarea de față n-ar fi existat fără ajutorul vostru nesolicitat. Nu avusesem nici cea mai mică intenție de a scrie o continuare la *Lumea Inelară*. Vouă vă dedic această carte.

PARTEA ÎNTÂI

1. CABLAT

Când intraseră cei doi bărbați, Louis Wu era cablat.

Stătea în poziția lotus deschis, pe luxuriantul covor galben din iarbă de interior și afișa un zâmbet fericit și visător. Apartamentul era mic, compus doar dintr-o singură cameră mare, astfel încât putea vedea ambele uși. Pierdut însă în beatitudinea pe care numai un cablat o cunoaște, nu-i văzuse sosind. Apăruseră brusc: doi tineri blonzi, de peste doi metri înălțime, care acum îl studiau cu un fel de compasiune. Unul dintre ei mormăi ceva și lăsă să-i cadă la loc în buzunar un obiect de forma unei arme. În timp ce se apropiau, Louis Wu apucă să se ridice în picioare.

Nu-i păcălise doar zâmbetul lui fericit, ci și droudul cât pumnul ce ieșea din ceafa lui, ca un cancer din plastic negru. Mai avuseseră de-a face cu astfel de drogați și știau la ce să se aștepte. Ani întregi nu aveau alt gând decât să-și vâre curent în centrul plăcerii din creier. Ajungeau să moară de foame din pricină că nu mai aveau grijă de ei înșiși. Cel de față era cu aproape o jumătate de metru mai scund decât ei.

În timp ce se aplecară să-l prindă, Louis fandă lateral pentru balans și lovi de trei ori la rând. Numai după ce unul dintre invadatori rămase fără suflu, ghemuit pe podea, celălalt găsi de cuviință să se retragă.

Louis îl urmări.

Pe tânăr aproape că-l paralizase zâmbetul absent cu care Louis avea să-l ucidă. Apucase arma din buzunar prea târziu. Cu o lovitură, Louis i-o zbură din mână. Apoi, un pumn masiv se abătu asupra rotulei (gigantul rămase nemișcat), asupra vintrelor și inimii (gigantul se aplecă în față cu un geamăt ascuțit), asupra gâtului (geamătul încetă brusc).

Celălalt tânăr se ridicase în mâini și genunchi, respirând anevoie. Louis îl lovi la carotidă de două ori.

Invadatorii zăceau nemișcați în luxurianta iarbă galbenă.

Louis Wu se întoarse să încuie ușa. Zâmbetul extaziat nu-i părăsi nici o clipă chipul, chiar și atunci când descoperi că ușa era încuiată și dispozitivul de alarmă anclanșat. Verifică și ușa de la balcon; se dovedi zăvorâtă și cu dispozitivul de alarmă în funcțiune.

Cum naiba reușiseră să intre?

Uluit, se așeză în poziția lotus, în locul unde se găsea, și nu mai mișcă din nou, aproape o oră.

În cele din urmă, se auzi un clinchet și droudul fu întrerupt.

Această patimă era cel mai tânăr păcat al omenirii. În anumite momente ale istoriei lor, multe culturi din spațiul uman consideraseră obiceiul respectiv drept cel mai mare flagel. El îi sustrăgea pe împătimiți de la o muncă utilă, pentru a-i lăsa să moară încet datorită autonegligenței.

Timpurile însă se schimbaseră. Câteva generații mai târziu, aceleași culturi considerau același viciu ca pe ceva aproape nevinovat, ce nu se putea compara cu cele vechi precum alcoolismul, drogurile sau jocurile de noroc. Cei care ar fi fost oricum corupți de droguri, se puteau considera fericiți dacă apelau la curent. Mureau mai târziu și nu manifestau tendința de a avea copii.

Costa foarte puțin. Un negustor de extaz ar fi putut crește prețul operației, dar pentru ce? Oricum împătimitul nu se putea cupla până ce nu i se implantau conductori în centrul plăcerii din creier. O dată implantul făcut, negustorul nu mai avea nici o putere asupra lui, pentru că împătimitul își procura plăcerea cu ajutorul curentului casnic.

Extazul era în stare pură, fără reziduuri sau mahmureală.

Pe vremea lui Louis Wu, cei care puteau fi subjugați de curent sau de alte mijloace de autodistrugere se născuseră din rasa umană în urmă cu opt sute de ani.

Acum, existau deja dispozitive ce puteau activa de la distanță centrul plăcerii victimelor. Deși taspurile erau declarate ilegale pe majoritatea lumilor și construirea lor era foarte costisitoare, se utilizau totuși. (Iată un pribeag zdrențăros, pe chipul căruia furia și mizeria sunt adânc întipărite. Din spatele unui copac îl poți schimba complet. Clic! Chipul i se luminează. Într-o clipă, a uitat de toate necazurile lui...) În general, ele nu distrugeau viețile și majoritatea oamenilor le suportau.

Releul de timp țârâi scurt și întrerupse droudul.

Pentru o clipă, Louis Wu păru că se prăbușește pe dinăuntru. Își întinse încet mâna peste scalpul neted până la baza coditei de păr negru

și extrase droudul din soclul de pe ceafă. Îl ținu pentru o clipă în mână, contemplându-l, apoi, ca de obicei, îl aruncă într-un sertar și-l încuie. Respectivul sertar dispăru instantaneu. Pupitrul, ce părea o antichitate din lemn masiv, era construit din foițe metalice, având nenumărate despărțituri pentru compartimente secrete.

Fusese mereu tentat să reseteze releul. O făcuse adeseori în primii ani de practicare a viciului. Neglijența îl transformase într-o marionetă zdrențăroasă și scheletică, ce arăta în permanență murdară. În cele din urmă, adunase ceea ce mai rămăsese din vechea lui demnitate și construise un releu care-i oferea pauze de douăzeci de minute. Setarea actuală îi oferea cincisprezece ore de curent și douăsprezece de pauză pentru somn și ceea ce se putea numi întreținere.

Cadavrele erau încă acolo și Louis nu avea nici o idee ce să facă cu ele. Dacă ar fi anunțat imediat poliția și ar fi atras atenția acesteia... ce le mai putea spune însă acum, după aproape o oră și jumătate? Că zăcuse inconștient? Cu siguranță i-ar fi scanat craniul, în căutarea fracturilor!

Știa ce i se-ntâmplă. În depresia neagră ce urma întotdeauna după deconectare, pur și simplu nu putea să ia nici o decizie. Își urma doar rutina de întreținere, aidoma unui robot. Chiar și mesele și le preprogramase.

Bău un pahar plin cu apă, activă bucătăria, intră în baie. Îi trebuiră apoi aproape zece minute de exerciții dure pentru a combate depresia prin oboseală. Evitase să se mai uite la cadavrele înțepenite. După terminarea exercițiilor, masa era gata. Mâncă fără plăcere... amintindu-și că pe vremuri mânca, făcea exerciții și orice altceva cu droudul cuplat pe ceafă, reglat la o zecime din intensitatea normală. O vreme, trăise cu o femeie, și ea împătimită de curent. Făceau dragoste cuplați... se amuzau cu jocuri, născoceau șarade... până când ea își pierduse interesul pentru absolut orice în afara curentului. La vremea respectivă, Louis își recâștigase suficient din prudența sa înnăscută pentru a părăsi Pământul.

Se gândi apoi că i-ar fi fost mai ușor să plece și din această lume decât să se descotorosească de două cadavre imense și ușor observabile. Dar dacă era deja sub observație?

Nu păreau a fi agenți ARM. Mari, puțin musculoși și prea puțin bronzați de un soare mai mult roșcat decât galben, erau cu siguranță tipi de gravitație redusă, probabil Canyoniți. Nu se luptaseră așa cum o făceau cei din ARM... deși reușiseră să treacă de alarmă. Puteau fi însă angajați de cei de la ARM, și în acest caz cineva îi aștepta.

Louis Wu dezactivă ușa balconului și ieși.

Canyon nu urma aceleași reguli ca și celelalte planete.

Planeta nu era cu mult mai mare decât Marte. Până în urmă cu numai câteva sute de ani, atmosfera sa era suficient de densă pentru a suporta plante fotosensibile. Aerul conținea oxigen, dar mult prea puțin pentru a fi respirat de oameni sau de Kzini. Viața indigenă era la nivelul lichenilor, iar animale nu apăruseră deloc.

Existau însă monopoli magnetici în haloul cometar din jurul soarelui galben-portocaliu și minerale radioactive chiar în subsolul planetei. Imperiul Kzinti înglobase planeta și o populase, cu ajutorul domurilor și al compresoarelor. O numiseră Warhead*, din pricină că se învecina cu lumile Pierin, încă necucerite.

O mie de ani mai târziu, Imperiul Kzinti, în plină expansiune, ajunsese la spațiul uman.

Războaiele Om-Kzin se terminaseră demult, de pe vremea când se născuse Louis Wu. Oamenii le câștigaseră pe toate. Kzinii avuseseră dintotdeauna tendința de a ataca înainte de a fi pe deplin pregătiți. Civilizația pe Canyon era, așadar, o moștenire a celui de-al Treilea Război Om-Kzin, când lumea umană Wunderland își dezvoltase gustul pentru arme esoterice.

„*Negociatorul*" de pe Wunderland fusese utilizat o singură dată. Era, de fapt, o versiune gigantică a unei obișnuite unelte miniere; un dezintegrator al cărui flux anihila sarcina electronului. Acolo unde cădea raza dezintegratorului, materia devenea brusc și violent pozitivă, autodezintegrându-se într-o ceață de particule monoatomice.

Wunderland construise și transportase pe sistemul Warhead un imens dezintegrator al cărui flux paralel anihila și sarcina protonului.

Cele două fascicule de unde loviseră suprafața planetei Canyon la aproape cincizeci de kilometri depărtare unul de altul. Roca împreună cu fabricile și locuințele Kzinti se risipiseră ca un praf și un perete de lumină solidă unise cele două puncte. Arma săpase aproape douăzeci de kilometri în scoarța planetei, dezvelind-o până la magmă, pe o regiune mai întinsă decât Golful California de pe Pământ, regiune care se deplasa de la est spre vest o dată cu rotația planetei. Complexul industrial dispăruse cu desăvârșire. Cele câteva domuri protejate de câmpurile de stază fuseseră înghițite de magma ce se revărsa din centrul marelui canion și se solidifica pe margini.

Rezultatul final fusese o mare înconjurată de țărmuri prăpăstioase, de mai mulți kilometri înălțime, înconjurând la rândul ei o insulă îngustă.

---

* Warhead – focos sau încărcătură explozibilă. (n. trad.)

Alte lumi umane se puteau îndoi că *„Negociatorul"* de pe Wunderland ar fi pus capăt războiului. În mod normal, Patriarhia Kzinti nu s-ar fi îngrozit de adâncimea râpelor. Wunderlandezii însă nu aveau asemenea dubii.

Astfel, Warhead fusese anexată după cel de-al Treilea Război Om-Kzin și devenise Canyon. Desigur, viața de pe planetă suferise din pricina gigatonelor de praf ce căzuseră pe suprafața sa și datorită pierderii apei, care se precipitase și formase marea din canion. În schimb, în interiorul aceluiași canion, presiunea aerului devenise suficient de confortabilă pentru a permite apariția unei oaze de civilizație.

Apartamentul lui Louis Wu se găsea la etajul al doisprezecelea, pe latura de nord a canionului. Când trecuse de ușa balconului, noaptea acoperea baza acestuia, dar latura lui sudică strălucea încă în lumina zilei. Grădini suspendate din licheni nativi acopereau țărmurile. Vechile elevatoare păreau ațe argintii suspendate la kilometri înălțime de stânca retezată. Cabinele de transfer le transformaseră în obiecte desuete, dar turiștii încă le utilizau datorită priveliștii oferite.

Balcoanele se ridicau peste centura parcurilor ce coborau spre centrul insulei. Vegetația avea un aspect ciudat, amintind de un parc de vânătoare Kzinti: pete roz și portocalii amestecate cu biosfera terestră, de import. De altfel, formele de viață Kzinti erau un aspect comun pe tot cuprinsul canionului.

Turiștii Kzini erau aproape la fel de numeroși ca și cei umani. Masculii semănau cu niște pisici mari, portocalii, deplasându-se pe labele din spate... sau aproape. Urechile lor străluceau ca niște umbrele de soare chinezești, cozile roz erau lipsite de păr, iar picioarele drepte și mâinile robuste trădau faptul că erau fabricanți de unelte. Aveau aproape doi metri și jumătate înălțime și, deși evitau cu scrupulozitate turiștii umani, își scoteau ghearele deasupra degetelor negre dacă vreunul dintre aceștia trecea prea aproape. Poate din reflex.

Odată, Louis se întrebase ce impuls îi adusese înapoi pe o lume care odinioară le aparținuse. Poate că unii aveau strămoși aici, congelați dar în viață, în domurile îngropate sub lava insulei. Într-o zi, trebuia să cerceteze...

Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse aici, pe Canyon, din cauza sârmei care-l chema tot timpul. Oamenii și Kzinii urcaseră acele stânci prăpăstioase doar pentru plăcerea sportului în gravitație redusă.

Ei bine, acum avea o ultimă șansă să încerce. Era una dintre cele trei ieșiri posibile. A doua o constituiau elevatoarele, iar cea de-a treia – o cabină de transfer până la Grădinile Lichenilor, pe care nu le văzuse niciodată.

Apoi, pentru restul călătoriei, ar fi avut nevoie de un costum presurizat, suficient de ușor să încapă într-o geantă mai mare.

Pe suprafața planetei existau numeroase mine; de asemenea, se manifesta o preocupare de prezervare cu orice preț a diverselor varietăți de licheni nativi. Restul peisajului amintea foarte bine de cel lunar. Cu precauțiile de rigoare, un om ar fi putut ateriza nedetectat cu o astronavă și ar fi putut s-o ascundă cu ușurință, pentru că numai o cercetare cu radare puternice ar fi descoperit-o. Un om precaut o făcuse deja. De nouăsprezece ani, nava lui Louis Wu aștepta ascunsă într-o peșteră, pe versantul nordic al unui munte de minereuri sărace. O groapă umbrită în permanență, de pe suprafața lipsită de aer a planetei Canyon.

Cabinele de transfer, elevatoarele sau cățărarea pe stânci. Dacă Louis Wu ar fi ajuns până la suprafață, s-ar fi simțit în largul lui. Dar cei de la ARM puteau supraveghea toate ieșirile.

Era un joc paranoid pe care-l juca cu el însuși. Cum ar fi putut să-l găsească poliția terestră? Își schimbase figura, tunsoarea și felul de viață. Renunțase la toate lucrurile care odinioară îi plăceau la nebunie. Utilizase un pat în locul discurilor de dormit, evitase brânza ca și cum ar fi fost lapte stricat, iar apartamentul și-l mobilase cu articole retractabile. Singurele haine pe care le avea erau din fibre naturale scumpe, fără nici un fel de efecte optice.

Părăsise Pământul în postura unui drogat emaciat de visele electrice. De atunci, își impusese o dietă rațională, se torturase cu exerciții și cu un curs săptămânal de arte marțiale (considerate ilegale – în orice caz, ar fi fost înregistrat de poliția locală, dacă l-ar fi descoperit, dar nu sub numele lui adevărat). Ajunsese să întruchipeze în mod satisfăcător o sănătate înfloritoare și o musculatură puternică, pe care tânărul Louis Wu nu se străduise niciodată să le cultive. Cum ar mai fi putut să-l recunoască cineva de la ARM?

Dar, mai ales, *cum reușiseră să intre?* Nici un spărgător obișnuit n-ar fi putut să treacă de sistemul său de alarmă.

Zăceau morți în iarba apartamentului și foarte curând mirosul cadavrelor avea să sufoce sistemul de condiționare a aerului. Se simțea acum un pic rușinat, deoarece se purtase ca un ucigaș cu sânge rece. Dar îi invadaseră teritoriul și nu era vinovat că îl găsiseră cablat. Chiar și durerea este un condiment care se adaugă plăcerii, iar aceasta – asemeni plăcerii umane de a ucide un hoț prins asupra faptului – este puternic intensificată. Știuseră cine era, și numai acest fapt era de natură să-l pună în gardă, făcându-l totodată să-l considere și un afront personal.

Turiștii Kzinti și umani ce se amestecau acolo jos, pe stradă, cu indigenii, păreau suficient de inocenți, și probabil că așa și erau. Dacă cineva de la ARM l-ar fi privit acum, cu siguranță ar fi folosit un binoclu, urmărindu-l de la una dintre ferestrele oarbe ale imobilelor. Nici unul dintre turiști nu privea în sus... dar ochii lui Louis Wu se opriseră asupra unui Kzin.

Doi metri și jumătate înalt, un metru lat, blană portocalie groasă și pătată cu gri pe alocuri: un Kzin ca toți ceilalți. Ceea ce-i atrăsese atenția lui Louis era felul în care-i crescuse blana. Smocuri inegale și albicioase pe mai bine de jumătate din corpul extraterestrului, ca și cum pielea de dedesubt ar fi fost toată numai cicatrice. Două pete negre marcau orbitele, dar ochii Kzinului nu priveau peisajul, ci scrutau figurile trecătorilor umani.

Louis abia își reprimă impulsul de a rămâne cu gura căscată de uimire. Se răsuci și intră înapoi în cameră, fără să dea impresia că se grăbește. Încuie ușa balconului și anclanșă din nou alarma, apoi scoase pe masă droudul din ascunzătoare. Mâinile îi tremurau.

Pentru prima oară în douăzeci de ani, îl văzuse pe Interlocutor. Fostul ambasador în spațiul uman, alături de care Louis Wu, un Păpușar Pierson și o ciudată fată umană exploraseră o minusculă porțiune dintr-o enormă structură numită Lumea Inelară, și care își dobândise numele întreg de la Patriarhul Kzinti pentru comoara cu care se întorsese. Acum ai fi putut să mori, dacă i te-ai fi adresat cu denumirea unei profesiuni, totuși *care* îi era numele adevărat? Ceva ce începea cu un râgâit, ceva de genul germanului *ch* sau ca răgetul de avertizare al unui leu: *Chmeee*, ăsta era. Dar ce căuta aici? Căpătând un nume adevărat, un teritoriu și un harem, Chmeee n-ar fi avut nici un motiv să mai părăsească planeta Kzin vreodată. Pretenția de a se fi deghizat în turist pe o lume anexată de oameni era ridicolă.

Să fi știut că Louis Wu era în canion?

Acum trebuia să plece neapărat. Să urce pereții canionului și să ajungă la navă.

Era motivul pentru care Louis Wu umbla la reglajul droudului, îngustându-și ochii în timp ce acționa cu instrumente delicate asupra unor comenzi minuscule. Mâinile continuau să-i tremure enervant.

... Droudul trebuia reglat oricum, de vreme ce urma să abandoneze ziua de 27 de ore de pe Canyon. Știa unde să fugă. Tot o lume din spațiul uman, dar cu o suprafață lunară mult mai întinsă. Putea ateriza nedetectat în vacuumul de la West End din Jinx... setarea droudului acum... apoi câteva ore cablat, să se relaxeze. Totul avea sens. Își îngădui două ore.

Trecuseră aproape două ore, când sosi și cel de-al treilea invadator. Prins de plăcerea sârmei, Louis nu s-ar fi deranjat. Chiar socotise prezența invadatorului un soi de destindere.

Creatura stătea bine înfiptă pe trei picioare, unul posterior și două anterioare, depărtate. Între umeri, se contura o protuberanță groasă și rotundă: craniul acoperit de o coamă aurie, ondulată în inele, în care scânteiau bijuterii. Două gâturi lungi și sinuoase se ridicau de o parte și de alta a craniului, pentru a se termina cu două capete turtite. Acele guri cu buze întredeschise serviseră Păpușarilor drept mâini de-a lungul întregii lor istorii. Într-una dintre ele noul invadator ținea un paralizator de proveniență umană, iar limba lungă și bifurcată era încolăcită peste trăgaci.

Louis Wu nu mai văzuse un Păpușar Pierson de douăzeci și doi de ani. Îl găsea destul de drăguț.

Și apăruse de nicăieri. De data asta, Louis îl văzuse cum se materializase în mijlocul covorului său de iarbă galbenă. Se îngrijorase degeaba; ARM-ul nu putea fi implicat în asta. Problema hoților de pe Canyon se explica de la sine.

„Discuri de pășit!", strigă Louis fericit. Se aruncă asupra străinului, cu gândul că Păpușarii erau lași...

Paralizatorul străluci oranj. Louis Wu se lungi pe carpetă cu toți mușchii blocați. Inima îi bătea puternic, iar prin fața ochilor îi defilau pete negre.

Păpușarul ocoli delicat cele două cadavre. Îl privea din două direcții; apoi, ochii se apropiară de el. Două perechi de dinți-ventuză îi prinseră ferm încheieturile, dar fără să-l rănească. Păpușarul îl târî de-a-ndăratelea pe covor, apoi îi dădu drumul.

Apartamentul dispăru.

Nu se putea spune că Louis Wu era speriat. Nu simțea o asemenea senzație neplăcută. Calm (bucuria uniformă din sârmă îi permitea un nivel de abstractizare imposibil de atins de muritorii de rând), înregistra, pur și simplu, imaginea lumii ce i se oferea.

Văzuse felul în care funcționa sistemul discurilor de pășit, pe lumea de origine a Păpușarilor Pierson. Era un sistem deschis de teleportare, cu mult superior sistemului închis al cabinelor de transfer utilizate pe lumile oamenilor.

Aparent, un Păpușar instalase discuri de pășit în apartamentul lui Louis; trimisese doi canyoniți care să-l aducă, iar când aceștia dăduseră greș, venise în persoană. Însemna că avea nevoie disperată de el.

Raționamentul era de două ori liniștitor. Mai întâi că ARM-ul nu avea nici un amestec, apoi, Păpușarii erau păstrătorii unei tradiții de un milion

de ani a filozofiei lașității iluminate. Cu siguranță, nu-i dorea moartea; ar fi putut s-o obțină mai ieftin și cu mai puțin risc. I-ar fi fost ușor să-l sperie.

Zăcea în continuare pe o porțiune de iarbă galbenă și făcea speculații. Ar fi trebuit să se afle pe un disc de pășit. În jurul său, zărea o imensă blană portocalie, sau... mai degrabă un Kzin prăbușit, cu ochii deschiși, adormit, paralizat sau mort – în fapt, era chiar Interlocutorul. Louis se bucură să-l vadă.

Se găsea într-o astronavă, o carcasă Produs General. Dincolo de pereții transparenți, lumina strălucitoare a soarelui scotea în evidență un peisaj lunar extrem de accidentat. Petele verzui-violacee de licheni îi dovedeau că era vorba tot de Canyon.

Oricum, nu era îngrijorat.

Păpușarul îi eliberase încheieturile. În coama lui străluceau ornamente; nu bijuterii naturale, ci mai degrabă ceva asemănător opalelor negre. Unul dintre capetele sale turtite și fără creier tocmai îi decupla droudul de craniu. Apoi, Păpușarul păși pe o platformă dreptunghiulară și dispăru cu droud cu tot.

2. RECRUTAREA

Ochii Kzinului îl priveau de o bună bucată de vreme. Acum, uriașa felină paralizată încercă să-și dreagă vocea și cârâi:

— Loo-ii Woo...

— Uh! răsuflă ușurat Louis. Se gândise cum să se omoare, dar nu găsise nici o cale. Abia dacă-și putea mișca degetele.

— Louis, ...ști cablat?

— Ungle, răspunse bărbatul, în dorința de a câștiga timp.

Reuși. Kzinul renunță să mai facă vreun efort. Deși singura lui preocupare era droudul lipsă, Louis urmă un vechi reflex. Privi în jurul său pentru a estima cât de gravă este situația.

Hexagonul cu iarbă de interior de sub el marca receptorul discului de pășit. Cercul negru de dincolo de el era, cu siguranță, transmițătorul. În rest, atât podeaua, cât și pereții erau transparenți.

Hiperpropulsorul se întindea sub podea, aproape pe toată lungimea astronavei. Louis trebuia să recunoască mașinile după principiile primare. Evident, nu erau de fabricație umană; aveau aspectul semilichid al majorității construcțiilor Păpușarilor. Deci, astronava avea capacitatea vitezelor superluminice. Părea să fie destinată unei călătorii îndelungate.

Prin peretele din spate putea privi într-o cală prevăzută cu o deschidere curbă, în cadrul căreia se zărea un con asimetric, înalt de zece metri și cam de două ori mai lung. Vârful era un fel de turelă cu locașuri pentru armament și/sau instrumente de cercetare. Sub turelă se găsea o fereastră curbă, iar mai jos de ea – o ușă care, o dată deschisă, putea servi și ca rampă de coborâre.

Era un lander, un vehicul de explorare. Construit de oameni – gândi Louis – la comandă, întrucât nu avea deloc aspectul acela semifluid. Dincolo de lander, mai zări un perete argintiu, probabil un rezervor de combustibil.

Nu vedea însă nici o ușă în propriul său compartiment.

Cu un efort deosebit, Louis își întoarse capul. Privirea i se îndrepta acum spre puntea de comandă a navei. O imensă secțiune din astronavă avea pereții colorați într-un verde-opac; reușea să zărească peste ei un perete curb de monitoare, butoane pe care erau gravate cifre, dar și manete potrivite pentru gurile Păpușarilor. Scaunul pilotului era, de fapt, o șa capitonată cu atenuatoare de șoc și locașuri potrivite pentru coapsele și umerii unui Păpușar Pierson. Peretele din față nu avea nici el ușă.

Spre dreapta, ce-i drept, celula era destul de lungă. Remarcă o cabină de dușuri, o pereche de discuri de dormit și o întindere considerabilă de blănuri bogate, acoperind ceea ce părea să fie patul de apă al unui Kzin. Între ele, Louis identifică, într-o structură masivă, un replicator de alimente și de medicamente de fabricație Wunderland. Dincolo de paturi, se ridicau mai mulți pereți verzui, dar fără nici o deschizătură. Se aflau într-o cutie fără nici o ieșire.

Astronava era construită de Păpușari: carcasă Produs General nr. 3, un cilindru turtit pe burtă și rotunjit la capete. Imperiul comercial al păpușarilor vânduse milioane de astfel de nave. Reclama lor pretindea că erau invulnerabile la orice pericol, cu excepția gravitației și a luminii vizibile. Pe vremea când Louis Wu se născtea, rasa Păpușarilor se hotărâse să părăsească spațiul cunoscut al Galaxiei și se îndreptase spre Norii lui Magellan. Acum, după aproape două sute de ani, carcase Produs General se întâlneau aproape peste tot. Unele își schimbaseră de zeci de ori proprietarul.

În urmă cu douăzeci și trei de ani, astronava *Mincinosul*, construită de Păpușari, se prăbușise pe suprafața Lumii Inelare la o viteză de o mie două sute de kilometri pe secundă. Un câmp de stază îi protejase pe Louis și pe ceilalți pasageri, iar carcasa nici măcar nu fusese zgâriată.

— Ești un războinic Kzinti, nu-i așa? spuse Louis, simțindu-și buzele groase și grele. Poți să ieși dintr-o carcasă Produs General?

— Nu, răspunse Interlocutorul. (*Nu* Interlocutorul, ci *Chmeee*!)

— Merita să te-ntreb. Dar, Chmeee, ce căutai tu pe Canyon?

— Am primit un mesaj. Louis Wu este în găleată pe Warhead, unde trăiește cablat. Erau și holograme, ca dovadă. Știi cu ce semeni când ești cablat? Cu o plantă marină care unduie la adierea curentului.

Louis simțea cum i se adună lacrimile la baza nasului.

— Tanj! Tanj, cu turmentarea mea! De ce ai venit?

— Am vrut să-ți spun cât de mult te disprețuiesc pentru asta.

— Cine ți-a trimis mesajul?

— Nu știu. S-ar putea să fi fost Păpușarii. Ne doreau pe amândoi. Dar, Louis, creierul tău este într-atât de ruinat încât să nu-ți dai seama că Păpușarii...

— Nu este Nessus, nu-i așa? Ai remarcat felul în care își ține coama? Ornamentarea părului trebuie să-i ia pe puțin o oră pe zi. Dacă l-aș fi văzut pe o lume a Păpușarilor, aș fi crezut că are un rang foarte înalt.

— Ei, și?

— Nici un Păpușar sănătos la minte nu și-ar risca viața într-o călătorie interstelară. Păpușarii își poartă lumea cu ei, ca să nu mai amintesc de cele patru lumi agricole. Călătoresc vreme de sute de mii de ani cu viteze subluminice tocmai pentru că nu au încredere în astronave. Prin urmare, oricine ar fi, este nebun, așa cum oamenii n-au mai văzut altul la fel. Nu știu la ce să mă aștept din partea lui. Dar uite că s-a întors.

Păpușarul era pe puntea de comandă, pe un disc de păsit hexagonal, și îi privea prin perete. Apoi, vorbi cu o plăcută voce feminină de contralto:

— Mă auziți?

Chmeee se aruncă brusc spre perete, rămase o clipă în picioare, apoi căzu icnind în patru labe. Aproape imediat, începu să izbească cu putere în zid. Orice Păpușar care ar fi fost martor al acestei scene ar fi leșinat pe loc, dar acesta continuă pe un ton la fel de calm:

— Expediția noastră este aproape reunită. Ne mai lipsește doar un membru din echipaj.

Louis descoperi că putea să se rostogolească și o făcu imediat, apoi spuse:

— Ia-o de la capăt! Ne-ai băgat într-o cutie, așa că nu mai trebuie să ne ascunzi nimic. Cine ești?

— Puteți să-mi alegeți ce nume doriți.

— *Ce* ești și ce vrei de la noi?

Păpușarul ezită o clipă.

— Am fost „Ultimul" pe planeta mea, perechea unuia pe care-l știți sub numele de Nessus. Acum nu mai sunt nici una, nici alta. Am nevoie de voi ca membri într-o nouă expediție pe Lumea Inelară, pentru a-mi recâștiga statutul.

— N-o să te ajutăm, răspunse Chmeee.

— S-a întâmplat ceva cu Nessus? întrebă Louis.

— Mulțumesc pentru grijă. Nessus e sănătos la minte și la trup. Șocul pe care l-a suferit pe Lumea Inelară a fost exact ceea ce i-a trebuit pentru a-și reveni mental. Acum este acasă și are grijă de cei doi copii ai noștri.

Ceea ce suferise Nessus, gândi Louis, ar fi șocat pe oricine. Băștinașii de pe Lumea Inelară îi tăiaseră unul dintre capete. Dacă Louis și Teela nu s-ar fi gândit să utilizeze un garou, ar fi sângerat până și-ar fi dat duhul.

— Presupun că i-ați transplantat un cap nou.

— Desigur.

— N-ai fi aici, interveni Chmeee, dacă n-ai fi nebun. Și atunci, mă întreb de ce ar alege trilioanele de Păpușari o minte bolnavă care să-i conducă?

— Eu nu mă consider nebun. – Piciorul din spate al Păpușarului se îndoia neobosit. (Figurile lui, dacă ar fi arătat vreo expresie, exprimau o infinită idiotenie.) – Vă rog să nu vă mai referiți la asta. Mi-am servit bine specia, la fel ca și cei patru predecesori ai mei, înainte ca factiunea conservatoare să găsească puterea de a ne schimba. S-au înșelat, și am să dovedesc asta. Ne vom duce pe Lumea Inelară și vom găsi bogății mai presus de modesta lor înțelegere.

— Răpirea unui Kzin este, desigur, o greșeală, mârâi Chmeee, cu ghearele scoase la vedere.

Păpușarul îi privea prin perete.

— N-ai fi venit. Nici Louis n-ar fi venit. Tu aveai acum un statut și un nume. Louis își avea droudul. Al patrulea membru era prizonier. Agenții mei m-au informat că a fost eliberată și este în drum spre noi.

Louis surâse amar. În lipsa droudului, orice umor i se părea acum amar.

— Nu ai prea multă imaginație, nu-i așa? Seamănă cu prima expediție. Eu, Chmeee, un Păpușar și o femeie. Cine este femeia? O altă Teela Brown?

— Nu! Nessus a fost terorizat de Teela Brown, și îi dau dreptate. Am furat-o pe Halrloprillalar din ghearele ARM-ului. Trebuia să avem ca ghid un băștinaș de pe Lumea Inelară. În ceea ce privește caracterul expediției noastre, de ce să renunț la o strategie câștigătoare? Voi *ați reușit* să scăpați de pe Lumea Inelară.

— Toți, în afară de Teela.

— A fost decizia ei.

— Dar am fost plătiți pentru asta, interveni Kzinul. Am adus acasă o astronavă capabilă să străbată un an-lumină într-un minut și jumătate, grație căreia am obținut numele și statutul. Ce ne-ai putea oferi acum, comparabil cu aceasta?

— Multe. Poți să te miști acum, Chmeee?

Kzinul se ridică. Se părea că scăpase de aproape toate efectele paralizatorului. Louis își mai simțea încă extremitățile înțepenite.

— Cum vă simțiți? Vă este greață, aveți dureri?

— De ce ești atât de grijuliu, mâncător de rădăcini? M-ai lăsat în nesimțire aproape o oră. În afara unei coordonări anemice și a faptului că-mi este foame, în rest totul este în regulă.

— Perfect. Așadar, vom putea testa substanța mai târziu. Foarte bine, Chmeee, o să ai și acum parte de o răsplată. Ce zici de medicamentul care l-a menținut pe Louis Wu tânăr și puternic timp de două sute douăzeci și trei de ani? Noi am dezvoltat un produs analog și pentru Kzini. Vei putea oferi această formulă Patriarhiei Kzinti când ne vom încheia misiunea.

Chmeee părea un pic încurcat.

— O să întineresc? Mi-ai introdus deja mizeria aia?

— Da.

— Am fi putut s-o descoperim și noi. Dar n-am avut nevoie de ea.

— Eu am nevoie de tine tânăr și puternic. De altfel, Chmeee, nu există un pericol real în expediția noastră. Nu intenționez să cobor pe Lumea Inelară, ci numai pe un astroport de pe margine. Va trebui doar să-mi împărtășești tot ce vei afla, ca de altfel și Louis. În ceea ce privește recompensa imediată...

Pe discul de păsit apăruse droudul lui Louis Wu. Carcasa fusese deschisă și sigilată la loc. Inima lui Louis tresări.

— Nu-l utiliza încă, spuse Chmeee, pe un ton de ordin.

— În regulă. Dar de când mă ții sub observație?

— Acum cincisprezece ani, te-am găsit în canion. Agenții mei acționau deja pe Pământ încercând s-o elibereze pe Halrloprillalar. N-au avut succes. De aceea, am instalat discuri de păsit în apartamentul tău și am așteptat momentul potrivit. Acum, trebuie să înrolez ghidul nostru băștinaș.

Păpușarul mai rosti ceva spre panoul de comandă și dispăru dincolo de el.

— Nu utiliza droudul, spuse Chmeee.

— Cum spui tu.

Louis îi întoarse spatele. Era conștient de faptul că ar fi trebuit să fie nebun în cazul în care dorința sârmei l-ar fi determinat să atace un Kzin. Cel puțin, era și un lucru bun în toate astea... și se agăță cu speranță de acest gând.

Nu fusese în stare să facă nimic pentru Halrloprillalar.

Halrloprillalar avea deja o vârstă de mii de ani când se alăturase expediției lor, ce se străduia să găsească o cale de a părăsi Lumea Inelară. Băștinașii, care trăiau sub stația sa plutitoare de poliție, o tratau ca pe o zeiță. De altfel, întreaga echipă jucase acest joc – cu ajutorul

lui Halrloprillalar, se dăduseră drept zei pe tot drumul de întoarcere la astronava avariată. Mai mult, ea și Louis se iubiseră.

Băștinașii Lumii Inelare – cele trei forme pe care echipa lor le întâlnise – se înrudeau cu oamenii, deși nu erau umani pe deplin. Halrloprillalar era aproape lipsită de păr și avea buzele nu mai proeminente decât cele ale unei maimuțe. Uneori, cei foarte în vârstă nu caută decât varietatea în relațiile lor sentimentale, și Louis se întrebase adesea dacă nu cumva același lucru i se întâmplase și lui. Observase carențe de caracter la Prill... dar, tanj, își avea și el propria colecție.

Se simțea îndatorat față de Halrloprillalar. Avuseseră nevoie de ajutorul ei, iar Nessus utilizase dispozitivul său special pentru a o atrage de partea lor. O condiționase cu taspul, iar el îl lăsase s-o facă.

Se întorsese cu Louis în spațiul cunoscut. Îl însoțise la birourile Națiunilor Unite de la Berlin, dar nu se adaptase deloc. Dacă Ultimul reușise să o găsească și intenționa să o ducă înapoi pe lumea ei natală era bine, întrucât ar fi reprezentat mai mult decât ar fi putut Louis să facă pentru ea.

— Cred că Păpușarul minte, spuse Chmeee. Este mania grandorii. Cum ar putea permite Păpușarii să fie conduși de un sonat?

— Nu încearcă pe pielea lor. Nu riscă. Oricum, sunt în câștig. Pentru ei, are sens să-l aleagă pe cel mai inteligent dintre puținii lor megalomani. Putem privi și din altă perspectivă: există o serie de „Ultimi" având menirea de a învăța restul populației să țină capetele plecate – nu aspirați la o putere mai mare, pentru că nu este sigură. Oricum ai lua-o, are logică.

— Crezi că ne-a spus adevărul?

— Nu știu. Și chiar dacă n-ar face-o, ne are la mână.

— Te are pe tine! izbucni Kzinul. Te are la mână din cauza sârmei. De ce nu te simți rușinat de asta?

De fapt, Louis se simțea rușinat, dar lupta ca acest lucru să nu-i afecteze judecata și să-l arunce într-o disperare neagră. Nu avea scăpare din această cutie fizică: pereții, podeaua și plafonul făceau parte dintr-o carcasă Produs General. Erau însă elemente care...

— Dacă tot vrei să te preocupi și de altceva în afară de evadare, gândește-te și la faptul că vei întineri. În privința asta n-a mințit, n-ar fi avut nici un rost. Ce se va întâmpla când vei întineri?

— Un apetit mai mare. Mai puternic. O tendință mai accentuată de a lupta. Cred că ar trebui să te îngrijoreze toate acestea, Louis.

Pe măsură ce îmbătrânise, Chmeee câștigase în masivitate. Petele negre ca niște ochelari din jurul ochilor, precum și anumite porțiuni din blana portocalie încărunțiseră aproape complet. Mușchii proeminenți

mai puteau fi vizibili atunci când se mișca și nici un Kzin tânăr, în toate mințile, n-ar fi îndrăznit să se lupte cu el. Dar ceea ce impresiona mai mult la el erau cicatricele. Blana și pielea de pe mai mult de jumătate din suprafața corpului său fuseseră arse în cursul vizitei pe Lumea Inelară. Douăzeci și trei de ani mai târziu, blana crescuse la loc, dar în smocuri răzlețe peste rănile cicatrizate.

— Elixirul vindecă și cicatricele, spuse Louis Wu. Blana o să-ți crească uniform, și fără nici un fir alb.

— Foarte bine. O să fiu mai drăguț. – Coada sa biciuia nervos aerul. – Am să-l ucid pe ierbivor. Cicatricele sunt ca și memoriile. Nu trebuie să le îndepărtăm.

— Cum ai să dovedești că ești Chmeee?

Coada îi încremeni, iar Kzinul îl privi dezorientat.

— Mă are la mână cu sârma. – Louis nu era prea sigur în privința acestei remarci, dar vorbea pentru un eventual microfon. Un Păpușar nu putea ignora posibilitatea unei revolte. – Pe tine te are la mână cu haremul, proprietățile, privilegiile și cu numele ce aparține unui Chmeee care îmbătrânește. Patriarhul nu-ți va crede niciodată povestea, dacă nu vei avea de partea ta atât Elixirul pentru Kzini, cât și cuvântul Ultimului.

— Încetează!

Louis Wu simți brusc că atinsese limita suportabilului. Întinse mâna spre droud, dar Kzinul fu mai rapid. Chmeee transformă pe loc cutiuța din plastic negru într-o mână negru-portocalie.

— Dacă așa vrei tu..., se resemnă Louis și se lungi pe spate. Oricum, trebuia să doarmă...

— Cum ai ajuns să te cablezi? Cum?

— Păi, ezită Louis, dacă vrei să înțelegi, îți mai aduci aminte de ultima noastră întâlnire?

— Sigur. Puțini oameni au fost invitați pe Kzin. Pe vremea aceea, meritai această onoare.

— Poate. Poate că o meritam. Îți amintești când mi-ai arătat Casa Trecutului Patriarhiei?

— Sigur. Atunci ai încercat să-mi spui că trebuie să îmbunătățim relațiile interspecii. Și tot ce trebuia să facem era să permitem unei echipe de reporteri umani să intre în muzeu cu holocamere.

— Întocmai! murmură Louis zâmbind amintirilor.

— Eu mi-am exprimat atunci anumite rezerve.

Casa Trecutului Patriarhiei era, în egală măsură, mare și grandioasă: o construcție imensă și neregulată, formată din blocuri de rocă vulcanică topită la margine. Era toată numai unghiuri, iar pe cele mai înalte patru turnuri avea montate tunuri laser. Camerele se succedau

aproape la nesfârșit, lui Chmeee și lui Louis fiindu-le necesare aproape două zile pentru a le străbate.

Trecutul oficial al Patriarhiei se întindea pe o lungă perioadă în istorie. Louis văzuse femururi străvechi având fasonate locașuri de prindere, care fuseseră folosite ca arme de Kzinii primitivi. Văzuse arme ce se puteau încadra în categoria tunurilor portabile, dar pe care puțini oameni ar fi reușit să le ridice. Văzuse armuri din plăci de argint la fel de groase precum ușa unui seif, sau o secure dublă cu care s-ar fi doborât cu ușurință chiar și un sequoia bătrân. Tocmai se discuta despre posibilitatea ca un grup de reporteri tereștri să viziteze palatul, când ajunseseră la Harvey Mossbauer.

Familia acestuia fusese ucisă și mâncată în timpul celui de-al Patrulea Război Om-Kzin. După mulți ani de la încheierea armistițiului și după numeroase pregătiri aproape obsesive, Mossbauer aterizase singur și înarmat pe Kzin. Omorâse patru masculi Kzinti și reușise să plaseze o bombă în haremul Patriarhului mai înainte ca gărzile să-l poată anihila. Fuseseră stânjeniți de necesitatea de a-l păstra intact. Cel puțin așa spusese Chmeee.

— Numești asta intact?

— Dar gândește-te că luptase. Și cum luptase! Există înregistrări. Noi știm cum să onorăm un inamic curajos și puternic, Louis.

Ce mai rămăsese din piele era atât de brăzdată de cicatrice încât trebuia să te uiți de două ori pentru a spune cărei specii îi aparținea; totul însă era plasat pe un piedestal înalt, cu o plachetă din metal de carcasă, iar împrejurul lui nu mai exista nimic, doar podeaua. Poate că un reporter terestru obișnuit nu ar fi reușit să înțeleagă, dar Louis ajunsese la esență.

— Mă întreb dacă te-aș putea face să pricepi, spuse el, acum, după douăzeci de ani, din postura unui biet cablat răpit și lipsit de droudul său, cât de fericit mă simțeam atunci știind că Harvey Mossbauer era om.

— Amintirile sunt plăcute, dar acum vorbeam de drogul tău, îi reaminti Chmeee.

— Oamenii fericiți nu devin dependenți. Altfel, recurgi la implant. Oricum, eram fericit atunci. Mă simțeam ca un erou. Știi unde se afla Halrloprillalar pe vremea aia?

— Nu. Unde?

— În mâna guvernului, a celor de la ARM. Indivizii ăia aveau o mulțime de întrebări de pus, iar eu n-o puteam ajuta în nici un fel. Se afla sub protecția mea. O adusesem pe Pământ cu mine...

— Era o problemă sentimentală, Louis. Mă bucur că femelele Kzinti nu sunt conștiente. Ai fi făcut orice ți-ar fi cerut. Și îți ceruse să vadă spațiul uman.

— Evident, iar eu eram băștinașul pe post de ghid. Numai că nu s-a întâmplat așa. Am ajuns cu *Marele Șlem* și cu Halrloprillalar acasă, am încredințat-o pe ea și nava unei coaliții Kzin-Pământ și atunci a fost ultima noastră întâlnire.

— Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi a devenit un secret al Patriarhiei.

— Este un „Top Secret" și pentru Națiunile Unite. Nu cred să-l fi dezvăluit nici măcar celorlalte guverne din spațiul cunoscut, și mi s-a dat de înțeles că trebuie să-mi țin și eu gura. Evident, Lumea Inelară face parte din secret; cum am fi ajuns acolo fără un *Mare Șlem*? Acum mă întreb – continuă Louis – cum intenționează Ultimul să ajungă pe Lumea Inelară, situată la două sute de ani-lumină de Pământ, chiar mai mult, de aici, de pe Canyon, cu viteza de trei zile pe an-lumină dacă folosește nava asta. Crezi că ne așteaptă un alt *Mare Șlem* pe undeva prin apropiere?

— Nu încerca să schimbi subiectul. De ce ți-ai implantat sârma? – Chmeee se arcuise deasupra lui, cu ghearele scoase. Poate că era un gest reflex, dincolo de orice control conștient.

— Am plecat de pe Kzin și m-am întors acasă, dar n-am reușit să-i conving pe cei de la ARM să mă lase s-o văd pe Prill. Dacă am fi putut realiza o nouă expediție pe Lumea Inelară, ar fi mers cu noi drept ghid indigen, dar, tanj!, nu puteam *vorbi* despre asta decât cu guvernul... pentru că tu nu erai interesat.

— Cum aș fi putut să plec din nou? Aveam un nume și așteptam copii. Femelele Kzinti sunt extrem de dependente. Au nevoie permanentă de îngrijire și atenție.

— Și acum, ce se va întâmpla cu ele?

— Fiul meu mai mare îmi va administra proprietățile. Dacă va trece mai multă vreme, se va lupta cu mine pentru a le păstra. Dacă... *Louis, cum ai devenit dependent de sârmă?*

— *Un clovn m-a lovit cu un tasp!*

— Cuuum?

— Mă plimbam printr-un muzeu din Rio, când cineva mi-a făcut-o, din spatele unei colonade.

— Dar și Nessus adusese cu el un tasp pe Lumea Inelară, pentru a-și controla echipajul. L-a folosit asupra noastră.

— Întocmai. Este, de altfel, modalitatea Păpușarilor Pierson de a ne face bine, controlându-ne! Ultimul folosește aceeași metodă. La naiba,

mie îmi controlează droudul prin telecomandă, iar ție ți-a oferit tinerețea veșnică. Și cu ce rezultat? Vom face tot ce ne va spune el.

— Nessus și-a folosit taspul și asupra mea, dar eu nu m-am cablat.

— Nici eu nu am făcut-o atunci. Dar îmi aminteam de el. Mă simțeam pierdut, mă gândeam la Prill – voiam să intru într-un nou sabatical. Obișnuiam să fac așa ceva, plecam singur, într-o navă, spre marginile spațiului cunoscut, până ce ajungeam să tolerez din nou prezența oamenilor. Până reușeam să mă regăsesc. Dar asta ar fi însemnat să fug de Prill. Și atunci, un clovn mi-a făcut-o. Nu mi-a dat un șoc prea mare, dar mi-a amintit de taspul pe care-l purta Nessus și care era *de zece ori* mai puternic. Am... rezistat aproape un an, apoi mi-am făcut implantul.

— O să-ți scot eu sârma aia din creier.

— Există efecte secundare nedorite.

— Dar cum ai ajuns să te împotmolești pe Warhead?

— A, asta era! Poate că devenisem paranoic, dar Halrloprillalar dispăruse în clădirea ARM și nu mai ieșise. Acolo, Louis Wu era supravegheat în permanență, pentru a nu divulga secretele lor nenorocite. Mi-am spus că ar fi mai bine să fug, iar pe Canyon era ușor să aterizezi cu o navă fără să fii observat.

— Cred că și Ultimul știa acest lucru.

— Chmeee, dă-mi droudul sau lasă-mă să dorm sau, mai bine, ucide-mă! Am epuizat toate motivațiile.

— Atunci, culcă-te!

3. O FANTOMĂ ÎN ECHIPAJ

Era plăcut să te trezești între discurile de dormit... dar Louis își aminti.

Chmeee înfuleca o bucată de carne crudă și roșie. Pe Wunderland, se fabricau adeseori replicatoare de alimente, utile mai multor specii. Kzinul se opri din mestecat cât pentru a spune:

— Toate echipamentele de la bord au fost construite de oameni, sau ar fi putut fi construite de ei. Chiar și carcasa trebuie să fi fost cumpărată de pe una dintre lumile oamenilor.

Asemeni unui făt în pântec, Louis plutea în lipsa de gravitație dintre discuri, cu ochii închiși și genunchii adunați. Dar nu putea uita unde se afla.

— Mi s-a părut, spuse el, că landerul are, mai degrabă, aerul Jinxian. Asamblat pe orbită, dar de pe Jinx. Cum este patul tău? Kzinti?

— Fibre artificiale. Fabricate să semene cu blana unui Kzin și vândute în secret, fără-ndoială, unor oameni cu un ciudat simț al umorului. Mi-ar face plăcere să dibui fabrica asta.

Louis se întinse după întrerupător. Câmpul gravitațional își reintră în drepturi treptat, coborându-l lin pe podea.

Afară, era noapte: stele albe, perfect conturate, deasupra, și un peisaj întunecat și fără forme, dedesubt. Chiar dacă ar fi avut la îndemână costume presurizate, canionul se afla pe partea cealaltă a planetei. Adică exact dincolo de acea barieră întunecată ce se unea cu bolta înstelată. Dar cum ar fi putut să afle?

Bucătăria automată avea două console, una cu instrucțiuni în interplanetară, iar cealaltă în Graiul Hero. Pe laturile opuse, se aflau toaletele. Louis ar fi preferat un aranjament mai puțin explicit. Comandă un mic dejun, mai mult ca să testeze repertoriul bucătăriei.

— Te interesează situația în care ne aflăm, Louis? mârâi Chmeee.

— Privește mai bine sub picioare.

Kzinul îngenunche.

— Aha... Păpușarii construiesc deflectorul hiperpropulsorului. Asta e nava în care Ultimul a fugit din Flota Lumilor.

— Nu iei în seamă discurile de păsit. Păpușarii nu le utilizează oriunde, ci numai pe planeta lor. Acum am aflat că Ultimul și-a trimis agenții după mine pe discuri de păsit.

— Le putea fura, așa cum a furat și nava, așa cum a furat, eventual, și altceva. Fondurile lui, probabil, provin neoficial de la Produs General. Louis, eu nu cred că Ultimul are sprijinul Păpușarilor. Ar trebui să încercăm să ajungem la flota lor.

— Chmeee, este posibil să fie microfoane peste tot.

— Trebuie să-mi măsor cuvintele de dragul unui *ierbivor*?

— În regulă, hai să vedem cum stăm! – Depresia pe care Louis o simțea se manifesta în exterior printr-un sarcasm amar. Chmeee avea încă droudul său. – Un Păpușar a pus la cale răpirea unui om și a unui Kzin. Evident, orice Păpușar onest ar fi fost îngrozit de așa ceva. Crezi că ne-ar lăsa să ajungem acasă și să-i spunem Patriarhului? Care, bineînțeles, și-a dat toată silința de a construi mai multe astronave ca *Marele Șlem*, capabile să ajungă flota Păpușarilor în aproape patru ore, plus timpul de sincronizare a vitezelor, cu alte cuvinte, trei luni la 3 g...

— *Destul*, Louis!

— Tanj, dacă vrei să pornești un nou război, ai acum șansa asta! Potrivit lui Nessus, Păpușarii s-au amestecat în Primul Război Om-Kzin, dar în favoarea noastră. Cu chestia asta, te are la mână! Acum, să nu-mi spui că ai povestit cuiva acest lucru.

— Încheie subiectul aici.

— De acord, numai că mi se pare... – Întrucât era posibil ca discuția să fie înregistrată, Louis vorbea și pentru Ultimul. – Noi trei suntem singurii din spațiul cunoscut care știm ce-au făcut Păpușarii, asta în cazul în care nici unul dintre noi n-a vorbit.

— Dacă ne-am pierde pe Lumea Inelară, ar plânge Ultimul o veșnicie? Înțeleg raționamentul. S-ar putea însă ca Ultimul să nu știe că Nessus a fost indiscret.

„Va ști acum, dacă ne înregistrează", gândi Louis. „Este greșeala mea. Trebuia să-mi măsor cuvintele pentru un ierbivor?" Se apucă să mănânce aproape hulpav.

Alesese ceva și simplu, și complex: o jumătate de grepfruit, sufleu de ciocolată, piept fript de moa, cafea jamaicană Muntele Albastru, cu frișcă. Majoritatea produselor se dovediră delicioase, numai frișca era mai puțin convingătoare. Dar ce s-ar fi putut spune despre pieptul de moa? Un genetician din secolul XXIV recrease specia, sau cel puțin așa

pretindea, iar replicatorul bucătăriei realizase o imitație a ei. Avea o textură suculentă și gustul aidoma cărnii de pasăre.

Nimic însă nu se compara cu starea din timpul cât era cablat.

Învățase să se obișnuiască cu această depresie temporară. Ea căpăta relief numai în contrast cu sârma; ajunsese să o considere starea normală de existență a omenirii. Faptul de a fi prizonierul unui extraterestru nebun, pentru cine știe ce motive obscure, nu înrăutățea *prea mult* lucrurile. Ceea ce întuneca atât de mult acea dimineață era faptul că Louis Wu nu mai putea rezista tentației droudului.

După ce termină de mâncat, aruncă farfuriile murdare la toaletă și întrebă:

— Ce vrei să-ți dau în schimbul droudului?

— Ce ai de dat? mormăi Chmeee.

— Promisiuni făcute pe cuvânt de onoare. Și un set de pijamale obișnuite.

Coada lui Chmeee șfichiui din nou aerul.

— Pe vremuri, mi-ai fost un companion util. Ce se va alege de tine dacă-ți voi da droudul? Vei deveni un animal vegetal. Am să-l păstrez.

Louis se apucă să-și facă exercițiile.

Flotările într-o mână erau destul de ușoare în gravitația redusă la jumătate. Dar o sută numai pe una, era ceva. Curbura dorsală a carcasei era totuși prea joasă pentru a încerca și alte figuri. Două sute de sărituri în foarfecă, atingerea cu degetele de la mâini, în poziție întinsă, a celor de la picioare, întinse...

Chmeee îl privea curios. Abia într-un târziu, se hotărî să vorbească din nou:

— Mă întreb de ce și-a pierdut onoarea Ultimul...

Louis nu-i răspunse. Suspendat orizontal, cu degetele picioarelor prinse între discurile de dormit și pulpele sprijinite de o placă, încerca să facă scurte oscilații în sus și în jos.

— Oare ce așteaptă să găsească la marginea astroportului? continuă Kzinul. Ce-ar trebui să găsim acolo? Inelele deceleratoare sunt prea mari pentru a fi mișcate. E posibil să vrea ceva de pe astroportul Lumii Inelare?

Louis comandă două pulpe de moa. Le șterse de grăsime și începu să jongleze cu ele. Sudoarea i se aduna în picături mari, apoi i se scurgea încet pe față și pe piept.

Coada lui Chmeee plesni aerul. Imensele sale urechi rozalii se pliară spre spate, deși nu se zărea nici un inamic. Era furios și asta era problema lui.

Păpușarul se întrupă brusc, în spatele unui perete impenetrabil. Își schimbase stilul coamei, înlocuind punctele de lumină cu opale... și era singur. După ce studie o clipă situația, spuse:

— Folosește droudul, Louis!

— N-am această posibilitate, răspunse acesta punând deoparte greutățile. Unde este Prill?

— Chmeee, dă-i droudul!

— Unde este Halrloprillalar?

Un braț păros, uriaș, îi cuprinse gâtul. Louis încercă din toate puterile să se elibereze. Kzinul icni și cu o delicatețe nebănuită îi inseră droudul în locaș.

— În regulă, spuse Louis.

Kzinul îi dădu drumul și se așeză. Pământeanul ghicise deja, ca și tovarășul lui de captivitate, de altfel. Abia acum începea să înțeleagă cât de mult dorise s-o vadă pe Prill... s-o vadă eliberată din mâinile celor de la ARM... pur și simplu s-o vadă.

— Halrloprillalar este moartă, răspunse Păpușarul. Agenții mei m-au înșelat. Știuseră că indigena de pe Lumea Inelară era moartă de 18 ani standard. Aș fi putut să-i descopăr oriunde s-ar fi ascuns, dar asta mi-ar mai fi luat alți optsprezece ani. Sau poate o mie opt sute! Spațiul uman este prea mare. Îi las să-și păstreze banii furați.

Louis aproba zâmbind, știind însă că această veste îl va răni profund atunci când își va scoate droudul. Îl auzi pe Chmeee că întreabă:

— Cum a murit?

— Nu tolera Elixirul. Cei de la Națiunile Unite cred acum că ea nu era pe de-a-ntregul umană. A îmbătrânit foarte repede. La un an și cinci luni de când ajunsese pe Pământ, era deja moartă.

— Deja moartă, murmură Louis, când eu eram pe Kzin... – Exista, totuși, o nepotrivire. – Dar știu că ea avea propriile pastile pentru longevitate, mai bune decât Elixirul. Aduseserăm cu noi un criotermos plin.

— A fost furat. Nu știu mai mult.

Furat? Dar Prill nu se plimbase niciodată pe străzile Pământului, pentru a se întâlni cu hoți obișnuiți. Doar oamenii de știință ai Națiunilor Unite trebuie să fi deschis termosul pentru a analiza substanța, dar n-ar fi avut nevoie mai mult de un microgram... Prill nici n-ar fi bănuit. După aceea, o ținuseră pentru a obține toate informațiile pe care le deținea înainte ca ea să moară.

Cu siguranță, acest lucru urma să-l rănească cumplit. Peste câtva timp, nu acum.

— Nu mai putem întârzia. – Păpușarul se așezase în șaua sa capitonată. – O să călătoriți în stază, pentru a conserva resursele. Am

un rezervor suplimentar de combustibil care va fi aruncat înainte de a intra în hiperspațiu. O să ajungem acolo cu combustibilul intact. Chmeee, vrei să botezi nava noastră?

— Deci, îți propui să explorezi la-ntâmplare?

— Numai astroportul de pe zid, nimic altceva. Vrei să-i dai un nume navei?

— O numesc *Acul Încins al Căutării.*

Louis zâmbi, întrebându-se dacă Păpușarul recunoștea termenul. Nava era acum denumită după un instrument Kzinti al torturii. Gurile Păpușarului apucară două manete și le apropiară încet.

4. DESCENTRARE

Louis icni în momentul în care greutatea i se dublă brusc. Peisajul de pe Canyon dispăruse. Se dizolvase pe un fundal de stele în continuă mișcare, dintre care una, chiar sub picioarele lor, strălucea mai puternic decât celelalte. Ultimul se eliberase și el din păienjenișul rețelei antișoc, atașată la șaua cabinei de pilotaj. Și Păpușarul se schimbase. Se mișca de parcă ar fi fost extrem de obosit, iar coama – din nou, altfel ornamentată – lăsa impresia că nu mai fusese pusă în ordine de foarte multă vreme.

Curentul nu-i întunecase judecata. Louis își putea da seama de lucrurile evidente, de faptul că era absolut necesar ca atât el, cât și Chmeee să petreacă doi ani în stază, în timp ce Păpușarul avea să piloteze singur *Acul* prin hiperspațiu; că spațiul cunoscut, sfera cuprinzând sistemele solare explorate, în diametru de aproape optzeci de ani-lumină, trebuie să se fi aflat de acum în urmă; că *Acul Încins al Căutării* fusese construit pentru a fi pilotat de un Păpușar, în vreme ce ceilalți pasageri trebuiau să călătorească în stază; numai mila unui Păpușar i-ar mai fi putut aduce înapoi. Nu mai văzuse de mult figura unei ființe umane, iar Halrloprillalar murise din vina lui, așa că avea să se trezească teribil de singur când își va decupla droudul, adică foarte curând. Dar nimic din toate acestea nu contau, atâta timp cât firavul curent încă îi mai gâdila creierul.

Nu văzuse flama vreunui propulsor, ceea ce însemna că *Acul Încins al Căutării* se deplasa numai pe baza trusterelor.

Proiectanții *Mincinosului* montaseră motoarele navei pe imensele sale aripi delta. Ceva asemănător unei gigantice raze laser se abătuse asupra lor în timp ce treceau pe deasupra Lumii Inelare, și motoarele fuseseră spulberate. „Ultimul nu voia să mai repete *acea* greșeală", gândi Louis. Trusterele *Acului* fuseseră montate în interiorul indestructibilei carcase.

— Cât mai avem până la aterizare? întrebă Chmeee.

— Vom putea să ne pregătim de andocare peste cinci zile. N-am reușit să obțin de la Flota Lumilor sisteme de propulsie mai avansate. Cu echipamentul fabricat de oameni, vom putea decelera numai cu 20 g. Găsești confortabilă gravitația din cabină?

— Un pic prea mică. Este cea terestră?

— Nu, este cea a Lumii Inelare, 0,992 din cea terestră.

— Las-o așa! Ultimule, nu ne-ai dat nici un instrument, iar mie mi-ar fi plăcut să studiez Lumea Inelară.

Păpușarul cântări argumentul preț de câteva clipe, apoi vorbi:

— Landerul vostru este dotat și cu un telescop, dar nu poate focaliza direct în jos. Așteaptă puțin!

Ultimul își îndreptă din nou atenția asupra tabloului de comandă, apoi întoarse un cap și începu să sâsâie cu accentele caracteristice Graiului Hero.

— Folosește interplanetara! izbucni Chmeee. Măcar să asculte și Louis.

Păpușarul se supuse.

— Oricum, este plăcut să vorbești în orice limbă. M-am simțit singur. Iată, vă ofer proiecția din telescopul *Acului.*

O imagine apăru brusc sub picioarele lui Louis Wu: un dreptunghi fără contur, în care soarele Lumii Inelare și stelele din jurul lui deveniseră brusc mai mari. Louis își folosi mâna pe post de pavăză, pentru a se apăra de lumina soarelui, și începu să caute. Lumea Inelară era acolo: o ață de culoare turcoaz, care forma un semicerc.

Imaginați-vă o panglică turcoaz de treizeci de metri lungime și doi centimetri și jumătate lățime. Adunați-o într-un cerc cu muchia pe podea și puneți o lumânare în centru. Acum măriți scala:

Lumea Inelară era ca o panglică dintr-un material extrem de rezistent, o panglică lată de aproape un milion și jumătate de kilometri, strânsă în jurul unui soare, într-un cerc cu raza de o sută cincizeci de milioane de kilometri. Inelul acesta se rotea cu o mie două sute de kilometri pe secundă, viteză suficientă pentru a genera pe suprafața sa interioară o forță centrifugă aproximativ egală cu gravitația terestră. Misterioșii Ingineri ai Lumii Inelare puseseră pe suprafața interioară pământ, oceane și atmosferă. Ridicaseră pereți măsurând peste o mie cinci sute de kilometri la marginile ei, pentru a-i păstra aerul înăuntru. Probabil că acesta se mai scurgea pe deasupra Zidurilor de Margine, dar nu în cantități semnificative. Un inel interior, format din douăzeci de pătrate de umbră, ce ocupau echivalentul orbitei lui Mercur din sistemul nostru solar, asigura un ciclu zi-noapte de treizeci de ore.

La asemenea dimensiuni, Lumea Inelară dispunea de o mie cinci sute de milioane de milioane de milioane de kilometri pătrați de suprafață locuibilă. De trei milioane de ori suprafața Pământului.

Louis, Interlocutorul, Nessus și Teela Brown călătoriseră de-a latul ei timp de aproape un an, parcurgând peste trei sute de mii de kilometri, apoi se întorseseră la locul unde se prăbușise *Mincinosul*. Expediția lor acoperise numai o cincime din lățime și nu aflaseră prea multe. Dar ar fi îndrăznit o ființă gânditoare să pretindă vreodată că a devenit un expert în Lumea Inelară?

Examinau acum unul dintre astroporturile de pe bordura exterioară a Zidurilor de Margine. Dacă Ultimul spunea adevărul, nici nu aveau nevoie de mai mult. Aterizau pe astroportul de pe bordură, încărcau ceea ce se aștepta el să găsească și decolau. Repede! Pentru că...

Pentru că, pe imaginea rectangulară a telescopului pe care Ultimul le-o pusese la dispoziție, totul devenea dureros de evident. Arcul turcoaz al Lumii Inelare – culoarea a trei milioane de lumi terestre, deși prea îndepărtat pentru a se distinge detalii pe el, dar cu panglica pătratelor de umbră clar conturată – era evident descentrat față de soarele său.

— N-am știut asta, spuse Chmeee. Am stat un an Kzin pe structură și tot n-am aflat. Cum este cu putință?

— S-ar putea ca Lumea Inelară să nu fi fost descentrată când ați fost voi acolo, în urmă cu douăzeci și trei de ani.

Louis aprobă din cap. Orice conversație i-ar fi distras atenția. Numai bucuria sârmei îndepărta oroarea pe care ar fi trebuit s-o resimtă pentru soarta băștinașilor, precum și teama și vinovăția pentru sine însuși. Ultimul continuă:

— Structura Lumii Inelare este instabilă în planul orbitei. Nu știați acest lucru?

— Nu!

— Nici eu n-am știut, interveni Louis, până ce nu am ajuns din nou pe Pământ. Atunci am făcut câteva cercetări.

Amândoi extratereștrii îl priveau acum uimiți. De fapt, bărbatul nu dorise să le atragă atenția în măsură atât de mare.

— De altfel, este destul de simplu de demonstrat că Lumea Inelară este instabilă, adăugă el. Stabilă de-a lungul axului și instabilă în plan. Trebuie să fi existat ceva care să o țină centrată pe soarele ei.

— Acum însă, este descentrată!

— Înseamnă că acel ceva a încetat să mai funcționeze.

— Atunci, ei urmează să moară, interveni Chmeee, indicând cu gheara către podeaua invizibilă. Miliarde, zeci de miliarde – trilioane? Se întoarse spre Louis și continuă: M-am săturat de zâmbetul tău tâmp. N-ai putea vorbi mai bine fără droud?

— Vorbesc foarte bine așa.

— Atunci, vorbește. De ce este instabilă Lumea Inelară? Nu este pe orbită?

— Nu, sigur că nu. Ar trebui să fie rigidă. Această rotație teribilă ar rigidiza-o. Dacă descentrezi puțin Lumea Inelară, ea va continua procesul. Ecuațiile sunt destul de aride. M-am ajutat de un computer, iar cifrele pe care le-am găsit sunt incredibile.

— Demult, și noi am crezut că putem construi o astfel de Lume Inelară, interveni Ultimul. Instabilitatea era însă prea mare. Chiar și o banală erupție solară mai puternică ar fi exercitat o presiune considerabilă asupra structurii, suficientă pentru a o dezechilibra. După cinci ani, s-ar fi sfărâmat de propriul soare.

— Același rezultat l-am obținut și eu, spuse Louis. Este ceea ce, probabil, s-a întâmplat aici.

— Jeturi de orientare! izbucni Chmeee, împungând din nou cu gheara spre podeaua invizibilă. Inginerii Lumii Inelare trebuie să fi folosit jeturi de orientare!

— Poate. Știm deja că utilizau colectoare Bussard pentru propulsarea astronavelor. Ei bine, câteva mai mari, amplasate pe Zidurile de Margine, ar fi fost suficiente pentru a menține Lumea Inelară centrată. Ele ar fi utilizat hidrogenul colectat din vântul solar și n-ar fi rămas niciodată fără combustibil.

— N-am remarcat nimic de genul ăsta. Gândește-te cât de imense trebuie să fi fost aceste motoare!

Louis părea că se amuză.

— Ce numești tu imens? Aici, pe Lumea Inelară? Pur și simplu, nu le-am remarcat, asta e tot. Nu-i plăcea însă felul în care Chmeee se aplecase peste el, cu ghearele pregătite.

— Accepți lucrul ăsta atât de ușor? mârâi Kzinul. Există suficienți băștinași pe Lumea Inelară pentru a aglomera toate lumile spațiului cunoscut, de o mie de ori. Și sunt din rasa ta, nu din a mea.

— Ești un carnivor feroce, lipsit de orice sentiment de compasiune, replică Louis. Încearcă doar să-ți împrospătezi memoria. Înțelege că-mi pasă. Îmi va păsa mai ales după ce Ultimul îmi va închide droudul. N-o să mă omoare, pentru că-mi permite să-l mai folosesc câte puțin. Te gândești la ceva ce am putea face în ajutorul lor? *Orice?*

Kzinul se îndepărtă.

— Ultimule, întrebă el, cât timp le-a mai rămas?

— Tocmai asta încerc să aflu acum.

Soarele era bine descentrat în raport cu centrul Lumii Inelare. Louis bănuia că ar fi trebuit să fie aproape o sută de milioane de kilometri până la zona cea mai apropiată și două sute de milioane de kilometri până la cea mai îndepărtată. Regiunea apropiată ar fi primit aproape de trei ori mai multă energie solară decât zona opusă, iar structura ar fi trebuit să se fi rotit în șapte zile și jumătate de câte treizeci de ore. Condițiile atmosferice trebuie să se fi deteriorat extrem de mult. Plantele care nu rezistaseră schimbărilor trebuie să fi murit. Și animalele. Și oamenii.

Ultimul își încheiase activitatea la telescop. Acum lucra la computer, în spatele zidului opac și verde. Louis se întrebase adesea ce mai cuprindea acea parte ascunsă a navei.

Păpușarul apăru pe monitor.

— Peste un an și cinci luni, Lumea Inelară va deveni ofrandă pentru soarele său, spuse el. Mă aștept ca atunci să se dezintegreze, iar datorită vitezelor de rotație, fragmentele să se disperseze în spațiul interstelar.

— Pătratele de umbră, murmură Louis.

— Ce? A, da, pătratele de umbră vor cădea mai înainte pe soare. Oricum, ne mai rămâne cel puțin un an. Suficient pentru noi, sublinie Ultimul. N-o să coborâm pe suprafața Lumii Inelare. Expediția voastră anterioară a examinat rampa astroportului de la mai bine de cincisprezece mii de kilometri depărtare, fără să fi fost reperată de sistemul de apărare antimeteoritic al Lumii Inelare. Cred, deci, că astroportul a fost abandonat. Putem ateriza acolo în siguranță.

— Și ce te aștepți să găsim? întrebă Chmeee.

— Sunt surprins că nu vă amintiți. – Ultimul se întoarse din nou către panoul de control. – Louis, ai avut timp suficient.

— Așteaptă..., îl întrerupse pământeanul.

Curentul ce-i străbătea creierul se opri.

5. SIMPTOMELE READAPTĂRII

Louis privea prin perete cum Păpușarul trebăluia de zor la droudul său. Se gândea la nenumărate forme de moarte, o moarte ca un soi de experiență foarte personală, o moarte pentru extratereștrii care monitorizau curentul în creierul său.

Capetele plate se iteau, miroseau și analizau pe toate părțile carcasa neagră, ca și cum ar fi ezitat în fața unui prânz dubios. Limbile lungi și buzele senzitive acționau în interiorul aparatului. În câteva minute, resetară releul de timp la ziua de treizeci de ore și reduseră curentul la jumătate.

Ziua următoare a reprezentat o bucurie pură, nefiltrată de simțurile umane; de fapt, nimic nu-l putea deranja, deși... Louis își definea cu greu propriile sentimente. Când curentul fusese oprit prea curând în acea seară, depresia îl învăluise precum un smog dens de șofran.

Atunci, Chmeee se oprise deasupra lui Louis Wu, îi îndepărtase droudul de pe craniu și îl depusese pe discul de păsit, pentru a fi teleportat pe puntea de comandă. Pentru resetare. Din nou.

Louis gemuse și se aruncase după el. Se cățărase pe spatele lui lat, agățându-se de blană și încercând să-i smulgă urechile. Kzinul se răsucise brusc. Louis se trezise suspendat de un braț uriaș, care-l azvârlise de-a lungul camerei. Simțise cum se oprește în perete. Pe jumătate amețit și cu sângele șiroindu-i din brațul răsucit, Louis se pregătise de atac.

Se răsucise la timp pentru a-l vedea pe Chmeee că sare pe discul de păsit chiar în clipa când Ultimul acționa controlerul.

Chmeee se ghemuise pe discul negru, iar figura lui exprima în același timp ferocitate și surprindere.

— Nimic atât de masiv nu poate fi teleportat prin discurile astea, spusese Ultimul. Mă crezi idiot să aduc un Kzin pe puntea mea de comandă?

— De câtă inteligență crezi că ai nevoie ca să adulmeci o frunză? mârâise amenințător Chmeee, aruncându-i apoi droudul lui Louis și îndreptându-se nehotărât spre patul său cu apă.

Fusese o diversiune. Chmeee detașase droudul de craniul lui Louis imediat ce fusese oprit numai pentru a-l înfuria și a distrage astfel atenția Păpușarului.

— Data viitoare când îți voi reseta droudul, spusese Ultimul, o s-o fac înainte de a-l conecta. Crezi că asta te va face mai fericit?

— Tanj! Știi prea bine ce mă face fericit! – Louis ținea droudul strâns. Era, desigur, mort; mort până când releul i-ar fi dat viață din nou.

— Trăiești aproape la fel de mult ca și noi. Această stare este doar temporară, încercase să-l consoleze Ultimul. Vei deveni mai bogat decât în visele tale! Astronava Lumii Inelare utilizează o metodă de transmutație ieftină și pe scală largă, aceeași pe care ei trebuie s-o fi folosit atunci când au construit această lume.

Louis își ridicase privirea uimit.

— Aș vrea să cunosc masa și volumul acestei mașini, continuase Păpușarul. Astronava Lumii Inelare este de-a dreptul colosală. N-avem însă nevoie să o transportăm. O hologramă luată cu un radar de profunzime, precum și hologramele mecanismului în acțiune vor fi suficiente pentru a-i convinge pe superiorii mei. Apoi, nu ne va rămâne altceva de făcut decât să trimitem o navă Produs General nr. 4 să o preia.

Fără îndoială, extraterestrul nu se aștepta ca un om în plin proces de readaptare să răspundă la orice comentariu. Louis aruncase însă o privire furișă spre Chmeee, să vadă cum reacționează.

Kzinul se comportase admirabil. O vreme nu reacționase, apoi se hotărâse să întrebe:

— Cum ți-ai pierdut prerogativele?

— Povestea este complexă.

— Am intrat în sistemul Lumii Inelare și mai avem de parcurs șaptesprezece miliarde de kilometri, iar viteza de optzeci și trei de mii de kilometri pe secundă trebuie disipată. Numai o zi a trecut. Avem timp suficient.

— Și nimic altceva util de făcut, adăugă Păpușarul. Ei bine, trebuie să știți că, în cadrul societății noastre, există de mult facțiuni Conservatoare și Experimentaliste. De regulă, cei care au condus au fost Conservatorii. Dar când lumea noastră a început să sufere datorită poluării termice rezultate din acțiuni industriale, Experimentaliștii au mutat-o într-un halou cometar. Un regim Experimentalist de mai târziu a transformat și apoi a înființat două lumi agricole. Ulterior, alt regim a mai adus în sistem doi sateliți ai unor planete îndepărtate și înghețate.

Chmeee câștigase timp pentru a-și potoli agitația și pentru a se gândi la ce avea să răspundă. Poate că își meritase poziția pe care o deținuse: Interlocutor, tânăr ambasador pe lângă umanitate.

— ... după ce am făcut ce trebuia, am fost înlăturați. Este o regulă generală. Experimentaliștii veniseră la putere când sondele noastre descoperiseră Imperiul Kzinti. Cred că Nessus v-a povestit cum am rezolvat atunci lucrurile.

— Ați ajutat oamenii. – Chmeee rămăsese surprinzător de liniștit. Louis se așteptase să sfâșie pereții. – Cele patru războaie cu oamenii au eliminat patru generații dintre cei mai puternici războinici, oferindu-le celor mai docili dintre noi posibilitatea de a se reproduce în voie.

— Speram că veți deveni capabili să conviețuiți pașnic cu alte specii. Fațiunea mea a stabilit un imperiu comercial în această regiune. În ciuda succeselor, ne pierdeam autoritatea. Apoi, s-a descoperit că centrul Galaxiei a explodat și primele unde de șoc urmau să sosească peste douăzeci de mii de ani. Fațiunea noastră a rămas la putere pentru a aranja exodul Flotei Lumilor.

— Ce noroc pe voi! Și, cu toate astea, te-au deposedat de prerogative.

— Exact.

— De ce?

O vreme, Păpușarul nu răspunsese. Apoi, într-un târziu, continuase.

— Unele dintre deciziile mele nu erau populare. M-am amestecat în destinul oamenilor și în cel al Kzinilor. Cumva, ați aflat secretul nostru, cum am fost noi implicați în Legile Fertilității de pe Pământ, cu scopul de a favoriza nașterea unor oameni norocoși, dar și în desfășurarea Primului Război Om-Kzin, pentru a obține Kzini rezonabili. Predecesorul meu înființase Produsele Generale – imperiul comercial interstelar. S-a spus că a făcut din nebunie o virtute, de vreme ce numai aceia dintre noi care erau atinși de nebunie și-ar fi riscat viețile în spațiu. Când am aranjat expediția voastră de explorare a Lumii Inelare, am fost considerat nebun deoarece riscam un contact cu o tehnologie atât de avansată. Eu cred că nu trebuie să ne ascundem din fața pericolelor!

— Așa că te-au concediat.

— Ar fi fost... o scuză convenabilă. – Ultimul continua să păsească fără odihnă prin cabina de comandă: clopclopclop, clopclopclop. – Știți că am fost de acord să-l iau ca pereche pe Nessus, dacă se întorcea de pe Lumea Inelară. Îmi ceruse această favoare. Se întorsese și ne-am însoțit. Apoi am făcut-o din nou, din dragoste. Nessus era nebun, iar Ultimul era și el adesea și... deci, am fost înlăturat...

— Care dintre voi este bărbatul? intervenise brusc Louis.

— Mă mir că nu l-ai întrebat acest lucru pe Nessus. Dar el nu ți-ar fi răspuns, nu-i așa? Nessus este destul de rușinos în anumite privințe. Noi avem două feluri de bărbați, Louis. Cei ca mine își implantează

sperma în carnea femelei, iar cei ca Nessus își implantează ouăle în femelă, cu un organ aproape similar.

— Aveți trei feluri de genuri? se interesă și Chmeee.

— Nu, numai două. Femelele nu au nici o contribuție. De altfel, femelele se împerechează între ele în alt mod, pentru a da naștere la alte femele. Ele nu aparțin propriu-zis speciei noastre, dar au trăit în simbioză cu noi de-a lungul întregii noastre istorii.

Louis tresărise. Păpușarii se înmulțeau precum viespile. Progeniturile lor mâncau carnea unei gazde neajutorate. Nessus refuzase să vorbească despre sex și avusese dreptate. Era un lucru urât.

— Am avut dreptate, continuase Ultimul, am avut dreptate să trimit o misiune pe Lumea Inelară și vom dovedi acest lucru. Până acum, au trecut cinci zile, nu mai mult de zece le vom petrece pe rampa astroportului, după care vor trece încă cinci până vom ajunge din nou în spațiu, de unde vom scăpa cu hiperpropulsorul. Nu avem nevoie să debarcăm deloc pe Lumea Inelară. Halrloprillalar i-a spus lui Nessus că astronavele Lumii Inelare transportau plumb, pentru compactare, transmutându-l în aer, apă sau combustibil în timpul călătoriei. Un guvern Conservator ar fi incapabil să înțeleagă toate ramificațiile unei asemenea tehnologii. Vor trebui să mă repună în funcție...

Depresia readaptării nu-i îngăduise lui Louis să râdă. În continuare, totul era atât de nostim, chiar mai nostim, pentru că fusese vina lui de la bun început.

În dimineața următoare, extratereștrii îi reduseseră din nou la jumătate curentul din droud și îl lăsaseră apoi în pace. N-ar fi trebuit să resimtă într-atât diferența, de vreme ce întotdeauna când era cablat se simțea bine. Își reamintea însă de chinurile readaptării din anii trecuți și de ceea ce avea să urmeze după oprirea curentului. Acum se simțea mult mai deprimat și fără nici o siguranță. Extratereștrii puteau să-i taie curentul oricând... și chiar dacă n-ar fi făcut-o, până la urmă tot ar fi trebuit să cedeze.

Nu știa ce vorbiseră alienii în aceste patru zile. Încercase doar să se concentreze asupra extazului provocat de curent. Vag, își amintea că ceruseră holograme computerului. Erau figurile locuitorilor de pe Lumea Inelară: cei scunzi, complet acoperiți de părul auriu (iar unul, un preot, era ras complet); enorma sculptură de fire din castelul plutitor (nasul mic, capul lipsit complet de păr, buzele ca o tăietură de cuțit); și Halrloprillalar (aparținând, probabil, aceleiași rase); și Căutătorul, călătorul ce o luase pe Teela sub protecția sa (aproape uman, dar musculos ca un Jinxian, și fără barbă). Erau orașe distruse de timp și de clădirile

plutitoare care se prăbușiseră atunci când rămăseseră fără energie. Mai erau și hologramele apropierii *Mincinosului* de un pătrat de umbră și ale unui oraș cuibărit în norul de fum al firului rupt de la pătratele de umbră.

Soarele crescuse de la un punct la o pată neagră bordată de un inel luminos, a cărei strălucire era blocată de scutul carcasei interioare a *Acului*. Treptat, haloul albastru din jurul soarelui se lărgea.

Louis se întoarse în vis pe Lumea Inelară. În imensa închisoare plutitoare, atârna cu capul în jos din aeroscuterul imobilizat, la treizeci de metri deasupra unei pardoseli dure, acoperite de oasele primilor captivi. Vocea lui Nessus îi răsuna în urechi, cu promisiunea unei salvări care nu mai venea.

Când se trezi, își căută refugiul în rutină... Până în seara celei de-a patra zile, nici nu se uitase la mâncare; acum o aruncă și comandă o pâine și câteva sortimente de brânză. Patru zile pentru a înțelege că acum era complet în afara oricărei posibilități de a fi găsit de ARM. Putea să mănânce din nou brânză!

„Ce mai este bun, în afară de curent? se întrebă el. *Brânză. Discuri de dormit. Dragoste (impracticabilă). Vopsitul exotic al pielii. Libertate, securitate, autorespect. Câștigul, ca opus pierderii. Tanj, aproape am uitat să mai gândesc astfel și le-am pierdut pe toate! Libertate, securitate, autorespect. Cu puțină răbdare, pot face primul pas. Ce altceva mai este bun? Puțin coniac în cafea. Filme.*"

În urmă cu douăzeci și trei de ani, Interlocutorul adusese *Mincinosul* aproape de marginea Lumii Inelare. Acum, Chmeee și Ultimul priveau înregistrarea acelei apropieri.

Văzută de aproape, Lumea Inelară părea formată din linii drepte care se întâlneau la limita perceptibilității. De aici, albastrul cețos al suprafeței interioare se prăbușea în concretul capetelor de jos și de sus ale Zidurilor de Margine, inelele sistemului de decelerare al astronavelor păreau că zboară direct în cameră, iar și iar, în lumină vizibilă, infraroșie și ultravioletă, în imagini radar. Electromagneți uriași, toți identici, treceau pe lângă ei ca într-o mișcare cu încetinitorul.

Louis Wu privea întreaga fantezie epică, ce dura opt ore, *Pământul Schimbat,* când își dădu seama că se îmbătase. Coniac în cafea, apoi coniac simplu și cu sifon. Privea un film adevărat, nu unul senzual: folosea actori vii și nu solicita decât două dintre simțuri. Era de două ori în afara realității.

La un moment dat, încercă să angajeze cu Chmeee o discuție despre utilizarea de către Saberhagen a unor efecte vizuale imposibile.

Păstrase însă suficientă înțelepciune pentru a se opri la timp. Nu îndrăznea să vorbească cu Chmeee cât timp era beat. *Păpușarii au urechi ascunse, urechi ascunse...*

Lumea Inelară devenea tot mai mare.

Timp de două zile, rămăsese un fragil inel îngust bordat fin cu albastru, care se mărea o dată cu soarele din centrul său. Apăruseră și detaliile. Un inel interior de patrulatere negre, pătratele de umbră. Un Zid de Margine se înălța la peste o mie cinci sute de kilometri blocând vederea asupra suprafeței interioare. În seara zilei a cincea, *Acul Încins al Căutării* își pierduse cea mai mare parte din viteză, iar Zidul de Margine se transformase într-un imens oblon peste cerul înstelat.

Louis nu era cablat. În acea zi, se forțase să nu mai apeleze la sârmă; apoi, Ultimul îi comunicase că nu-i va mai furniza curent până ce nu aterizau în siguranță. Louis ridicase din umeri. Curând....

— Soarele este prea strălucitor, spuse Ultimul.

Louis își ridică și el privirea. Scutul antimeteoritic îl acoperea aproape în întregime. Îi vedea numai coroana, un cerc de flăcări ce încingea un disc negru.

— Dă-ne o imagine! ceru el.

Întunecat și mărit în „fereastra" dreptunghiulară, soarele deveni un disc uriaș. Era un pic mai mic și mai rece decât Soarele. Nu avea pete solare și nici o imperfecțiune, cu excepția unei zone de strălucire în centru.

— Perspectiva noastră nu este bună, spuse Ultimul. Îi vedem strălucirea frontal.

— Poate că soarele a devenit recent instabil, fu de părere Chmeee. Asta ar explica de ce Lumea Inelară s-a descentrat.

— S-ar putea. Și înregistrările *Mincinosului* arată o strălucire în timpul apropierii voastre de Lumea Inelară, dar restul anului soarele a fost liniștit. – Capetele Ultimului se concentrară asupra pupitrului de comandă. – Ciudat, continuă el, diagrama magnetică...

Discul negru aluneca în spatele dungii negre a Zidului de Margine.

— Diagrama magnetică a acestei stele este extrem de neobișnuită, reluă Ultimul.

— Să ne întoarcem să mai privim o dată, îi răspunse Louis.

— Misiunea noastră nu prevede achiziționarea de date aleatorii.

— Nu ești curios?

— Nu.

Sub ei, la aproape șaisprezece mii de kilometri, zidul negru arăta ca și cum ar fi fost tras cu rigla. Întunericul și viteza începătoșau toate detaliile. Ultimul reglase ecranul telescopului pentru lumina infraroșie, dar nu ajutase la nimic... sau aproape. Uneori, se zăreau umbre de-a lungul

bazei Zidului de Margine, benzi triunghiulare de cincizeci-șaizeci de kilometri înălțime, ca și cum ceva de pe suprafața interioară a zidului înalt de o mie șase sute de kilometri ar fi reflectat lumina soarelui. Apoi, în partea de sus, își făcu apariția o linie mai închisă la culoare și mai rece, care se mișca de la stânga la dreapta.

— Aterizăm sau continuăm să plutim? întrebă politicos Chmeee.

— Plutim, pentru a stabili exact situația.

— Comoara îți aparține. Poți s-o lași aici, dacă așa vrei.

Ultimul se dovedea neobosit. Strângea puternic între picioare șaua scaunului pilotului. Mușchii îi tresăreau pe spate. În schimb, Chmeee era relaxat și părea mulțumit de sine.

— Nessus a avut ca pilot un Kzin, spuse el. Existau momente când era cuprins de o teamă totală. Nici tu nu prea ai curaj. Poate ateriza *Acul* pe pilot automat, în timp ce tu te afli în stază?

— Dacă se întâmplă ceva neprevăzut? Nu. N-am anticipat asta.

— Va trebui deci s-o faci singur. Dă-i drumul, Ultimule!

Acul își întorsese vârful în jos și accelera.

Nava avu nevoie de aproape două ore pentru a accelera până la cei o mie două sute de kilometri pe secundă ai Lumii Inelare. În răstimp, sute de mii de kilometri de întuneric goniseră pe lângă ei. Ultimul începuse să se apropie lent. Louis privea impasibil. Nu era cablat și aceasta era propria decizie. Nimic altceva nu putea fi mai important.

De unde venea însă calmul lui Chmeee? Era presimțirea noii sale tinereți? Un om care împlinește prima sută de ani trăiește cu senzația că are întregul timp în fața lui, pentru orice. Reacționa oare și un Kzin în același fel? Sau... poate că Chmeee nu era decât un diplomat antrenat. Poate că își putea ascunde sentimentele.

Acul se legăna pe propulsoarele dorsale. Decelerația de 0,992 g îl înscrisese pe traiectoria Lumii Inelare; lăsată liberă acum, astronava ar fi fost aruncată în spațiul interstelar. Louis urmărea capetele Păpușarului agitându-se în vreme ce verificau și controlau aparatele și monitoarele din jurul lui. El nu le putea citi.

Linia întunecată devenise un rând distinct de inele distanțate ce defilau pe sub ei, fiecare având cel puțin o sută șaizeci de kilometri în diametru. În timpul primei expediții, o înregistrare mai veche le arătase cum trebuia să se poziționeze astronava la optzeci de kilometri de Zidul de Margine și să aștepte până ce inelele aveau s-o înghită, pentru a-i sincroniza viteza cu cea a Lumii Inelare și a o descărca, în final, pe rampa astroportului.

În stânga și în dreapta, zidul negru se întindea până la infinit. Se apropiase acum la câteva mii de kilometri. Ultimul înclină *Acul*, pentru

a se înscrie de-a lungul acceleratorului liniar. Sute de mii de kilometri de inele... pentru că Inelarilor le lipseau generatoarele de gravitație. Astronavele și echipajele lor n-ar fi tolerat accelerații prea mari.

— Inelele sunt inactive. N-am detectat nici măcar senzori pentru avertizarea astronavelor ce se apropie. – Unul dintre capetele Păpușarului se răsucise spre ei doar pentru a-i informa, după care se întoarse aproape imediat la loc, grăbit să-și reia activitatea febrilă.

Rampa astroportului se apropia tot mai mult. Avea peste o sută de kilometri lățime. Se vedeau macarale înalte, arcuite în curbe plăcute, clădiri rotunde și trailere late și joase. Erau și astronave: patru cilindri aplatizați la capete, dintre care trei fuseseră avariați, curba carcaselor fiind spartă.

— Sper că ai adus și lumini, spuse Chmeee.

— Încă nu vreau să fim remarcați.

— Ai detectat vreun semn de conștiință? Vrei să aterizezi fără lumini?

— Nu, și nu! răspunse concis Ultimul.

Spotul luminos țâșni, impresionant de puternic, din nasul *Acului*: evident era și o armă auxiliară.

Astronavele se dovedeau a fi imense. O trapă deschisă semăna mai degrabă cu o pată neagră, iar miile de ferestre străluceau pe suprafața cilindrică asemeni lumânărelelor aprinse pe un tort. Una părea, într-adevăr, intactă. Celelalte fuseseră dezafectate și zăceau în diferite stadii de demontare, măruntaiele lor expuse vidului atrăgând privirile străinilor.

— Nimic nu atacă, nimic nu ne avertizează, spuse Păpușarul. Temperatura clădirilor și a mașinilor este aceeași cu cea a rampei și astronavelor, 174 grade absolute. Locul ăsta este abandonat de mult.

O pereche de toroizi de culoarea cuprului înconjurau partea de mijloc a astronavei intacte. Trebuie să fi reprezentat o treime din însăși masa acesteia, dacă nu chiar mai mult.

— Sunt, probabil, generatoarele colectoare, interveni Louis. Am studiat pe vremuri istoria astronauticii. Un colector Bussard generează un câmp electromagnetic pentru a culege și dirija spre zona de fuziune hidrogenul interstelar. Este, practic, o sursă inepuizabilă de combustibil. Are însă nevoie de rezervoare și de motoare suplimentare, ce sunt utile în situațiile când astronava călătorește cu viteze prea mici pentru funcționarea colectorului. Iată-le!

Rezervoarele erau vizibile pe două dintre astronavele demontate. În schimb, pe celelalte trei, lipseau toroizii masivi. Louis părea surprins, deși știa că colectoarele Bussard utilizau monopoli magnetici, care puteau fi folosiți cu succes și în alte domenii.

Altceva însă îl îngrijora pe Ultimul.

— Rezervoare pentru cărat plumbul? De ce nu l-ar fi înfășurat în jurul navei? Ar fi servit și ca scut, înainte de a fi transmutat în combustibil...

Louis rămase tăcut. Nu exista plumb în rezervoare.

— Din spirit de prevedere, răspunse Chmeee. Probabil că erau nevoiți să lupte. Plumbul putea fi ușor vaporizat de pe carcase, ceea ce ar fi lăsat nava fără combustibil. Aterizează, Ultimule, și vom căuta răspunsurile în astronava intactă.

Acul plutea nehotărât.

— E simplu să plecăm de-aici, insinuă Chmeee. Depășim rampa și oprim propulsoarele. După ce cădem în spațiu, activăm hiperpropulsorul și suntem în siguranță.

Acul se așezase deja pe rampa astroportului.

— Luați loc pe discurile de pășit, îi îndemnă Ultimul.

Chmeee se execută. De data aceasta nu zâmbea, dar chicoti înainte de a dispărea. Louis păși după el și se trezi în altă parte.

6. „IATĂ ACUM PLANUL MEU..."

Încăperea îi părea familiară. Nu mai văzuse una exact la fel, dar semăna cu o cabină de pilotaj de pe orice astronavă mică, interplanetară. Întotdeauna era nevoie de gravitație, de computer principal, de controlul propulsoarelor, de jeturi de orientare, de un detector de masă. Cele trei fotolii de pilotaj erau rabatabile și prevăzute cu rețea antișoc, controlere pe brațe, tuburi urinare și sloturi pentru lichide și alimente. Faptul că unul dintre fotolii era puțin mai mare decât celălalt constituia singura deosebire notabilă. Louis simțea că ar fi putut pilota landerul chiar și legat la ochi.

Deasupra semicercului format de monitoare și indicatoare, se întindea o fâșie lată de fereastră panoramică. Prin ea, Louis privea o porțiune din carcasa *Acului* care plutea nehotărât deasupra astroportului. Trapa hangarului era deschisă.

— Avem arme, șopti Chmeee, după ce aruncase o privire asupra butoanelor și comenzilor din fața fotoliului său.

Pe unul dintre monitoare apăruse figura turtită a unui cap de-al Păpușarului.

— Coborâți treptele până la echipamentele voastre antivacuum.

Scările landerului erau largi și puțin înalte, concepute pentru pașii unui Kzin. Dedesubt, era un spațiu mai mare, spațiu de locuit, dotat cu paturi de apă și discuri de dormit, bucătărie și câte un replicator de alimente pentru fiecare. Mai exista și un bloc operator suficient de mare pentru a cuprinde un Kzin, precum și o consolă de control extrem de elaborată. Pe vremuri, Louis fusese chirurg experimentator și, probabil, Ultimul știa și acest amănunt.

Chmeee găsise echipamentul pentru vacuum în cofretele metalice ce acopereau unul dintre pereți și se îmbrăcase în ceea ce semăna cu o colecție de baloane transparente. Dădea semne evidente de nerăbdare.

— Louis, îmbracă și tu mai repede costumul! îl zori el pe pământean.

Louis tocmai își trăgea pe el un combinezon confecționat dintr-o singură bucată, strâns pe corp. Își atașă casca sferică și în spate

rezervoarele de aer. Era echipamentul standard; costumul permitea transpirația, lăsând astfel corpului posibilitatea de a-și utiliza propriul sistem de răcire. Peste el, Louis mai îmbrăcase un costum lejer, țesut din argint. Se aștepta să fie foarte frig afară.

Sasul era construit pentru trei persoane. Foarte bine: Louis își aminti de vremea când nu voia să aștepte afară, în timp ce sasul funcționa pentru altcineva. Deși Ultimul nu se aștepta la lucruri neprevăzute, își luase totuși măsuri de siguranță. Pe măsură ce aerul era înlocuit de vid, pieptul lui Louis se umfla. Bărbatul bloca atunci „extensorul", banda lată și elastică ce îl încingea peste mijloc și îi permitea să respire.

Chmeee sări dintr-un singur salt în afara landerului și a *Acului*, în noapte. Louis îl urmă cu salturi mici și dese, dar nu înainte de a-și lua trusa cu instrumente.

Sentimentul libertății era stupefiant, periculos. Louis își aminti că sistemul său de comunicație îl includea și pe cel al Ultimului. Avea de spus multe lucruri, cât de curând, dar nu și pentru auzul Păpușarului.

Acum, proporțiile erau înșelătoare. Astronavele pe jumătate dezasamblate erau prea mari. Orizontul era prea aproape și prea abrupt. Un perete negru infinit tăia în două bolta înstelată, cumva familiară. Văzute prin vacuum, formele obiectelor îndepărtate, situate la sute de mii de kilometri, rămâneau clare și distincte.

Cea mai apropiată astronavă a Lumii Inelare, cea intactă, părea că se găsește la aproape un kilometru depărtare. Se putea să fie însă la mai mult de doi kilometri. În ultima călătorie, se înșelase constant asupra scalei obiectelor, iar douăzeci și trei de ani nu-l vindecaseră de acest handicap.

Louis ajunse gâfâind sub imensa astronavă și descoperi un escalator construit într-unul din picioarele trenului de aterizare. Evident, vechea mașinărie nu funcționa, așa că se apucă să urce din greu.

Chmeee încerca să deblocheze controlerele unui sas uriaș. Pescui o cheie din trusa adusă de Louis și spuse:

— Nu trebuie să ne grăbim și să ardem ușile. Mai are energie.

Kzinul reușise să deblocheze capacul unui cofret și acum lucra in interiorul acestuia.

Ușile exterioare se închiseră. Apoi, cele interioare se deschiseră în vacuum și întuneric. Chmeee aprinse proiectorul laser.

Louis se simțea ușor intimidat. Probabil că astronava putea să transporte suficienți oameni pentru a popula un oraș mai mic. Era deci foarte ușor să te pierzi în interiorul ei.

— Să găsim canalele de revizie, spuse el. Aș vrea să presurizăm nava. Cu acest imens costum al tău, nu cred că vei putea intra în lifturile construite pe măsura oamenilor.

Intrară într-un coridor care se curba o dată cu profilul carcasei. Louis remarcă ușile, nu mai înalte decât capul său. Deschise câteva, la întâmplare. În spatele lor, descoperi mici celule de locuit, cu paturi și scaune rabatabile, potrivite pentru umanoizi de mărimea sa, și chiar mai mici.

— Am spus că cei din rasa lui Halrloprillalar au construit aceste astronave, murmură bărbatul.

— Știm asta, răspunse Chmeee. Tot ei au construit și Lumea Inelară.

— Ba pe asta n-au făcut-o! accentuă Louis. Acum, mă întreb dacă le-au construit cu adevărat, sau dacă nu cumva le-au luat de la altcineva..

Ultimul interveni și el în intercomunicație:

— Louis? Halrloprillalar ți-a povestit că cei din rasa lor au construit Lumea Inelară. Acum crezi că a mințit?

— Întocmai.

— De ce?

Prill mințise și în alte privințe, dar Louis formulă altfel:

— Din cauza stilului. Știm că ei au construit orașele. Toate acele clădiri plutitoare reprezintă categoria lucrurilor pe care le scoți în față pentru a-ți evidenția bogăția și puterea. Îți aduci aminte de Castelul Cerului, clădirea plutitoare care avea o cameră de hărți? Nessus a adus înregistrările.

— Le-am studiat și eu, răspunse Păpușarul.

— Exista acolo un tron pe un postament, precum și sculptura în fire, cât o casă de mare, a bustului cuiva. Dacă ai construi ceva de genul Lumii Inelare, ți-ar mai păsa de Castelul Cerului? Nu cred. Niciodată n-am crezut acest lucru.

— Chmeee, tu ce părere ai?

— Presupun că trebuie să acceptăm judecata lui Louis, în privința chestiunilor umane.

Spre dreapta, se deschidea un alt coridor radial. Aici erau mai multe camere de dormit. Louis se hotărî să inspecteze una în detaliu. Costumele lor presurizate i se păreau extrem de interesante. Erau agățate de perete precum niște trofee de vânătoare: dintr-o singură piesă, brăzdată de fermoare, toate deschise. Accesibile instantaneu, în caz de vacuum.

Kzinul aștepta până ce Louis îl închise, curios să vadă efectul.

Articulațiile ieșeau în evidență. Genunchii, coatele și umerii semănau cu niște pepeni, iar mâinile cu un pumn de castane ținute împreună. De asemenea, vizorul era proeminent către partea din față, iar sub el se puteau citi indicatoarele de energie și aer.

— Ei, bine? mârâi nerăbdător Kzinul.

— Mai nimic. Am nevoie de mai multe dovezi. Hai să mergem!

— Mai multe dovezi pentru ce?

— Cred că știu cine a construit Lumea Inelară... și de ce locuitorii ei seamănă atât de mult cu oamenii. Dar de ce ar fi construit ei ceva ce nu puteau să apere? Nu are sens.

— Dacă am discuta...

— Nu, nu încă. Haide!

Pe coridorul central al astronavei găsise însă ceva interesant. De aici, porneau o jumătate de duzină de coridoare radiale, iar un tub vertical, cu scări în interior, permitea accesul în sus și în jos. O mulțime de diagrame acopereau porțiuni din perete, etichete cu pictograme explicite.

— Ce grozav! exclamă Louis. Parcă le-au pus aici gândindu-se la noi.

— Limbajele se schimbă, îi răspunse Kzinul. Acești oameni călătoreau pe aripile relativității. Membrii echipajului s-ar fi putut naște la secole distanță unul de altul. Aveau nevoie de astfel de ajutoare. Și noi ne țineam imperiul unit cu astfel de mijloace, înainte de Războaiele Cu Omul. În schimb, eu n-am găsit nici o zonă rezervată armelor, Louis.

— Nici astroportul nu era păzit de nimic, completă pământeanul. În orice caz, de nimic evident.

Degetul său parcurgea acum o diagramă.

— Bucătărie, spital, zonă de locuit..., enumeră el. Ne aflăm aici, în această zonă de locuit. Există trei centre de control – mi se par excesiv de redundante. Unul pentru colectorul Bussard și pentru spațiul interstelar. Unul pentru propulsorul de fuziune și pentru manevrele într-un sistem planetar ocupat, eventual și pentru controlul armamentului, dacă există. În fine, unul pentru sistemul de menținere a vieții: acesta care arată cum suflă vântul pe coridor.

— Având la dispoziție transmutația, interveni Ultimul, ar fi putut să utilizeze un propulsor de conversie totală.

— A, nu neapărat, îi răspunse Louis. O emisie de radiații atât de puternică ar fi adus haosul într-un sistem planetar locuit. Iată însă tuburile noastre de acces către... generatoarele colectoare, motorul de fuziune, sistemul de alimentare cu hidrogen. Dar, mai întâi, să găsim sistemul de menținere a vieții. Două niveluri mai sus și *pe aici.*

Camera de control era mică: o banchetă capitonată plasată în fața a trei pereți plini cu butoane și comutatoare. Apăsarea unui microcontactor de pe tocul ușii provocă iluminarea alb-gălbuie a pereților și

aprinderea indicatoarelor de pe pupitre și panouri. Desigur, nu se puteau citi. Pictogramele împărțeau însă controlerele în grupuri care se refereau la cazare, rotație, apă, resturi menajere, alimente, aer.

Louis începu să comute întrerupătoarele. Cele mai des folosite trebuie să fi fost mai mari și mai ușor de accesat. Se opri numai când auzi fâșâitul aerului.

Presiunea înregistrată de indicatorul de la încheietura mâinii creștea constant.

Oxigenul se stabiliză la proporția de 40%, iar umiditatea, deși scăzută, era totuși prezentă. Nici o substanță nocivă nu era semnalată.

Chmeee își dezumflă costumul și ieși din el. Louis își scoase și el, cu o neînchipuită grabă, casca, lăsă jos rezervoarele de pe spate și își lepădă costumul lejer. Aerul era uscat și ușor stătut.

— Cred că ar trebui să începem cu tubul de acces către alimentatorul cu hidrogen, spuse Kzinul. Mă lași pe mine în frunte?

— Perfect.

Louis sesiză în propria voce tensiunea și nerăbdarea pe care încercase să le reprime. Cu puțin noroc, s-ar fi putut ca Ultimul să nu-și fi dat seama. Acum era târziu, așa că porni și el, ținându-se după fundul oranj al Kzinului.

Se îndepărtă de intrare, o luă la dreapta pe o radială, urmă axul navei, apoi coborî o scară, pentru ca, în cele din urmă, să se trezească apucat de braț de o labă păroasă și puternică, și tras într-un coridor.

— Trebuie să vorbim, șopti pe nerăsuflate Kzinul.

— Desigur, și despre timp, de asemenea! Dacă ne poate auzi acum, va trebui să renunțăm. Ascultă...

— Ultimul n-o să ne audă. Louis, trebuie să capturăm *Acul Încins al Căutării!* Te-ai gândit la asta?

— Desigur. Nu e posibil. Ai făcut deja o încercare frumoasă, ce prostie îți mai trece acum prin cap? Nu poți pilota *Acul*. I-ai văzut comenzile.

— Îl pot determina pe Ultimul să-l piloteze.

Louis clătină din cap neîncrezător.

— Chiar dacă l-ai păzi doi ani, cred mai degrabă că va cădea sistemul de menținere a vieții, încercând să vă mențină pe amândoi în viață. Așa a fost planificat.

— Vrei să te predai?

— În regulă, oftă Louis. Să privim lucrurile în detaliu. Va trebui fie să-i oferim Ultimului o promisiune credibilă sau o amenințare pe măsură, fie să-l ucidem, în speranța că vom putea pilota apoi, singuri, *Acul*.

— De acord.

— Nu-l putem mitui cu un dispozitiv magic de transmutare. Nu există nici unul.

— Mi-a fost teamă că o să-i spui acest adevăr mai devreme.

— Nici vorbă! O dată ce se va convinge că nu mai are nevoie de noi, vom fi pierduți. Dar nu mai avem cu ce altceva să-l mituim, își continuă Louis raționamentul. Nu putem să pătrundem pe puntea de comandă. S-ar putea să existe discuri de păsit, undeva la bordul *Aculuí,* care să ne ducă acolo, dar unde sunt și cum îl determinăm pe Ultimul să le pună în funcțiune? De asemenea, nu-l putem ataca. Nici un proiectil nu poate străbate o carcasă PG. Există un scut antilaser pe ea și probabil chiar mai multe scuturi între celula noastră și puntea de comandă. Unui Păpușar nu i-ar fi scăpat acest amănunt. Cu alte cuvinte, dacă am încerca să-l țintim cu o rază laser, pereții s-ar transforma în oglinzi care ar reflecta-o asupra noastră. Ce ne-a mai rămas? Sonicitatea? Pur și simplu, poate închide microfoanele. Ne-a mai rămas ceva?

— Antimateria. Dar nu este nevoie să-mi amintești că nu avem nici dintr-asta.

— În consecință, nu-l putem amenința, nu-i putem face nici un rău și nu putem ajunge pe puntea de comandă în nici un chip, concluzionă Kzinul, scărmănându-și gânditor blana de pe gât.

— Tocmai mi-a venit o idee, reluă Louis. Dar dacă *Acul* nu mai poate ajunge în spațiul cunoscut...?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Noi știm prea multe. Am constitui o publicitate proastă pentru Păpușari. Mai probabil este că Ultimul n-a intenționat niciodată să ne ducă înapoi acasă. De ce ar face-o? Locul unde dorește să ajungă este Flota Lumilor, care se află acum la douăzeci sau treizeci de ani-lumină de aici, în direcția opusă. Chiar dacă, prin absurd, am putea pilota *Acul,* probabil că sistemul de menținere a vieții se va dovedi insuficient pentru a ne permite să ajungem în spațiul cunoscut.

— Ar trebui, atunci, să furăm o navă a Lumii Inelare? Asta?

Louis își clătină din nou capul a neîncredere.

— Putem încerca. Dar chiar dacă se dovedește a fi intactă, probabil nu vom putea s-o pilotăm. Cei din rasa lui Halrloprillalar foloseau echipaje de mii de persoane și, după cum spunea Prill, nu se aventurau prea departe... așa cum, probabil, au făcut-o Inginerii Lumii Inelare.

Kzinul rămăsese suspect de liniștit, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu descătușeze brusc tensiunea înmagazinată în interiorul său. Abia atunci, Louis înțelese cât de furios era Chmeee.

— Atunci, mă sfătuiești să mă predau? Nici măcar să nu ne răzbunăm?

Louis își analizase toate aceste gânduri de nenumărate ori, în timp ce era cablat. Încerca să-și amintească optimismul pe care-l încercase atunci, dar totul dispăruse.

— Vom trage de timp. Vom scotoci rampa astroportului. Dacă nu vom găsi nimic, vom scotoci chiar Lumea Inelară. Suntem echipați pentru asta. Nu-l vom lăsa pe Ultimul să renunțe, până când nu vom afla propriul nostru răspuns. Oricare ar fi el.

— Tu porți întreaga vină pentru situația în care ne găsim!

— Știu, și din această cauză este atât de nostimă.

— Atunci, râzi!

— Dă-mi droudul și am să râd.

— Speculațiile tale prostești ne-au transformat în sclavii unui ierbivor nebun. Trebuie, de fiecare dată, să pretinzi mai multă cunoaștere decât ți se cuvine?

Louis se rezemă cu spatele de un perete luminat în alb-gălbui.

— Părea atât de rezonabil! Tanj!, *era* rezonabil. Fii atent: Păpușarii au studiat Lumea Inelară cu mulți ani înainte de a intra noi în scenă. Îi cunoșteau rotația, dimensiunile și masa, care este puțin mai mare decât cea a lui Jupiter. Știau, totodată, că nu mai există nimic altceva în sistem. Că orice planetă, satelit, asteroid dispăruseră. Părea atât de evident. Inginerii Lumii Inelare luaseră o planetă de mărimea lui Jupiter, o transformaseră în material de construcție și, folosind și restul materialului planetar, construiseră Lumea Inelară. Întreaga masă a – să spunem – Sistemului Sol* ar fi tocmai potrivită în acest sens.

— Erau numai speculații.

— V-am convins pe amândoi, îți aduci aminte? Numai că gigantele gazoase de tipul lui Jupiter, continuă imperturbabil Louis, sunt formate mai ales din hidrogen, iar Inginerii Lumii Inelare trebuiau să-l transforme în materialul fundației – *oricare* ar fi fost acest material – care nu semăna cu nimic din ceea ce am construit *noi* vreodată. Așadar, ei ar fi trebuit să transmute materialul într-un ritm care ar fi eclipsat chiar și o supernovă. Înțelege, Chmeee, eu *am văzut Lumea Inelară*. Eram gata să cred orice.

— La fel și Nessus, mârâi Kzinul, uitând pentru o clipă că și el crezuse. Nessus o întrebase pe Halrloprillalar despre transmutație, iar ea îl considerase pe companionul nostru cu două capete ușor de păcălit. Îi spusese o poveste despre astronavele Lumii Inelare care transportau plumb, pentru a-l transforma în combustibil. Plumb! De ce nu fier? Ar fi fost mai voluminos, dar ar fi avut rezistența mai mare.

---

* Sistemul Solar (n. red.)

— Nu se gândise la asta, zâmbi Louis.

— I-ai spus vreodată că transmutația era una dintre ipotezele tale?

— Tu ce crezi? S-ar fi prăpădit de râs. Oricum, era prea târziu să-i mai spun adevărul lui Nessus, care zăcea în blocul operator automat cu unul dintre capete lipsă.

— Mrrrr...

Louis își frecă umărul înțepenit și continuă:

— Unul dintre noi ar fi trebuit să știe mai bine. Ți-am povestit că am făcut câteva calcule, după ce m-am întors. Știi de câtă energie este nevoie pentru a roti masa Lumii Inelare până la viteza de o mie două sute de kilometri pe secundă?

— De ce mă întrebi?

— Ți-ar trebui *o groază!* De o mie de ori energia anuală degajată de acest tip de soare. De unde au făcut rost de ea Inginerii Lumii Inelare? Ceea ce aveau de făcut era să dezasambleze zeci de Jupiteri sau o planetă superjoviană, cântărind de zece ori masa lui Jupiter. Și toate, amintește-ți, aproape numai din hidrogen. Au folosit o parte din hidrogenul în fuziune pentru obținerea energiei necesare proiectului, iar restul l-au păstrat în recipienți magnetici. După ce au construit Lumea Inelară din resturile solide, l-au folosit drept combustibil, în propulsoarele de fuziune, pentru a-i imprima rotația dorită.

— Cât de minunată se dovedește înțelegerea lucrurilor! – Chmeee străbătea coridorul încolo și-ncoace, ridicat pe picioarele din spate, aidoma unui om cufundat într-o meditație profundă. – Așadar, suntem sclavii unui alien nebun, pornit în căutarea unei mașini miraculoase care n-a existat niciodată. Ce speri că se va întâmpla în anul care ne-a mai rămas?

Pământeanului îi venea greu să fie optimist în lipsa curentului.

— Vom explora. Indiferent dacă există sau nu transmutație, trebuie să se afle și *altceva* valoros pe Lumea Inelară. Poate că îl vom găsi. Poate că, deja, o navă a Națiunilor Unite se află aici. Poate vom găsi echipajul, în vârstă de aproape o mie de ani, al unei astronave de pe Lumea Inelară. Poate că Ultimul se va simți singur și ne va permite să ne ducem alături de el, pe puntea de comandă.

Kzinul se lăsase pe cele patru picioare, dar continua să-și balanseze coada.

— Câtă încredere pot să am în tine? Ultimul îți controlează curentul din creier.

— Am învins dependența.

Drept răspuns, Kzinul se mulțumi doar să mârâie înfundat.

— Pe testiculele ulcerate ale lui Finagle! Chmeee, am două secole și un sfert. În acest timp, am fost *de toate*. Am fost maistru-șef. Am ajutat la construcția și la punerea în funcțiune a unui oraș circular deasupra lui Down. M-am stabilit pe Home și, o vreme, am trăit acolo ca un colonist. Acum mă cablez. Nimic nu durează. Nu poți face un singur lucru pe durata a două sute de ani. O căsătorie, o carieră, un hobby sunt potrivite pentru o perioadă de cel mult douăzeci de ani, deși poți trece printr-una din aceste faze de mai multe ori. Am făcut și medicină experimentală. Am scris o bună parte din acel documentar despre cultura Trinoc, care a câștigat un...

— Dependența de curent implică direct creierul. Este altceva, Louis!

— Aha! Este într-adevăr altceva. – Louis simțea deprimarea ca pe un perete vâscos și negru ce-l apăsa pe dinăuntru, încercând să-l strivească. – Totul nu este decât negru sau alb. Curentul este trimis sau nu. Altă alternativă nu există. Sunt sătul de el. Am fost și înainte ca Ultimul să-mi controleze curentul.

— Dar n-ai renunțat la droud.

— Am vrut ca Ultimul să creadă că nu pot renunța.

— Și vrei ca eu să cred că poți.

— Exact.

— Dar ce se întâmplă cu Ultimul? N-am mai auzit până acum de un Păpușar care să se comporte atât de ciudat.

— Eu știu. Mă întreb, însă, dacă toți comercianții nebuni au sexul lui Nessus. Dacă... să-i numim bărbații purtători de spermă... sunt cei care domină.

— Mrrrr...

— N-ar fi trebuit să se comporte astfel. Nebunia care trimite un Păpușar pe Pământ pentru că nu se înțelege cu alți Păpușari nu este de același tip cu cea care produce un Iosif Stalin. Ce vrei de la mine, Chmeee? Nu știu cum va acționa. Dacă acordăm puțin credit creierilor săi, atunci va utiliza tehnicile comerciale ale Produselor Generale. Este singurul fel în care știe să aibă de-a face cu *noi*.

Aerul conservat era rece și metalic. Este prea mult metal în nava asta, gândi Louis. Părea ciudat că semenii lui Halrloprillalar nu utilizaseră și alt fel de materiale, mult mai perfecționate. Construirea unui colector Bussard nu era opera unor primitivi.

Aerul mirosea ciudat, iar strălucirea alb-gălbuie a pereților diminua și sporea neregulat în intensitate. Ar fi fost mai bine să revină la costumele presurizate, cât mai curând.

— Mai este și landerul, rupse tăcerea Kzinul. Ar putea funcționa ca o astronavă.

— Ce înțelegi tu prin astronavă? Are, desigur, manevrabilitate interplanetară, pentru că este destinat să ne transporte oriunde pe Lumea Inelară. Nu cred însă că am putea ajunge cu el la alt sistem solar.

— Mă gândeam la avarierea *Acului*. Dacă nu există scăpare, măcar să ne răzbunăm.

— Ar fi nostim de privit un asemenea spectacol. Avarierea unei carcase Produs General...

Kzinul se uită amenințător la el.

— Nu ești prea amuzant, Louis! Ce-am să fac eu pe Lumea Inelară fără perechea mea, fără posesiunile mele, fără un nume, cu o viață ce se va sfârși peste un an de zile?

— O să ne cumpărăm timp. Timp pentru a afla o cale de ieșire. Totodată, oficial, vom continua să căutăm o miraculoasă mașină de transmutație. Cel puțin, ar trebui să ne prefacem că o căutăm.

7. PUNCT DE RĂSCRUCE

Louis se trezi extrem de flămând. Formă o comandă de sufleu de brânză Cheddar, cafea irlandeză și portocale roșii, și le devoră pe rând.

Chmeee dormea ghemuit, ca și cum ar fi dorit să se protejeze. Arăta, într-un anume fel, diferit. Neted – da, neted pentru că cicatricele dispăruseră și o blană nouă îi crescuse pe deasupra lor.

Robustețea lui era impresionantă. Cercetaseră fiecare dintre cele patru astronave, apoi trecuseră la o clădire lungă și îngustă ce se ridica chiar pe buza infinitului și care se dovedi a fi centrul de ghidare pentru sistemul de accelerare al astronavelor. Spre sfârșit, Louis se mișcase într-o ceață de oboseală. Își dădea seama că ar fi trebuit să examineze *Acul* în detaliu pentru depistarea punctelor slabe, a căilor de acces spre puntea de comandă. În schimb, îl privise înciudat pe Chmeee. Kzinul nu se oprise o clipă să se odihnească.

Ultimul apăru de undeva din spate, din sectorul său privat, vopsit în verde. Coama îi era pieptănată vaporos și ornată cu cristale a căror culoare spectrală se modifica la fiecare mișcare. Louis era un pic surprins. Tot timpul cât condusese singur *Acul*, Păpușarul nu se îngrijise de felul cum arăta. Se îmbrăcase acum pentru a-și impresiona prin eleganță prizonierii?

— Louis, vrei droudul? întrebă el.

Louis îl dorea, dar...

— Nu încă.

— Ai dormit unsprezece ore.

— Poate că mă adaptez la timpul Lumii Inelare. Ai mai făcut ceva?

— Am înregistrat câteva spectrograme laser ale carcaselor navelor. În principal sunt din aliaj de fier. Am mai făcut și scanări radar profunde, câte două imagini pentru fiecare dintre cele patru astronave, iar în timp ce dormeați am mutat *Acul*. Mai sunt încă două astroporturi, situate la o sută douăzeci de grade în jurul Lumii Inelare. Am localizat încă unsprezece astronave, după compoziția carcaselor lor. Evident că, de la această distanță, n-am putut distinge alte detalii.

Chmeee se trezise și el, își dezmorțise oasele și i se alăturase lui Louis, lângă peretele transparent.

— Întotdeauna, învățăm numai pentru a pune mai multe întrebări, spuse el. O astronavă a fost lăsată intactă, trei au fost demontate. De ce?

— Poate că Halrloprillalar ar fi putut să ne spună, răspunse Ultimul. Să ne concentrăm însă asupra singurei întrebări urgente. Unde este dispozitivul de transmutație?

— Aici nu avem instrumente. Teleportează-ne pe lander, Ultimule. O să utilizăm monitoarele de pe puntea de comandă.

Opt monitoare străluceau deasupra pupitrului de comandă sub formă de potcoavă al landerului. Chmeee și Louis studiau schemele fantomatice ale colectoarelor Bussard, generate de computer din scanările radar.

— Îmi face impresia că o singură echipă a prădat toate navele, spuse Louis. Au avut la dispoziție trei astronave și au luat din ele componentele și lucrurile de care aveau cel mai mult nevoie. Au lucrat până când ceva i-a oprit: probabil că au fugit pe calea aerului. A patra navă venea la rând. Mmm... mă întreb acum de ce echipajul celei de-a patra astronave nu și-a furat propria navă?

— Lucruri neesențiale, interveni Păpușarul. Noi căutăm doar transmutatorul. Unde este?

— Nu îl putem identifica, răspunse Chmeee.

Louis studia imaginea radar fantomatică a celei de-a patra astronave.

— Să procedăm metodic. Ce *nu este* un sistem de transmutație? – Trasa linii pe imaginea astronavei intacte cu un creion electronic. – Aici, această pereche de toroizi care înconjoară carcasa, trebuie să fie colectoarele câmpului generator. Dincoace, sunt rezervoarele de combustibil. Conductele de acces, aici, aici, aici... – Pe măsură ce le indica, Ultimul trebuia să afișeze alte secțiuni ale astronavei. – Secțiunea asta întreagă este ocupată de motoarele de fuziune. Motoarele pentru coborârea trenului de aterizare. Și pentru ridicare, de asemenea. Jeturile de orientare, aici, aici, aici, toate alimentate de aceste conducte care transportă plasma de la un generator mai mic de fuziune, situat aici. Bateria. Chestia asta ca un bot, așezată aici în mijlocul carcasei – cum o numea Prill?

— *Cziltang brone*, mormăi Chmeee. Fluidizează temporar materialul de fundație al Lumii Inelare, în vederea penetrării lui. Ei le utilizează în loc de sasuri.

— Corect, continuă Louis cu entuziasm și bucurie ascunsă. Probabil că nu-și țineau transmutatoarele miraculoase în zonele rezidențiale, dar... dormitoarele aici, camerele de control aici, aici, aici, bucătăria...

— Ar putea fi asta...?

— Nu, ne-am gândit și noi la ea. Este doar un laborator chimic automat.

— Continuați.

— Grădina este asta. Alimentată de la sistemul de tratare a deșeurilor menajere. Sasuri...

Când Louis încheie identificările, nava dispăru de pe ecran. Ultimul o refăcu răbdător.

— Ce ne-a scăpat? Chiar dacă transmutatorul a fost demontat și furat, ar fi trebuit să rămână spațiul gol.

Povestea devenea tot mai nostimă. Pământeanul rânji în sinea lui, înainte de a vorbi din nou.

— Hei, dacă țineau, într-adevăr, combustibilul, adică plumbul, afară, înfășurat în jurul carcasei, atunci acesta din interior nu este, în realitate, un rezervor de hidrogen? Poate că aici țineau transmutatorul magic. Avea nevoie de un postament solid sau poate de o izolare perfectă... sau de răcire cu hidrogen lichid.

— Atunci, cum ar fi reușit să-l demonteze? se grăbi Chmeee să întrebe înaintea Ultimului.

— Poate cu dispozitivul *cziltang brone* al altei astronave. Toate rezervoarele de combustibil au fost goale? – Bărbatul analiză fugar imaginile fantomatice ale celorlalte astronave, apoi continuă: Aha. Okay, o să găsim transmutatoarele pe Lumea Inelară... și precis nu vor funcționa. Probabil că plaga le va fi afectat și pe ele.

— Povestea lui Halrloprillalar despre bacteria care mănâncă supraconductorii se află și printre înregistrările noastre, remarcă Ultimul.

— Evident, ea nu putea să ne furnizeze prea multe amănunte, reluă Louis. Astronava ei pornise într-o lungă călătorie. Când s-a întors, nu mai exista civilizația Lumii Inelare. Tot ce se bazase pe supraconductori se oprise.

Pământeanul se întrebase adeseori cât de mult se cuvenea să creadă în povestea lui Prill despre Prăbușirea Orașelor. Dar ceva trebuia să fi distrus civilizația dominantă a Lumii Inelare.

— Supraconductibilitatea era mult prea minunată pentru a nu sfârși prin a fi utilizată peste tot, concluzionă el.

— Înseamnă că putem să reparăm transmutatoarele, interveni Ultimul.

— Oare?!

— O să găsiți conductori și țesături supraconductoare și o să le replicați la bordul landerului. Nu este același supraconductor utilizat pe Lumea Inelară. Bacteriile nu se vor atinge de ele. M-am gândit că aveam nevoie de bunuri pentru schimb.

— Figura impenetrabilă de jucător de poker a lui Louis rămase neschimbată, deși Ultimul făcuse o declarație surprinzătoare. Cum de ajunseseră Păpușarii să afle atât de multe despre o plagă mutant care distrusese mașinile de pe Lumea Inelară? Brusc, bărbatul nu se mai îndoi deloc de această teorie a bacteriei.

Chmeee nu sesizase nimic.

— Va trebui să aflăm cum le-au transportat hoții, spuse el. Dacă și sistemul de transport al Zidurilor de Margine a căzut, înseamnă că vom găsi transmutatoarele noastre abandonate de cealaltă parte a zidului.

— În acest caz, vom avea destul teritoriu de cercetat, comentă pământeanul. Eu cred că ar trebui să localizăm mai întâi un Centru de Reparație.

— Louis?

— Trebuie să existe vreun centru de întreținere pe undeva. Lumea Inelară nu poate funcționa așa la infinit. Are sisteme de apărare antimeteoritice și de reparare a daunelor produse de aceștia, jeturi de orientare... era posibil ca ecologia s-o ia razna – toate trebuiau supravegheate. Evident, Centrul de Reparație ar putea fi oriunde. Dar trebuie să fie ceva mare. N-ar trebui să avem probleme în a-l găsi. Și vom descoperi probabil că a fost abandonat, pentru că, în caz contrar, dacă ar mai fi rămas cineva, nu ar fi permis descentrarea Lumii Inelare.

— Observ că v-ați pus mintea la contribuție, spuse Ultimul.

— N-am făcut-o prea bine prima oară când am ajuns aici. Veniserăm să explorăm, îți amintești? Un fel de armă laser ne-a doborât și am petrecut tot restul timpului încercând să scăpăm cu viață. Am străbătut aproape o cincime din *lățime* și n-am aflat aproape nimic. Aceste Centre de Reparații ar fi trebuit să le căutăm. Acolo se întâmplă miracolele.

— Nu mă așteptam la o asemenea ambiție din partea unui dependent de curent.

— Va trebui să pornim cu multă precauție. – Precauție pentru oameni, gândi Louis, nu pentru Păpușari. – Chmeee are dreptate, mașinile trebuie să se fi defectat imediat ce au fost trecute prin Zidul de Margine și au fost infectate de bacterii.

— Eu propun să nu trecem cu landerul prin Zidul de Margine, interveni Kzinul. N-am încredere într-o mașină străină, veche de o mie de ani. Va trebui să trecem pe deasupra lui.

— Și cum o să ocoliți apărarea antimeteoritică? întrebă Ultimul.

— Va trebui s-o păcălim. Louis, tot mai crezi că ceea ce a tras asupra noastră a fost un sistem automat de apărare împotriva meteoriților?

— Așa am crezut atunci. Tanj, totul s-a întâmplat atât de repede! – *Cădeam spre soare, toți eram nervoși, bântuiți de realitatea Lumii Inelare. Toți, în afară de Teela, evident. Un flash momentan de alb-violet;* Mincinosul *încastrat într-un gaz diafan violet. Teela privise afară prin carcasă. „Aripile au dispărut", spusese ea.* – Nu s-a tras în noi până când nu am avut o traiectorie clară de intersecție cu suprafața Lumii Inelare. Mai mult ca sigur că este automată. V-am spus de ce nu cred să mai existe cineva în Centrul de Reparație.

— Deci, n-ar fi nimeni care să tragă în noi, în mod deliberat. Foarte bine, Louis. Automatele nu vor deschide focul asupra sistemului de transport prin ziduri, nu-i așa?

— Chmeee, nu știm cine a construit acest sistem de transport. Poate că n-au fost Inginerii Lumii Inelare; poate că a fost adăugat mai târziu, de către semenii lui Prill...

— A fost, preciză Ultimul.

Cei doi se întoarseră, surprinși, să privească imaginea Păpușarului de pe ecran.

— Nu v-am spus că mi-am petrecut o parte din timp la telescop? Astfel, am aflat că sistemul de transport prin zid este numai parțial terminat. Acoperă doar 40 la sută din lungimea zidului și nu include porțiunea pe care ne aflăm noi acum. În partea stângă a zidului, sistemul este doar 15 la sută complet. Inginerii Lumii Inelare n-ar fi lăsat un astfel de subsistem minor pe jumătate construit, nu-i așa? Propriul lor mod de transport s-ar putea să fi fost aceeași astronavă utilizată la supervizarea construcției.

— Semenii lui Prill au venit mai târziu, adăugă Louis. Poate un pic prea târziu. Poate că sistemul de transport prin ziduri a devenit prea costisitor. Poate că nu au reușit să cucerească întreaga Lume Inelară... dar atunci, de ce au construit astronave? La naiba, s-ar putea să nu aflăm niciodată. Unde rămăseserăm?

— Rămăseserăm la încercarea de a păcăli apărarea antimeteoritică, preciză Chmeee.

— Aha. Trebuie să-ți dau dreptate. Dacă această apărare și-ar fi făcut un obicei din a trage asupra Zidului de Margine, nimeni n-ar fi reușit să construiască ceva acolo. – Louis făcu o scurtă pauză, căzând pe gânduri. Fără-ndoială, existau anumite nepotriviri în presupunerile sale... dar alternativa era să pătrundă prin zid, via un vechi *cziltang brone* cu fiabilitate necunoscută. – Okay, reluă el, vom zbura peste Zidul de Margine.

— Sugerezi un risc îngrozitor, spuse Păpușarul. M-am pregătit cât am putut de bine, dar am fost nevoit să utilizez tehnologia terestră. Dacă se defectează landerul? Ezit să pun în pericol oricare dintre resursele mele. Riscați să rămâneți izolați. Lumea Inelară este condamnată.

— N-am uitat, spuse Louis.

— Mai întâi, va trebui să cercetăm toate astroporturile. Mai sunt încă unsprezece nave pe acest Zid de Margine și un număr neprecizat pe celălalt.

Și urmau să treacă săptămâni până ce Ultimul avea să se convingă că pe aceste astronave nu se afla nici un sistem de transmutare. În fine...

— Să nu mai pierdem timpul! interveni Chmeee. Secretul ar putea să ne fie la-ndemână.

— Avem combustibil și provizii. Ne putem permite să așteptăm.

Brusc, Chmeee se întinse și atinse câteva butoane de pe pupitrul de control. Probabil plănuise secvența în detaliu; studiase în amănunt landerul cât timp Louis fusese răpus de oboseală. Micul vehicul conic se ridică la treizeci de centimetri deasupra podelei, se roti la nouăzeci de grade și suflul motoarelor de fuziune umplu hangarul de andocare cu un nor de făcări albe.

— Ai înnebunit! se auzi vocea speriată a Ultimului. De aici nu vă pot opri propulsoarele.

Landerul alunecă ușor prin deschizătura ovală și acceleră brusc la 4 g. Când Ultimul termină de vorbit, șocul accelerației era la un pas de a-i omorî. Louis se blestemă pentru că nu prevăzuse asta. În venele lui Chmeee, sângele fierbea de tinerețe. Jumătate din Kzini nu ajung la maturitate – mor în lupte...

Iar Louis Wu, mult prea captivat de propria-i persoană și de readaptare, lăsase să-i scape opțiunile pe care le avea.

— Te-ai decis să-ți continui singur explorarea, Ultimule? întrebă el glacial.

Capetele Păpușarului atârnau indecise deasupra pupitrului său de comandă.

— Nu? Atunci, o s-o facem noi pe cont propriu, mulțumim! – Pământeanul se întoarse apoi spre Chmeee și continuă: Încearcă să aterizezi pe Zidul de Margine...

Abia atunci remarcă atitudinea rigidă, nefirească, a Kzinului, ochii sticloși și ghearele scoase. Era turbare? Voia, într-adevăr, să izbească *Acul Încins al Căutării*?

Kzinul urlă ceva în Graiul Hero.

Păpușarul îi răspunse cu vocea unui Kzin; se răzgândi și reluă în interplanetară:

— Există două rachete de fuziune, una în spate și cealaltă sub lander. Nu aveți propulsoare. Nu trebuie să aprinzi motoarele de fuziune decât pentru autoapărare. Repulsoarele resping materialul de bază al Lumii Inelare și cu ajutorul lor te poți ridica. Puteți zbura ca și cum ați utiliza un generator de gravitație negativă, dar repulsoarele au un design mai simplu, sunt mai ușor de reparat și de întreținut. Nu le utiliza acum. Ar respinge zidul și v-ar propulsa în spațiu.

Asta explica aparenta panică ce-l cuprinsese pe Chmeee. Avea probleme cu pilotarea landerului. Nu era prea încurajator. Rampa astroportului era acum mult prea jos, iar enervantul zgomot al decolării aproape dispăruse. Continua să acționeze sub ei accelerația de 4 g... care încetă brusc.

— Ufff! exclamă Louis când landerul reveni la căderea liberă normală.

— Nu trebuie să ne ridicăm prea sus deasupra Zidului de Margine. Caută în chesoane, Louis. Inventariază echipamentul.

— Avertizează-mă și pe mine când mai faci așa ceva!

— Promit.

Louis își desfăcu rețeaua antișoc și pluti în josul scării.

Aici, spațiul era acoperit de chesoane și de un sas. Louis se apucă să deschidă pe rând ușile. În chesonul cel mai mare, găsi mai mult de doi kilometri pătrați din ceva ce semăna cu o pânză neagră și mătăsoasă, precum și sute de kilometri de cablu negru pe bobine, cuprinzând fiecare câte treizeci de kilometri. Alt dulap conținea centuri pentru zbor modificate, având doar un mic propulsor și repulsoare în dreptul umerilor. Două mici și una mai mare. Cu siguranță, una fusese prevăzută pentru Halrloprillalar. Louis găsi lanterne-laser, paralizatoare sonice de mână și un dezintegrator masiv, dar portabil. În același compartiment, mai găsi televizoare de mărimea pumnului lui Chmeee, prevăzute cu ac de prindere, microfoane miniaturale și minicăști (două mici și una mai mare). Probabil, serveau drept translatoare, având și computerele necesare încorporate. Dacă ar fi funcționat prin intermediul computerului de bord, ar fi trebuit să fie mult mai miniaturizate.

Erau și plăci repulsoare rectangulare mai mari – pentru tractarea unor greutăți mari prin aer? Bobine cu lanțuri moleculare Sinclair, asemănătoare unor cabluri extrem de fine și rezistente. Lingouri mici de aur: pentru comerț? Ochelari cu amplificare luminoasă. Armuri.

— S-a gândit la toate, mormăi Louis.

— Mulțumesc. – Ultimul vorbise dintr-un monitor pe care pământeanul nu-l remarcase până atunci. – Mi-au luat mulți ani pregătirile.

Louis se săturase să-l întâlnească pe Păpușar peste tot. Ciudat: auzea de sus, de pe puntea de comandă, obiecțiile Kzinului. Însemna că Ultimul susținea două conversații simultane, instruindu-l pe Chmeee asupra comenzilor landerului. Auzi expresia „ jeturi de orientare"...

Vocea Kzinului răsună fără aportul microfoanelor:

— Louis, treci la locul tău!

Bărbatul alunecă în sus, pe lângă scări. Abia ajunsese în fotoliul său, când Chmeee aprinse motoarele de fuziune. Landerul frână și rămase plutind chiar deasupra muchiei Zidului de Margine. Culmea acestuia era suficient de lată pentru lander, dar în rest nu mai rămânea mult loc. Și cum avea să se comporte sistemul de protecție antimeteoritică în acest caz?

Se aflau pe partea de dinăuntru a arcului Lumii Inelare și coborau spre interior, spre inelul pătratelor de umbră, când o lumină violetă inundase astronava Mincinosul. *Instantaneu, carcasa acestuia se închisese într-un halou fără timp. Când timpul începuse din nou să curgă, carcasa și ocupanții săi se dovediseră a fi rămas intacți. Numai aripile delta ale* Mincinosului, *împreună cu propulsoarele și motoarele de fuziune și compartimentul instrumentelor de măsură fuseseră volatilizate. Iar carcasa cădea liber spre Lumea Inelară.*

Mai târziu, au presupus că laserul violet nu era decât un sistem automat de apărare împotriva meteoriților. Și-au închipuit că putea fi plasat pe inelul pătratelor de umbră. Dar totul nu era decât presupunere; n-au aflat nimic în plus despre armele Lumii Inelare.

Sistemul de transport prin Zidurile de Margine era o achiziție mai recentă. Inginerii Lumii Inelare nu-l luaseră în calcul atunci când programaseră apărarea antimeteoritică. Louis însă văzuse vechi înregistrări ce-l înfățișau în zilele lui de glorie, pe care le găsise în clădirea abandonată de cei din neamul lui Halrloprillalar. Funcționase; apărarea antimeteoritică nu trăsese asupra inelelor acceleratorului liniar și nici asupra astronavelor care le parcurgeau. Cu toate acestea, bărbatul se prinse cu putere de brațele fotoliului, în așteptarea flamei violete, atunci când Chmeee avea să așeze landerul pe Zidul de Margine.

Dar aceasta nu venise.

8. LUMEA INELARĂ

De la o înălțime de o mie șase sute de kilometri – de pe o stație spațială, de exemplu – Pământul seamănă cu o sferă uriașă. Ținuturile lui se rotesc dedesubt. Detaliile se pierd dincolo de linia orizontului; altele, ascunse până atunci, apar la vedere. Noaptea, strălucirea orașelor conturează continentele.

Dar de la o distanță de o mie șase sute de kilometri de Lumea Inelară, lumea este plată și ținuturile de acolo sunt toate la vedere, în același timp.

Zidul de Margine era construit din același material ca și fundamentul Lumii Inelare. Louis călcase pe el, în locurile unde erodarea solului îl scosese la vedere. Respectivul material se dovedise a fi de culoare gri, translucid și teribil de alunecos. Aici, suprafața fusese fabricată rugoasă, pentru a ușura tracțiunea. Costumele presurizate îi făceau pe Chmeee și Louis să se simtă foarte grei. Cei doi se mișcau extrem de precaut. Primul pas urma să fie o frumusețe.

La baza celor o mie șase sute de kilometri de piscuri alunecoase, se zăreau albii întunecate și mări: întinderi de apă de la zeci de mii până la câteva milioane de kilometri pătrați, legate între ele printr-o imensă rețea de râuri, erau răspândite, mai mult sau mai puțin uniform, în peisaj. Pe măsură ce Louis își ridica privirea, mările deveneau mai mici... mai mici și puțin difuze... prea mici pentru a mai fi distinse, până ce marea și uscatul fertil și deșertul și norii se topeau într-o muchie albastră profilată pe negrul spațiului.

Atât spre stânga, cât și spre dreapta, se întindea același peisaj, până ce ochiul descoperea o bandă albastră ce se curba din infinitul de dincolo de orizont. Pe măsură ce Arcada se ridica, se îngusta și se curba pe deasupra sa, albastrul deschis alterna cu albastrul închis acolo unde o bandă îngustă din Arcadă se pierdea în spatele unui soare mult micșorat.

Această parte a Lumii Inelare tocmai trecuse de maximul distanței ei față de astrul central, dar o stea de tip Sol încă îți mai putea arde ochii.

Louis clipi și își clătină capul – ochii și mintea îi deveniseră la fel de confuze. Distanțele acelea puteau să-ți capteze mintea și s-o țină blocată, lăsându-te să privești în infinit ore sau zile în șir. Îți puteai pierde sufletul, hipnotizat de acele dimensiuni. Ce mai însemna un om, în comparație cu un artefact atât de uriaș?

Se numea Louis Wu. Nu mai era nimeni ca el pe toată Lumea Inelară. Se agață de asta. Uită infinitatea, concentrează-te pe detaliu!

Acolo, la treizeci și cinci de grade pe Arcadă, remarcase o zonă încețoșată.

Louis spori factorul de amplificare al ochelarilor. Chiar dacă imaginile erau reproiectate, trebuia să-și țină capul aproape nemișcat. Zona se dovedise a fi un ocean, o elipsă care se întindea aproape pe toată lățimea Lumii Inelare. Oceanul era presărat cu pâlcuri de insule care abia se zăreau printre spărturile norilor.

Descoperi celălalt ocean, diametral opus, pe partea cealaltă a Arcadei. Strălucea ca o mică steluță în patru colțuri, în interiorul căreia remarcă punctele pâlcurilor de insule – și asta de la o distanță de la care Pământul abia dacă ar fi fost vizibil cu ochiul liber.

Atunci, își aduse din nou aminte. Își îndreptă privirea în jos, în mod deliberat, studiind zonele cele mai apropiate.

Chiar sub ei, la câteva sute de kilometri în sensul de rotație, un munte tronconic se profila pe Zidul de Margine. Părea ciudat de regulat. Era stratificat în semicercuri: un vârf golaș și murdar; sub el, se distingea o bandă de alb, probabil zăpadă sau gheață; apoi verde, ce se pierdea pe dealurile și câmpiile învecinate.

Muntele era suspect de izolat. În sensul de rotație, aproape de limita de rezoluție a ochelarilor, Zidul de Margine era neted și vertical. Dacă acel cucui de la limita de rezoluție era un alt munte similar acestuia, ar fi fost pierdere de timp să verifice. De la o asemenea distanță, se putea vedea doar curbarea spre înălțimi a Arcadei.

În sensul invers rotației, exista un cucui asemănător. Louis se încruntă. *Dosare pentru un studiu ulterior.*

Departe, spre babord (în față) și puțin spre sensul de rotație (dreapta) se întindea o regiune de un alb strălucitor, mai luminoasă decât marea sau uscatul. Linia terminatorului albastru închis se apropia de ea. Sare, fusese primul gând al lui Louis. Regiunea respectivă era enormă. Înghițise câteva zeci de mări de pe Lumea Inelară, mări ale căror dimensiuni ar fi fost cuprinse între Lacul Huron și Marea Mediterană. Puncte mai strălucitoare apăreau și dispăreau ca niște valuri...

— Ah! Zona ocupată de Florile-Oglindă...

— Cea care m-a ars pe mine era mai mare, remarcă Chmeee.

Floarea-Soarelui de tip Slaver era la fel de bătrână ca însuși Imperiul Slaver, dispărut cu mai bine de un miliard de ani în urmă. Slaverii, se pare, le cultivau în jurul domeniilor lor, pentru apărare. Încă se mai găseau asemenea plante pe câteva dintre lumile spațiului cunoscut. Eliminarea lor era o sarcină extrem de dificilă. Nu puteau fi arse cu tunurile laser, întrucât florile argintii ar fi reflectat fasciculul înapoi.

Ce căutau aceste plante pe Lumea Inelară rămânea un mister. Interlocutorul zburase pe deasupra unei zone împânzite de ele, până când o spărtură în nori îl expusese razelor lor. Dar cicatricele aproape dispăruseră...

Louis spori din nou factorul de amplificare al ochelarilor. O linie curbă marca zona de demarcație dintre lumea terestră albastru-verde-maronie și regiunea argintie, ocupată de Florile-Oglindă. Granița se curba înspre interior, pentru a cuprinde o jumătate din cea mai mare dintre mări.

— Louis, privește linia aceea scurtă și neagră, imediat după câmpul de Floarea-Soarelui, o idee înspre sensul invers rotației.

— O văd.

O linie neagră pe infinitul peisaj încremenit la mijlocul zilei, probabil la o sută cincizeci de mii de kilometri de locul în care se aflau. Oare ce putea să fie? O vastă depresiune plină de petrol? Nu, pentru că substanțele petrochimice nu s-ar forma niciodată pe Lumea Inelară. O umbră? Dar ce-ar fi putut arunca o asemena umbră în peisajul de amiază veșnică de pe Lumea Inelară?

— Chmeee, cred că este un oraș plutitor.

— Cu siguranță... Și, cel puțin, e posibil să reprezinte un centru de civilizație. I-am putea consulta.

Descoperiseră clădiri plutitoare în unele dintre vechile orașe. De ce să nu fi existat un întreg oraș plutitor? Îl vedeau, desigur, doar din profil.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Louis. Este o distanță destul de mare pentru a ne duce să-i întrebăm pe locuitori. Detest o nouă primire rece. Dacă sunt suficient de capabili ca să-și țină orașele în funcțiune, s-ar putea să fie și niște duri. Să zicem că am ateriza la extremitatea zonei ocupate de Florile-Oglindă...

— De ce acolo?

— Probabil că aceste plante au modificat suficient de mult ecologia locală. Poate că localnicii caută ajutor, și în acest caz putem fi siguri că vom fi bineveniți. Ce crezi, Ultimule?

Nu se auzi nici un răspuns.

— Ultimule? Ne recepționezi, Păpușarule? Chmeee, cred că nu ne poate auzi. Zidul de Margine îi blochează semnalul.

— N-o să rămânem liberi prea multă vreme, răspunse Chmeee. În hangar, am văzut că, în spatele landerului, mai avea și niște sonde. Le va folosi, cu siguranță, ca relee. Mai este ceva ce ai fi vrut să-mi spui în această perioadă temporară de libertate?

— Cred că am acoperit totul noaptea trecută.

— Nu totul. Motivele ce ne animă nu sunt identice, Louis. Pariez că ești dornic să-ți salvezi viața. Apoi, ți-ai dori acces liber la curent. Eu însă, pe lângă viață și libertate, mai vreau și satisfacție. Ultimul a răpit un Kzin. Trebuie să-l fac să regrete acest lucru.

— Poți trece peste asta. M-a răpit și pe mine.

— Ce înțelege un dependent de curent prin lezarea onoarei? Nu-mi da prilejul să cred că mi te pui în cale, Louis.

— Încercam doar să-ți amintesc cu umilință că eu te-am salvat de pe Lumea Inelară. Fără mine, n-ai fi putut să duci *Mincinosul* acasă și să-ți câștigi rangul și numele.

— Atunci nu erai dependent de curent.

— Nici acum nu mai sunt dependent. *Și să nu mă faci mincinos!*

— Nu înte...

— Stai așa!

Bărbatul sesizase cu coada ochiului ceva ce se mișca pe fundalul stelelor. O clipă mai târziu, vocea Ultimului le răsună în urechi:

— Vă rog să mă scuzați pentru întârziere. Ce ați hotărât să faceți?

— Să explorăm, răspunse scurt Chmeee și își îndreptă din nou atenția asupra comenzilor landerului.

— Dați-mi detalii! Nu mi-am riscat una dintre sonde doar pentru a menține comunicația. Scopul principal al acestor sonde era să realimenteze *Acul*.

— Atunci, retrage-ți sonda în hangar, îl sfătui Chmeee. Când ne vom întoarce, o să-ți raportăm în detaliu.

Sonda se oprise deasupra Zidului de Margine, fiind susținută de câteva jeturi mici. Era un cilindru voluminos, înalt de aproape șapte metri.

— A fost un răspuns frivol. Landerul meu îl riscați. Ați plănuit să cercetați baza Zidului de Margine?

Acest contralto ademenitor, această plăcută voce feminină este aceeași pe care fiecare Păpușar o învăța de la predecesorul său. Probabil că se învăța o alta pentru influențarea femeilor. Pentru bărbați, era o voce care „apăsa butoane", și Louis își dădea seama de acest lucru.

— Există și camere de luat vederi pe lander, nu-i așa? Mulțumește-te doar să privești.

— Nu uita că am droudul tău. Explică-te!

Nici Chmeee și nici Louis nu se deranjară să-i răspundă

— Foarte bine. Am blocat pe deschis legătura prin discuri de pășit între lander și *Ac*. Sonda va funcționa ca releu și pentru asta. Cât despre droud, Louis, îl vei căpăta când o să-nveți să fii supus.

„Chestia asta, gândi Louis, îi descria destul de frumos problema."

— E bine să știi că nu putem să scăpăm de erori, interveni Chmeee. Există o limită a razei de acțiune a discurilor de pășit?

— Numai o limită energetică. Sistemul discurilor de pășit poate absorbi doar o diferență redusă de energie cinetică. *Acul* și landerul nu trebuie să aibă o viteză relativă când treceți fulgerător printre ele. Vă sfătuiesc să rămâneți mereu la babordul *Acului*.

— Se potrivește cu planurile noastre.

— Chiar dacă abandonați landerul, nu uitați că eu controlez mijlocul de scăpare de pe Lumea Inelară. Mă auziți, Chmeee, Louis? Lumea Inelară va lovi inelul pătratelor de umbră în mai puțin de un an terestru.

Chmeee ridică landerul, în ciuda regretelor Păpușarului. Un impuls al motorului de fuziune propulsă vehiculul înainte, peste creasta zidului.

Zborul bazat pe respingerea provocată de materialul fundamentului Lumii Inelare *nu* semăna cu utilizarea antigravitației, remarcă Louis. Respins atât de Zidul de Margine, cât și de peisaj, landerul se prăbușea urmând o curbă abruptă. Chmeee reuși să frâneze căderea la șaizeci și cinci de kilometri.

Louis afișase o imagine de telescop pe unul dintre monitoare. Plutind deasupra atmosferei numai cu ajutorul repulsoarelor, landerul se dovedea stabil și extrem de liniștit: numai potrivit pentru un telescop.

La baza Zidului de Margine, solul stâncos se aduna în pinteni de dealuri. Louis panoramă ușor cu telescopul de-a lungul bazei, folosind amplificarea maximă. Sol maroniu înlocuit de griul sticlos. Orice anomalie ar fi fost ușor de depistat.

— Ce te aștepți să găsești? întrebă Chmeee.

Louis nu aminti de Păpușarul care-i privea și care era convins că ei căutau un transmutator abandonat.

— Echipajul unei astronave ar fi trebuit să treacă pe aici în drumul lui de la astroport, mormăi el. Nu văd nimic *mare*, o mașinărie care să fi fost abandonată pe drum. Nu ne interesează lucrurile mărunte, nu-i așa? N-ar fi abandonat nimic de valoare, cu excepția cazului în care ar fi fost mult prea mare pentru a fi transportat. Altfel, ar fi trebuit să lase aproape tot ce aveau.

La un moment dat, opri panoramarea telescopului.

— Ce părere ai de asta?

Se ridica la aproape cincizeci de kilometri de la baza Zidului de Margine – un trunchi de con marcat de vreme, ca și cum ar fi fost polizat de vânturi, pe durata a sute de milioane de ani. Gheața strălucea într-o centură lată, în partea inferioară a pantei sale. Era destul de groasă și reprezenta modelul de formare a ghețarilor.

— Lumea Inelară imită topografia lumilor asemănătoare Pământului, remarcă Chmeee. Dar, din ceea ce cunosc eu despre ele, muntele ăsta nu se potrivește cu nimic.

— Așa-i. Este inestetic. Munții se dezvoltă în lanțuri și nu au forme atât de regulate. Dar eu cred că este mai rău decât atât. Absolut totul pe Lumea Inelară este conturat în fundament. Îți amintești când am trecut cu *Mincinosul* pe sub ea? Fundul mărilor cu protuberanțe, crestături drept munți și canale adânci pentru lanțurile muntoase, în vreme ce albiile râurilor semănau cu venele proeminente de pe un braț care ridică greutăți... Chiar și delta râurilor era sculptată în fundație. Lumea Inelară nu a fost suficient de groasă pentru a permite peisajului să se formeze singur.

— Nu există procese tectonice care să ducă la modelarea reliefului.

— Deci, trebuia să fi văzut amprenta muntelui din spate, de pe astroport. Eu n-am remarcat-o. Tu?

— Hai să ne apropiem!

Această tentativă se dovedi extrem de dificilă. Cu cât landerul se apropia mai mult de Zidul de Margine, cu atât era nevoie de mai multă propulsie pentru a-l ține acolo... sau pentru a-l ridica, dacă repulsoarele erau scoase din funcțiune.

Reușiră totuși să se apropie la circa optzeci de kilometri, suficient pentru a descoperi orașul.

Imense blocuri cenușii străbăteau din loc în loc straturile de gheață, iar unele prezentau imaginea a nenumărate ferestre și uși întunecate. La o focalizare mai bună, se putea remarca faptul că ușile aveau balcoane și apărătoare de soare și că sute de poduri suspendate se răspândeau în toate direcțiile. Scările erau săpate în stâncă și urmau ciudate curbe ramificate pe aproape un kilometru înălțime. Una dintre ele plonja direct până la linia copacilor de la poalele dealurilor.

Un spațiu deschis din centrul orașului, jumătate stâncă, jumătate permafrost, devenise o piață publică; hoardele care mișunau prin ea păreau flashuri aurii, abia sesizabile. „Haine aurii sau blană aurie?" se întrebă Louis. Pe o stâncă mai mare din spatele pieței, fusese sculptată figura jovială și păroasă a unui babuin grăsuț.

— Nu încerca să te apropii, spuse Louis. O să-i speriem dacă vom folosi pentru aterizare propulsorul de fuziune, iar altă cale nu avem.

Un oraș vertical, cu o populație de zece mii de locuitori, la o primă aproximație. Scanarea radar dovedise faptul că nu se săpase prea adânc în stâncă. De fapt, acele stânci presărate cu camere păreau, mai degrabă, resturi ale permafrostului.

— Sigur dorim să-i întrebăm despre muntele lor atât de neobișnuit? întrebă Kzinul.

— Mi-ar face plăcere să vorbesc cu ei, răspunse Louis pe un ton foarte serios. Privește însă spectrograful și radarul. Tipii nu utilizează metalul sau masele plastice, ci numai un fel de monocristale. Îmi este greu să precizez din ce sunt făcute podurile alea. Sunt primitivi. Probabil, ei cred că trăiesc pe un munte.

— De acord. Prea multă bătaie de cap ca să ajungem la ei. Următoarea escală? Orașul plutitor?

— Exact. Pe direcția câmpului de Floarea-Soarelui.

Un pătrat de umbră aluneca peste discul soarelui.

Chmeee porni din nou propulsorul posterior, mări viteza la șaisprezece mii de kilometri pe oră, apoi o stabiliză aici. Nu prea repede pentru detalii, dar suficient de rapid pentru a ajunge unde doreau, în aproape zece ore. Louis studia peisajul în schimbare rapidă.

În principiu, Lumea Inelară ar fi trebuit să fie o grădină fără sfârșit. La urma urmei, nu era o lume evoluând la întâmplare, ci un lucru construit. Ceea ce văzuseră la prima vizită nu se putea considera ca fiind semnificativ. Își petrecuseră cea mai mare parte a timpului între două perforații meteoritice: între Ochiul Furtunii, locul prin care se scurgea aerul în fundația Lumii Inelare, și imensa ridicătură din jurul Pumnului-lui-Dumnezeu. *Desigur*, ecologia era afectată. Modelul extrem de complicat al vânturilor, proiectat de Ingineri, se distrusese, fără doar și poate.

Dar aici? Louis căuta în van să descopere tiparul vreunui nou Ochi al Furtunii, o tornadă întoarsă la orizontală și turtită. Nu existau străpungeri meteoritice în zonă. Existau, în schimb, zone deșertice, de dimensiunile Saharei și chiar mai mari. Pe culmile lanțurilor muntoase, descoperi goliciunea perlată a materialului de fundație al Lumii Inelare. Vânturile îndepărtaseră roca acoperitoare.

Se deterioraseră, oare, șabloanele vremii atât de rău și de rapid? Sau *le plăceau* Inginerilor Lumii Inelare deșerturile? Atunci își dădu seama Louis că Centrul de Reparație trebuia să fi fost abandonat de

foarte mult timp. Semenii lui Halrloprillalar nu-l găsiseră, după ce Inginerii Lumii Inelare dispăruseră.

— Vreau să dorm trei ore, spuse Chmeee. Ai putea să pilotezi landerul, în caz de urgență?

— Sigur, aprobă Louis, dar ce s-ar putea întâmpla? Suntem mult prea jos pentru apărarea antimeteoritică. Chiar dacă este bazată pe Zidul de Margine, ar lovi ținuturi populate. Și nu uita că mergem de o bună bucată de vreme.

— Ai dreptate. Scoală-mă peste trei ore.

Apoi, Chmeee își înclină scaunul și adormi pe loc.

Louis reîncepu să analizeze imaginile recepționate atât de telescopul din față, cât și de cel din spate, pentru a se distra, dar și pentru a-și spori cunoștințele. Noaptea acoperise regiunea ocupată de Florile-Oglindă. Își continuă explorarea de-a lungul Arcadei, până la cel mai apropiat dintre Marile Oceane.

Acolo, în sensul de rotație al oceanului și aproape pe linia mediană a Lumii Inelare: acel vulcan mai ridicat era muntele Pumnul-lui-Dumnezeu, înconjurat de o regiune asemănătoare deșertului marțian, dar mult mai întinsă decât întreaga planetă Marte. Mai departe, spre stânga, un golf al Marelui Ocean era mai mare decât suprafața unei întregi planete.

Data trecută, atinseseră țărmurile acestui golf și se întorseseră.

Insulele erau răspândite în pâlcuri pe suprafața elipsei albastre. Una era o insulă singulară, având forma unui disc și culoarea deșertului. Alta, un disc cu un canal care o secționa. Ciudat. Celelalte însă erau insule într-o mare imensă... dincolo, găsise harta Pământului: America, Groenlanda, Eurasiafrica, Australia, Antarctica, toate adunate într-un Pol Nord strălucind în alb, așa cum văzuse în Castelul Cerului, cu multă vreme în urmă.

Erau *toate* hărți ale unor lumi reale? Nici Prill n-ar fi știut asta. Hărțile trebuie să fi fost făcute cu mult înainte ca specia ei să apară pe scenă.

Îi părăsise pe Teela și pe Căutător pe undeva pe acolo. În mod normal, ar fi trebuit să se mai găsească în zonă. Date fiind distanțele de pe Lumea Inelară și tehnologia locuitorilor ei, nu puteau să ajungă mult prea departe în douăzeci și trei de ani. Se aflau la treizeci și cinci de grade pe curbura Arcadei – la o sută de milioane de kilometri depărtare.

În realitate, Louis nu dorea s-o întâlnească din nou pe Teela.

Trecuseră trei ore. Louis se întinse și îl scuturâ ușor pe Chmeee de umăr.

Un braț uriaș se destinse brusc, determinându-l să se retragă, deși nu suficient de repede.

— Niciodată să nu mă mai trezești astfel! clipi furios Kzinul către el. Ai nevoie de îngrijire?

Chiar pe omoplat avea două zgârieturi adânci. Bărbatul simțea cum sângele îi umezea cămașa.

— Imediat. Privește! – Îi indică harta Pământului, insulele distinct separate de celelalte grupuri.

Chmeee se uită cu atenție într-acolo.

— Kzin.

— Ce-ai spus?

— O hartă a planetei Kzin. Acolo. Louis, eu cred că ne-am înșelat atunci când am presupus că sunt hărți miniaturale. Sunt în mărime naturală, la scara unu pe unu.

La aproape un milion de kilometri depărtare de harta Pământului exista un nou grup de insule. Asemeni unei hărți a Pământului, oceanele erau distorsionate de proiecția polară, nu însă și continentele.

— Aceea *este* Kzin, spuse Louis. Oare de ce n-am remarcat-o? Iar discul acela tăiat de un canal este Jinx. Cel mai mic și de culoare roșie-portocalie trebuie să fie Marte.

Louis clipi puțin amețit. Cămașa îi era udă de sânge.

— O să revenim la ele mai târziu, adăugă el. Acum, ajută-mă să ajung la autodoc.

9. PĂSTORII

Louis adormi în spitalul automat.

Patru ore mai târziu, cu o senzație de jenă în spate și sub umăr, fapt ce-i reamintea că nu mai trebuia să atingă vreodată un Kzin în somn, își reluă locul pe fotoliul de comandă.

Afară era tot noapte. Chmeee avea pe ecran Marele Ocean.

— Cum te simți? se interesă el.

— Cu sănătatea restabilită mulțumită medicinei moderne.

— Nu te-au înnebunit prea mult rănile, deși, bănuiesc, ai fost șocat și ai avut dureri.

— Presupun că un Louis Wu de cincizeci de ani s-ar fi isterizat. Dar știam că acum mă pot baza pe autodoc. De ce mă-ntrebi?

— La început, mi s-a părut că aveai curajul unui Kzin. Apoi, m-am întrebat dacă nu cumva dependența de curent te-a făcut incapabil să reacționezi și la altfel de stimuli.

— Să presupunem că este vorba doar de curaj, okay? Tu cum te-ai descurcat?

— Destul de bine. Uite aici: Pământul, Kzin, Jinx; cele două vârfuri se ridică deasupra atmosferei, la fel și Polul Est și Polul Vest de pe Jinx. La fel și harta lui Marte. Aceasta este Kdat, planeta sclavilor...

— Acum nu mai este.

— Kdatlyno au fost sclavii noștri. La fel ca și Pierinii, iar asta cred că este lumea lor. Dincoace, ar trebui ca tu să știi mai bine – nu este, cumva, planeta natală a Trinocilor?

— Exact, iar aceștia s-au stabilit mai târziu pe cea de lângă ea, presupun. Putem să-l întrebăm pe Ultimul dacă recepționează și el hărțile.

— Putem fi siguri de asta.

— Garantat. Okay, asta ce mai e? *Nu* seamănă cu un catalog al lumilor de tip terestru. Și mai sunt destule pe care nu le pot identifica în nici un fel.

— Dar este evident și pentru inteligențele rudimentare, Louis, mârâi Chmeee. Este o listă a inamicilor potențiali, ființe inteligente, sau

aproape inteligente, care ar putea amenința vreodată Lumea Inelară. Pierinii, Kzinii, marțienii, oamenii, Trinocii.

— Și Jinx în ce categorie intră? Nu, Chmeee, doar nu le-o fi trecut prin cap că multicleștii i-ar invada cu o flotilă de crucișătoare de război. Sunt imenși ca dinozaurii, dar fără mâini. Iar Down are, de asemenea, locuitori inteligenți. Unde sunt?

— Acolo.

— Aha. Este, într-adevăr, impresionant. Nici Grogii nu reprezintă, în mod evident, nici o amenințare. Își petrec întreaga viață lipiți de aceeași stâncă.

— Inginerii Lumii Inelare au descoperit toate aceste specii și au lăsat hărțile ca pe un mesaj pentru descendenții lor. Suntem de acord? N-au descoperit însă lumea Păpușarilor.

— Serios?

— Și mai știm că au aterizat pe Jinx. Îți amintești, am descoperit scheletul unui multiclește în timpul primei expediții.

— Într-adevăr. S-ar putea să fi vizitat toate aceste lumi. – Calitatea luminii se schimba și Louis remarcă umbra nopții retrăgându-se, în sensul invers rotației. – A sosit timpul să aterizăm, preciză el.

— Și unde sugerezi s-o facem?

Câmpul de Floarea-Soarelui ce se întindea înaintea lor începuse să strălucească.

— Întoarce la stânga și urmează linia terminatorului. Ține-o tot așa, până dăm de teren curat. Trebuie să coborâm înainte de apariția zorilor.

Chmeee modifică direcția, descriind o curbă largă.

— Vezi granița aceea care se apropie de noi, acolo unde Florile-Oglindă sunt răspândite până la țărmul mării? Cred că plantele astea au probleme cu traversarea apei. Să aterizăm pe țărmul celălalt.

Landerul coborî în atmosferă. Imediat, fu cuprins de flăcări ce aruncau pe monitoare o lumină albă. Chmeee păstra înălțimea în timp ce micșora treptat viteza, apoi mai cobora puțin. Acum, marea fugea dedesubtul lor. Ca toate mările de pe Lumea Inelară, era construită de conveniență, cu țărmuri extrem de contorsionate ce formau golfuri și plaje, precum și cu o pantă lină până la adâncimea standard. Existau plante marine și numeroase insule cu țărmuri acoperite de un nisip alb și curat. În sensul invers rotației, se întindea o vastă câmpie acoperită de iarbă.

Plaga reprezentată de Florile-Oglindă întinsese două brațe, ca și cum ar fi dorit să înghită marea. Un râu dezvoltase meandre în formă de „S" de-a lungul domeniului ei și o deltă la locul de vărsare în mare.

Spre stânga, plantele erau mărginite de zona mlăștinoasă a altui râu. Louis remarcă mișcarea lor sacadată, ca un marș de ghețari.

Plantele sesizaseră landerul.

Lumina explodă sub ei. Ferestrele se întunecară instantaneu iar Chmeee și Louis amuțiră.

— Nu-ți fie teamă, își reveni primul Chmeee. La înălțimea asta, nu putem lovi nimic.

— Probabil că plantele astea stupide ne-au luat drept o pasăre. Încă mai vezi?

— Pot să văd instrumentele.

— Coboară rapid la opt kilometri și lasă-le în spate.

Câteva minute mai târziu, ferestrele deveniră din nou clare. În spatele lor, orizontul era acoperit de fulgere. Florile-Oglindă încă mai încercau să-i atingă.

— Așa... Drept în față. Satul.

Chmeee coborî pentru a arunca o privire mai de aproape. Satul era un cerc dublu și închis de colibe.

— Aterizăm în centru?

— N-aș spune. Aterizează la margine – aș vrea să știu în ce constă recolta lor.

— N-o să ardem nimic.

La aproape un kilometru deasupra satului, Chmeee frână landerul cu ajutorul propulsoarelor de fuziune. Coborâră pe materialul semănând cu o iarbă înaltă ce acoperea câmpia. În ultima clipă, Louis remarcase iarba mișcându-se – văzuse că se ridicaseră trei creaturi, asemănătoare unor elefanți pitici și verzi, că își scuturaseră scurt, în semn de pericol, trupurile turtite și că o rupseseră la fugă.

— Locuitorii trebuie să fie păstori, remarcă Louis. Am declanșat strechea! completă el, observând că tot mai multe animale verzi se alăturau exodului. În fine, un zbor frumos, Căpitane!

Instrumentele indicau o atmosferă terestră. Acest lucru nu reprezenta nici o surpriză. Îmbrăcară amândoi costumele de impact: un fel de piele artificială, destul de moale, dar care se rigidiza ca oțelul sub impactul unei săgeți, al unei sulițe sau al unui glonț. La acestea, atașară paralizatoare sonice, translatoare, ochelari binoclu. Rampa îi coborî într-o iarbă înaltă până la brâu.

Colibele erau apropiate și unite prin garduri. Soarele era exact deasupra capului... desigur. Era în zori și băștinașii trebuiau să se trezească. Nu se zărea nici o fereastră pe partea exterioară a colibelor – excepție făcea una singură, dublă ca înălțime față de celelalte, care avea un balcon. Probabil că fuseseră deja văzuți.

Pe măsură ce Chmeee și Louis se apropiau, tot mai mulți băștinași se trezeau.

Săreau gardurile într-o îmbulzeală de nedescris, strigând unii la alți în falset. Erau mici, roșii, asemănători oamenilor, și alergau ca niște demoni. Duceau cu ei plase și sulițe. Louis îl văzu pe Chmeee că ridică paralizatorul și îl scoase și el pe al lui. Umanoizii roșii trecură de ei și continuară să alerge.

— Am fost insultați? se întrebă Chmeee.

— Nu, pur și simplu aleargă ca să alunge strechea. Nu pot nici măcar să ghicesc care este simțul proporțiilor la ei. Să intrăm. Poate că a rămas cineva acasă.

Cineva, într-adevăr, rămăsese. Câteva zeci de copii roșcați îi priveau, din spatele gardurilor, cum se apropie. Erau slăbuți: chiar și bebelușii erau slăbuți și semănau cu niște pui de ogar. Louis se opri în fața gardului și le zâmbi. Lui îi acordară însă puțină atenție. Cei mai mulți se adunară în dreptul lui Chmeee.

Solul delimitat de cercul colibelor era pământ gol. O împrejmuire din pietre marca vatra pentru foc. Un om roșu, șchiop, ieși dintr-o clădire și veni spre ei sprijinindu-se în cârjă, într-un ritm pe care Louis îl aprecie ca fiind de jogging. Purta un kilt din piele tăbăcită, ornat cu un motiv decorativ. Urechile îi erau mari și depărtate de cap, iar una îi fusese ruptă cu multă vreme în urmă. Dinții îi erau zimțați... oare? Copiii erau veseli și râdeau, iar dinții *lor* erau zimțați, chiar și cei ai bebelușilor. Probabil că se năștea astfel.

Bătrânul se opri și el la gard, apoi zâmbi și întrebă ceva.

— Încă nu vă vorbesc limba, spuse Louis.

Bătrânul aprobă din cap, după care gesticulă prin ridicarea brațelor: invitație?

Unul dintre copiii mai mari găsi curajul să sară gardul. El (de fapt, ea: copiii nu purtau kilturi) ateriză pe umerii lui Chmeee, se cuibări confortabil în blana lui și începu să-l examineze cu atenție. Kzinul stătea nemișcat.

— Ce ar trebui să fac acum? întrebă el.

— Nu este înarmată. Nu-i arăta cât de periculos poți fi.

Louis sări gardul. Bătrânul se retrăsese, pentru a-i face loc. Chmeee îi urmă, precaut; fetița era încă pe umerii săi și se agățase de blana abundentă din jurul gâtului.

Se opriră în jurul vetrei – Louis, Chmeee și bătrânul șchiop, înconjurați de copii. Se apucară apoi să programeze limbajul localnicilor pe dispozitivele de traducere. Pentru Louis, era un lucru de rutină. Ciudat

însă, acțiunea respectivă părea să fie la fel de obișnuită și pentru bătrân; nici măcar vocile translatorului nu-l surprinseră.

Numele lui era ceva în genul Shivith hooki-Furlaree. Vocea o avea pițigăiată, iar prima întrebare inteligentă formulată de el a fost:

— Ce mâncați? Nu vă oblig să-mi spuneți.

— Eu mănânc plante și vietăți marine și carne pregătită pe foc. Chmeee mănâncă, la fel, carne, dar fără s-o pregătească pe foc.

Răspunsul lui Louis părea suficient.

— Și noi mâncăm carne, fără s-o pregătim pe foc, vorbi din nou bătrânașul. Chmeee ești un vizitator neobișnuit. – Shivith ezita. – Trebuia să-ți spun acest lucru. Noi nu practicăm *rishathra*. Nu fi supărat!

La cuvântul *rishathra*, translatorul doar piuise.

— Ce este *rishathra*? întrebă Kzinul.

— Credeam că acest cuvânt este același pretutindeni! răspunse bătrânul, vădit uimit, după care se apucă să explice.

Chmeee rămase surprinzător de tăcut, în timp ce discutau subiectul și se poticneau de tot soiul de cuvinte necunoscute.

Rishathra însemna practicarea sexului în afara propriei specii.

Toată lumea cunoștea cuvântul. Multe specii practicau asta. Pentru unii, ar fi putut să reprezinte un mijloc de control mutual al natalității; pentru alții, prima mișcare într-o înțelegere comercială. Pentru unii, era un tabú. Oamenii nu aveau nevoie de un tabú. Pur și simplu, nu puteau s-o facă. Semnalele sexuale erau greșite; probabil că era vorba de feromoni diferiți.

— Trebuie să veniți de foarte departe, dacă nu știți aceste lucruri, conchise bătrânul.

Louis vorbi pentru sine, cum venise din stelele de dincolo de Arcadă. Nu, nici el, nici Chmeee nu practicaseră *rishathra,* deși exista o mare varietate printre speciile lor. (Își aminti de o fată de pe Wunderland cu treizeci de centimetri mai înaltă și cu șapte kilograme mai ușoară decât el, o pană în brațele sale.) Vorbi despre varietatea lumilor și despre viața inteligentă, dar omise subiectul războaielor și armamentului.

Triburile Oamenilor păstoreau mai multe feluri de animale. Le plăcea varietatea, dar nu și să flămânzească, și, în mod obișnuit, nu era posibil să ții turme de animale diferite în același timp. Triburile Oamenilor se interesau unele de altele din motive comerciale. Uneori, negociau turme. Era ca și cum ar fi negociat adevărate stiluri de viață: puteai cheltui jumătate de *falan* în negocieri mutuale, înaintea hotărârii definitive. (Un *falan* însemna zece rotații ale Lumii Inelare, adică șaptezeci și cinci de zile a câte treizeci de ore fiecare.)

Puteau fi păstorii îngrijorați de faptul că erau străini în sat? Shivith spuse că nu. Doi străini nu reprezentau o amenințare.

Când aveau să se înapoieze? La mijlocul zilei, preciză Shivith. Trebuia să se grăbească; era o streche. Altfel, s-ar fi oprit să vorbească.

— Vă place să mâncați carnea imediat după ce animalul este omorât? vru să știe Louis.

— Nu, o jumătate de zi este de ajuns, răspunse Shivith zâmbind. O zi și o noapte este prea mult.

— Ați făcut vreo...

Kzinul se ridică brusc. Lăsă cu grijă fetița jos și opri translatorul.

— Louis, am nevoie de exerciții și de solitudine. Această perioadă îndelungată de captivitate mi-a amenințat sănătatea. Mai ai nevoie de mine?

— Nu. Hei...

Chmeee sărise deja gardul. Întoarse capul.

— Nu-ți da jos hainele! îl sfătui Louis. De la distanță, nu se cunoaște că ești inteligent. Și nu omorî nici unul dintre elefanții verzi.

Chmeee îi făcu semn de rămas bun și țâșni în iarba verde.

— Prietenul tău este foarte rapid, remarcă Shivith.

— Și eu trebuie să plec. Am un proiect în minte.

Supraviețuirea și scăparea fuseseră singurele lor preocupări, în timpul primei vizite pe Lumea Inelară. Mai târziu, în mediul familiar oferit de Resht pe Pământ, conștiința lui Louis Wu devenise activă. Atunci, el își reamintise cum distrusese un oraș.

Pătratele de umbră formau un inel concentric cu Lumea Inelară. Douăzeci și două de astfel de pătrate erau fixate, cu fața la soare, de niște fire subțiri și aproape invizibile. Firele se mențineau întinse pentru că pătratele de umbră se roteau cu o viteză mai mare decât cea orbitală.

Atunci când *Mincinosul* se prăbușise cu motoarele propulsoare distruse, lovise unul dintre firele pătratelor de umbră și îl rupsese. Firul, de zeci de mii de kilometri lungime, se depusese ca un nor de smog peste un oraș locuit.

Louis avusese nevoie de el pentru a remorca *Mincinosul*.

Găsiseră unul dintre capete, îl încastraseră în vehiculul lor improvizat – închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar – și îl târâseră după ei. Louis nu știa precis ce se întâmplase cu orașul, putea face doar presupuneri. Firul era subțire, ca un funigel, iar materialul suficient de rezistent pentru a tăia carcase metalice. Probabil că toate clădirile se transformaseră în ruine, atunci când buclele se adunaseră.

De data aceasta, băștinașii nu aveau să mai sufere pentru că sosise Louis Wu. Era într-o perioadă de readaptare de pe urma dependenței de curent și nu mai avea nevoie de alte învinuiri. Primul act al vizitei sale fusese să bage strechea în localnici și în animalele lor. Trebuia să repare acest lucru.

Avu parte de o muncă fizică grea.

După o pauză scurtă, urcă pe puntea de comandă. Era îngrijorat din pricina Kzinului. Chiar și o ființă umană – un țăran de acum cinci sute de ani, să spunem, un om obișnuit, în floarea vârstei – s-ar fi dezechilibrat dacă s-ar fi trezit brusc, din nou, la vârsta de optsprezece ani și ar fi constatat că înaintarea sa lentă spre moarte îi fusese întreruptă, că sângele îi clocotea dulce în vene, că propria identitate îi era pusă în discuție – părul îndesindu-se și schimbându-și culoarea, cicatricele dispărând...

Ei bine, unde era Chmeee?

Iarba era stranie. Aici, în vecinătatea satului, îi ajungea până la piept. În sensul de rotație o zonă imensă era acoperită doar la nivelul solului. Louis remarcă turma ce se mișca la lizieră, condusă de oamenii roșii, și văzu că tocmai părăsea o regiune de culoarea țărânei.

Oferă-le astea: micii elefanți verzi erau eficienți. Pesemne că oamenii roșii schimbau taberele destul de frecvent.

Louis sesiză o mișcare în iarba din apropiere. Așteptă liniștit până ce mișcarea se repetă... și, brusc, se produse o fulgerare oranj. Nu văzuse prada lui Chmeee. Era consolat doar de faptul că nu observase oameni prin preajmă. Se reîntoarse liniștit la treabă.

Când reveniseră, păstorii găsiseră un festin.

Sosiseră în grupuri, șușotind între ei. Se opriseră pentru a examina landerul, fără să se apropie prea mult de el. Câțiva înconjuraseră un elefant verde. (Prânzul?) Putea fi doar o coincidență faptul că sulițașul îi conducea pe cei ce intraseră în cercul colibelor.

Se opriseră surprinși când se treziseră față în față cu Louis și cu Chmeee, care avea altă fetiță încolăcită pe după umeri, și cu o jumătate de tonă de carne curățată, așezată frumos pe o piele.

Shivith prezentă străinii, împreună cu o scurtă și corectă dare de seamă a pretențiilor acestora. Louis se aștepta să fie considerat mincinos, dar acest lucru nu se-ntâmplă. În schimb, îl întâlni pe șef – o femeie de aproape un metru și jumătate înălțime, Ginjerofer după nume, care se aplecase și îi zâmbise cu o dantură deconcertant de ascuțită. Pământeanul încercă să facă același fel de plecăciune.

— Shivith ne-a spus că vouă vă place o varietate de carne, spuse el și arătă spre ceea ce luase din bucătăria landerului.

Trei dintre localnici întoarseră elefantul verde spre locul unde se afla restul turmei, îndemnându-l de la spate cu scurte înțepături de suliță. Tribul se aduna pentru masă. Alții veniră să li se alăture, vreo zece bărbați și femei, foarte bătrâni, ieșind din colibe pe care Louis le considerase goale. Louis crezuse că Shivith era bătrân. Nu era obișnuit să vadă oameni cu pielea încrețită, articulații reumatice și cicatrice vechi. Se întrebă de ce stătuseră ascunși și își zise că, probabil, îi ținuseră în bătaia săgeților lor în timp ce el și Chmeee vorbiseră cu Shivith și copiii.

În câteva minute, localnicii reduseră prânzul la o grămadă de oase. Nu vorbeau; păreau că nu primiseră un astfel de ordin în prealabil. În fapt, mâncau ca niște Kzini. Chmeee acceptase oferta gesticulată de a li se alătura. El înfulecă majoritatea cărnii de moa pe care băștinașii o ignoraseră: preferau carnea roșie.

Louis cărase totul în mai multe etape, pe unul dintre marile platouri de repulsie. Mușchii îl dureau la fiecare mișcare. Îi privea pe localnici cum își devorau prânzul și se simțea mulțumit. Nu avea droudul pe cap, dar se simțea bine.

În final, majoritatea băștinașilor se ridicară și se îndreptară spre turmă. Shivith și Ginjerofer, precum și câțiva dintre cei mai în vârstă, rămaseră pe loc.

— Este această moa un artefact sau o pasăre? îl întrebă Chmeee pe Louis. Patriarhul și-ar dori asemenea păsări pentru parcul său de vânătoare.

— Este o pasăre reală, răspunse Louis. Ginjerofer, sper ca asta să ne scuze pentru streche.

— Noi vă mulțumim, spuse ea. – Femeia avea sânge pe buze și obraji. Buzele îi erau pline, și mai roșii decât pielea. – Uitați de streche! Viața este mai mult decât încercarea de a ne potoli foamea. Ne place să întâlnim oameni diferiți. Sunt lumile voastre, cu adevărat, atât de mici în comparație cu a noastră? Și rotunde?

— Rotunde ca o bilă. Dacă te-ai ridica mult deasupra Arcadei, s-ar vedea ca un punct alb.

— O să vă întoarceți în locurile acelea mici ca să le povestiți celor de acolo despre noi?

Pesemne că translatoarele se alimentaseră din recorderele de la bordul *Acului*.

— Într-o bună zi, da, răspunse Louis.

— Poate că aveți întrebări de pus.

— Așa-i. V-au distrus solul Florile-Oglindă? – Și, pentru a se face înțeles, bărbatul se văzu nevoit să arate înspre direcția respectivă.

— Strălucirea dinspre sensul de rotație? Nu știm nimic despre ea.

— Nu v-ați întrebat niciodată? N-ați trimis iscoade?

— Așa este dat să fie, dădu Ginjerofer din cap. Tații și mamele noastre ne-au spus că ne deplasăm în sensul invers rotației,de când ei erau copii. Își aminteau că trebuiseră să ocolească o imensă mare. Dar nu se apropiaseră prea mult de ea, pentru că animalele nu mâncau plantele ce creșteau de-a lungul țărmurilor. Era și atunci o strălucire în sensul de rotație, dar acum este mai puternică. În ceea ce privește iscoadele... câțiva tineri au plecat să vadă cu ochii lor. Au întâlnit uriași. Uriașii le-au omorât animalele. Au trebuit să se întoarcă repede. Nu mai aveau carne.

— Se pare că Florile-Oglindă se mișcă mai repede decât voi.

— Foarte bine. Și noi putem să ne deplasăm mai repede decât o facem.

— Ce știți despre orașul plutitor?

Ginjerofer îl văzuse toată viața ei. Era un punct de reper, ca și Arcada însăși. Uneori, când noaptea era noroasă, se mai putea zări strălucirea galbenă a orașului, dar nu știa mai mult. Orașul era mult prea departe, chiar și pentru zvonuri.

— Am auzit însă povești de la depărtări mult mai mari, dacă credeți că merită să fie spuse. S-ar putea să fie doar închipuiri. Am auzit despre oamenii de pe Munții Răsturnați, care locuiesc între pământ și nivelul alb, unde aerul este foarte dens. Ei zboară între acești munți. Pe vremuri, foloseau săniile cerești, dar pentru că n-au mai fost făcute altele noi, de sute de ani, utilizează baloanele. Vreți să vedeți lucruri atât de îndepărtate?

Louis îi așeză la ochi ochelarii-binoclu și îi arătă tastatura de programare a factorului de amplificare.

— De ce îi numiți Munții Răsturnați? Este același cuvânt pe care-l folosiți atunci când spuneți că „vărsați" apa?

— Întocmai. Dar nu știu de ce îi numim astfel. Ochelarii tăi îmi arată doar niște munți mai mari...

Femeia se întoarse spre sensul de rotație. Ochelarii îi acopereau aproape în întregime fața minionă.

— Pot vedea țărmul și o strălucire dincolo de el.

— Ce ați mai auzit de la călători?

— Când ne întâlnim, vorbim mai mult despre pericole. Există carnivori fără minte în sensul invers rotației, care omoară oameni. Seamănă întrucâtva cu noi, dar sunt mai mici, negri și vânează noaptea. Și sunt...

Se încruntă preț de câteva clipe, apoi continuă: Nu știm adevărul despre aceștia. Sunt ființe fără minte care te forțează să faci *rishathra* cu ei. Nu supraviețuiești acestui act.

— Dar voi nu puteți să faceți *rishathra*. Nu sunt periculoși pentru voi.

— Chiar și pentru noi, ni s-a spus.

— Ce știi despre boli? Despre paraziți?

Nici unul dintre localnici nu știa la ce se referă! Muște, viermi, țânțari, rubeolă, cangrene: nimic din toate astea nu exista pe Lumea Inelară. Desigur, ar fi trebuit să-și fi dat seama de acest lucru. Inginerii Lumii Inelare, pur și simplu, nu le aduseseră. Totuși, era uimit. Se întrebă dacă el adusese pentru prima oară boala pe Lumea Inelară... și conchise că nu. Autodocul l-ar fi vindecat de orice s-ar fi putut dovedi periculos.

Localnicii semănau mult cu oamenii din lumea civilizată. Îmbătrâneau, dar fără să se îmbolnăvească.

10. GAMBITUL ZEILOR

Cu mult înainte de căderea nopții, Louis se simțea de-a dreptul epuizat.

Ginjerofer le propusese să folosească una dintre colibe, dar Chmeee și Louis aleseseră să doarmă în lander. Louis se prăbușise între discurile de dormit, în vreme ce Kzinul încă mai programa apărarea.

Se trezi spre sfârșitul nopții.

Chmeee activase amplificatorul de imagine, înainte de a se duce și el la culcare. Peisajul strălucea puternic, ca după o zi ploioasă. Pătratele de lumină ale Arcadei semănau cu niște panouri de plafon luminate: mult prea strălucitoare pentru a le arunca mai mult de o singură privire. Majoritatea zonelor apropiate ale Marelui Ocean erau însă în umbră.

Marile Oceane îl fascinau. Erau flamboiante, deși n-ar fi trebuit să fie. Dacă Louis avea dreptate în privința Inginerilor Lumii Inelare, stilul flamboiant nu le aparținea. Ei construiseră cu simplitate și eficiență, planificaseră pentru intervale lungi de timp și luptaseră în războaie.

Lumea Inelară era însă flamboiantă în felul ei aparte și imposibil de apărat. De ce nu construiseră, în schimb, mai multe Lumi Inelare mai mici? Și de ce făcuseră Marile Oceane? Nu se potriveau între ele.

Putea să se înșele de la bun început. Aceasta se petrecuse înainte! Cu toate că evidența...

Se mișca oare ceva în iarbă?

Louis activă scanerul de infraroșu.

Intrușii străluceau datorită propriei călduri. Erau mai mari decât niște câini – arătau ca niște corcituri între șacali și oameni, niște apariții supranaturale hidoase în acea lumină nenaturală. Într-o clipă, Louis reuși să localizeze tunul sonic din turela landerului și, în următoarea, să-l îndrepte spre vizitatorii nepoftiți. Patru dintre ei se deplasau prin iarbă, pe patru labe.

Se opriră nu prea departe de colibe. Așteptau acolo de câteva minute. Apoi, se hotărâră să acționeze și se ridicară pe jumătate. Louis întrerupse scanerul de infraroșu.

În lumina sporită a Arcadei, siluetele lor se vedeau destul de clar: cărau gunoaiele zilei, rămășițele ospățului. Demoni. Probabil, carnea nu era suficient de maturată pentru ei.

Ochi galbeni în viziunea lui periferică: Chmeee era treaz de-a binelea.

— Strămoșii Lumii Inelare, murmură Louis. Au cel puțin o sută de mii de ani.

— Ce te face să spui asta?

— Inginerii n-ar fi adus șacali... Ar fi existat timp suficient pentru ca o anumită ramură a hominizilor să acopere această nișă ecologică.

— O sută de mii de ani n-ar fi fost suficient, spuse Chmeee.

— Ba da. Eu mă întreb ce altceva n-au mai adus Inginerii. N-au adus țânțari.

— Fii serios. N-ar fi adus nici un fel de animal care suge sângele.

— Nu. Nici rechini, nici jaguari. – Bărbatul izbucni în râs. – Sau sconcși. Ce altceva? Șerpi veninoși? Mamiferele nu pot trăi ca șerpii. Nu cred că vreun mamifer secretă otravă în gura sa.

— Louis, ar fi fost nevoie de milioane de ani pentru ca hominizii să evolueze în atât de multe direcții! Trebuie să ne gândim și dacă, până la urmă, au evoluat pe Lumea Inelară...

— Au evoluat, cu siguranță, în afară de cazul când mă înșel eu *complet*. În ceea ce privește durata acestui proces, cred că este mai degrabă o problemă de calcul matematic. Dacă presupunem că au început evoluția cu o sută de mii de ani în urmă, plecând de la o popu...

Louis se opri în mijlocul frazei.

La o distanță apreciabilă – se deplasaseră relativ repede, ținând cont de greutățile pe care le purtau – șacalii-hominizi se opriseră brusc, se întorseseră și rămaseseră pentru o clipă în așteptare, apoi se lăsaseră pe patru labe în iarbă și dispăruseră. În urma activării senzorilor infraroșii, pământeanul și Kzinul văzură patru pete strălucitoare care se agitau încolo și-ncoace.

— Avem companie dinspre sensul de rotație, remarcă pe un ton calm Chmeee.

Noii veniți erau mari. Erau de statura lui Chmeee și nu încercau să se ascundă. Patruzeci de uriași bărboși mărșăluiau prin noapte, ca și cum aceasta ar fi fost proprietatea lor. Erau înarmați și protejați cu scuturi. Înaintau într-o formație de pană, cu arcași în flancurile frontale ale triunghiului și spadasini în interiorul lui, în vârf aflându-se un singur om bine apărat de armură. Ceilalți purtau scuturi din piele groasă pentru a-și proteja brațele sau pieptul, dar cel mai mare dintre giganți purta metal: o armură strălucitoare, umflată la gât, coate, umeri, încheieturile mâinii și șolduri. Viziera măștii era deschisă și prin ea se putea remarca o barbă colilie și un nas borcănat.

— Am avut dreptate! Am avut dreptate tot timpul! Dar de ce o Lume Inelară? De ce au construit ei o Lume Inelară? Pe numele lui Finagle, cum se așteptau ei s-o apere?

Chmeee tocmai terminase de potrivit tunul.

— Louis, despre ce tot vorbești?

— Armura. Privește la armură! Ai fost vreodată la Institutul Smithsonian? Gândește-te și la costumele presurizate din astronava Lumii Inelare...

— Mrrrr... da. Avem o problemă mult mai urgentă.

— Nu trage încă. Vreau să văd... Aha, am avut dreptate! Au trecut de sat.

— Vrei să spui că acei micuți roșii sunt aliații noștri? A fost o pură coincidență că i-am întâlnit pe ei primii.

— Am spus doar că sunt. Teoretic.

Microfonul captase un strigăt ascuțit, întrerupt de un muget. Arcașii scoseseră simultan din tolbe săgețile și le potriviseră în arcuri. Două mici sentinele roșii se îndreptau spre colibe cu o viteză impresionantă. Fuseseră ignorați.

— Foc! spuse ușor Louis.

Se porni o ploaie de săgeți. Uriașii se prăbușeau. Doi sau trei elefanți verzi mugiră și încercară să se ridice în picioare, se opintiră o clipă, pentru ca apoi să se prăbușească din nou. Unul avea câteva săgeți înfipte între coaste.

— Au venit după cireadă, spuse Chmeee.

— Exact. Dar noi nu dorim s-o măcelărească, nu-i așa? Îți spun ce facem: tu rămâi aici, lângă tunul paralizant, iar eu am să ies să negociez.

— Nu primesc ordine de la tine, Louis!

— Ai alte sugestii?

— Nu. Să salvăm măcar un uriaș, pentru a ne răspunde la întrebări.

Uriașul în cauză căzuse pe spate. Nu era chiar bărbos, avea *coamă*: i se vedeau doar ochii și nasul într-o masă de păr blond ce se revărsa peste față, peste gât și umeri. Ginjerofer îl culcase la pământ și îi deschisese gura cu mâinile ei delicate. Fălcile războinicului erau masive. Avea molarii extrem de tociți și cariați. *Toți* dinții erau la fel.

— Vedeți, spuse Ginjerofer, e un ierbivor. Aceste specimene doreau să ucidă turma pentru a-i lua iarba.

Louis clătină din cap, cu un aer perplex.

— Nu credeam că este o competiție atât de acerbă.

— Nici noi nu știam. Dar ei vin dinspre sensul de rotație, unde turmele noastre au epuizat iarba. Mulțumesc că i-ați ucis, Louis! Trebuie să facem un ospăț.

Stomacul lui Louis avu un spasm.

— Sunt doar adormiți, rosti el, icnind. Și ei au minte, la fel ca tine sau ca mine.

Femeia îl privi contrariată.

— Mintea lor este îndreptată spre distrugerea noastră.

— Noi i-am doborât. Noi îți cerem să-i lași să trăiască.

— Cum? Cine știe ce-o să ne facă după ce o să se trezească...

Era, într-adevăr, o problemă. Louis căută să câștige timp.

— Dacă rezolv eu asta, le cruțați viețile? Amintește-ți că a fost arma noastră de adormit. – Acest lucru trebuia să-i sugereze lui Ginjerofer faptul că Chmeee ar fi putut s-o întrebuințeze din nou.

— O să ne sfătuim, hotărî Ginjerofer.

În așteptarea deciziei, Louis medita. În nici un caz nu era posibil să încapă patruzeci de ierbivori uriași în lander. Puteau fi, desigur, dezarmați... Louis zâmbi brusc în direcția sabiei ce rămăsese în mâna extrem de puternică a gigantului. Lama lungă și curbată putea servi drept seceră.

Ginjerofer își făcu din nou apariția.

— Sunt liberi să trăiască dacă n-o să le mai vedem vreodată tribul, spuse ea. Poți să promiți asta?

— Ești o femeie inteligentă. Recunosc că s-ar putea să aibă rude care să practice obiceiul răzbunării. Desigur, eu îți promit că nu vei mai vedea acest trib vreodată.

— Louis, trebuie să-i exterminil îi șopti Chmeee la ureche.

— Nu. Ne va costa mai mult timp, dar, tanj, privește-i! Sunt țărani. Nu pot să lupte cu noi. În cel mai rău caz, o să-i determin să-și construiască o plută mare pe care s-o remorcăm cu landerul, în josul apei. Lanurile de Floarea-Soarelui încă n-au traversat albia râului. O să-i lăsăm la o distanță bună, acolo unde este iarbă.

— Și pentru ce? Ne-ar costa o întârziere de săptămâni.

— Pentru informații. – Apoi, Louis se întoarse din nou spre Ginjerofer. – Îl vreau pe cel în armură și, de asemenea, vreau armele lor. Nu le lăsați nici măcar cuțitele. Păstrați ce doriți, dar vă cer ca restul să le depuneți în lander.

Ea privi încurcată spre gigantul în armură.

— Cum o să-l deplasăm noi?

— O să vă dau o placă repulsoare. După ce plecăm, legați-i pe ceilalți. Apoi, dezlegați-i doi câte doi. Explicați-le situația și trimiteți-i spre sensul de rotație, spre zona de zi. Dacă se vor reîntoarce să vă atace fără arme, sunteți liberi să-i omorâți. Dar n-o vor face. Vor traversa destul de repede câmpia asta, fiind lipsiți de arme și de o iarbă mai mare de câțiva centimetri.

— Mi se pare destul de sigur, aprecie ea. Vom face întocmai.

— Noi vom ajunge la tabără, oriunde ar fi aceasta, cu mult înaintea lor. O să-i aşteptăm, Ginjerofer.

— N-o să fie răniţi. Promisiunea mea este în numele Oamenilor, conchise ea rece.

Gigantul în armură se trezi, puţin după ivirea zorilor.

Deschise ochii, clipi şi îşi concentră privirea asupra unui zid portocaliu de blană, asupra unei perechi de ochi galbeni şi a unei perechi de gheare lungi. Rămase destul de liniştit în timp ce-şi rotea privirea... observând grămada armelor aparţinând celor treizeci de camarazi, stivuite lângă el... observând trapa de intrare cu ambele uşi deschise. Văzând cum aluneca peste orizont; simţind vântul stârnit de viteza landerului.

Încercă să se rostogolească.

Louis zâmbi. Îl supraveghea printr-un scaner de pe plafonul camerei de zi, în timp ce conducea landerul. Armura gigantului era ataşată de podea, în dreptul genunchilor, coatelor, umerilor şi încheieturilor. Puţină căldură l-ar fi eliberat, dar să se rotească nu avea cum.

Uriaşul încercă, pe rând, cu cereri şi ameninţări. Nu se rugă nici o clipă. Louis nu-i dădu prea mare atenţie. Când programul de traducere al computerului reuşi să găsească sensurile, deveni mai atent. În acel moment, era mai interesat de observarea taberei uriaşilor.

Se afla la peste un kilometru înălţime şi aproape optzeci de kilometri depărtare de colibele carnivorilor roşii. Micşorase viteza. Iarba din împrejurimi avusese timp să crească la loc, dar giganţii lăsaseră altă imensă regiune goală, în spatele lor, înspre mare şi înspre zona de Floarea-Soarelui ce strălucea dincolo de ea. Erau cu toţii în iarbă: răspândiţi de-a lungul câmpiei. Louis remarcă, din când în când, punctele de reflexie metalică ale secerilor-săbii.

În apropierea taberei, nu se afla nici un gigant. Existau, în schimb, căruţe parcate în apropierea centrului său, dar nu se vedea nici o urmă de animale de tracţiune. Poate că uriaşii îşi trăgeau singuri căruţele. Sau poate că aveau motoare rămase din perioada evenimentului numit de Halrloprillalar Prăbuşirea Oraşelor, petrecut cu o mie de ani în urmă.

Singurul lucru pe care Louis nu-l putea zări era clădirea centrală. Vedea doar o pată neagră pe fereastra sa, un dreptunghi negru încărcat de prea multă lumină. Louis zâmbi. Giganţii îşi înregimentaseră duşmanii.

Un ecran se aprinse şi un contralto seducător susură:

— Louis.

— Sunt aici.

— Îți înapoiez droudul, spuse Păpușarul.

Louis se întoarse. Micul obiect negru se afla pe discul de păsit. Bărbatul se răsuci la loc, ca și cum ar fi întors spatele unui dușman, conștient că acesta este încă prezent.

— Am ceva pe care aș dori să-l investighezi, spuse el drept răspuns. Există munți de-a lungul Zidului de Margine. Băștinașii...

— Pentru riscurile explorării, te-am ales pe tine și pe Chmeee.

— Nu poți înțelege că vreau să minimalizez aceste riscuri?

— Cu siguranță că da.

— Atunci, ascultă-mă până la capăt. Cred că vom dori să investigăm Munții Răsturnați. Înainte de a o face, există *câteva* lucruri pe care trebuie să le știm despre Zidurile de Margine. Tot ce ai de...

— Louis, de ce le spui Munții Răsturnați?

— Așa îi numesc băștinașii. Nu știu de ce, și nici ei nu știu. Sugestiv, nu-i așa? Și nu sunt profilați pe partea opusă. De ce? Cea mai mare parte a Lumii Inelare este ca masca unei lumi, având mări și munți modelați pe ea. În schimb, Munții Răsturnați au *volum*.

— Sugestiv, într-adevăr. Va trebui să aflați răspunsul singuri. Eu sunt numit Ultimul, așa cum orice conducător trebuie numit Ultimul pentru că își conduce poporul dintr-un loc sigur, pentru că siguranța este prerogativa și îndatorirea lui, pentru că moartea sau rănirea lui ar însemna dezastrul tuturor. Louis, tu ai mai avut de-a face cu semeni de-ai mei!

— Tanj, nu-ți ceream decât să riști o sondă, nu inestimabila ta siguranță! Tot ce ne trebuie este o hologramă animată înregistrată de-a lungul Zidului de Margine. Așază sonda în inelele de transport ale zidului și decelerează până la viteza orbitală solară. Vei utiliza sistemul așa cum a fost conceput să fie folosit. Sistemul de apărare antimeteoritică nu va trage asupra Zidului de Margine...

— Louis, încerci să ghicești comportamentul unei arme programate cu sute sau cu mii de ani în urmă, pe baza propriilor calcule... Dar dacă ceva a blocat sistemul de transport al zidului? Dacă sistemul de ochire laser s-a defectat și funcționează aleator?

— În cel mai rău caz, ce ai de pierdut?

— Jumătate din capacitatea mea de realimentare, veni cu promptitudine răspunsul Păpușarului. Am instalat discuri de păsit pe sonde, în spatele unor filtre care nu lasă să treacă decât deuteriul. Discul de sosire este direct în rezervor. Pentru a-l alimenta, nu trebuie decât să arunc o sondă într-una din mările Lumii Inelare. Dacă îmi pierd sondele însă, cum aș putea părăsi Lumea Inelară? Și de ce ar trebui să-mi asum acest risc?

Louis își reținea cu greu furia.

— Volumul, Ultimule! rosti el printre dinți. Ce este în interiorul Munților Răsturnați? Ar putea exista sute de mii din acele trunchiuri de con, înalte de cincizeci până la optzeci de kilometri, al căror spate este plat! Ar putea fi centrul de întreținere și control, sau un întreg șir de asemenea centre. Nu cred totuși că este așa ceva, dar aș vrea să știu acest lucru înainte de a mă apropia de ei. În plus, acolo s-ar putea afla jeturile de orientare ale Lumii Inelare, întrucât cel mai bun loc pentru ele este în Zidurile de Margine. Unde sunt și, mai ales, de ce nu funcționează?

— Ești sigur că s-ar putea să fie motoare cu reacție? Mai există și alte soluții. Generatoarele de gravitație ar putea foarte bine să servească la controlul orientării.

— Nu cred asta. Inginerii Lumii Inelare n-ar fi fost nevoiți s-o roteasă dacă ar fi avut generatoare de gravitație. Au apelat la mijloace inginerești mult mai simple.

— Atunci, controlul efectelor magnetice dintre soare și fundația Lumii Inelare.

— Hm... poate. Tanj, *nu* sunt sigur! Aș vrea ca tu să afli!

— Cum îndrăznești să te târguiești cu mine? – Păpușarul părea mai degrabă încurcat decât furios. – Dacă vreau, pot să te las aici până ce Lumea Inelară se va prăbuși peste pătratele de umbră. Dacă vreau, nu vei mai gusta niciodată curentul.

Translatorul vorbea, în sfârșit.

— Încheiat discuția, spuse Louis.

Nu putea controla volumul vocii Ultimului, dar acesta își terminase tirada.

— Docil? Pentru că mănânc plante trebuie să fiu docil? Dă-mi drumul din armură și am să lupt cu mâinile goale, ghem de păr portocaliu! Spațiul din casa mea tocmai are nevoie de un nou preș.

— Și cu astea, întrebă Chmeee, în timp ce-i arăta ghearele negre și lustruite, cu astea cum rămâne?

— Dă-mi doar un mic pumnal pentru cele opt ale tale. Sau nu-mi da nimic, am să lupt oricum.

Louis chicoti, apoi utiliză intercomul.

— Chmeee, ai văzut vreodată o luptă de tauri? Acesta trebuie să fie Patriarhul turmei, regele giganților!

— Cine, sau ce a fost asta? întrebă prizonierul.

— A fost Louis, răspunse Kzinul, apoi coborî tonul. Ești în mare pericol. Îți cer să fii politicos. Louis este... înspăimântător.

Pământeanul rămase întrucâtva uluit. Ce era asta? Un revers al Gambitului Zeilor și Vocea lui Louis Wu pe post de invitat special? Ar fi putut merge, dacă Chmeee, Kzinul feroce, se dovedea clar speriat de

o voce nevăzută... Prin urmare, vorbi din nou, de data aceasta cu un glas tunător:

— Rege al Mâncătorilor de Plante, spune-mi, de ce mi-ai atacat supușii?

— Animalele lor ne-au mâncat iarba, răspunse uriașul.

— Nu găseați iarbă și în altă parte, ca să ocoliți riscul de a mă înfuria?

Masculii unei cirezi de vite sau de bizoni ori domină, ori se supun. Nu există soluție de mijloc. Ochii uriași se roteau, căutând o scăpare ce nu apărea de nicăieri. Dacă nu-l putea domina pe Chmeee, cum ar fi putut să înspăimânte o voce nevăzută?

— N-am avut de ales, spuse el. Spre sensul de rotație sunt plantele de foc. Spre stânga sunt Oamenii-Mașină. Spre dreapta, este un lanț înalt de munți golași, până la *scrith.* Nimic nu crește pe *scrith* și este prea alunecos pentru a fi urcat. Spre sensul invers rotației, este iarbă și nimic care să ne oprească, în afară de niște sălbatici mici, până ai venit tu! Care este puterea ta, Louis? Mai trăiesc oamenii mei?

— I-am lăsat în viață. Sunt în urma noastră la aproape optzeci de kilometri, alergând neînarmați și flămânzi... în două zile, ți se vor alătura. Dar vă pot ucide pe toți cu o singură mișcare a degetului.

Ochii gigantului țintuiau plafonul, cu o expresie rugătoare.

— Dacă ai putea să ucizi plantele de foc, o să ne închinăm ție.

Louis medită pentru o clipă. Nu mai era o glumă acum.

Îl auzi pe gigant cerșindu-i lui Chmeee informații despre Louis; îl auzi pe Chmeee mințind absurd. Mai jucaseră un astfel de joc pe vremuri. Gambitul Zeilor îi ținuse în viață în timpul lungii întoarceri către *Mincinos.* Reputația Interlocutorului, ca zeu al războiului, și ofrandele băștinașilor îi salvaseră de la inaniție. Louis nu înțelesese până acum că lui Chmeee îi plăcea jocul.

Desigur, Kzinul se putea distra, dar gigantul pleda pentru ajutor, și ce putea să facă Louis împotriva Florilor-Oglindă? Era, de fapt, o problemă extrem de dificilă. Giganții îl ofensaseră, nu-i așa? Zeii, în general, nu erau renumiți ca fiind iertători. Louis deschise gura, dar o închise repede la loc, pentru a medita mai mult.

— Pentru viața ta și a alor tăi, spune-mi adevărul! spuse el în cele din urmă. Poți mânca plantele de foc dacă reușești să scapi nears?

— Da, Louis, răspunse uriașul cu promptitudine. Am săpat de-a lungul țărmului noaptea, când ne-a fost mult prea foame. Trebuia să ne îndepărtăm foarte mult până în zori! Plantele ne pot găsi la kilometri depărtare și ard tot ce mișcă. Se rotesc toate o dată, întorc strălucirea soarelui asupra noastră și ardem!

— Dar le puteți mânca, dacă soarele nu strălucește.

— Desigur.

— Cum suflă vânturile în această regiune?

— Vânturile?... În această parte, suflă spre sensul de rotație. Pe o mare distanță în jur, suflă numai peste ținutul plantelor de foc.

— Pentru că plantele încălzesc aerul?

— Sunt eu Zeu atotputernic ca să știu asta?

În fond, lanurile de Floarea-Soarelui foloseau numai o anumită cantitate din lumina solară. Încălzeau aerul din jurul și de deasupra lor, dar razele solare nu ajungeau niciodată să treacă dincolo de corolele argintii, spre rădăcini. Probabil că roua se condensa pe solul rece. Plantele își asigurau astfel umezeala. Iar ridicarea aerului cald provoca un vânt continuu dinspre marginile zonei ocupate de ele.

În plus, arzând tot ce mișca, ele transformau animalele ierbivore și păsările în îngrășământ.

Putea să reușească. Putea.

— O să faci cea mai mare parte din treabă tu însuți, spuse Louis. Tribul este al tău și tu îl vei salva. După aceea, o să vă năpustiți asupra florilor muribunde. Le veți mânca sau veți ara locul și veți planta ce vă place să mâncați. – Louis zâmbi, văzând nedumerirea totală afișată de Chmeee, și continuă: N-o să-i mai deranjați niciodată pe supușii mei, oamenii roșii.

Uriașul în armură era extrem de încântat.

— Toate astea sunt veștile cele mai binevenite. Venerația noastră îți aparține. Trebuie să pecetluim înțelegerea prin *rishathra.*

— Glumești!

— Ce? Nicidecum, am vorbit de asta și mai devreme, dar Chmeee n-a înțeles. Înțelegerile trebuie pecetluite prin *rishathra*, chiar și între om și Zei. Chmeee, nu-ți face probleme! Tu ești chiar de mărime potrivită pentru nevasta mea.

— Eu sunt mai străin decât îți închipui, spuse Kzinul.

Din poziția lui, Louis avu impresia că tovarășul lui se expusese în fața uriașului. Cu siguranță, ceva trebuie să fi cauzat expresia uimită a acestuia. Bărbatul nu era mai puțin îngrijorat. *„Tanj, la naiba!*, gândi el. *De fapt, trebuie să mă gândesc la un răspuns! Și acum, asta. Ce va trebui să fac pentru a...*"

— Bine. Am să făuresc pentru tine un servitor, spuse Louis. Deoarece mă grăbesc, va fi surd și mut în limba voastră. Numește-l Wu. Chmeee, trebuie să deliberăm!

11. GIGANȚII IERBII

Landerul atinse solul, într-o strălucire rău prevestitoare de lumină albă. Strălucirea din casa alungită persistă câteva minute după ce vehiculul rămase nemișcat, apoi se stinse complet. Acum, rampa cobora. Regele gigant, îmbrăcat în armură, se lăsă purtat până la sol. Își ridică apoi capul și mugi. Sunetul trebuie să fi ajuns la kilometri depărtare.

Ceata de giganți porni în fugă spre lander.

Coborî și Chmeee, apoi Wu. Wu era mic, aproape fără păr, având o înfățișare pașnică. Zâmbea mereu și se uita în jurul lui cu entuziasm, ca și cum vedea lumea pentru prima oară...

Casa se găsea la o distanță apreciabilă. Era construită din pământ și iarbă și întărită pe verticală cu tulpini mai rezistente. Șirul de Floarea-Soarelui plantat pe acoperiș se agita în permanență – acum, plantele își îndreptau fața ca o oglindă concavă, sprijinită pe nodul verde de fotosinteză, spre soare, acum fulgerau spre giganții ce se adunau din toate direcțiile.

— Ce se-ntâmplă dacă un inamic vă atacă în timpul zilei? întrebă Chmeee. Cum ajungeți în casă? Sau vă depozitați armele în altă parte?

Gigantul medită un timp, până să se hotărască să divulge secrete de apărare. Dar Chmeee îl servea pe Louis și nu trebuia să-l ofenseze...

— Vezi grămada aceea de lăstăriș, spre sensul invers rotației? Dacă ne amenință un pericol, un om se apropie prin spatele ei și agită o pânză. Floarea-Soarelui aprinde lemnul umed. Sub acoperirea fumului, putem intra și lua armele. – Privi apoi spre lander și adăugă: Un inamic suficient de rapid, care ar ajunge la noi înainte ca noi să ajungem la arme ar fi, oricum, prea puternic. Poate doar Florile-Oglindă ar reuși să-l surprindă.

— E posibil ca Wu să-și aleagă singur perechea?

— Are o voință atât de mare? Mă gândisem să i-o trimit pe soția mea, Reeth, care a mai practicat *rishathra* și înainte. Ea este mai mică, iar Oamenii-Mașină nu sunt prea diferiți de Wu.

— Acceptabil, spuse Chmeee, fără să-i arunce vreo privire lui Wu.

Aproape o sută de giganți îi înconjuraseră. În afară de ei, nu se mai vedeau alții.

— Ăștia sunt toți? întrebă Kzinul.

— Ei și războinicii mei formează tot tribul. Există douăzeci și cinci de triburi pe câmpia asta. Stăm împreună atunci când este posibil, dar nimeni nu vorbește în numele tuturor, preciză uriașul.

Din cei aproape o sută de indivizi, opt erau masculi și toți erau evident speriați; trei erau, de fapt, infirmi. Nici unul, în afara regelui gigant, nu aveau riduri sau păr alb specifice unei anumite vârste.

Restul erau femele... de fapt, femei. Înălțimea lor varia între doi metri și doi metri și zece, fiind în general mai scunde decât bărbații: aveau piele maronie, erau pline de demnitate și goale. Părul lor auriu se revărsa bogat pe spate – o masă în continuă vălurire. Nici una nu purta nici un fel de ornament. Aveau picioarele durdulii și tălpile mari și durificate. Puține dintre ele aveau părul alb. Sânii masivi ofereau o bună indicație în privința vârstei lor relative. Își examinau oaspeții cu plăcere și încântare, în timp ce gigantul în armură le povestea tot ce știa despre ei.

Între timp, Chmeee, având translatorul închis, vorbi cu voce joasă:

— Dacă o preferi pe una sau pe alta dintre femele, poți s-o spui acum.

— Nu, toate sunt aproape la fel de... atractive.

— Încă ar mai fi posibil să punem capăt acestei situații. Pesemne că erai nebun când te-ai apucat să promiți așa ceva!

— Pot s-o fac. Hei, nu vrei să te răzbuni pentru pielea arsă?

— Să mă răzbun pe o *plantă*? Ești nebun. Timpul nostru este prețios și, oricum, în aproape un an vor fi cu toții morți – Florile-Oglindă, giganții, micii carnivori roșii, toți!

— Mda...

— Ajutorul tău nu este deloc ajutor, numai că ei nu știu asta. Cât va dura proiectul tău? O zi? O lună? Riști să afectezi propriul nostru proiect.

— Poate că sunt nebun, Chmeee, dar trebuie să duc asta la bun sfârșit. Tot timpul de când am părăsit Lumea Inelară n-am... avut un motiv să fiu mândru de mine. Trebuie să demonstrez...

Chiar în momentul acela, regele gigant declara:

— Louis însuși vă va spune că amenințarea plantei de foc s-a terminat pentru noi. Ne va spune partea noastră...

Modest, precum îi stătea în fire, Wu păși în spatele marelui Kzin; nimeni dintre giganți nu remarcă faptul că vorbea către mâna sa. O jumătate de minut mai târziu, Vocea lui Louis, decalată în timp, răsună din lander.

— Ascultați-mi vorbele, pentru voi a sosit ziua să curățați locul de plantele de foc pentru toate semințiile! Munca mea va merge înaintea voastră ca un nor. Voi trebuie să adunați semințele a ceea ce doriți să crească acolo unde acum cresc plantele de foc...

La primele semne ale zorilor, când soarele împrăștia pe cer doar câteva raze răzlețe de după pătratul de umbră, giganții se treziră și începură să se miște.

Le plăcea să doarmă atingându-se unii pe alții. Regele gigant se găsea în centrul unui cerc de femei, la marginea căruia se afla Wu, cu capul pe jumătate lipsit de păr odihnindu-se ca pe o pernă pe umerii unei femei, în vreme ce picioarele sale erau suspendate pe picioarele ciolănoase ale unui bărbat. Podeaua bătătorită era acoperită de carne și păr.

O dată treziți, giganții se mișcau în ordine – cei mai apropiați de ușă, după ce se dezmeticeau, își luau traistele și săbiile-seceri și ieșeau afară, urmați de cei din apropierea lor. Wu ieși o dată cu ei.

Un gigant înarmat, cu o față desfigurată, își luă un scurt rămas bun de la Chmeee în dreptul landerului îndepărtat și reveni în pas alergător la casa centrală. Sentinelele din noaptea trecută dormeau probabil înăuntru și unele femei mai în vârstă rămăseseră și ele acolo.

Giganții se întoarseră să-l privească pe Wu, care începuse să se cațăre pe perete.

Suprafața alcătuită din pământ și iarbă era fragilă, iar acoperișul se afla numai la trei metri și jumătate înălțime. Louis își făcu loc printre două tulpini de Floarea-Soarelui, verzi și noduroase, ce nu măsurau mai mult de treizeci de centimetri. Fiecare plantă avea o singură floare ovală, cu o suprafață-oglindă al cărei diametru era cuprins între douăzeci și treizeci de centimetri. Un pistil scurt ieșea din centrul oglinzii și se termina într-un bulb de un verde închis. Spatele florii era fibros și acoperit cu un fel de echivalente vegetale ale fibrelor musculare. Toate florile reflectau lumina soarelui spre Louis Wu; totuși, aceasta nu era încă suficient de puternică pentru a-l afecta.

Louis își încleștă mâinile în jurul unei tulpini viguroase și începu să o clatine ritmic. Nu ceda, pentru că rădăcinile erau adânc înfipte în acoperiș. Își scoase cămașa și o ținu între soare și floare. Oglinda acesteia oscilă indecisă, apoi se plie, pentru a ascunde bulbul verde.

Conștient de faptul că zeci de ochi îl urmăreau, Wu coborî manifestând o oarecare preocupare pentru stil. O strălucire albă îl însoți tot timpul până se întâlni cu Chmeee.

— Mi-am petrecut o parte din noapte vorbind cu o sentinelă, spuse Kzinul.

— Ai învățat ceva?

— Avea o încredere nemăsurată în tine, Louis. Tipii pot fi păcăliți.

— La fel s-au manifestat și carnivorii. Mă întrebam dacă nu erau, mai degrabă, politicoși.

— Cred că nu. Atât carnivorii, cât și ierbivorii nu se așteaptă nici măcar o clipă ca dinapoia orizontului să apară ceva. Știu că există oameni cu forme stranii și puteri zeiești. M-au determinat să mă gândesc la ce urmează să întâlnim *noi* data viitoare. Mrrrr, sentinela știa că noi nu facem parte din rasa care a construit Lumea Inelară. Este semnificativ acest lucru?

— S-ar putea. Ce-ai mai aflat?

— Nu vom avea probleme cu celelalte triburi. E posibil să fie vite, dar sunt dotate cu rațiune. Cei care trăiesc pe câmpie vor colecta semințe pentru cei ce s-au hotărât să invadeze teritoriul ocupat de Florile-Oglindă. Își vor oferi femeile masculilor mai tineri dacă vor pleca. Probabil o treime dintre ei vor părăsi acest ținut când îți vei produce magia. Pentru restul, va rămâne suficientă iarbă. Nu vor mai avea nevoie să se deplaseze spre oamenii roșii.

— Okay.

— Am mai întrebat despre aspectul vremii, pe termen lung.

— Perfect! Și?

— Sentinela era un om bătrân, contină Chmeee. Când era tânăr și avea ambele picioare, înainte de a fi fost desfigurat de ceva – translatorul a folosit cuvântul „ogre" – soarele avea aceeași strălucire și zilele aceeași lungime. Acum, soarele pare uneori mai strălucitor, alteori mai puțin, iar când soarele este strălucitor, zilele par prea scurte și viceversa. Louis, închipuie-ți, își amintea cum a început. Cu doisprezece *falani* în urmă, ceea ce ar însemna o sută douăzeci de rotații ale constelațiilor, a fost o perioadă de întuneric. Zorii nu s-au arătat timp de – ceea ce ar fi reprezentat – două sau trei zile. Au văzut stelele și o flamă-fantomă care se răspândea pe deasupra. Atunci, i s-a părut că se scurseseră câțiva *falani*. Când au apărut zilele, a trebuit să treacă mult până să remarce că erau inegale. Nu aveau ceasuri.

— Pare destul de predictibil. Cu excepția...

— Dar noaptea cea lungă, Louis... Ce-ar putea însemna asta?

Louis dădu din cap, gânditor.

— Soarele strălucește mai mult. Inelul pătratelor de umbră se închide cumva. Probabil firul care le ține legate poate fi reîntins în mod automat.

— Atunci, înseamnă că erupția bruscă de strălucire a descentrat Lumea Inelară. Acum, zilele devin din ce în ce mai inegale. Acest fapt înspăimântă toate rasele cu care giganții fac comerț.

— Așa ar și trebui...

— Sper să putem face ceva. – Coada Kzinului plesni o dată aerul. – În schimb, noi ne batem cu Florile-Oglindă. Tu te-ai distrat în noaptea asta?

— Mda...

— Atunci, ar trebui să zâmbești.

— Dacă doreai cu adevărat să știi, ar fi trebuit să fii de față și să te uiți. Toți au făcut-o. Nu există nici un perete despărțitor în acea clădire lungă; se îngrămădesc în ea cu toții. Oricum, le place să privească.

— Eu n-aș putea tolera mirosul.

Louis izbucni în râs.

— Este, într-adevăr, puternic. Nu cumplit, doar puternic. Eu a trebuit să stau pe un scaun. Iar femeia era... docilă.

— Femelele trebuie să fie docile.

— Nu și femelele umane! Iar astea nu sunt nici măcar proaste. Desigur, n-am putut să vorbesc, am ascultat doar. – Louis își freca lobul urechii cu degetul arătător. – Am ascultat cum Reeth organiza echipa de curățenie. Era bună. Hei, știi că ai avut dreptate, sunt organizați ca o turmă de vite! Femelele sunt, toate, soțiile regelui gigant. Nici unuia dintre ceilalți masculi nu i se permite să se împerecheze, cu excepția cazurilor când regele gigant declară o sărbătoare și pleacă, pentru a nu fi nevoit să privească. Nostim este faptul că, atunci când se întoarce acasă, oficial nu s-a întâmplat nimic. Toți au fost un pic supărați că l-am adus acasă cu două zile mai devreme.

— Cum ar trebui să se comporte femelele umane?

— Oh... orgasm. Masculii tuturor mamiferelor au orgasm. Femelele, în general, nu au, însă femeile oamenilor au. În schimb, femeile gigant pur și simplu acceptă. Nu... participă.

— Nu ți-a făcut plăcere?

— Desigur că mi-a făcut. E vorba de sex, nu-i așa? Dar mi-a luat timp să mă obișnuiesc cu gândul că nu voi putea s-o fac pe Reeth să se bucure ca și mine, pentru că ea *nu poate*.

— Simpatie este tot ce pot să-mi exprim, spuse Chmeee, ținând cont de faptul că cea mai apropiată soție a mea este la două sute de ani-lumină depărtare. Ce-ar trebui să facem în continuare?

— Îl așteptăm pe regele gigant. Fără îndoială că este un pic amețit. Și-a petrecut o bună parte din noapte încercând să-și liniștească soțiile. De fapt, singurul fel în care mă putea lămuri era să-mi facă o demonstrație.

A fost uluitor, continuă Louis. A... servit? A servit zeci de femei, iar eu, tanj, m-am străduit să țin pasul cu el, dar nu m-a ajutat orgoliul să... Sar peste asta. – *Acum,* pământeanul zâmbea.

— Ce vrei să spui?

— Setul meu reproductiv nu este construit la aceeași scală.

— Sentinela mi-a spus că femelele altor specii rămân uimite în fața masculilor giganți. Masculii practică *rishathra* ori de câte ori pot. Se bucură enorm de conferințele de pace. Sentinela s-a mirat că Louis nu te-a făcut femelă.

— Louis era grăbit, mormăi Wu și intră în lander.

În timpul nopții, din traistele mari ale lucrătorilor fusese descărcată o căpiță mare de iarbă tăiată, la o oarecare distanță de casa lungă. Gărzile și regele gigant mâncaseră cea mai mare parte din ea; probabil că lucrătorii mâncaseră pe măsură ce adunaseră. Louis îl privea pe regele gigant, care, în drumul său spre lander, se oprise să termine ce mai rămăsese din fân.

„Ierbivorele își cheltuie prea mult din viață mâncând," medită Louis. „Cum își păstraseră humanoizii, însă, inteligența? Chmeee avea dreptate când spunea că nu trebuie să dai dovadă de cine știe ce inteligență pentru a trăi pe seama firelor de iarbă. Poate inteligență înseamnă să eviți să fii mâncat. Sau... îți trebuie o isteține considerabilă să trăiești pe seama Florilor-Oglindă."

Louis simți că era privit.

Se întoarse. Nimeni.

Ar fi fost destul de jenant dacă regele gigant ar fi aflat că fusese înșelat. Totuși, Louis se afla singur la pupitrul de comandă, dacă făcea abstracție de ochii-spion ai Ultimului. Atunci, de ce avea acea senzație de înțepătură în ceafă? Se întoarse din nou. Cine glumea cu el? Era droudul. Cutia din plastic negru îl ispitea de pe discul de păsit.

Atingerea curentului l-ar fi făcut să se simtă, într-adevăr, ca un zeu. Dar i-ar fi adus și pierderea completă a respectului de sine. Își amintea cum îl văzuse Chmeee cablat. „Ca o plantă marină stupidă..." Se întoarse din nou cu spatele la droud.

Regele gigant nu purta astăzi armura. După ce intră împreună cu Chmeee în salonul landerului, Kzinul își îndreptă brațele cu palmele împreunate către plafon și intonă:

— Louis.

Gigantul îl imită.

— Găsește-mi una dintre plăcile repulsoare, spuse Louis fără nici un preambul. Pune-o pe podea. Așa! Acum, caută una dintre țesăturile

supraconductoare. Se găsește cu trei uși mai jos, în dulapul cel mare. Bine. Înfășoară acum unul dintre capetele ei în jurul plăcii repulsoare. Acoper-o complet, dar mai lasă o rezervă de material. Chmeee, cât de rezistentă este această țesătură?

— Un moment, Louis... Trebuie s-o tai cu un cuțit. Nu cred că pot s-o sfâșii.

— Bine. Acum, scoate treizeci de kilometri de cablu supraconductor. Înfășoară un cap în jurul plăcii repulsoare. Leag-o bine, cu mai multe noduri. Fără economie. Foarte bine. Acum, înfășoară restul cablului astfel încât să nu se balanseze în timpul deplasării. Am nevoie de celălalt capăt. Chmeee, tu trebuie să mi-l dai. Rege al Mâncătorilor de larbă, am nevoie de cel mai mare bloc de piatră pe care-l poți căra! Tu cunoști bine acest teritoriu. Caută-l și adu-mi-l!

Uriașul fixă cu pioșenie plafonul pentru o clipă... apoi își coborî privirea și plecă.

— De fiecare dată când primesc ordinele tale cu atâta umilință, simt un junghi în stomac, spuse Chmeee.

— Dar te descurci și, pe deasupra, mori de curiozitate să afli ce am de gând să fac. Dar...

— Te-aș putea face să-mi spui.

— Eu pot să-ți fac o ofertă mai bună. Vino, te rog, aici!

Chmeee sări prin trapă.

— Ce vezi pe discul de păsit? întrebă Louis.

Chmeee ridică droudul.

— Distruge-l! rosti pământeanul, cu o voce ușor răgușită.

Instantaneu, Kzinul își destinse brațul și izbi micul instrument de un perete. Fără efect. Îl culese de pe jos, îl deschise și înfipse cu furie în el cuțitul său din material de carcasă.

— În sfârșit, acum nu mai există nici o șansă să fie reparat! spuse el într-un târziu.

— Foarte bine.

— Am să aștept jos.

— Nu, vin și eu cu tine. Vreau să verific ce-ai făcut. Și mai vreau și micul dejun.

Louis avea, când și când, fiori, dar nu putea defini cu precizie ce simțea. *Rishathra* nu se ridicase la înălțimea speranțelor sale, iar bucuria pură a sârmei dispăruse pentru totdeauna. Dar... sufleul de brânză? Perfect. Și libertatea. Și mândria. Peste câteva ore, urma să nimicească invazia Florilor-Oglindă și să-l șocheze pe Chmeee. Louis Wu, fostul dependent de curent, spera ca, până la urmă, creierul lui să nu se fi transformat într-un păsat de ovăz.

Regele gigant se întorcea aducând un pietroi uriaș și se mișca foarte încet. Chmeee se repezi să-l ajute, ezită o clipă, văzându-i mărimea, dar își duse gestul până la capăt. Reveni apoi cu el în brațe și rosti cu o voce abia marcată de efort:

— Ce trebuie să fac cu el, Louis?

Pământeanul fusese tentat să răspundă: *Oh, sunt atâtea posibilități... lasă-mă o clipă să mă gândesc...* Dar zeii nu sunt indeciși, și nici nu-l putea lăsa pe Chmeee s-o arunce așa, în văzul gigantului.

— Pune-l pe țesătura supraconductoare și învelește-l. Apoi, leagă-l cu ajutorul cablului supraconductor. Petrece-l de mai multe ori în jurul lui și fă mai multe noduri, fără economie. Okay, acum am nevoie de un cablu mai puternic, rezistent la căldură.

— Avem lanț molecular Sinclair.

— Dintr-ăsta trebuie mai puțin de treizeci de kilometri. Vreau să fie mai scurt decât cablul supraconductor.

Louis era bucuros că făcuse mai înainte inspecția. Mai avea totuși unele îndoieli – nu știa dacă supraconductorul s-ar dovedi suficient de rezistent pentru a susține placa repulsoare, o dată ce ar fi luat altitudine. Dar lanțul Sinclair era un material fantastic. El trebuia să reziste.

12. FLOAREA-SOARELUI

Louis zbura la mare înălțime și foarte repede în sensul de rotație. Câmpia era mai mult maronie: iarba, mâncată mai întâi de elefanții verzi, apoi de giganți, se refăcea cu greu. În față, linia albă a zonei ocupate de Floarea-Soarelui strălucea peste mare.

Regele gigant privea prin sasurile transparente.

— Ar fi trebuit să-mi îmbrac armura, spuse el.

— Să lupți împotriva Florilor-Oglindă? Metalul se încinge.

— De unde ți-ai procurat armura? întrebă Louis.

— Am făcut un drum pentru Oamenii-Mașină. Ne-au cerut să eliberăm de iarbă locul pe unde trebuia să treacă drumul și, în schimb, ei au făurit armuri pentru regii triburilor. Noi ne-am mutat de acolo. Nu ne plăcea aerul lor.

— Ce avea acest aer?

— Avea și gust, și miros rău, Louis. Mirosea la fel ca substanța pe care ei o beau uneori. Toarnă aceeași substanță în mașinile lor, fără să o amestece cu ceva.

— Mă surprinde forma armurilor voastre, spuse Chmeee. Nu se potrivește întocmai cu forma trupurilor voastre. Și mă întreb de ce?

— Forma este destinată să uimească și să înspăimânte. Nu găsești că poate speria pe dușmani?

— Nu, răspunse Kzinul. Este cumva forma celor care au construit Lumea Inelară?

— Cine știe?

— Eu știu, interveni Louis.

Privirea gigantului se ridică spre plafon, trădându-i nervozitatea.

Iarba, ajunsă din nou la înălțime normală, făcuse loc brusc pădurii. Florile-Oglindă deveniseră mult mai strălucitoare. Louis coborî landerul la aproape treizeci de metri de sol și reduse drastic viteza.

Pădurea se sfârși, lăsând locul unei plaje lungi și albe. Louis continuă să încetinească și să coboare tot mai mult landerul, până ce aproape că atinse apa. Plantele ucigașe nu le mai acordară atenție.

Călătorii continuară să zboare spre strălucirea slabă. Marea era calmă, abia vălurită de o briză ce sufla din spate. Cerul era albastru și fără nori. Insulele trecură pe sub ei, unele mai mici, altele mai mari, cu plajele și țărmurile lor contorsionate și înălțimile muntoase arse și negre. Două fuseseră confiscate de Floarea-Soarelui.

La optzeci de kilometri de țărm, Florile-Oglindă deveniră din nou interesate de ei. Louis opri landerul.

— Nu pot spera să ne utilizeze drept fertilizator, spuse el. Suntem mult prea departe și zburăm prea jos.

— Plante stupide! mârâi Chmeee disprețuitor.

— Ba sunt istețe, spuse regele gigant. Ele încep prin a arde ierburile și tufișurile. Numai când solul este complet acoperit de cenușă, planta de foc își aruncă sămânța.

Dar ei erau deasupra apei... Și trebuiau să treacă la treabă...

— Rege al Giganților Ierbii, a sosit vremea ta! Aruncă pietroiul peste bord! Să nu agăți cablul!

Zicând acestea, Louis deschise sasul și coborî rampa. Uriașul înainta în strălucirea omniprezentă. Bolovanul căzu la aproape zece metri în apă, trăgând după el cablul negru și pe cel argintiu. Spoturi de lumină păreau să clipească pe țărmul îndepărtat, pe măsură ce grupuri de plante încercau să ardă landerul, pentru ca, apoi, să-și piardă temporar interesul. Căutau mișcare, dar oare ar fi tras în apa curgătoare? Sau într-o cascadă? Plantele se descurcau mai bine în ținuturile semiaride...

— Chmeee, scoate placa repulsoare afară! Seteaz-o la, să spunem, douăzeci și opt de kilometri. Vezi să nu se încurce cablurile.

Pătratul negru se ridică, târând după sine două sârme, una neagră, cealaltă argintie. Lanțul Sinclair ar fi trebuit să fie invizibil, fiind extrem de subțire, dar strălucea argintiu, iar un nimb strălucitor înconjura placa repulsoare micșorată datorită altitudinii. Devenise acum un punct negru, cu greu decelabil de haloul strălucitor din jurul său. La acea înălțime, reprezenta o țintă pentru hoardele de oglinzi ale Florii-Soarelui.

Un supraconductor lasă să treacă un curent electric fără nici un fel de rezistență. Această proprietate îl face atât de util în industrie. Dar el posedă și o altă proprietate – are aceeași temperatură pe toată lungimea lui.

Aerul și particulele de praf, precum și cablul Sinclair străluceau în lumina răspândită de Floarea-Soarelui. Dar țesătura supraconductoare și cablul rămaseră negre. Bun! Louis clipi datorită acestei străluciri și își coborî privirea spre apă.

— Rege al Oamenilor Ierbii, spuse el, vino înăuntru, înainte de a fi rănit!

Acolo unde cele două cabluri pătrundeau în apă, aceasta începuse să fiarbă. Un curent de aburi se ridica spre strălucirea albă, dinspre sensul de rotație. Louis lăsă landerul să plutească ușor spre dreapta. Deja, o bună porțiune de apă începuse să fiarbă și să producă aburii.

Inginerii Lumii Inelare construiseră doar două oceane adânci, Marile Oceane, diametral opuse, care se contracarau unul pe celălalt. Restul mărilor aveau o adâncime medie de opt metri. Asemeni oamenilor, se pare că și ei utilizau numai partea superioară a mărilor. Și acest lucru era un avantaj pentru Louis. Îi era mai ușor să fiarbă o mare.

Norul de aburi atinse țărmul.

Zeii nu trebuie să se laude singuri. Păcat!

— O să privim până o să fii mulțumit, îi spuse pământeanul regelui gigant.

— Mrrrrr, exclamă Chmeee.

— Parcă văd ceva, spuse regele gigant, dar...

— Vorbește!

— Plantele de foc împrăștie norii.

Louis înghiți în sec.

— O să ne lămurim. Chmeee, oferă-i oaspetelui nostru niște salată. Poate că fiecare va dori să mănânce în liniște, la distanță unul de celălalt...

Ajunseseră la aproape optzeci de kilometri de cablurile ancorate în stânga unei insule înalte și golașe. Insula bloca jumătate din strălucirea plantelor încă interesate să prefacă landerul în scrum. Atenția majorității Florilor-Soarelui însă fusese atrasă în altă direcție. Unele se focalizau pe pătratul negru plutitor; altele, pe norul de abur.

Apa se transforma în vapori, pe câțiva kilometri pătrați în jurul cablurilor și al bolovanului scufundat. Vaporii se acumulau într-un nor care se lățea tot mai mult deasupra mării, pe o porțiune de optzeci de kilometri. Ajuns la aproape zece kilometri în interiorul țărmului, norul ardea ca un incendiu uriaș, automistuindu-se.

Louis își focaliză telescopul pe urma aburului. Vedea cum fierbe apa. Plantele trebuiau să înceapă să moară. O parte dintre ele, alcătuind o fâșie de aproape zece kilometri, nu mai primeau lumina soarelui, iar cele din jurul lor își consumau lumina pe un nor de aburi. Dar o fâșie de zece kilometri nu însemna nimic, aproape nimic. Zona ocupată de flori se întindea pe jumătate din suprafața unei lumi.

Mai văzu ceva care-l făcu să îndrepte telescopul drept în sus.

Cablul argintiu cădea în derivă, purtat de vânt, spre sensul de rotație. Florile-Oglindă reușiseră să ardă lanțul molecular Sinclair. Louis

murmură un cuvânt compus dintr-o silabă care însemna neputință. Dar cablul supraconductor era încă negru.

Avea să reziste. Fără îndoială...

Nu avea să se încingă mai mult de punctul de fierbere al apei, peste tot urmând să aibă aceeași temperatură. Mai multă lumină de la plante nu va putea să-i schimbe această stare; va fierbe doar mai repede apa. Marea era foarte întinsă. Iar vaporii de apă nu dispar, pur și simplu. Dacă sunt încălziți, se ridică mai mult.

— Zeul mănâncă bine, spuse uriașul, mestecând cu zgomot căpățâna unei salate de Boston: a douăzecea sau poate a treizecea. Privea alături de Chmeee și, la fel ca și acesta, nu făcea nici un comentariu referitor la ceea ce se întâmpla afară.

Apa de mare fierbea într-o veselie. Florile-Oglindă erau hotărâte să doboare acea fărâmă de potențial fertilizant, acea pasăre care, după toate aparențele, amenința să le mănânce. Nu puteau aprecia altitudinea sau distanța. Evoluția nu le-ar fi permis să reziste, întrucât ar fi murit mai înainte, de foame. Ar fi trebuit ca unele să se concentreze asupra bulbului de fotosinteză, în timp ce altele să le țină locul.

— Louis, insula! avertiză Chmeee pe un ton liniștit.

Ceva mare și negru se ridica pînă la brâu din apele de lângă țărm. Nu era hominid, nici vidră, ci puțin din amândouă. Aștepta liniștit, în timp ce privea landerul cu ochi mari, cafenii.

— Sunt Oamenii Mării? întrebă Louis, făcând oarecare efort ca glasul lui să pară calm.

— Noi nu-i cunoaștem, spuse regele gigant.

Louis îndreptă landerul spre țărm. Umanoidul aștepta fără teamă. Îl acoperea o blană scurtă, uleioasă, și era frumos profilat: gât puternic, umeri foarte lăsați, nasul lăbărțat pe o față fără bărbie.

Louis activă microfonul.

— Folosești limba Giganților Ierbii? întrebă el.

— Pot s-o folosesc, veni răspunsul. Vorbește mai rar. Ce faci aici?

Louis răsuflă ușurat.

— Încălzesc marea.

Simțul de proprietate al creaturii era remarcabil. Ideea încălzirii unei mări nu-l deconcertase. Așa că lansă o nouă întrebare către clădirea mobilă.

— Cât de fierbinte?

— Foarte fierbinte la capătul acesta. Câți sunteți?

— Treizeci și patru din neamul nostru, acum, răspunse amfibianul. Am fost optsprezece, când am venit aici, cu cincizeci și unu de *falani* în urmă. Se va încălzi și partea dreaptă a mării?

Pământeanul răsuflă din nou ușurat. Avusese viziunea a sute de mii de oameni fierți pentru că lui îi venise cheful de a juca rolul unui zeu. Răspunse cu o voce gravă:

— Spune-mi, estuarul râului este la capătul acesta... Cât de multă căldură puteți să suportați?

— Destulă. Putem mânca mai bine; peștilor le place căldura. Este politicos să te întreb, înainte de a distruge o parte dintr-un cămin. De ce faceți asta?

— Vrem să omorâm plantele de foc.

Amfibianul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi vorbi din nou:

— Bun. Dacă plantele de foc mor, putem trimite un mesager în susul râului, la Fuboobish, Fiul Mării. Cei de acolo ne cred de mult morți. Îmi cer iertare pentru maniere. *Rishathra* este acceptabilă pentru noi, dacă vă permite condiția voastră sexuală și puteți funcționa sub apă.

Louis avu nevoie de o clipă pentru a-și regăsi vocea.

— Nici unul dintre noi nu se împerechează în apă, murmură el.

— Puțini o fac, răspunse amfibianul, fără nici o urmă de dezamăgire în glas.

— Cum ați ajuns aici?

— Exploram în josul râului. Curentul ne-a purtat în ținutul plantelor de foc. Nu puteam să ne continuăm drumul pe țărm. A trebuit să lăsăm râul să ne poarte în acest loc, pe care l-am numit Marea Tuppugop. Este un loc bun, deși trebuie să fim atenți la plantele de foc. Puteți într-adevăr să le ucideți cu ceață?

— Așa credem.

— Trebuie să-mi mut oamenii, spuse amfibianul și dispăru brusc.

— Am crezut că o să-l omori pentru îndrăzneala lui! vorbi Chmeee către plafon.

— Este căminul său, răspunse Louis, apoi închise intercomul. Îl obosise acest joc. „Fierb *căminul* cuiva, gândi el, și nici măcar nu sunt sigur că voi reuși." Dorea droudul. Nimic altceva nu mai putea să-l ajute, nimic în afara fericirii vegetale produse de curentul care-i parcurgea creierul, nimic altceva n-ar fi fost în stare să-i suprime furia neagră care-l făcea să lovească brațele fotoliului, să scoată sunete animalice și să-și țină cu putere pleoapele închise.

Droudul și timpul. Timpul trecu și, în cele din urmă, își deschise din nou ochii.

Acum, nu mai putea să vadă nici cablul negru, nici cum fierbea apa. Totul era acoperit de o banchiză de ceață ce se deplasa în derivă spre sensul de rotație, aprinzându-se și dispărând atunci când ajungea la

cincisprezece kilometri in interiorul țărmului. Apoi, numai strălucirea oglinzilor... și o pereche de linii paralele la orizont.

Linii albe deasupra, negre dedesubt, pe aproape cincizeci de grade de orizont.

Vaporii de apă nu dispăreau, pur și simplu. Fiind supraîncălziți, se ridicaseră și se condensaseră în stratosferă. Margini albe de nori strălucind sub atacul plantelor; umbră neagră peste o zonă imensă de Flori-Oglindă.

Pesemne că se găseau la opt sute până la o mie cinci sute de kilometri depărtare, pentru a se vedea atât de aproape de umbra lor, și aveau sute de kilometri în diametru. Și se răspândeau – insesizabil de încet, dar se răspândeau.

În stratosferă, aerul trebuie să fi fost împins spre *exterior,* față de centrul zonei ocupate de plantele ucigașe. Unii dintre nori trebuie să se fi scuturat sub formă de ploaie, dar vaporii de apă, care întâlniseră curentul din marea în fierbere, pluteau înapoi spre centru, stabilind astfel o continuă recirculare.

Îl dureau mâinile. Louis își dădu seama că strângea cu sălbăticie brațele fotoliului. Își descleștă degetele și porni din nou intercomul.

— Louis și-a ținut promisiunea, auzi glasul regelui gigant, dar nu vom putea ajunge la plantele muribunde. Nu știu...

— O să ne petrecem noaptea aici, le spuse Louis. Mâine dimineață vom ști mai mult.

Așeză landerul pe partea insulei opusă sensului său de rotație. Iarba de mare era răspândită pe țărm într-o mulțime de căpițe. Chmeee și uriașul pierdură aproape o oră ca să îngrămădească o bună parte din această iarbă printr-o trapă a carcasei landerului, alimentând astfel replicatorul bucătăriei cu materie primă. Louis profită de ocazie pentru a chema *Acul Încins al Căutării.*

Ultimul nu se afla în cabina de comandă. Probabil că era în zona ascunsă a *Acului.*

— Ți-ai distrus droudul, spuse el.

— E o chestie veche. Ai făcut ceva...

— Am un înlocuitor.

— Nu mă interesează, chiar dacă ai avea o duzină. Am renunțat la el. Mai dorești transmutatorul Inginerilor de pe Lumea Inelară?

— Desigur.

— Atunci, hai să cooperăm puțin. Centrul de control al Lumii Inelare trebuie să fie pe undeva. *Dacă* a fost construit într-unul din Munții Răsturnați, atunci transmutatoarele, care proveneau din astronavele de

pe astroporturi, *trebuie* să să găsească acolo. Vreau să cunosc totul despre această situație, înainte de a mă băga în ea.

Ultimul rămăsese pe gânduri.

În spatele mâinilor sale plate și ondulatorii străluceau masive construcții punctate de lumini. O stradă largă, cu discuri de păsit la intersecții, se micșora în perspectivă, până ajungea la dimensiunile unui punct. Strada foia de Păpușari. Coamele lor coafate străluceau într-o varietate debordantă de stiluri; aceștia păreau că se deplasează tot timpul în grupuri. Pe o frântură de cer, între clădiri, pluteau două lumi agricole, fiecare fiind înconjurată pe orbită de un șirag de puncte luminoase. Exista un sunet de fond, aducând cu o muzică extraterestră sau cu un milion de conversații de Păpușari aflați la o distanță mult prea mare pentru a fi auziți cu claritate.

Ultimul avea acolo o bucățică din civilizația lui pierdută: benzi, un perete holografic și, probabil, mirosul semenilor săi, plutind tot timpul în aer... Mobilierul său avea numai curbe line, fără muchii ascuțite în care să te înțepi sau să te agăți. O adâncitură ciudat profilată în podea reprezenta probabil un pat.

— Spatele Zidului de Margine este complet plat, spuse brusc Ultimul. Radarul meu de profunzime nu-l poate penetra. Nu pot să-mi permit să risc una dintre sonde. Încă servește ca releu între *Ac* și lander; de fapt, ar servi mai bine, dacă ar fi ridicată mai mult. În consecință, o să plasez o sondă în sistemul de transport al Zidului de Margine.

— Merge și așa...

— Chiar crezi că Centrul de Reparație este...

— Nu, nu întru totul, dar o să avem parte de suficiente surprize pentru a nu ne plictisi. Trebuie verificat.

— Până la urmă, va trebui să decidem cine conduce această expediție, spuse Păpușarul și dispăru de pe ecran.

În noaptea aceea, nu apărură stelele.

Dimineața se dovedi a fi un haos strălucitor. De pe puntea de comandă nu se vedea nimic, în afara unei difuzii perlate, strălucitoare. Nu se zărea cerul, nici marea, nici țărmul. Louis fusese tentat să-l recreeze pe Wu, numai să poată ieși afară să vadă dacă mai exista lumea.

Până la urmă, se hotărî să ridice landerul. Soarele apăru la o înălțime de o sută de metri. Sub ei, nu exista decât un nor alb care devenea tot mai strălucitor spre orizontul dinspre sensul de rotație. Ceața se răspândise destul de mult în interior.

Placa repulsoare era încă la locul ei, un punct negru, chiar deasupra capetelor lor.

La două ore după ivirea zorilor, un vânt împrăștie ceața. Louis coborî landerul la nivelul mării, chiar în fața țărmului. Câteva minute mai târziu, un nimb strălucitor se formă în jurul repulsorului.

Regele gigant stătu toată dimineața în pragul sasului, privind și mestecând absent salată. Și Chmeee rămase aproape tot timpul tăcut. Când Louis le vorbi din nou, amândoi își întoarseră privirile spre plafon.

— Va funcționa, rosti el solemn, și pentru prima oară credea în ceea ce spunea. În curând, veți găsi o alee de flori moarte care duce la o zonă mult mai întinsă, aflată sub un plafon permanent de nori. Împrăștiați-vă semințele. Sau, dacă vreți să mâncați plante de foc vii, forați noaptea pe ambele laturi ale coloanei de ceață. Veți avea nevoie de o bază pe una dintre insulele acestei mări. Veți avea nevoie de bărci.

— Acum, ne putem face planurile noastre, spuse uriașul. Ne va fi de ajutor să-i avem pe Oamenii Mării alături, chiar dacă sunt atât de puțini. Ei oferă servicii în schimbul uneltelor din metal. Ne pot construi bărcile. Dar va crește iarba în toată această ploaie?

— Nu știu. Ar fi bine să însămânțați și insulele pârjolite.

— Bine... Pentru eroii noști speciali, sculptăm înfățișarea lor în piatră, alături de câteva cuvinte. Suntem migratori; nu putem căra statui prea mari cu noi. Este această cinstire potrivită?

— Fără-ndoială.

— Care este înfățișarea ta?

— Sunt puțin mai mare decât Chmeee, cu mai mult păr în jurul umerilor, iar părul meu are culoarea părului vostru. Am dinți de ființă carnivoră și colți, dar nu posed urechi externe. Nu-ți bate prea mult capul cu asta... Unde vrei să te duc acum?

— În tabăra noastră. Acolo cred că am să-mi iau câteva femei și am să cercetez marginile mării.

— Acum putem s-o facem cu toții.

Regele gigant izbucni în râs.

— Meriți mulțumirile noastre, Louis! Totuși, războinicii mei vor fi destul de furioși când se vor întoarce goi, flămânzi, învinși. Ar fi o alinare pentru ei dacă ar afla că am plecat pentru câteva zile. Eu nu sunt zeu. Un erou trebuie să aibă întotdeauna războinici mulțumiți sub comanda sa. Nu se poate bate tot timpul cât stă treaz.

PARTEA A DOUA

13. ORIGINILE

Landerul zbura la o înălțime de aproape zece kilometri, puțin sub viteza sonică.

Douăzeci de mii de kilometri nu reprezenta o distanță prea mare pentru vehicul. Louis îl provocă precaut pe Kzin.

— Mai avem două ore și vom putea să coborâm pe orașul plutitor, sau să ne ridicăm de sub el! O oră fără nici un disconfort serios.

— Firește. Va trebui să ieșim din atmosferă, cu propulsorul de fuziune strălucind ca o stea, asta e sigur. Îți aduci aminte cum am ajuns în închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar? Răsturnați în mijlocul aerului și cu motoarele aeroscuterelor arse.

Coada lui Chmeee răsună pe spătarul scaunului. El își reamintea.

— Nu vrem să fim depistați de cine știe ce mașinărie străveche. Plaga supraconductorilor se pare că a cuprins totul.

Câmpia acoperită de iarbă făcu loc parcelelor de cultură, apoi unei jungle acvatice. Lumina verticală a soarelui se reflecta spre ei dintre trunchiurile arborilor în floare.

Louis se simțea minunat. N-ar fi admis inutilitatea războiului său cu întinderile de Floarea-Soarelui. Treaba *mersese strună*. Își stabilise singur o sarcină și o dusese la îndeplinire cu inteligența și uneltele pe care le avusese la îndemână.

Mlaștina părea să se întindă până la infinit. O dată Chmeee îi arătă un orășel. Era dificil de zărit; clădirile erau pe jumătate scufundate în apă, iar vița de vie și arborii încercau din răsputeri să le doboare. Stilul arhitectural părea straniu. Toți pereții, acoperișurile sau ușile se umflau puțin în afară, lăsând centrul străzilor mai îngust. Orașul *nu* fusese construit de semenii lui Halrloprillalar.

La mijlocul zilei, landerul călătorise mai departe decât ar fi făcut-o, în întreaga lor viață, Ginjerofer sau regele gigant. Fusese o prostie să-i

întrebe pe sălbatici. Aceștia se aflau la fel de departe de orașul plutitor precum două puncte diametral opuse de pe Pământ.

Ultimul îi chemă.

Astăzi, coama lui, vopsită în fâșii de culori fundamentale, semăna cu un curcubeu răsucit. În spatele său, Păpușarii se mișcau de-a lungul liniilor de discuri de păsit, aglomerându-se în fața vitrinelor magazinelor, ciocnindu-se unii de alții, fără resentimente și fără scuze, totul într-un murmur de muzică dominată de flauturi și clarinete: limbajul Păpușarilor. Ultimul întrebă.

— Ce ați aflat?

— Puține lucruri, răspunse Chmeee. Ne-am pierdut timpul. A existat, desigur, o mare erupție solară, cu șaptesprezece *falani* în urmă – cam trei ani și jumătate – dar mai mult am ghicit asta. Pătratele de umbră s-au strâns, pentru a proteja suprafața. Sistemul lor de ghidare trebuie să funcționeze independent de cel al Lumii Inelare.

— Tot o presupunere. Altceva?

— Ipoteticul Centru de Reparație al lui Louis este, cu siguranță, inactiv. Mlaștina aceasta de sub noi nu a fost proiectată. Îmi imaginez că a existat un fluviu important ale cărui sedimente au blocat scurgerea în mare. Am descoperit o varietate de hominizi, unii inteligenți, alții nu. N-am găsit nici o urmă a celor care au construit Lumea Inelară, știm doar că erau strămoșii lui Halrloprillalar. Sunt înclinat să cred acest lucru.

Louis deschise gura și... privi în jos, întrucât simțise o durere acută în picior. Descoperi patru gheare Kzinti care-i apăsau ușor coapsa. Închise la loc gura, lăsându-l pe Chmeee să-și continue discursul:

— N-am întâlnit pe nimeni din specia lui Halrloprillalar. Poate că ei nu au reprezentat niciodată o populație prea numeroasă. Am auzit însă zvonuri despre o altă specie, Oamenii-Mașină, care s-ar putea să-i fi înlocuit. Acum, încercăm să dăm de ei.

— Într-adevăr, Centrul de Reparație este inactiv, interveni brusc Ultimul. Eu am aflat mai multe. Am pus o sondă la treabă...

— Ai două sonde, spuse Chmeee. Utilizează-le pe amândouă!

— Am păstrat una de rezervă, ca să realimentez *Acul*. Cu cealaltă, am aflat secretul Munților Răsturnați. Priviți...

Monitorul din extrema dreaptă arăta imaginile transmise de sondă. Aceasta zbura de-a lungul Zidului de Margine. Trecuse de ceva, dar prea repede pentru a surprinde detalii; încetini, se întoarse și porni înapoi.

— Louis m-a sfătuit să explorez Zidul de Margine. Sonda abia începuse rutina de decelerare, când a descoperit asta. M-am gândit că merită o investigație.

Era vorba de o umflătură pe Zidul de Margine – un tub agățat peste buza acestuia. Era turnat, turtit spre zid și alcătuit din același *scrith* gri translucid. Sonda se apropie de el până ce camera ei privi într-o conductă de aproape o jumătate de kilometru în diametru.

— În bună măsură, proiectul Lumii Inelare indică o abordare a forței brute, spunea Ultimul, în vreme ce sonda se deplasa de-a lungul conductei, peste muchiile acesteia, și în jos, dincolo de fața exterioară a Zidului de Margine, unde conducta dispărea în materialul spumos ce forma un scut antimeteoritic pentru interiorul Lumii Inelare.

— L-am văzut, spuse Louis. Și nu funcționează?

— Nu. Am încercat să cercetez mai în detaliu conducta și am avut oarecare succes.

Scena se schimbase brusc. Acum, arăta o mișcare rapidă în întuneric, pe măsură ce sonda parcurgea o distanță apreciabilă în afara Lumii Inelare. Un peisaj inversat defila pe deasupra, văzut în lumină infraroșie. Sonda încetini, se opri, apoi începu să se ridice.

Dacă un meteorit lovea Lumea Inelară, trebuia, mai întâi, să cadă din spațiul interstelar, după care, la viteza lui s-ar fi adăugat cele o mie două sute de kilometri pe secundă ale Lumii Inelare. Un meteorit lovise aici. Norul de plasmă săpase o gaură sălbatică, de-a lungul a sute de kilometri pe fundul mării, vaporizând spuma protectoare. În groapă exista o conductă lungă, având aproape o sută de metri în diametru. Conducta ducea în sus, spre fundul mării.

— Un sistem de reciclare, murmură Louis.

— Fără o contracarare a eroziunii, continuă Ultimul, solul Lumii Inelare ar ajunge în câteva mii de ani în mijlocul mărilor. Presupun că aceste conducte pornesc de pe fundul mărilor, de-a lungul suprafeței exterioare a Zidului de Margine și peste acesta. Aluviunile de pe fundurile de mare sunt depozitate în Munții Răsturnați. Apa se evaporă aproape imediat în vacuumul de pe crestele ce se ridică la aproape cincizeci de kilometri. Munții se prăbușesc gradat sub propria greutate. În timp, materialul se deplasează dinspre Zidurile de Margine spre interior, cărat de râuri și vânturi.

— Sunt supoziții, dar destul de plauzibile, spuse Chmeee. Ultimule, unde este sonda acum?

— Intenționez s-o aduc de sub Lumea Inelară și să o reinserez în sistemul de transport de pe zid.

— Fă-o! Are cumva și un radar de profunzime?

— Are, dar raza lui de acțiune este foarte scurtă.

— Scanează Munții Răsturnați. Sunt distanțați între ei... de la treizeci până la cincizeci de mii de kilometri? Înseamnă că vom descoperi vreo

cincizeci de mii de bucăți, de-a lungul celor două ziduri de margine. Câțiva dintre ei ar putea constitui locul ideal de ascunzătoare pentru Centrul de Reparație.

— Dar de ce ar trebui să fie ascuns Centrul de Reparație?

Chmeee emise un zgomot grosolan.

— Dacă se revoltă vreuna din rase? Dacă are loc o invazie străină? Evident că Centrul de Reparație este ascuns și fortificat pe deasupra. Caută în fiecare Munte Răsturnat.

— Foarte bine. Am să scanez partea de la tribord în timpul unei rotații complete a Lumii Inelare.

— Scanează și celălalt zid, după aceea!

— Menține camerele în funcțiune, adăugă Louis. Încă mai căutăm jeturile de orientare... deși am început să cred că au altceva în locul lor.

Ultimul întrerupse legătura. Louis se întoarse către fereastră. Tot timpul, atenția îi fusese distrasă de ceva neobișnuit: o urmă decolorată ce se curba de-a lungul marginilor mlaștinii, mai dreaptă ca un râu. Apoi, bărbatul distinse abia vizibilele perechi de puncte ce se mișcau de-a lungul ei.

— Cred că ar trebui să le privim mai de aproape. De ce nu coborâm?

Era un drum. De la înălțimea de treizeci de metri, suprafața lui părea neregulată, din pricina unor materiale pietroase: piatră albă, turnată ca într-un șuvoi.

— Oamenii-Mașină, presupun, spuse Louis. Ar trebui să urmărim vehiculele astea?

— Mai bine să așteptăm până ajungem mai aproape de orașul plutitor.

Părea o prostie să renunțe la o asemenea ocazie, dar Louis se temea să obiecteze. Nervozitatea Kzinului era suficient de evidentă pentru a nu o lua în seamă.

Drumul ocolea zonele joase și inundate. Părea, cumva, întreținut. Chmeee îl urmă, la viteză redusă și de la treizeci de metri înălțime.

O dată, trecuseră peste câteva clădiri, cea mai mare dintre ele părând a fi o uzină chimică. De mai multe ori, observaseră vehicule paralelipipedice care treceau pe sub ei. Fuseseră remarcați doar o singură dată. Atunci, o astfel de cutie oprise brusc, forme umanoide țâșniseră afară din ea, fugiseră în cercuri, făcuseră rost de bețe și începuseră să arate spre lander. O clipă mai târziu, dispăruseră din vedere.

În jungla inundată, remarcară și forme mai decolorate. Nu putea fi bolovăniș adus de vreun ghețar; nu aici. Louis se întrebă dacă nu erau

niște fungi uriași. Tresări atunci când mai văzu încă unul. Încercă să i-l arate lui Chmeee. Kzinul însă îl ignoră.

Drumul cotea spre sensul invers de rotație, pe măsură ce se apropia de un lanț de munți extrem de colțuroși; se strecura printr-un pas în „V", pentru a coti din nou la dreapta și a continua de-a lungul mlaștinii.

Chmeee viră însă la stânga și acceleră. Landerul urmă partea stângă a lanțului muntos, târând după sine o dâră de foc. Brusc, Kzinul întoarse landerul pe loc, frână și se așeză la picioarele unui pinten de granit.

— Hai să coborâm și noi, spuse el.

Carcasa din *scrith* a muntelui urma să blocheze microfoanele Ultimului, dar se simțeau mai în siguranță în afara landerului. Louis îl urmă pe Kzin.

Ziua era însorită și strălucitoare – prea strălucitoare, pe măsură ce acest arc al Lumii Inelare se îndrepta tot mai mult spre punctul cel mai apropiat de soare. Sufla destul de tare un vânt cald.

— Louis, te pregăteai să-i povestești Ultimului despre Inginerii Lumii Inelare? întrebă Chmeee direct.

— Probabil. De ce nu?

— Presupun că am ajuns la aceeași concluzie.

— Mă îndoiesc. Ce-ar putea ști un Kzin despre Protectorii Pak?

— Știu totul din înregistrările Institutului Smithsonian, atâtea câte sunt. Am studiat mărturia minerului de pe centura de asteroizi, Jack Brennan, și hologramele rămășițelor mumificate ale extraterestrului Phssthpok, precum și încărcătura din cala astronavei sale.

— Chmeee, cum ai reușit să dai de astfel de materiale?

— Contează? Eram diplomat. Existența acestor Pak a reprezentat un secret al Patriarhiei, timp de generații. Dar oricărui Kzin care urma să intre în contact cu oamenii i se cerea să studieze înregistrările. Învățam să ne cunoaștem dușmanul. S-ar putea să știu mai multe despre strămoșii voștri decât tine. Și am presupus că Lumea Inelară a fost construită de Pak.

Cu șase sute de ani înainte ca Louis Wu să se fi născut, un Protector Pak sosise în Sistemul Sol cu o misiune de iertare. Or, prin intermediul acestui Phssthpok, via Centurarul Jack Brennan, istoricii au aflat restul povestirii.

Cei din neamul Pak erau originari de pe o lume din centrul galactic. Își trăiau viețile de-a lungul a trei stadii: copil, prăsitor și protector. Adulții sau prăsitorii erau suficient de inteligenți cât să mânuiască o bâtă sau să arunce o piatră.

Ajunși la o vârstă mijlocie, dacă trăiau până atunci, prăsitorii Pak simțeau un impuls irezistibil de a înghiți o plantă numită arborele vieții. Un virus simbiotic din această plantă declanșa schimbarea. Prăsitorul își pierdea organele genitale și dinții. I se mărea craniul și creierul. Buzele și gingiile i se topeau, modelându-se într-un cioc tare și bont. Pielea se încrețea, se îngroșa și se întărea. Încheieturile i se umflau, oferind un cuplu sporit mușchilor, mărindu-le astfel puterea. O inimă cu două camere se dezvolta în pântece.

Phssthpok venise pe urmele unei astronave-colonie Pak, ce aterizase pe Pământ cu mai bine de două milioane de ani în urmă.

Neamul Pak era într-o permanentă stare de război. Coloniile precedente, stabilite în lumile învecinate din centrul galactic, fuseseră întotdeauna invadate de valuri succesive de astronave. Probabil că acesta fusese motivul pentru care nava respectivă ajunsese atât de departe.

Colonia era mare și bine echipată, condusă de ființe mai puternice și mai inteligente decât oamenii. Totuși, dăduseră greș. Arborele vieții creștea în solul terestru, nu însă și virusul. Protectorii muriseră, lăsând o populație de prăsitori Pak să se descurce singuri... dar și înregistrări ale strigătului lor de ajutor ce străbătuse cei treizeci de mii de ani-lumină până la planeta natală Pak.

Phssthpok găsise aceste înregistrări într-o străveche bibliotecă Pak. Străbătuse astfel treizeci de mii de ani-lumină, de unul singur, într-o navă subluminică, în căutarea Sistemului Sol. Resursele cu care construise acea navă, în materie de cunoștințe, inteligență, materiale, Phssthpok le dobândise și le stăpânea prin război. Cala navei sale era înțesată cu rădăcini și semințe ale arborelui vieții, precum și cu saci de oxid de taliu. Prin propriile sale cercetări, descoperise că era absolut necesar acest aditiv neobișnuit pentru solul terestru.

Trebuia însă să-și dea seama că prăsitorii ar fi putut să sufere mutații.

Printre Pak, un mutant nu avea nici o șansă. Dacă, în viziunea strămoșilor săi protectori, un copil nu avea mirosul potrivit, era ucis. Pământul fiind mult prea îndepărtat de sălbaticele densități de radiații cosmice ale sorilor din centrul galaxiei, poate că Phssthpok contase pe o rată mai scăzută a mutațiilor. Poate își încercase doar șansele.

Prăsitorii suferiseră mutații. Pe vremea lui Phssthpok, semănau destul de puțin cu prăsitorii Pak, exceptând anumite schimbări ce aveau loc în perioada vârstei de mijloc, când producția de ovule înceta la femele și când ambele sexe începeau să dea semne că pielea li s-ar încreți, să-și piardă dinții, să aibă încheieturile umflate și să capete treptat un fel de nerăbdare și insatisfacție. Era tot ce mai rămăsese din

foamea pentru arborele vieții. Mai târziu, atacurile de cord deveneau fatale, în lipsa celei de-a doua inimi.

Phssthpok n-a aflat nimic din toate acestea. Salvatorul a murit aproape fără nici o durere și, poate, cu o mică bănuială că cei pe care intenționa să-i salveze deveniseră monștri și nu mai aveau nevoie de ajutor din partea lui.

Aceasta era povestea pe care Jack Brennan o spusese reprezentanților Națiunilor Unite, înaintea dispariției sale. Dar, la vremea respectivă, Phssthpok era deja mort, iar mărturia lui devenise îndoielnică. Brennan mâncase din arborele vieții și devenise un monstru; în special craniul i se mărise și se deformase. Poate chiar înnebunise.

* * *

Era ca și cum o încărcătură de spanac ar fi fost vărsată pe suprafața stâncoasă unde se aflau. Benzi de verdeață îmbrățișaseră solul în locurile unde țărâna se adunase între blocurile de piatră. Roiuri de insecte zumzăiau în jurul gleznelor lor, menținându-se doar la câțiva centimetri de sol.

— Protectorii Pak, spuse Louis. Așa mi-am închipuit, dar mi-a fost destul de greu până am reușit să mă conving de asta.

— Costumele pentru vacuum, adăugă Chmeee, și armurile Giganților lerbii indică forma lor: umanoizi, dar cu încheieturi umflate și o figură alungită. Mai sunt și alte dovezi. Am întâlnit atât de mulți hominizi, dar toți diferiți. Trebuie să fi derivat cu toții dintr-un strămoș comun: propriul tău strămoș, prăsitorul Pak.

— Exact. Totodată, devine clar cum a murit Prill.

— Oare?

— Elixirul a fost conceput pentru metabolismul lui *Homo sapiens*. Halrloprillalar nu-l putea utiliza. Ea avea propriul medicament pentru longevitate, medicament care putea fi folosit și de alte specii. Mi-a venit ideea că semenii lui Prill s-ar fi putut să-l facă din arborele vieții.

— De ce?

— Ei bine, Protectorii trăiau mii de ani. Anumiți factori din arborele vieții, sau o doză nepericuloasă din el, pot declanșa suficiente schimbări chiar și pentru hominizi. Iar Ultimul susține că rezerva lui Prill fusese furată.

Chmeee dădu din cap gânditor.

— Îmi amintesc. Una dintre instalațiile voastre de minerit pe asteroizi a luat la bord astronava Pak abandonată. Cel mai bătrân din echipaj a

mirosit arborele vieții și a înnebunit. A mâncat peste capacitatea stomacului și a murit. Restul echipajului nu l-a putut împiedica.

— Așa-i. Acum, este prea mult să ne așteptăm ca același lucru să i se fi întâmplat unui oarecare asistent din laboratoarele Națiunilor Unite? Prill intrase în clădirea Națiunilor Unite purtând flaconul cu medicamentul longevității. Națiunile Unite doreau o mostră. Un tip mult prea tânăr pentru prima sa doză de Elixir, în jur de patruzeci, patruzeci și cinci de ani, deschide flaconul. Are pipeta pregătită. Apoi inhalează vaporii și dă pe gât tot conținutul.

Coada lui Chmeee plesni aerul.

— N-aș merge atât de departe încât să afirm că mi-a plăcut Halrloprillalar. Totuși, era un aliat.

— Mie mi-a plăcut.

Vântul fierbinte sufla în jurul lor, încărcat de praf. Louis se simțea presat de timp. Nu mai aveau altă șansă de a vorbi între patru ochi. În curând, sonda care retransmitea semnalele spre și dinspre *Ac* urma să fie înălțată și astfel de discuții private deveneau imposibile.

— Poți să gândești ca un Pak pentru mine, Chmeee?

— Pot să încerc.

— Au construit hărți peste toate Marile Oceane. În loc să cartografieze Kzin și Down, Marte și Jinx, poți să-mi spui de ce Protectorii Pak n-au exterminat pur și simplu Kzinii și Grogii, marțienii și multicleștii?

— Mrrrr. De ce nu? Pak n-ar fi ezitat o secundă să extermine alte specii, potrivit lui Brennan.

În timp ce medita la problemă, Chmeee pășea încolo și-ncoace.

— Poate că se așteptau să fie urmăriți, continuă el. Tocmai pierduseră un război. Dacă se așteptau ca învingătorii să vină să-i vâneze? Pentru Pak, zeci de lumi pârjolite, aflate la zeci de ani-lumină depărtare una de alta, putea să fie un indiciu al prezenței lor.

— Mmmm... poate. Acum, spune-mi de ce au construit, în primul rând, o Lume Inelară. Cum oare și-or fi închipuit ei că o vor putea apăra?

— Eu n-aș încerca să apăr o structură atât de vulnerabilă. Probabil că o să aflăm mai multe. De asemenea, m-am întrebat de ce au venit cei din neamul Pak tocmai în această regiune a spațiului. Coincidență?

— Nu! Era prea departe.

— Și atunci?

— Oh... putem doar ghici. Să presupunem că unii dintre ei au dorit să fugă cât mai repede și cât mai departe. Din nou, să presupunem că ei au pierdut un război. Lumea Pak a început să fie părăsită. Ei bine, exista o unică rută sigură spre brațele galactice, și ea a fost cartografiată. Prima expediție, cea care s-a stabilit pe Pământ, ajunsese în

Sistemul Sol fără să întâlnească nici un pericol pe care să nu-l poată depăși. Au trimis atunci înapoi indicații. Astfel, învinșii i-au urmat. Atunci, s-au gândit să pună o distanță sigură și față de Sistemul Sol.

Chmeee medită o clipă la această ipoteză, înainte de a vorbi.

— Oricum, au venit aici. Pak erau xenofobi inteligenți și războinici. Acest lucru a avut consecințe. Arma care a vaporizat jumătate din *Mincinosul*, armele pe care tu și Teela persistați în a le numi apărare antimeteoritică erau aproape sigur programate să tragă asupra astronavelor invadatoare. Ar fi tras și asupra *Acului Încins al Căutării* și a landerului, dacă le-am fi dat prilejul. Eu susțin că Ultimul nu trebuie să afle cine a construit Lumea Inelară.

Louis clătină din cap.

— Fără îndoială, ei au dispărut de mult. Potrivit lui Brennan, singura motivație a unui Protector era să-și protejeze descendenții. N-ar fi permis dezvoltarea mutanților. N-ar fi permis ca Lumea Inelară să alunece spre soare.

— Louis...

— De fapt, s-ar putea să fi dispărut cu sute de mii de ani în urmă. Gândește-te la varietatea de hominizi pe care am descoperit-o.

— Eu aș spune milioane de ani. E posibil să fi plecat curând după ce prima astronavă a cerut ajutorul și să fi murit curând după ce au completat structura. Cum altfel ar fi putut apărea aceste varietăți dacă n-ar fi avut timp să se dezvolte? Dar...

— Chmeee, ascultă: să presupunem că au terminat Lumea Inelară cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă. Oferă-le prăsitorilor un sfert de milion de ani să se răspândească, pentru că Protectorii nu mai aveau nevoie să se lupte, teritoriul fiind practic nelimitat. Apoi, dă-le timp Protectorilor să moară.

— Din ce cauză?

— Informații insuficiente.

— Accept. Și?

— Protectorii au murit deci cu un sfert de milion de ani în urmă. Oferă-le prăsitorilor o zecime din timpul ce le-ar fi necesar oamenilor ca să evolueze pe Pământ. O zecime din timp și câteva goluri substanțiale în ecologie, pentru că Protectorii n-au adus nimic care să fi transformat prăsitorii în pradă, precum și o bază a populației de *trilioane*. Pricepi? Pe Pământ, poate că existaseră o jumătate de milion de prăsitori, când muriseră Protectorii. Pe Lumea Inelară, pe un spațiu de trei milioane de ori mai mare, au dispus de timp suficient ca să se răspândească, înainte ca Protectorii să moară. Astfel, fiecare mutant ar fi avut calea lui.

— Nu cred că ai dreptate, spuse calm Chmeee. Am sentimentul că ți-a scăpat un amănunt. De acord, Protectorii au dispărut aproape sigur. Aproape sigur. Ce se întâmplă dacă Ultimul află că aceasta a fost proprietatea lor, căminul lor?

— Stai așa. Va afla oricum. Cu sau fără ajutorul nostru.

— Oficial, noi nu am penetrat secretul construcției Lumii Inelare. De acord?

— De acord.

— Mai căutăm Centrul de Reparație? Mirosul arborelui vieții ar putea fi mortal pentru tine. Ești prea bătrân ca să devii un Protector.

— N-am de gând să-mi doresc acest lucru. Există vreun spectroscop în lander?

— Este unul.

— Arborele vieții nu crește în lipsa unui sol îmbogățit cu oxid dé taliu. Taliul trebuie să fie un element mult mai comun în inima galaxiei decât este aici. Oriunde Protectorii au rămas pentru o vreme, o să descoperim oxid de taliu în plante. Astfel, vom găsi și Centrul de Reparație. Dacă o să ajungem până acolo, o să folosim costumele presurizate.

14. PARFUMUL MORȚII

Vocea Ultimului explodă în clipa când porniră din nou la drum.

— ... LANDER! CHMEEE, LOUIS, CE AVEȚI DE ASCUNS? ULTIMUL CHEAMĂ LAND...

— Stop! Tanj, micșorează volumul, o să ne spargi timpanele!

— Mă mai auziți?

— Te auzim foarte bine, spuse Louis. – Urechile lui Chmeee se pliaseră în buzunarele de blană. Bărbatul era bucuros că se-ntâmplase astfel. – Probabil că munții ne-au blocat.

— Și despre ce ați discutat în timp ce s-a întrerupt legătura?

— Despre revoltă. Am decis să ne revoltăm împotriva ta.

Pentru o clipă se lăsă liniștea. Apoi:

— Foarte înțelept, spuse Ultimul. Vreau interpretarea voastră în privința acestei holograme.

Unul dintre ecrane arăta un fel de consolă ce ieșea din Zidul de Margine. Imaginea era puțin cețoasă și ciudat iluminată: luată în vacuum, în plin soare și în lumina reflectată de peisajul de pe Lumea Inelară, pe partea dreaptă. Consola părea să fie făcută din același material ca și zidul, ca și cum *scrith*-ul ar fi fost alungit precum o acadea. Consola susținea o pereche de discuri sau inele groase, despărțite de propriul lor diametru. Nu se mai vedea nimic în afara vârfului Zidului de Margine. Era imposibil să se ghicească dimensiunile reale.

— A fost luată de sondă, spuse Păpușarul. Am inserat sonda în sistemul de transport al zidului, așa cum m-ați sfătuit. Accelerează în sensul invers rotației.

— Mda. Tu ce crezi, Chmeee?

— Ar putea fi jeturile de orientare ale Lumii Inelare. Încă nu s-au aprins.

— Posibil. Există mai multe căi de a proiecta un colector Bussard. Ultimule, ai detectat vreun efect magnetic?

— Nu, Louis. Mașina lasă impresia că doarme.

— Plaga supraconductorilor n-a atins-o în vacuum. Nu *pare* avariată. Comenzile ar putea fi însă în altă parte. Pe suprafață. Probabil că pot fi reparate.

— Va trebui să le găsiți, mai întâi. Or fi, cumva, în Centrul de Reparație?

— N-ar fi exclus.

Drumul șerpuia printre mlaștini și dealuri pietroase. Trecuseră de altă posibilă uzină chimică. Probabil că fuseseră văzuți; se auzise un urlet strident de sirenă și un nor de aburi țâșnise prin ceea ce trebuia să fi fost un coș de fum. Chmeee nu reduse viteza.

Nu mai zăreau vehicule paralelipipedice.

Louis văzuse luciri pale, departe, în mlaștină, trecând lin printre copaci. Se deplasau la fel de încet ca o ceață pe apă, sau ca andocarea marilor nave transoceanice. Acum, în față, la o distanță considerabilă, o formă albă se mișca spre drum pe deasupra copacilor.

Din imensa umflătură albă, grupul-senzorial al animalului se ridica pe un gât extrem de zvelt. Fălcile erau la nivelul solului; coborau ca o scafă, filtrând apa și vegetația mlaștinii, și se ridicau atunci când animalul își încorda mușchii de pe burtă. Era mai mare decât cel mai mare dinozaur.

— Multicleșteː exclamă Louis.

Ce *căuta* aici? Multicleștii erau originari de pe Jinx.

— Încetinește, Chmeee! vorbi din nou bărbatul. Vrea să comunice cu noi.

— Și ce dacă?

— Au memorii fenomenale.

— Ce-ar putea să-și reamintească? Despre locuitorii mlaștinilor, despre mâncătorii de noroi care n-au mâini să-și facă arme... Nu.

— De ce nu? Poate că, în primul rând, ne va spune ce caută multicleștii pe Lumea Inelară.

— Nu este nici un mister. Protectorii trebuie să fi stocat hărțile lor în Marele Ocean, împreună cu exemplare din speciile pe care le considerau potențial periculoase.

Chmeee juca rolul dominatorului, și lui Louis nu-i plăcea acest lucru.

— Ce se-ntâmplă cu tine? Cel puțin, am putea să-l întrebăm!

Multicleștele se micșora în spatele său.

— Ai ocolit confruntarea ca un Păpușar Pierson! mârâi Kzinul. Auzi, să chestionezi mâncătorii de noroi și sălbaticii! Să ucidem lanurile de Flori-Oglindă! Ultimul ne-a adus pe această structură condamnată, împotriva voinței noastre, iar tu amâni răzbunarea pentru a omorî niște

amărâte de plante! Va mai conta peste un an pentru locuitorii Lumii Inelare că Zeul Louis s-a oprit din drumul său ca să se măsoare cu plantele?

— I-aș salva dacă aș putea.

— Nu putem face nimic. Pe constructorii drumului îi vrem. Sunt prea primitivi pentru a constitui o amenințare și suficient de avansați pentru a cunoaște răspunsurile la întrebări. O să căutăm un vehicul izolat și o să tăbărâm asupra lui.

La prânz, Louis preluă controlul zborului.

Mlaștina devenise un râu care șerpuia spre sensul de rotație, la o oarecare distanță de albia originală. Drumul rudimentar însoțea acum noul râu. Albia originală se îndrepta mult mai direct spre stânga, în curbe „S" regulate, întretăiate de locuri mai înguste sau de cascade. Era uscată, aidoma unor oase, și străbătea un deșert la fel de uscat. Mlaștina trebuie să fi fost o mare, înainte de a se colmata.

Louis șovăi o clipă, apoi urmă albia originală.

— Cred că am stabilit corect încadrarea în timp, îi spuse lui Chmeee. Semenii lui Prill au evoluat mult după ce Inginerii au dispărut. Dintre toate rasele inteligente de aici, erau cei mai ambițioși. Ei au construit marile orașe. Apoi plaga aceea ciudată a scos din funcțiune majoritatea mașinilor lor. Acum avem de-a face cu Oamenii-Mașină, dar ei ar putea face parte din *aceeași* specie. Oamenii-Mașină au construit drumul. Și l-au făcut după ce s-a format mlaștina. Iar eu cred că aceasta s-a format după ce s-a prăbușit imperiul semenilor lui Prill. Cu alte cuvinte, ceea ce fac acum este să caut un vechi oraș al poporului lui Prill. Putem fi norocoși și să găsim o bibliotecă străveche sau o cameră a hărților.

În timpul primei expediții, descoperiseră câteva orașe. Acum, călătoreau de câteva ore fără să fi văzut ceva, exceptând de două ori o aglomerare de corturi și, o dată, o furtună de nisip de mărimea unui continent.

Orașul plutitor continua să-și profilezè în fața lor doar muchia, blocând detaliile. Câteva turnuri se ridicau în jurul muchiei; altele, răsturnate, căzuseră în apropierea centrului.

Râul uscat se sfârși într-o mare seacă. Louis îi survolă țărmurile de la aproape treizeci de kilometri altitudine. Fundul mării arăta extrem de ciudat. Era foarte plat, cu excepția locurilor unde insulele, artistic distanțate, își ridicau țărmurile zimțate peste nivelul acestuia.

— Louis, treci pe pilot automat! strigă Chmeee.

— Ce-ai descoperit?

— O dragă.

Louis i se alătură lângă telescop.

Kzinul îl fixase asupra unei porțiuni din cea mai mare insulă. Era imensă și plată, sub formă de disc, de culoarea aluviunilor de pe fundul mării. Vârful ei trebuie să se fi aflat sub nivelul mării. Marginile erau înclinate precum cuțitele unui dispozitiv de geluit lemnul. Mașina era instalată lângă insula pe care o dragase, de pe fundul mării.

În acest fel, Inginerii Lumii Inelare antrenau aluviunile în conductele de compensare. Acestea nu s-ar fi scurs de la sine, pentru că mările erau mult prea puțin adânci.

— Conducta s-a înfundat, speculă Louis. Draga a continuat să funcționeze până s-a stricat sau până când cineva a întrerupt alimentarea cu energie – ceva la fel ca plaga supraconductorilor. Să-l chem pe Ultimul?

— Da. Să-i satisfacem curiozitatea...

Ultimul avea însă noutăți mai grozave.

— Observați! îi îndemnă el. Păpușarul proiectă o scurtă succesiune de hologame pe unul dintre ecrane. O consolă intra și ieșea din Zidul de Margine, împreună cu perechea de toroizi montată la vârful lor. Altă consolă, văzută mult mai de departe; iar în aceeași imagine, un Munte Răsturnat arătat la baza Zidului de Margine. Acesta era jumătate din mărimea consolei. Apăru și o a treia consolă, apoi o a patra, cu structurile alături de ea. A cincea...

— Rămâi pe ea, strigă Louis. Înapoi!

A cincea consolă rămase pe ecran pentru o clipă. Vârful ei nu mai sprijinea nimic. După aceea, Ultimul reveni la a patra hologramă.

Imaginea era cumva neclară din pricina vitezei sondei. Se remarcau masive mașinării de ridicat ancorate de zidul din apropierea consolei: un generator rudimentar de fuziune; un cric acționat mecanic; un butoi și un cârlig plutind fără nici un suport sub el. „Firul legat de butoi trebuie să fi fost subțire și, deci, invizibil," gândi Louis. „Putea să fie firul de la pătratele de umbră."

— Un grup de reparație deja la lucru? Mrrrr... Montează sau demontează cumva jeturi de orientare? Câte sunt montate?

— Sonda ne va preciza, spuse Ultimul. Acum, vă poftesc să vă îndreptați atenția asupra altei probleme. Amintiți-vă de acei toroizi care înconjoară carcasa astronavei intacte de pe Lumea Inelară. Am presupus că ei generează câmpul electromagnetic de captare pentru colectoarele Bussard.

Chmeee studia atent ecranul.

— Toate astronavele Lumii Inelare erau construite după același proiect. Mă întrebam de ce. S-ar putea să ai dreptate.

— Eu nu înțeleg de ce, spuse Louis. Ce a...

Șerpii cu un singur ochi îl priveau din ecran.

— Semenii lui Halrloprillalar au construit o parte din sistemul de transport care trebuia să le ofere un spațiu nesfârșit de colonizare și explorare. De ce nu au continuat? Toată Lumea Inelară ar fi fost a lor... De ce au făcut efortul de a ajunge la stele?

Părea un model destul de urât. Louis nu voia să creadă în el, cu toate că se potrivea foarte bine.

— Aveau motoarele pe gratis. Au demontat câteva dintre jeturile de orientare ale Lumii Inelare, au construit astronave în jurul lor și au ajuns la stele. Evident, nu s-a întâmplat nimic rău. Așa că au mai demontat câteva. Mă întreb câte or fi folosit.

— Sonda ne va preciza în timp, spuse Păpușarul. Se pare că au păstrat câteva motoare încă montate. De ce oare n-or fi mutat la loc Lumea Inelară, înainte ca instabilitatea să devină atât de mare? Întrebarea lui Chmeee este foarte bună. Au fost motoarele demontate sau furate pentru a fi utilizate la astronave astfel încât mai mulți dintre semenii lui Halrloprillalar să poată scăpa?

Louis zâmbea amar.

— Cum sună asta? Au lăsat câteva jeturi la locul lor. Apoi a venit o plagă care a omorât majoritatea mașinilor pe care le dețineau. Unii dintre ei au fost cuprinși de panică. Au adunat toate astronavele pe care le aveau și au construit mai multe, în grabă, demontând majoritatea jeturilor de orientare. Au părăsit, pur și simplu, Lumea Inelară, lăsând-o în plata Domnului.

— Nebuni, izbucni Chmeee. Și-au făcut-o singuri.

— Oare?

— Asta este doar posibilitatea pe care am considerat-o de rău augur, spuse Păpușarul. Or fi luat tot atât din civilizația lor pe cât au reușit să miște? Cu siguranță, n-au luat și transmutatoarele

Ciudat, Louis nu mai era tentat să râdă. Dar ce răspuns ar fi putut să formuleze?

Kzinul găsi însă unul.

— Au luat tot ce le-a fost accesibil. Totul din apropierea astroporturilor. Totul din apropierea Zidurilor de Margine, acolo unde sistemul de transport era la îndemână. Trebuie să căutăm în interior și, mai ales, să căutăm Centrul de Reparație. Oricare dintre semenii lui Prill care se găsea acolo ar fi încercat să salveze Lumea Inelară, nu s-o părăsească.

— Poate.

— Ne-ar ajuta mult, spuse Louis, dacă am afla momentul precis când a început plaga să le consume supraconductorii.

Dacă se gândise că Ultimul va da înapoi, se înșelase.

— Mă îndoiesc că vei afla acest lucru înaintea mea, spuse Păpușarul.

— Cred că tu știi deja.

— Cheamă-mă, dacă afli ceva.

Capetele de șarpe dispărură.

Chmeee îl privi pe pământean într-un mod ciudat, dar nu spuse nimic. Louis se întoarse la pupitrul de comandă.

Când Chmeee depistă orașul, linia terminatorului era o umbră vastă care avansa dinspre sensul de rotație. Cei doi călători urmaseră albia plină de nisip a unui râu din stânga mării secate. Râul se bifurca aici, iar orașul se așezase între cele două brațe ale sale.

Semenii lui Prill ridicaseră construcții înalte, chiar și acolo unde nu era o nevoie evidentă de înălțime. Orașul se pare că nu fusese larg, ci înalt, până ce clădirile plutitoare se prăbușiseră peste edificiile mai mici de sub ele. Un turn svelt încă rămăsese în picioare, deși era puțin înclinat. Intrase ca o suliță în nivelurile de jos. Un drum venea din stânga, de-a lungul malului exterior al unui braț al râului secat, apoi trecea peste un pod atât de masiv, sprijinit pe picioare, încât trebuia să aparțină Oamenilor-Mașină. Semenii lui Halrloprillalar ar fi utilizat materiale mai rezistente sau l-ar fi făcut plutitor.

— Probabil că orașul a fost prădat, spuse Chmeee.

— Cred că ai dreptate, dacă presupunem că cineva a construit un drum pentru asta. Dar, oricum, de ce nu coborâm?

— Își spune cuvântul curiozitatea ta de maimuță?

— Poate. Doar înconjoară-l, să-l privim mai de aproape.

Chmeee coborî landerul suficient de rapid, astfel încât amândoi simțiră efectele lipsei de gravitație. Blana Kzinului crescuse aproape toată, un acoperământ portocaliu, strălucitor și drăguț, un memento al noii sale tinereți. Noua adolescență nu-i potolise și firea. Patru războaie Om-Kzin, plus câteva incidente... Louis își ținu gura.

Landerul trepida sub ei. Louis așteptă până ce îl părăsi apăsarea sălbatică, apoi începu să regleze imaginea camerelor exterioare. Îl remarcă instantaneu.

Un vehicul paralelipipedic era parcat lângă turnul înclinat. Puteau să încapă în el până la doisprezece pasageri. Motorul ce se afla în spate ar fi fost suficient de puternic încât să ridice o astronavă... era, însă, vorba de oameni primitivi. Nu putea ghici cum reușeau să deplaseze vehiculele. Bărbatul arătă spre el și spuse:

— Am găsit un vehicul izolat și o să coborâm asupra lui, corect?

— Corect.

Chmeee îndreptă landerul în direcția indicată. Și, în timp ce el executa manevrele, Louis studie noua situație:

Turnul căzuse și se înfipsese într-o clădire pătratică; străpunsese acoperișul și alte trei etaje, intrând, probabil, și în subsol. Scheletul clădirii mai mici îl ținea, așadar, ridicat. Norișori albi de abur sau fum țâșneau neregulat prin două ferestre ale turnului. Mai multe forme vag umane dansau în fața intrării monumentale a clădirii mai mici – dansau sau țineau concursuri de alergări – iar alte două se odihneau culcate cu fața în jos, în poziții puțin odihnitoare...

Chiar înainte ca singurul perete rămas dintr-o clădire prăbușită să-i blocheze privirea, Louis remarcă ceva neobișnuit. Formele pale încercau să ajungă la intrare de-a curmezișul unei străzi acoperite de cărămidă și piatră sfărâmată. Cineva din turn trăgea asupra lor.

Landerul se așezase pe sol. Chmeee se ridică și își destinse mușchii.

— Se pare că ai parte de noroc, Louis. Îi putem considera pe cei cu arme ca fiind Oamenii-Mașină. Strategia noastră va fi să le sărim în ajutor.

Părea rezonabil.

— Știi ceva despre armele cu proiectil?

— Dacă presupunem că folosesc propulsori chimici, o armă portabilă nu e capabilă să penetreze costumul de impact. Putem intra în turn cu ajutorul centurilor de zbor. O să ne luăm paralizatoarele. Nu dorim să ne ucidem viitorii aliați.

Coborâră pe sol în plină noapte. Norii se adunau pe cer. Chiar și așa, Arcada strălucea printre ei ca o bandă lată și palidă, iar orașul plutitor era un ghem strâns de stele spre babord. Nu exista posibilitatea de a se rătăci.

Louis Wu nu se simțea prea confortabil. Costumul de impact era mult prea rigid; gluga îi acoperea aproape în întregime fața. Curelele metalizate ale centurii de zbor îi jenau respirația, iar picioarele îi atârnau. Dar nimic nu ar fi egalat o oră sub curent, asta era realitatea. Cel puțin se simțea mai în siguranță acum.

Plutea profilat pe cer și își utiliza ochelarii-binoclu.

Atacatorii nu păreau atât de cumpliți. Erau goi și fără arme. Părul lor era argintiu, iar pielea foarte albă. Erau supli și drăguți; chiar și bărbații păreau efeminați și nu aveau barbă.

Se țineau în umbră, la adăpostul fragmentelor de clădiri prăbușite, cu excepția momentelor când unul sau doi dintre ei sprintau în zigzag spre intrarea monumentală. Louis numărase douăzeci, dintre care

unsprezece erau femei. Cinci zăceau morți pe stradă. Puteau exista și alții, în clădire.

Apărătorii tocmai încetaseră focul. Probabil că rămăseseră fără muniție. Utilizau două ferestre de pe fațada înclinată spre stradă a turnului, situate probabil la etajul șase. Toate ferestrele turnului erau sparte.

Louis se apropie de forma plutitoare, mai mare, a Kzinului.

— Intrăm pe partea cealaltă, cu luminile la intensitate mică și deschidere mare. Eu merg primul, pentru că sunt om. Corect?

— Corect, răspunse Chmeee.

Centurile se ridicau prin efectul de repulsie asupra *scrith*-ului, asemeni landerului. Aveau prevăzute mici propulsoare în spate. Louis se roti, pentru a se asigura că era urmat de Chmeee, și pluti prin fereastra unui etaj pe care-l bănuia cel potrivit.

Se trezi într-o cameră imensă, complet goală. Mirosul îi provocă strănutul. Existase un mobilier confecționat dintr-un soi de împletitură, care însă putrezise, și o masă lungă de sticlă, făcută țăndări. La capătul podelei în pantă, descoperi un obiect inform, ce se dovedi a fi un rucsac. Deci: fuseseră aici. Iar mirosul...

— Cordită*, mârâi Chmeee. Propulsie chimică. Dacă trag în noi, acoperă-ți ochii.

Zicând acestea, Kzinul se îndreptă spre o ușă. Se lipi de perete și o deschise brusc. Nu era decât o toaletă goală.

O ușă mai mare atârna deschisă deasupra părții povârnite a podelei. Cu paralizatorul într-o mână și lanterna-laser în cealaltă, Louis se apropie de ea. Simțea un impuls emoțional care-i îneca teama.

Dincolo de ușa din lemn ornamentată cu elemente sculpturale, o scară largă, circulară, se răsucea în jos, în întuneric. Bărbatul îndreptă fasciculul de lumină printre spiralele scării, spre baza care se îmbina cu fundația clădirii. Lumina puse în evidență o armă cu două mânere, un pat de umăr, precum și o cutie din care se împrăștiaseră cilindri subțiri, aurii. Altă armă zăcea mai jos; se mai zăreau o vestă echipată cu bretele, mai multe bucăți de îmbrăcăminte pe cea mai de jos treaptă, precum și o formă umană lungită lângă baza scărilor – un bărbat gol. Părea mai închis la culoare și mai musculos decât atacatorii.

Frenezia lui Louis spori până la limite insuportabile. Găsise oare ce-și dorise tot timpul? Nu droudul sau curentul, ci riscarea propriei vieți, pentru a-i dovedi valoarea! Își reglă centura de zbor și coborî prin spirala scării.

---

* Cordita – explozibil format din nitroceluloză, nitroglicerină și vaselină, caracterizat prin lipsa degajării de fum în momentul exploziei. (n. trad.)

Cădea ușor. Nu exista nimic omenesc pe scări, ci doar lucruri care căzuseră: haine anonime, arme, ghete, un alt rucsac. Louis își continuă coborârea... brusc, își dădu seama că găsise etajul potrivit. Un reglaj rapid al centurii zburătoare îl trimise val-vârtej printr-o ușă, pe urmele unui miros radical diferit de ceea ce Chmeee numise *cordită*.

Se pomeni afară din turn. Abia evită strivirea de un perete; rămăsese însă în interiorul clădirii mici. Cumva, își pierduse lanterna. Mări factorul de amplificare al ochelarilor și se întoarse spre dreapta, spre lumină. Acolo, în pragul marii uși, era o femeie moartă: una dintre atacatoare. Sângele îi țâșnise dintr-o rană de proiectil în piept. Louis simți un regret profund pentru ea... și un impuls imperios de a zbura, chiar pe deasupra ei, prin uși, afară.

Lumina amplificată a Arcadei era strălucitoare, chiar și prin plafonul norilor. Îi găsise pe atacatori, dar și pe apărători. Aceștia se împerecheaseră. Formele palide și subțiri cu cele scunde și negricioase ce mai purtau încă resturi de îmbrăcăminte, o cizmă, o basma sau o cămașă sfâșiată. În furia împerecherii lor, îl ignorară pe omul zburător.

Una nu se împerechease cu nimeni. Când Louis își opri zborul, se înălță și îl prinse de gleznă, fără insistență și fără teamă. Avea părul argintiu, foarte decolorat, iar figura fin cizelată era de o frumusețe mai presus de cuvinte.

Louis dezactivă centura de zbor și căzu alături de ea. O cuprinse în brațe. Mâinile ei alunecau cercetătoare peste îmbrăcămintea lui stranie. Louis aruncă paralizatorul, își dezbrăcă vesta și centura zburătoare – degetele lui se dovedeau inabile – continuă prin a-și lepăda costumul de impact, lenjeria. O cuprinse brutal. Nevoia urgentă era mai mare decât orice considerație pentru ea. Dar și ea se dovedea la fel de nerăbdătoare ca și el.

Nu era conștient de nimic altceva decât de el și de ea. Desigur, nu știa că li se alăturase Chmeee. Află lucrul acesta cât se poate de brutal, când Kzinul lovi foarte dur, în cap, cu laserul, noua lui dragoste. Mâna extraterestrului furios își afundă ghearele în părul ei argintiu și îi împinse capul pe spate, îndepărtându-i dinții de gâtul lui Louis Wu.

15. OAMENII-MAȘINĂ

Vântul sufla praf în nările lui Louis Wu; îi răsfira părul în dezordine peste față. Louis îl dădu pe spate și deschise ochii. Lumina era orbitoare. Mâinile sale nervoase descoperiră o bandă de plastic pe gât, apoi ochelarii-binoclu acoperindu-i fața. Se descotorosi de ei.

Se rostogoli de lângă femeie și se ridică.

Acum, bezna începuse să se risipească. Mai era puțin până în zori: linia terminatorului împărțea lumea în lumină și întuneric. Îl durea fiecare mușchi. Se simțea ca și cum ar fi fost bătut. Paradoxal însă, senzația pe care o încerca era minunată. Timp de prea mulți ani utilizase sexul doar sporadic și numai ca acoperire, pentru că dependenții de curent, în mod obișnuit, nu mai sunt interesați de asemenea lucruri. Noaptea trecută fusese implicat întregul său suflet.

Femeia? Avea aproape înălțimea lui și era genul plinuț și drăguț. Nici fără piept, dar nici cu sâni exagerat de mari. Părul său negru era adunat într-o coadă lungă, iar de-a lungul fălcii ei se zărea tulburătoarea margine a unei bărbi. Dormea somnul epuizării și îl merita pe deplin. Amândoi îl meritau. Acum, începuse să-și amintească. Dar aceste amintiri nu aveau prea mult sens.

Făcuse dragoste – nu, se contopise într-o îmbrățișare pasionată cu femeia palidă, suplă și cu buze roșii. Își vedea sângele pe gura ei, îi simțise înțepătura în gât, îl lăsase doar cu un teribil sentiment de pierdere. Urlase atunci când Chmeee îi răsucise capul până îi trosnise gâtul. Luptase atunci când Kzinul îl desprinsese de femeia moartă. Kzinul îl luase sub braț; continuase să se zbată încă furios când Chmeee pescuise trusa medicală din vesta lui, îi lipise un bandaj pe gât și pusese trusa la loc.

Apoi, Chmeee îi omorâse pe toți acei bărbați drăguți și pe femeile cu păr argintiu, străpungându-le capetele cu acul rubiniu și strălucitor al lanternei-laser. Louis își amintea că încercase să-l oprească și că fusese aruncat cât colo. Se rostogolise peste sfărâmături, iar când se ridicase cu greu în picioare, văzuse pe altcineva mișcându-se și încer-

case să se apropie. Era ea, femeia cu părul negru, singurul apărător rămas în viață. Se aruncaseră unul în brațele celuilalt.

De ce făcuse asta? Iar Chmeee încercase să-i atragă atenția... nu-i așa? Louis își amintea de răcnetul său ca de tigru care atacă.

„Feromoni", mormăi el. Și arătau atât de inofensivi! Se ridică și privi oripilat în jur. Morții erau risipiți pretutindeni; cei mai închiși la culoare cu gâturile rănite, cei blonzi cu sânge pe buze și semne negre în părul lor argintiu.

Armele nu fuseseră de ajuns. Ceea ce aveau vampirii era mai rău decât un tasp. Ei puteau emana un nor superstimulator de feromoni, semnalul olfactiv uman al dorinței sexuale. Unul dintre vampiri, sau o pereche, probabil că ajunsese în turn. Iar apărătorii cedaseră, alergând, aruncându-și armele și hainele într-o grabă care-i trimitea dincolo de bariera propriilor vieți.

Dar de ce, o dată vampirii uciși, el și femeia brunetă...?

Vântul îi umflă din nou părul. Firește. Vampirii erau morți, dar el și bruneta rămăseseră în norul de feromoni. Se împerecheaseră frenetic...

— Dacă nu s-ar fi pornit vântul, am fi continuat s-o Facem, bombăni el. Da-da! Acum, unde naiba să mă duc... pretutindeni?

Găsi costumul de impact și centura zburătoare. Lenjeria era făcută praf. Unde era vesta? Remarcă ochii deschiși ai femeii. Aceasta se ridică brusc, cu o oroare în priviri pe care Louis o înțelegea perfect.

— Trebuie să-mi iau vesta, pentru că am translatorul acolo, spuse el. Sper ca Chmeee să nu te sperie până voi reuși să...

Chmeee. Cum i se păruse oare *lui* ?

Mâna imensă a lui Chmeee înșfăcase craniul lui Louis și îl împinsese spre spate. Louis se agățase de femeie cu trupul și mintea și împingea, împingea; dar ochii îi erau plini de figura portocalie a animalului, iar urechile de insultele strigate. Era ceva confuz....

Chmeee nu se vedea nicăieri. Louis își găsi vesta la o distanță apreciabilă, ținută strâns de mâna unui vampir mort. Nu-și putea găsi paralizatorul. Acum era cu adevărat îngrijorat. Ceva urât îi răzbătea din memorie. Alergă până în locul unde aterizase landerul.

O bucată de stâncă, prea mare pentru a fi ridicată de trei oameni, presa o grămadă generoasă de țesătură supraconductoare. Darul de plecare al lui Chmeee. Landerul dispăruse.

„Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se-ntâmple, gândi Louis. *De ce nu acum?"* Un prieten îl învățase această stratagemă, această mică vrăjitorie pentru a-și reveni de pe urma unui șoc sau a unei supărări. Câteodată, era de folos.

Stătea pe ceea ce fusese odinioară pragul unui portic, deși porticul rămăsese acum singur într-un culoar acoperit de nisip. Își îmbrăcase costumul de impact și vesta cu toate buzunarele ei. Așezase aceste haine ca pe o barieră între el și o lume vastă și dezolantă. Nu din modestie, ci din teamă.

Tot ce se întâmplase pusese capăt ambițiilor sale. Acum doar stătea, iar gândurile îi rătăceau fără nici un țel. Se gândi la un droud funcțional, la fel îndepărtat precum Luna de Pământ, și la un aliat cu două capete, care n-ar fi riscat să aterizeze aici, nici măcar pentru a-l salva pe Louis Wu. Se gândi la Inginerii Lumii Inelare și la ecologia lor idealizată, care nu includea nimic de genul țânțarilor sau liliecilor-vampir; încercase să-și forțeze buzele să schițeze un zâmbet, dar se oprise la masca unui apatic, fără nici o expresie.

Știa unde plecase Chmeee. Zâmbi din nou, la gândul că îi făcuse atât de puțin bine. I-ar fi spus oare asta Chmeee? Nu conta. Supraviețuirea, impulsul împerecherii sau dorința de a se răzbuna pe Ultimul îl vor conduce pe Chmeee în aceeași direcție. Dar ar fi putut oricare dintre aceste motive să-l aducă înapoi pentru a-l salva pe Louis Wu?

Apoi se gândi la cât de puțin conta moartea cuiva, în raport cu trilioanele de indivizi de pe Lumea Inelară, toți condamnați la un contact intim cu propriul soare.

Ei bine, Chmeee se putea reîntoarce. Louis trebuia să-și scoată din gând asta și să încerce să ajungă la orașul plutitor. Chmeee s-ar aștepta să-l găsească acolo, dacă vreun capriciu l-ar aduce înapoi, pentru a recupera un aliat care-l dezamăgise atât de cumplit. Or, Louis trebuia să învețe, de fapt, ceva de valoare. Sau... trebuia să supraviețuiască cumva în anul care-i mai rămăsese. *„Trebuia să trec cândva și prin asta. De ce nu acum?"*

Cineva se văicărea.

Femeia brunetă se îmbrăcase. Avea pantaloni scurți, cămașă și rucsac. Ținea la șold o armă cu proiectile, îndreptată spre Louis Wu. Cu brațul liber gesticulă, apoi strigă din nou.

Vacanța se terminase. Louis deveni perfect conștient că gluga protectoare îi atârna în jurul gâtului. Dacă încerca să-l țintească în cap... în fine, era posibil să-i ofere timpul necesar să și-l acopere, iar atunci n-ar mai fi contat dacă trăgea sau nu. Costumul de impact ar fi oprit proiectilele, în timp ce ar fi fugit. Avea nevoie, însă, cu adevărat, de centura de zbor. Oare chiar avea nevoie?

— Okay, spuse Louis, zâmbi și își depărtă mâinile de trup. La ora actuală, avea nevoie stringentă de un aliat. Aduse apoi o mână încet spre vestă, scoase translatorul și îl puse în dreptul gâtului.

— Ăsta o să vorbească în locul nostru, de îndată ce va învăța.

Femeia îi făcu semn cu arma: *Mergi în fața mea!*

Louis înaintă până în dreptul centurii zburătoare, se opri și o ridică, fără mișcări bruște. Pe neașteptate, răsună tunetul. O piatră de aproape cincisprezece centimetri poposi vijelios lângă piciorul lui. Bărbatul lăsă centura și se dădu la o parte.

Tanj, tipa nu vorbea! Ea decisese că el nu putea să-i vorbească limba, și acest lucru era acum stabilit. Cum putea translatorul să învețe ceva?

Louis ținea brațele ridicate și o privea cum pipăia centura cu mâna liberă, în timp ce continua să-l țintească. Dacă atingea butoanele greșit, își pierdea centura și țesătura. Femeia așeză însă centura jos, studie o clipă figura lui Louis, apoi făcu câțiva pași în spate, gesticulând.

Louis ridică centura de zbor. Când femeia făcu alte gesturi, indicând vehiculul ei, Louis își clătină capul. Se apropie, în schimb, de locul în care Chmeee îi lăsase aproape cincizeci de metri pătrați de țesătură supraconductoare, presată de un bolovan mult prea greu pentru a fi deplasat.

Arma nu încetă să-l țintească tot timpul cât legă curelele în jurul bucății de rocă și activă centura de zbor. Își încolăci și el brațele în jurul bolovanului – curelele erau de siguranță – și se opinti. Bolovanul se ridică. Bărbatul se roti apoi complet și îi dădu drumul. Bolovanul se așeză ușor pe sol.

Sesizase cumva un anumit respect în privirea ei? Se datora el tehnologiei sau puterii fizice? Louis dezactivă centura, o ridică împreună cu țesătura supraconductoare și porni spre vehicul. Femeia deschise ușile duble. El își așeză încărcătura înăuntru și privi împrejur. Banchete pe cele trei laturi; un mic cuptor în centru și o trapă în plafon pentru o gaură de fum. Rafturi pentru bagaje îndărătul locului din spate. Altă canapea în față.

Louis se retrase. Se întoarse cu fața spre turn, schiță un pas înainte și o privi. Ea înțelese ideea. Era nehotărâtă, dar îi făcu semn să continue.

Morții începuseră să miroasă. Se întrebă dacă femeia intenționa să-i îngroape sau să-i ardă. Dar ea trecu pe lângă cadavre fără să se oprească. Louis se opri o clipă, pentru a mângâia cu degetul părul argintiu al unei femei.

Exista mult prea mult păr și prea puțin craniu. Oricât de frumoasă ar fi fost, avea creierul mai mic decât creierul uman. Bărbatul oftă și își continuă drumul.

Femeia îl urmă, prin ruinele clădirii joase, spre scara spiralată din turn, apoi în jos pe ea. Un bărbat din specia ei, mort, zăcea desfigurat

în subsolul prăbușit, iar lanterna-laser era alături de el. Când Louis întoarse capul către femeie, observă lacrimi în ochii ei.

Se întinse după lanterna-laser, iar ea trase în direcția lui. Ricoșeul îl izbi în șold, provocându-i un spasm violent în interiorul carcasei devenite brusc rigidă. Se rezemă cu spatele de zidul dărâmat, în timp ce ea ridica dispozitivul.

Femeia descoperi aproape imediat întrerupătorul și lumina țâșni în jurul lor, într-un fascicul larg. Găsi apoi focalizatorul; fasciculul se îngustă. Dădu din cap mulțumită și lăsă să-i cadă unealta-armă în propriul buzunar.

Pe drumul de întoarcere spre vehicul, Louis își acoperi cu un gest firesc capul cu gluga protectoare, ca și cum soarele ar fi fost prea strălucitor. Oricum, era la cheremul ei – femeia ar fi putut avea orice-și dorea de la Louis Wu, sau ar fi putut să-l lase fără apă, sau ar fi putut să nu-l mai dorească drept tovarăș.

Nu-l împușcă. Se urcă în mașină și încuie ușile cu o cheie. Pentru o clipă, Louis se imagină abandonat, fără apă și fără unelte. Dar ea îi făcu semn să se apropie de fereastra din dreapta, unde se afla sistemul de control al vehiculului. Apoi, se apucă să-i explice cum se conduce.

Era momentul esențial pe care Louis îl aștepta. Bărbatul se apucă să repete cuvintele pe care ea i le striga prin fereastră și adăugă propriile lui cuvinte.

— Inel de direcție. Rotește. Pornește. Cheie. Accelerația. Decelerația.

Se descurca destul de bine cu gesturile. O mână vâjâind prin aer plus un deget care o înțepa voia să însemne indicatorul de viteză.

Femeia rămase uimită când translatorul începu să vorbească în locul lui. Așteptă ca lecția de limbă să continue puțin. Apoi, descuie ușa, se așeză din nou pe canapea, cu arma pregătită, și spuse:

— Dă-i drumul! Condu!

Mașina era zgomotoasă și voluminoasă. Transfera cele mai mici denivelări direct spre bancheta conducătorului și Louis avu nevoie de ceva timp până ce învăță să ocolească crăpăturile din drum, pietroaiele și dunele de nisip. Femeia îl privea în liniște. Nu era curioasă? Oare atitudinea ei se datora faptului că își pierduse zeci de tovarăși din cauza vampirilor? În aceste circumstanțe, se ținea destul de bine.

În cele din urmă, rupse tăcerea:

— Eu sunt Valavirgillin.

— Eu sunt Louis Wu.

— Dispozitivele tale sunt ciudate. Vorbitorul, ridicătorul, lumina variabilă – mai ai și altele?

— Tanj! Am uitat piesele de ochi.

Ea scoase ochelarii-binoclu din buzunar.

— Am găsit asta.

Poate că găsise și paralizatorul. Louis nu întrebă.

— Bine. Pune-i la ochi și am să-ți arăt cum funcționează.

Ea zâmbi și clătină din cap. Probabil că-i era teamă să nu o atace.

— Ce făceai în orașul vechi? întrebă ea. Unde ai găsit lucrurile astea?

— Sunt ale mele. Le-am adus de pe o stea îndepărtată.

— Nu-ți bate joc de mine, Louis Wu!

Bărbatul își întoarse privirea spre ea.

— Au avut oamenii care au construit orașele asemenea lucruri?

— Aveau lucruri care vorbeau. Puteau să ridice clădiri în aer; de ce nu s-ar fi înălțat și ei înșiși?

— Dar tovarășul meu? Ai mai văzut unul ca el pe Lumea Inelară?

— Părea monstruos. – Făcu un semn cu mâna. – N-am avut șansa să-l studiez.

Nu, pentru că avusese altă preocupare. Prostii!

— De ce ții arma îndreptată spre mine? Acum, deșertul este inamicul nostru comun. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul.

— N-am nici un motiv să am încredere în tine. Mă întreb dacă nu cumva ești nebun. Numai Constructorii Orașelor călătoreau între stele.

— Te înșeli.

Ea ridică din umeri, apoi schimbă vorba:

— Trebuie să conduci atât de încet?

— Am nevoie de exercițiu.

Dar Louis o făcea dinadins. Drumul era drept și nu prea accidentat, iar din față nu venea nimeni. Existau dune de nisip pe drum. Valavirgillin îi spusese că nu trebuie să încetinească pentru asta.

Iar el se deplasa destul de repede spre destinație.

— Ce poți să-mi spui despre orașul plutitor? întrebă într-un târziu.

— N-am fost niciodată acolo. Îl folosesc copiii Constructorilor Orașului. Aceștia nu mai construiesc, nici nu mai conduc, dar tradiția noastră spune că ei stăpânesc orașul. Au mulți vizitatori.

— Turiști? Oameni care se duc numai să vadă orașul?

Ea zâmbi.

— Pentru asta și pentru alte motive. Trebuie să fii invitat. De ce e nevoie să știi lucrurile astea?

— Trebuie să ajung la orașul plutitor. Cât timp o să rămân alături de tine, conducând mașina?

Femeia izbucni în râs.

— Cred că n-ai fost invitat acolo. Nu ești nici faimos, și nici puternic.

— Am să mă gândesc la ceva.

— Eu am să merg până la școala din Cotul Râului. Acolo trebuie să le spun ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutai în deșert?

Vala începu să-i povestească. Nu era ușor. Existau lipsuri în vocabularul translatorului. Amândoi se loveau de ele și încercau să le ocolească.

Oamenii-Mașină stăpâneau un imperiu puternic.

În accepție tradițională, un imperiu este o uniune de regate aproape independente. Ele trebuie să plătească taxe, urmează ordinele împăratului în privința războiului, a controlului infracțiunilor, a menținerii comunicațiilor, iar uneori au o religie oficială comună. În rest, își urmează propriile obiceiuri.

Acest lucru era de două ori adevărat în cazul Imperiului Oamenilor-Mașină, unde, de pildă, felul de viață al carnivorilor crescători de animale era în competiție cu cel al Oamenilor lerbii; era util pentru comercianți, care cumpărau bunurile din piele ale carnivorilor; dar era irelevant pentru demoni. În unele teritorii, multe specii lucrau în cooperare și toate permiteau libera trecere. Diferitele specii își urmau propriile obiceiuri pentru că așa fuseseră construite.

Demon era cuvântul lui Louis Wu. Valavirgillin folosea un termen de genul Oamenii Nopții. Erau colectori de gunoaie, dar și ciocli, ceea ce explica motivul pentru care femeia nu îngropase morții. Demonii aveau propria limbă. Puteau fi învățați să oficieze riturile ultime ale religiei umane locale. Ei reprezentau o sursă de informații pentru Oamenii-Mașină. Legenda spune că făcuseră același lucru pentru Constructorii Orașului, pe când aceștia conduceau.

Potrivit lui Valavirgillin, Imperiul Mașinii era unul al comerțului, el impozitându-și numai propriii negustători. Cu cât ea vorbea mai mult, cu atât Louis descoperea mai multe excepții. Regatele întrețineau drumurile care legau diversele zone ale imperiului, dacă popoarele lor erau capabile de asta – de exemplu, Oamenii Agățători, ce trăiau în copaci, nu puteau. Drumurile marcau granițele dintre teritoriile stăpânite de diferitele specii de hominizi. Războaiele de cucerire vizând acapararea celeilalte părți a unui drum erau interzise; astfel, drumurile preveneau războaiele (uneori!) numai pentru că existau.

Imperiul avea puterea să adune armate pentru a lupta împotriva banditilor și hoților. Porțiunile mari de pământ pe care le ocupa pentru înființarea unor zone comerciale aveau tendința de a deveni adevărate colonii. Deoarece drumurile și vehiculele uneau imperiul, regatelor li se

cerea să distileze combustibil chimic și să-l păstreze la îndemână. Imperiul își procura minele (prin vânzări silite?), scotea propriile minereuri și închiria dreptul de fabricare a mașinăriilor potrivit propriilor regulamente.

Existau școli pentru comercianți. Companionii lui Valavirgillin erau studenți, cu excepția unui profesor de la școala din Cotul Râului. Plecaseră într-o deplasare la un centru comercial de la marginea junglei locuite de Oamenii Agățători – brahiali, dedusese Louis, care comercializau nuci și fructe uscate – precum și de Crescători, carnivori care ofereau bunuri din piele și artizanat. (Nu, nu erau mici și roșii, ci o specie diferită.)

Se abătuseră din drum, pentru a cerceta un vechi oraș din deșert.

Nu se așteptau să întâlnească vampirii. Unde ar fi găsit vampirii apă în deșert? Și cum ar fi putut ajunge acolo? Vampirii dispăruseră, cu excepția...

— Cu excepția a ce? N-am înțeles ultima parte.

Valavirgillin roși.

— Unii oameni bătrâni păstrează vampiri fără dinți pentru... pentru *rishathra*. Probabil că așa s-a întâmplat. Cine știe cum, a reușit să scape o pereche, sau o femelă gestantă.

— Vala, asta este dezgustător!

— Este, aprobă ea pe un ton rece. Totuși, niciodată n-am auzit ca cineva să admită deschis că ține vampiri. În locul din care vii tu nu este nimeni care să facă lucruri pe care alții le consideră rușinoase?

— Am să-ți povestesc despre dependența de curent altă dată, murmură Louis, atins într-un punct sensibil. Nu acum.

Ea îl studie pe deasupra metalului armei. În ciuda acelei dungi de barbă neagră de-a lungul maxilarelor, părea suficient de umană... dar în sens mai larg. Fața îi era aproape perfect pătrată. Bărbatul avea dificultăți în a-i citi mimica. Era, de altfel, de așteptat; chipul semenilor săi se dezvoltase ca un dispozitiv de semnalare, iar evoluția Valei se deosebea radical de a sa.

— Ce ai să faci în continuare? întrebă el.

— Trebuie să raportez moartea lor... și să predau obiectele găsite în orașul din deșert. Există o recompensă, dar imperiul revendică obiectele Constructorilor Orașului.

— Îți spun din nou că sunt ale mele.

— Condu!

Deșertul era presărat cu zone de verdeață, iar un pătrat de umbră tocmai tăiase soarele, când Valavirgillin îi comandă să oprească. Și el

se bucura de această decizie. Drumul accidentat și preocuparea constantă de a ține direcția îl extenuaseră peste măsură.

— Tu trebuie... mâncare..., rosti Vala.

Se obișnuiseră cu tăcerile subite ale translatorului.

— N-am înțeles prea bine.

— Ești nevoit să încălzești hrana până ce poate fi mâncată. Louis, poți să...

— Să gătesc? – Femeia nu lăsa impresia că ar fi avut oale fără frecare și un cuptor cu microunde, sau avea? Sau cană gradată, zahăr rafinat, unt, vreo mirodenie pe care s-o recunoască. – Nu.

— Eu am să gătesc. Fă-mi un foc. Tu ce mănânci?

— Carne, unele plante, fructe, ouă, pește. Fructele le pot mânca negătite.

— La fel ca și noi, cu excepția peștelui. Bine. Dă-te jos și așteaptă!

Vala se încuie în vehicul, apoi se târî în partea din spate a acestuia. Louis își destinse mușchi amorțiți. Soarele era un ciob strălucitor, încă periculos de privit direct, dar deșertul devenea tot mai întunecat. O bandă lată din peisajul lumii strălucea spre sensul invers rotației. Apăruseră acum smocuri de iarbă maronie în jurul lui și un grup de copaci înalți și uscați. Unul era alb și părea fără viață.

Vala se târî din nou pe locurile din față ale vehiculului și-i aruncă la picioare un obiect greoi.

— Taie lemne și fă un foc!

Louis ridică obiectul: o bucată de lemn având fixată la unul dintre capete o pană din fier grosolan prelucrată.

— Îmi pare rău că par prost, dar ce este ăsta?

Vala îl numi, apoi se apucă să-i explice:

— Lovești cu partea ascuțită în trunchi, până ce cade copacul. Înțelegi?

— Secure.

Louis își aminti de războiul securilor din muzeul de pe Kzin. Privi securea, apoi copacii uscați... și brusc îi fu de ajuns.

— Se întunecă, adăugă el.

— Ai probleme să vezi noaptea? Ține!

Și femeia îi aruncă lanterna-laser.

— Copacii aceia uscați sunt destul de buni?

Ea se întoarse, oferindu-i un profil frumos, dar în același timp răsuci și arma spre el. Louis ajustă lumina, până ce obținu un fascicul îngust de înaltă intensitate, pe care îl îndreptă înainte. Un fir strălucitor de lumină țâșni spre Vala și îi secționă arma. Aceasta izbucni în flăcări și se rupse.

Ea rămase uimită, cu gura larg deschisă și cu cele două bucăți în mână.

— Sunt dornic să primesc sugestii de la un prieten și un aliat, spuse bărbatul. M-am săturat să primesc ordine! Am avut parte de o groază de ordine din partea colegului meu păros. Hai să fim prieteni!

Ea aruncă resturile pe care le ținea și își ridică mâinile.

— Găsești mai multe gloanțe și arme în spatele vehiculului. Înarmează-te!

Louis îi întoarse spatele și își îndreptă raza spre baza copacilor, într-o manieră zigzagată. Câțiva bușteni se prăbușiră în flăcări. Bărbatul se îndreptă alene spre ei și transformă bușteniii într-o grămadă strânsă în jurul butucului. Îndreptă din nou laserul spre mijlocul grămezii și privi cum izbucnește focul.

Pe neașteptate, ceva îl izbi în omoplat. Pentru o clipă, costumul de impact deveni rigid. Apoi, auzi bubuitul unui singur tunet.

Louis așteptă puțin, dar cea de-a doua împușcătură nu mai sosi. Se răsuci și se îndreptă spre vehicul și spre Vala. Se opri în fața ei.

— Niciodată, înțelegi? Niciodată să nu mai faci așa ceva!

Femeia pălise și arăta înspăimântată.

— Nu. N-am să mai fac.

— Să te ajut să cari vesela?

— Nu, pot și singură... Nu te-am nimerit?

— Ba da.

— Atunci, *cum?*

— Una dintre uneltele mele m-a salvat. Am adus-o de la o depărtare de o mie de ori distanța parcursă de lumină într-un *falan,* și este *a mea.*

Ea ridică din umeri și îi întoarse spatele.

16. STRATEGII DE COMERȚ

Exista o plantă ce creștea la nivelul solului, aducând cu un șirag de cârnăciori verzi și galbeni, cu rădăcinile răspândite între respectivii cârnăciori... Valavirgillin tocase câteva dintre acestea într-o oală. Adăugase apă, apoi câteva păstăi cu semințe dintr-o traistă luată din vehicul. La urmă, așezase oala pe buștenii încinși.

Tanj! Louis ar fi putut să facă și el asta. Cina urma să rămână crudă.

Soarele dispăruse complet. Un grup strâns de stele, spre stânga, trebuia să fie orașul plutitor. Arcada se înălța pe cerul negru în benzi orizontale și strălucitoare de albastru și alb. Bărbatul avea senzația că se afla pe o imensă jucărie.

— Mi-ar fi plăcut să am și niște carne, spuse Vala.

— Dă-mi ochelarii! ceru el.

Se întoarse cu spatele la foc, înainte de a-și pune ochelarii. Porni apoi amplificatorul de lumină. Ochii care-i priveau de dincolo de zona luminată de foc deveniră foarte clari. Louis era bucuros că nu trăsese la-ntâmplare. Cele două forme mai mari, împreună cu una mai mică alcătuiau o familie de demoni.

Exista și o umbră cu ochi strălucitori, dar mai mică, și cu blană. Louis îi reteză capul cu raza lungă și strălucitoare a lanternei-laser. Demonii tresăriră surprinși, apoi începură să șușotească între ei. Femela porni spre animalul mort, dar imediat se opri, pentru a-i da întâietate lui Louis. Acesta ridică animalul și își supraveghe cu atenție retragerea.

Demonii păreau suficient de rezervați. Dar locul lor în ecologie era asigurat, fără a fi contestat de nimeni. Vala îi spusese ce se întâmplase atunci când oamenii doriseră să-și îngroape sau să-și ardă morții. Demonii îi atacaseră pe cei vii. Pentru că ei erau stăpânii nopții. Legenda, prezentă în toate religiile locale, spunea că erau capabili să devină invizibili. Chiar și Vala credea pe jumătate asta.

Ei însă nu se sinchisiră de Louis. Și de ce ar fi făcut-o? Louis putea să mănânce acum animalul cu blană, fiindcă într-o bună zi avea să moară și el, iar demonii aveau să-și revendice ceea ce era al lor.

În timp ce-l priveau, Louis examina creatura: semăna cu șoarecele, dar avea o coadă mai lungă și mai turtită; de asemenea, îi lipseau membrele anterioare. Nu era un hominid. Foarte bine.

Când își ridică privirea, zări o flamă slab luminoasă și violetă, departe, spre stânga.

Ținându-și respirația și încercând să rămână cât mai nemișcat posibil, Louis mări la maximum atât amplificarea luminii, cât și factorul de mărire. Chiar și pulsul în tâmple îi încețoșa acum imaginea, dar știa ce văzuse. Flama mărită rănea ochii cu o lumină violetă și se desfăcea în evantai ca o rachetă care funcționează în vacuum. Partea de jos era tăiată de o linie dreaptă și neagră: muchia Zidului de Margine dinspre stânga.

Își scoase ochelarii. Chiar și după ce ochii i se reobișnuiră cu întunericul, flama violetă era abia vizibilă, dar rămăsese tot acolo. Firavă... și impresionantă.

Louis se întoarse la foc și aruncă animalul la picioarele Valei. Se retrase apoi în dreapta, unde domnea bezna, și își puse din nou ochelarii.

Privită din această poziție flama arăta mult mai mare, dar, desigur, acel Zid de Margine era mult mai apropiat.

Vala jupui micul animal păros și-l aruncă în oală, fără să-i scoată măruntaiele. După ce termină, Louis o conduse de braț în întuneric.

— Așteaptă o clipă, apoi spune-mi dacă vezi o flamă albastră, foarte departe.

— Da, o văd.

— Știi ce este?

— Nu, dar cred că tatăl meu știe. Este ceva despre care n-a vrut să vorbească ultima dată când s-a întors din oraș. Sunt mai multe asemenea flame. Întoarce-ți privirea spre baza Arcadei și spre sensul de rotație.

Benzile orizontale colorate în albastru și alb ale zilei erau suficient de luminoase pentru a-l face să clipească. Louis le acoperi cu marginea palmei... și, ajutat de ochelari, reuși să zărească două mici flăcări de lumânare pe marginile Arcadei și două și mai mici, deasupra lor.

— Prima a apărut cu șapte *falani* în urmă, în apropierea bazei dinspre sensul de rotație al Arcadei, spuse Valavirgillin. Apoi, au apărut mai multe pe sensul de rotație, precum și flamele acestea mai puternice din stânga și din dreapta, după care altele, tot mai mici, spre sensul invers rotației Arcadei. Acum sunt douăzeci și unu. Ele se arată doar pentru două zile la fiecare rotație, când soarele este mai strălucitor.

Louis răsuflă din rărunchi, destinzându-se.

— Nu știu ce înseamnă când faci așa, vorbi din nou femeia. Ești supărat, speriat sau te simți ușurat?

— Nici eu nu știu. Să spunem, ușurat. Avem mai mult timp decât am crezut.

— Timp pentru ce?

Louis izbucni în râs.

— Nu te-ai săturat încă de nebuniile mele?

— Oricum, îl repezi femeia, eu sunt în măsură să aleg dacă te cred sau nu!

Louis se înfurie. Nu o ura pe Valavirgillin, dar ea făcea dovada unui caracter imposibil și încercase o dată să-l ucidă.

— Prea bine. Dacă această structură sub formă de inel, pe care trăiești tu, este lăsată de capul ei, va spulbera pătratele de umbră – obiectele care acoperă soarele când vine noaptea – peste cinci sau șase *falani*. Asta va distruge absolut totul. Nu va mai rămâne nimic în viață când o să vă prăbușiți, în final, pe soare...

— Și tu răsufli ușurat? țipă ea.

— Liniștește-te! Lumea Inelară *nu* este lăsată singură. Flamele acelea sunt motoare care o mișcă. Am ajuns la cel mai apropiat punct de soare și ele utilizează jeturi de frânare – sunt îndreptate spre interior, spre soare. Ca astea. Făcu pentru ea, pe nisip, o schemă, cu vârful ascuțit al unui băț.

— Vezi? adăugă el. Ne trag înapoi.

— Acum spui că *n-o* să murim?

— Motoarele s-ar putea să nu fie suficient de puternice pentru asta. Dar ne vor întârzia prăbușirea. S-ar putea să mai avem la dispoziție între zece și cincisprezece *falani*.

— Am sperat să fii nebun, Louis. Știi, însă, prea multe. Știi că lumea este un inel, și ăsta este un secret. – Femeia ridică din umeri, ca și cum ar fi balansat o povară imensă. – Bine, am vorbit mult despre asta. Acum, vrei să-mi spui de ce nu ai sugerat *rishathra*?

Louis era complet surprins.

— M-am gândit că ai avut destulă *rishathra* cât să-ți ajungă o viață.

— Cu așa ceva nu se glumește! *Rishathra* este calea prin care se pecetluiește un armistițiu.

— Oh, am înțeles. Ne întoarcem la foc?

— Desigur, avem nevoie de lumină.

Vala depărtă un pic oala de pe foc, pentru a fierbe mai încet.

— Trebuie să discutăm termenii, începu ea, așezându-se în fața lui. Ești de acord să nu-mi faci nici un rău?

— Sunt de acord să nu-ți fac nici un rău, dacă nu sunt atacat.

— Îți fac și eu aceeași concesie. Ce altceva mai vrei de la mine?

Era energică și directă, iar Louis intră și el în joc.

— Mă vei transporta cât de departe vei putea, în funcție de propriile tale nevoi. Mă aștept ca asta să însemne Cotul Râului. Vei trata obiectele capturate ca fiind ale mele. Nu le vei preda nici pe ele, nici pe mine, nici unei autorități. Mă vei sfătui, după cunoștințele și priceperea ta, cum să ajung în orașul plutitor.

— Ce poți să-mi oferi în schimb?

Asta acum! Nu era ea la mâna lui? Dar, în fine...

— Voi încerca să aflu dacă e posibil să salvez Lumea Inelară, spuse el și rămase oarecum uimit, înțelegând că era lucrul pe care îl dorea cel mai mult. Dacă voi putea, mă voi strădui s-o fac, indiferent de costuri. Dacă mă conving că Lumea Inelară nu poate fi salvată, am să încerc să mă salvez pe mine, dar și pe tine, dacă îți convine.

Ea se ridică în picioare.

— Este o promisiune goală de conținut! Îmi oferi nebuniile tale, ca și cum ar avea o valoare reală!

Louis era amuzat.

— Vala, ai mai avut de-a face cu nebuni, până acum?

— N-am avut de-a face nici măcar cu străini sănătoși! Sunt numai o studentă!

— Calmează-te! Ce altceva ți-aș putea oferi? Cunoștințe? Îmi împart cunoștințele cu generozitate, așa cum sunt. Știu cum s-au defectat mașinile Constructorilor Orașului și ce a cauzat asta.

I se părea corect să presupună că specia lui Halrloprillalar reprezenta Constructorii Orașului.

— Alte nebunii?

— Asta ai s-o decizi singură. Și... am să-ți dau centura zburătoare și ochelarii, atunci când n-o să mai am nevoie de ei.

— Și *când* se va întâmpla asta?

— Când și dacă se întoarce tovarășul meu. – În lander mai existau o centură zburătoare și o pereche de ochelari, destinate lui Halrloprillalar. – Sau o să fie ale tale, când voi muri. Îți mai pot da acum jumătate din cantitatea mea de țesătură. Cu ajutorul acestor bucăți, vei putea să repari unele dintre vechile mașini ale Constructorilor Orașului.

Vala meditâ o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Aș fi vrut să fiu mult mai îndemânatică... Bine, sunt de acord cu toate cerințele tale!

— Și eu cu ale tale!

Ea începu să-și dezbrace hainele și bijuteriile. Încet, aparent excitant... până când Louis înțelese ce voia să facă: dorea să îndepărteze

de ea orice armă posibilă. Aşteptă până fu complet goală, apoi o imită, aruncând la oarecare distanţă de ea lanterna-laser, ochelarii şi elementele costumului de impact, chiar şi cronometrul.

Apoi, făcură dragoste, sau un fel de dragoste. Nebunia ultimei nopţi dispăruse o dată cu vampirii. Îl întrebă, insistând, ce tehnici prefera, iar el alese poziţia misionarilor. Era prea multă formalitate. Probabil că aşa trebuia să fie. După aceea, când plecă să mestece în oala de gătit, se asigură că nu se interpunea între el şi armele sale. I se părea că acest lucru era posibil.

Apoi, femeia se întoarse la el şi începu să-i explice că semenii ei puteau face dragoste mai mult decât o dată.

Bărbatul stătea jos, cu picioarele încrucişate, ţinând-o pe Vala în poală, iar picioarele ei erau strâns încolăcite în jurul mijlocului său. Se mângâiară reciproc, se excitară, învăţară unul de la altul. Ei îi plăcea să fie scărpinată pe spate. Avea un spate musculos, cu torsul chiar mai lat decât al lui. O şuviţă de păr îi cobora de-a lungul şirei spinării. Femeia avea un control deosebit al muşchilor vaginali. Marginile fâşiei de barbă erau foarte delicate şi moi.

Iar Louis Wu avea un disc de plastic sub părul de pe ceafă.

Rămaseră îmbrăţişaţi; ea aştepta.

— Chiar dacă voi nu aveţi electricitate, trebuie să ştii ceva despre ea, spuse Louis. Constructorii Oraşului au folosit-o pentru a pune în mişcare maşinile lor.

— Ştiu. Noi putem să producem electricitate din curgerea unui râu. Poveştile vorbesc despre o electricitate nelimitată care venea din cer înainte de căderea Constructorilor Oraşului.

Era suficient de corect. Pe pătratele de umbră existau generatoare solare care transmiteau energia, sub formă de unde, la colectoarele de pe Lumea Inelară. Evident, colectoarele utilizau cabluri supraconductoare şi, tot evident, ele nu mai funcţionau.

— Deci, dacă introduc un conductor foarte fin în interiorul creierului meu, în locul potrivit – ceea ce am şi făcut – atunci o mică parte din curent va gâdila nervii care înregistrează plăcerea.

— Cu ce seamănă?

— Este ca şi cum te-ai îmbăta, dar fără mahmureală sau ameţeli. Aduce cu *rishathra*, sau cu o împerechere reală, fără să fie nevoie să iubeşti pe altcineva decât pe tine şi fără să fie nevoie să te opreşti. Dar eu m-am oprit.

— De ce?

— Un străin deţinea sursa electrică. El dorea să-mi dea ordine. Mie însă, înainte de asta, mi-a fost ruşine.

— Constructorii Orașului n-au avut niciodată fire în cranii. Ar fi trebuit să le găsim când am cercetat orașele în ruină. Unde este practicat acest obicei? Femeia se desprinsese de el și îl privea cu oroare.

Era păcatul pe care-l regreta cel mai des și nu făcea din asta un secret.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Spuneai că fâșii din această țesătură ar putea... *Ce este această țesătură?*

— Conduce curentul electric și câmpul magnetic fără nici o pierdere. O numim supraconductoare.

— Exact, asta n-a mai funcționat la Constructorii Orașului. Aceste... supraconductoare au ruginit. Țesătura ta va rugini și ea, sau nu? Cât timp va dura?

— Nu, nu va rugini. Este un material diferit.

Ea ridică din nou tonul:

— *Cum de știi toate astea, Louis Wu?*

— Ultimul mi le-a spus. Ultimul este un străin care ne-a adus aici, împotriva voinței noastre. Ne-a lăsat fără nici un mijloc de a ne întoarce acasă.

— Acest Ultimul v-a luat drept sclavi?

— A încercat și asta. Oamenii și Kzinii sunt sclavi dificili.

— Înseamnă acest cuvânt un lucru bun?

Louis zâmbi.

— Nu. De asemenea, a luat cablu și țesătură supraconductoare când și-a părăsit lumea. Nu avea timp să și le fabrice singur. Probabil că știa unde erau depozitate. La fel ca și celelalte lucruri pe care le-a adus, ca discurile de pășit: fără îndoială că se aflau la îndemână.

Instantaneu, își dădu seama că ceva este în neregulă, dar abia peste o clipă știu despre ce era vorba.

Translatorul încetase să traducă, aproape imediat. Apoi, vorbi cu o altă voce.

— Louis, este înțelept să-i spui astfel de lucruri?

— A ghicit o parte dintre ele, spuse pământeanul. Era pe cale să mă învinovățească *pe mine* pentru Prăbușirea Orașelor. Dă-mi înapoi translatorul!

— Pot să-ți permit astfel de suspiciuni urâte? De ce ar fi împlinit semenii mei un act atât de răutăcios?

— Suspiciuni? Ticălos nenorocit! – Vala îngenunchease și îl privea cu ochi dilatați cum vorbea de unul singur lucruri de neînțeles. În casca sa nu putea auzi vocea Ultimului. Louis continuă: Te-au alungat ca Ultim și tu ai fugit. Ai strâns ce-ai putut și ai fugit. Discuri de pășit, conductoare,

țesături supraconductoare și o navă. Cu discurile a fost ușor. Fabricați cu milioanele. Dar unde naiba ai găsit supraconductoare care să te aștepte taman pe tine? Și știai că nu vor *rugini* pe Lumea Inelară!

— Louis, de ce am fi făcut așa ceva?

— Pentru avantaje comerciale. Dă-mi înapoi translatorul!

Valavirgillin se ridică, trase oala de pe foc, mestecă în ea și gustă. Dispăru, apoi, spre vehicul și se întoarse cu două castroane din lemn pe care le umplu cu un polonic.

Bărbatul aștepta neliniștit. Fără translator, Ultimul îl putea izola. Nu era prea înzestrat în învățarea limbilor străine...

— Foarte bine, Louis. Nu a fost plănuit așa și, oricum, s-a întâmplat cu mult timp înainte. Căutam o cale de a ne lărgi teritoriul, cu risc minim. Outsiderii ne-au vândut coordonatele Lumii Inelare.

Outsiderii erau ființe reci și fragile care mișunau prin galaxie în astronave subluminice. Comercializau informații. Puteau, foarte bine, să fi știut de Lumea Inelară și să fi vândut informația Păpușarilor, dar...

— Stai o clipă! Păpușarii se temeau de zborul spațial.

— Am depășit această teamă. Dacă Lumea Inelară s-ar fi dovedit potrivită, atunci un zbor spațial pe durata unei vieți individuale n-ar fi reprezentat un risc mare. Am fi putut zbura în stază, desigur. Din ceea ce ne spuseseră Outsiderii și din ceea ce am aflat din observațiile prin telescop și cu ajutorul sondelor automate, Lumea Inelară părea ideală. Trebuia să investigăm.

— O facțiune Experimentalistă?

— Desigur. Totuși, ezitam să contactăm o civilizație atât de puternică. Am analizat însă, prin spectroscopie laser, supraconductoarele de pe Lumea Inelară. Am fabricat o bacterie care se hrănea cu ele. Sondele au însămânțat plaga supraconductoarelor de-a lungul Lumii Inelare. Ai ghicit atât de mult?

— Într-adevăr, atât de mult.

— Noi trebuia să sosim cu nave de comerț. Comercianții noștri le-ar fi venit oportun în ajutor. Ei ar fi trebuit să afle tot ceea ce aveam nevoie și să câștige, în același timp, aliați. – Clară și muzicală, vocea Păpușarului nu trăda nici o urmă de vinovăție sau rușine.

Vala pusese castroanele pe jos și se așezase și ea alături. Figura îi era în umbră. Din punctul ei de vedere, translatorul încetase să funcționeze într-un moment cât se putea de nepotrivit.

— Atunci, spuse Louis, Conservatorii au câștigat alegerile, presupun...

— Inevitabil. O sondă descoperise jeturile de orientare. Știam de instabilitatea Lumii Inelare, desigur, dar speram să găsim unele mijloa-

ce mai sofisticate prin care s-o contracarăm. Când imaginile au fost făcute publice, guvernul a căzut. Nu mai aveam șansa de a ne întoarce pe Lumea Inelară până...

— Când? Când ați răspândit plaga?

— Cu o mie cinci sute de ani în urmă, în timp terestru. Conservatorii au condus șase sute de ani. Apoi, amenințarea Kzinti a adus din nou la putere Experimentaliștii. Când timpul mi s-a părut potrivit, l-am trimis pe Nessus, împreună cu echipa lui, pe Lumea Inelară. Dacă structura supraviețuise după mai bine de o mie de ani de la prăbușirea culturii ce o putea repara, merita investigația. Aș fi putut trimite o echipă de comercianți și de salvare. Din nefericire...

Valavirgillin avea lanterna-laser în poală, ținând-o îndreptată spre Louis Wu.

— ...structura era avariată. Voi ați găsit găuri de meteorit și ținuturi erodate complet până la *scrith*. Se părea că...

— Aceasta este o urgență. Aceasta este o urgență.

Louis își păstră vocea constantă. Cum reușise ea să *facă* asta? O privea cum stătea îngenuncheată, având cele două castroane aburind de mâncare în fiecare mână. S-ar fi putut s-o fi luat din spatele ei? N-avea importanță. Cel puțin, nu trăsese încă.

— Te ascult, răspunse Ultimul.

— Poți să închizi lanternele-laser de la distanță?

— Pot să fac mai mult decât asta. Pot să le explodez și să-l omor pe cel care le ține.

— Poți doar să le închizi?

— Nu.

— Atunci, la naiba, dă-mi înapoi funcțiunile translatorului, repede! Testarea...

Cutia vorbea din nou în limbajul Oamenilor-Mașină.

— Cu cine sau cu ce vorbeai? se auzi imediat întrebarea Valei.

— Cu Ultimul, ființa care m-a adus aici. Să presupun că nu am fost încă atacat?

Ea ezită, înainte de a răspunde.

— Da.

— Atunci, înțelegerea noastră este încă în vigoare, iar eu tocmai culegeam informații, cu intenția de a salva lumea. Ai motive să te îndoiești de asta?

Noaptea era caldă, dar Louis se simțea gol și neprotejat.

Ochiul mort al lanternei-laser rămase inert în continuare.

— Rasa Ultimului a cauzat Prăbușirea Orașelor? întrebă din nou femeia.

— Da.

— Întrerupe negocierile! ordonă ea.

— Are cele mai multe dintre instrumentele de culegere a informațiilor.

Vala medită o vreme și Louis rămase nemișcat. Două perechi de ochi străluceau aproape, în spatele ei, în întuneric. Bărbatul se întrebă cât de bine auzeau demonii cu urechile lor și cât de mult înțelegeau.

— Atunci, utilizează-le! Dar aștept să aud ce spune. Nici măcar nu i-am auzit vocea. S-ar putea să fie doar imaginația ta.

— Ultimule, mă auzi?

— Firește. – Căștile lui Louis emiteau în interplanetară, dar cutia de pe gâtul lui vorbea în limbajul lui Valavirgillin. Era bine așa. – Am auzit promisiunea pe care ai făcut-o femeii. Dacă poți găsi o cale prin care să stabilizezi această structură, fă-o.

— Evident, ai tăi ar folosi spațiul.

— Dacă ai stabiliza Lumea Inelară cu ajutorul echipamentului meu, aș dori o răsplată. S-ar putea să doresc să cer o recompensă.

Valavirgillin încercă să dea un răspuns. Louis vorbi însă mai repede:

— O să ai răsplata pe care o meriți.

— Guvernul meu, sub conducerea mea, a încercat să ajute Lumea Inelară, la peste o mie de ani după ce răul fusese făcut. Trebuie să ții cont de asta.

— O să țin, dar cu rezerve. – Apoi, Louis i se adresă Valei: Potrivit înțelegerii noastre, trebuie să consideri tot ceea ce deții ca fiind proprietatea mea.

Ea îi întinse brusc lanterna-laser. Louis o așeză alături, cu un oftat de ușurare, oboseală sau foame. *Nu era timpul.*

— Ultimule, spune-ne despre jeturile de orientare!

— Sunt colectoare Bussard montate în consolă pe Zidul de Margine, de regulă distanțate la aproape cinci milioane de kilometri. Ar trebui să găsim trei sute de astfel de instalații pe fiecare Zid de Margine. Când sunt în funcțiune, fiecare colectează vântul solar de pe o rază de șapte până la opt mii de kilometri, îl comprimă electromagnetic până amorsează fuziunea și îl ejectează în spate, asemeni rachetelor, sub formă de frânare.

— Noi putem vedea câteva dintre ele în funcțiune. Vela spune că... funcționează douăzeci și unu? – Femeia aprobă din cap. – Asta înseamnă că lipsesc 95 la sută dintre ele. La dracu!

— Mi se pare posibil. Am obținut holograme a patruzeci de instalații, de când am vorbit ultima oară, și toate erau dezafectate. Să calculez forța dezvoltată de toate jeturile în funcțiune?

— Bun.

— Mă aștept să nu fie suficient de multe jeturi montate pentru a salva structura.

— Mda...

— Să fi instalat Inginerii Lumii Inelare un sistem de stabilizare independent?

Protectorii Pak nu gândeau în acest fel, nu-i așa? Aveau tendința de a se încrede prea mult în capacitatea lor de a improviza.

— Nu cred, dar o să căutăm. Ultimule, îmi este foame și somn.

— Mai este ceva de adăugat?

— Urmărește jeturile de orientare. Vezi ce le face funcționale și cum transmit forța.

— Am să observ.

— Încearcă să contactezi orașul plutitor. Spune...

— Louis, nu pot să transmit nici un semnal prin Zidul de Margine.

— Evident, pentru că este din *scrith* pur. Mută nava.

— Nu aș fi în siguranță.

— Dar sonda?

— Sonda este prea departe pentru a transmite pe frecvențe aleatorii. – După o ezitare îndelungată, Păpușarul continuă: Pot însă transmite mesaje prin cealaltă sondă. Oricum, tot trebuie s-o trimit peste Zidul de Margine, pentru alimentare.

— Bine. Mai întâi, poziționeaz-o deasupra zidului, ca stație releu. Încearcă să atingi orașul plutitor.

— Louis, am avut probleme cu localizarea translatorului tău. Landerul este însă la aproape douăzeci și cinci de grade de poziția ta, în sens invers rotației. De ce?

— Chmeee și cu mine ne-am împărțit eforturile. Eu mă îndrept spre orașul plutitor. El se îndreaptă spre Marele Ocean. Ar fi sigur să spun doar atât.

— Chmeee nu mi-a răspuns la apeluri.

— Mă tem că cei din neamul lui nu sunt sclavi prea docili, Ultimule! Mai apelează-mă peste douăsprezece ore.

Louis își luă castronașul și începu să mănânce. Valavirgillin nu utilizase nici un fel de condiment. Terciul fierbinte și rădăcinile din el nu-i prea stimulau apetitul. Nu-i păsa. Curăță castronul până la ultima bucățică dar nu neglijă să ia și o pilulă antialergică. Apoi, se târâră în vehicul să doarmă.

17. SOARELE MIȘCĂTOR

Bancheta capitonată se dovedea un substitut rudimentar al discurilor de dormit și tremura sub el. Louis era încă obosit. Adormea, și mișcările îl trezeau, adormea, și îl trezeau...

De data asta, Valavirgillin era cea care îl mișca de umăr. Vocea îi era mieros sarcastică.

— Servitorul tău îndrăznește să-ți tulbure odihna binemeritată, Louis.

— Uf! Okay. De ce?

— Am parcurs o distanță bună, dar pe aici sunt banditi din specia Fugarilor. Unul dintre noi trebuie să călătorească cu arma în mână.

— Oare Oamenii-Mașină nu mănâncă după ce se trezesc?

Ea părea dezorientată.

— Dar nu mai este nimic de mâncare... Îmi pare rău! Noi mâncăm o singură dată, înainte să ne culcăm.

Louis îmbrăcă costumul de impact și vesta. Împreună cu Vala, improviză un acoperiș de metal deasupra plitei. Louis se așeză pe el și constată că ieșea prin gaura de fum până la subsuori. Strigă spre interior:

— Cum arată Fugarii?

— Au picioare mai lungi decât ale mele, piepturi mari, degete lungi. Pot căra cu ei arme furate de la noi.

Vehiculul se puse în mișcare.

Traversau o zonă muntoasă, presărată cu o vegetație arsă de secetă, mai mult mărăcinișuri. Arcada era vizibilă în lumina zilei, dacă îți aminteai de ea, altfel se dizolva în albastrul cerului. Prin ceața depărtării, Louis putea să zărească un oraș ce plutea în aer ca într-o poveste.

Totul pare atât de real, gândi el. Peste doi sau trei ani însă, ar putea deveni coșmarul unui nebun.

Își scoase translatorul din vestă.

— Chem Ultimul, chem Ultimul...

— Sunt aici, Louis. Vocea ta trădează o ușoară vibrație.

— Trepidațiile mijlocului de transport. Ai vreo noutate pentru mine?

— Încă nu-mi răspunde Chmeee la apel, nici cetățenii orașului plutitor. Am lansat sonda a doua într-o mare mai mică, fără nici un incident. Mă îndoiesc că cineva ar putea s-o descopere pe fundul mării. În câteva zile, *Acul Încins al Căutării* va avea rezervoarele pline.

Louis renunță să-i spună Ultimului despre Oamenii Mării. Cu cât Păpușarul se simțea mai în siguranță, cu atât mai puțin probabil ar fi fost să-și abandoneze proiectul, Lumea Inelară, precum și pe pasagerii săi.

— Vroiam să te întreb ceva. Ai montat discuri pe sondă. Dacă ai trimite una după mine, aș putea pur și simplu să pășesc prin ele pe *Ac.* Corect?

— Nu, Louis. Acele discuri de păsit sunt conectate doar la rezervoarele de combustibil ale *Acului*, printr-un filtru care lasă să treacă numai atomii de deuteriu.

— Dacă înlături filtrul, ar putea lăsa să treacă un om?

— Tot în rezervorul de combustibil îți vei încheia călătoria. De ce mă întrebi? Cel mult, ai putea economisi o săptămână de călătorie cu Chmeee.

— Ar fi bine s-o putem face. S-ar putea întâmpla orice.

De ce ascundea oare fuga Kzinului? Trebuia să admită că găsea incidentul jenant. Pur și simplu, nu voia să vorbească despre asta... în plus, l-ar fi enervat și pe Păpușar.

— Vezi dacă poți aranja un procedeu de urgență, numai în caz că vom avea nevoie de el, adăugă bărbatul.

— O să-ncerc, Louis. Am localizat landerul la o zi de țărmurile Marelui Ocean. Ce se așteaptă Chmeee să găsească acolo?

— Semne și lucruri uimitoare. Lucruri noi și diferite. Tanj, nu ar mai fi trebuit să se *ducă* dacă am fi știut ce găsește!

— Desigur, spuse sceptic Păpușarul, apoi întrerupse legătura.

Louis vârî translatorul în buzunar. Zâmbea. Ce se aștepta Chmeee să găsească la Marele Ocean? Dragoste și o armată! Dacă harta Jinx-ului fusese stocată cu multiclești cu tot, atunci de ce nu și cea a Kzin-ului?

Impuls sexual sau autoapărare sau răzbunare – oricare dintre ele l-ar fi împins pe Chmeee spre harta Kzin-ului. Pentru el, siguranța și răzbunarea mergeau împreună. Dacă Chmeee n-ar fi fost în stare să-l domine pe Ultimul, cum s-ar fi putut întoarce în spațiul cunoscut?

Dar chiar și cu o armată de Kzini, ce se aștepta să poată face împotriva Ultimului? Își închipuia că au astronave? Louis își imagină cât de dezamăgit urma să fie.

Cu siguranță, însă, acolo existau femele Kzinti.

Era totuși ceva ce Chmeee putea face împotriva Ultimului. Probabil că nu se gândise la asta, iar Louis nu-i putea spune acum. Nici nu era încă sigur că dorea acest lucru. Era mult prea drastic.

Bărbatul se încruntă. Tonul sceptic al Păpușarului îl îngrijora. Cât de mult ghicise? Extraterestrul era un lingvist desăvârșit; dar tocmai pentru că era un extraterestru, astfel de nuanțe nu s-ar fi *strecurat* în vocea lui. Trebuiau să fie *puse* acolo.

Timpul avea să hotărască. În jur, pădurea pitică crescuse suficient de mare pentru a ascunde oameni stând pe vine. Louis își plimba încontinuu privirea, în căutarea unor tufișuri sau văi printre dealurile din față. Costumul său de impact ar fi putut opri un glonț rătăcit, dar ce se întâmpla dacă banditii trăgeau asupra șoferului? Louis putea să fie prins într-o capcană de metal contorsionat și combustibil în flăcări.

Continua să privească împrejurimile cu atenție sporită.

În scurt timp, își dădu seama că erau frumoase. Trunchiurile drepte, de un metru și jumătate înălțime, se terminau cu imense flori la capete. Louis privi cum o pasăre imensă se așeză într-o astfel de floare, o pasăre semănând cu un vultur uriaș, cu excepția ciocului lung și subțire ca o suliță. Rădăcina Cot, o specie mai mare decât văzuse cu ocazia primei vizite la aproape o sută cincizeci de milioane de kilometri de aici, înflorise într-o aglomerare de garduri plasate la întâmplare. Aici creștea și planta comestibilă pe care o mâncaseră noaptea trecută. Ceva mai încolo, se ridică brusc un nor de fluturi asemănători, de la distanță, cu cei terestri.

Totul părea atât de real. Oare Protectorii Pak ar fi construit ceva *inconsistent*? Dar aceiași Pak aveau o imensă încredere în opera lor și în capacitatea de a repara *orice*, sau de a crea noi mașini din ce aveau la îndemână.

Toate speculațiile lui se bazau pe vorbele unui om mort cu șapte sute de ani în urmă: Jack Brennan Centurarul, care cunoscuse această rasă numai printr-un singur individ. Arborele vieții îl transformase pe Brennan într-un om în stadiu de Protector – piele-armură, a doua inimă, cutie craniană mărită... Asta îl afectase psihic. Or, Phssthpok putea să fie atipic. Louis Wu, înarmat cu opiniile lui Jack Brennan asupra lui Phssthpok și a rasei Pak, încerca să gândească la fel ca cineva în mod evident mai inteligent decât el.

Trebuia să existe o cale de a salva totul.

Mărăcinișurile făcuseră loc unei plantații de plante-cârnat spre sensul de rotație și unor dealuri domoale în direcție opusă. În cele din urmă, Louis zări departe în față, și pentru prima oară, o stație de alimentare

cu combustibil. Era ceva serios, o uzină chimică și începutul unui oraș ce se dezvolta în jurul ei.

Vala îl chemă jos din punctul său de observație.

— Închide gaura de fum. Rămâi în interior, ca să nu fii văzut.

— Sunt clandestin?

— Ești neobișnuit. Există excepții, dar ar trebui să explic de ce ești pasagerul meu. Și nu am o explicație prea bună.

Defilară de-a lungul pereților fără ferestre ai uzinei. Printr-o ferestruică, Louis o privea pe Vala tocmindu-se cu câțiva oameni cu picioare lungi și piepturi late. Femeile erau impresionante, cu sânii lor mari și bustul pe măsură, dar nu le putea numi frumoase. Părul negru și lung le acoperea fruntea și obrajii, încadrând o față delicată în formă de „T".

Louis se ghemuise în spatele locului din față, în timp ce Vala stivuia pachete prin ușa pasagerului. Curând, se puseseră din nou în mișcare.

O oră mai târziu, departe de orice localitate, Vala părăsi drumul. Louis coborî din postul său de observație. Era extrem de flămând. Vala cumpărase alimente: o pasăre mare afumată și nectar din florile gigante. Louis începu să rupă bucăți din pasăre.

— Tu nu mănânci? întrebă el, după un timp.

Vala zâmbi.

— Nu, până la noapte. Dar am să beau cu tine.

Din spatele mașinii, aduse recipientul din sticlă colorată și turnă un fluid incolor în nectar. Bău, apoi îi trecu recipientul. Louis bău și el.

Alcool, desigur. Nu existau puțuri de petrol pe Lumea Inelară, nu-i așa? Puteai, în schimb, să construiești distilerii de alcool oriunde erau plante care fermentau.

— Vala, nu e posibil ca unora să le placă prea mult această băutură?

— Uneori.

— Și ce se-ntâmplă atunci?

Întrebarea o surprinsese.

— Învață. Unii devin nefolositori din cauza băutului. Se supraveghează unii pe alții, dacă este nevoie.

Era, în miniatură, o problemă de cablare și cu aceleași soluții: timpul și selecția naturală. Nu părea a fi un lucru care să o preocupe pe Vala... iar Louis nu-și putea permite să fie preocupat la rândul lui.

— Cât de departe suntem de oraș? întrebă el.

— Trei sau patru ore pe calea aerului, dar acolo vom fi opriți. Louis, m-am tot gândit la problema ta. De ce nu zbori tu, pur și simplu?

— Tu să-mi răspunzi. Eu aș fi de acord, dacă nimeni n-ar trage în mine. Tu ce crezi, ar trage cineva într-un om zburător sau l-ar lăsa, mai întâi, să vorbească?

Ea sorbi din recipientul cu nectar, înainte de a vorbi:

— Regulile sunt stricte. Nimeni, în afara speciei Constructorilor Orașului, nu poate intra fără invitație. Dar nimeni n-a zburat vreodată spre oraș!

Îi trecu sticla. Nectarul era dulce; asemeni siropului de rodie întărit cu ceea ce era probabil alcool de 200 de grade. Louis se așezase și își îndreptase ochelarii spre oraș.

Era alcătuit din turnuri verticale adunate în inflorescențe de crin, într-o ametitoare varietate de stiluri: blocuri, ace ascuțite la vârf și la bază, lespezi translucide, cilindri poliedrici, un con zvelt ancorat cu vârful în jos. Unele clădiri erau numai ferestre; altele numai balcoane. Poduri grațios arcuite sau rampe drepte și largi le uneau la cele mai imprevizibile niveluri. Lăsând la o parte faptul că acele clădiri nu erau întru totul omenești, Louis nu putea să creadă că cineva construise așa ceva intenționat. Era grotesc.

— Trebuie să fi venit de la mii de kilometri, spuse el. Când s-a oprit energia, au rămas clădiri cu surse independente. S-au adunat astfel la un loc. Semenii lui Prill s-au amestecat cu toții într-un singur oraș. Asta s-a întâmplat, nu-i așa?

— Nimeni nu știe. Dar tu, Louis, vorbești de parcă ai vedea cum se întâmplă!

— Tu ai trăit aici toată viața. Nu poți vedea în felul meu.

Continuă să privească.

Era un pod. De la o clădire joasă, fără ferestre, situată pe vârful unui deal din apropiere, se ridica într-o curbă grațioasă, pentru a atinge capătul unui pilon uriaș, în formă de fluier. Un drum pavat cu piatră șerpuia pe pantele dealului până la clădirile din vârf.

— Presupun că oaspeții invitați trebuie să treacă prin acest loc din vârf și, apoi, pe podul plutitor.

— Desigur.

— Ce se întâmplă acolo?

— Sunt cercetați pentru obiecte interzise. Sunt chestionați. Constructorii Orașului sunt foarte selectivi în privința celor pe care-i lasă să treacă, de ce n-am fi și noi?! Uneori, disidenții au încercat să fure bombe. Mercenari angajați de Constructorii Orașului au încercat odată să le trimită piese pentru a-și repara colectoarele lor magice de apă.

— Ce?

Vala zâmbi.

— Unele încă funcționează. Ei colectează apa din aer. Nu e suficientă. Noi pompăm apa din râu în oraș. Dacă ne certăm din cauza politicii,

ei rămân fără apă, iar noi fără informațiile pe care le dețin, așa că se ajunge la un compromis.

— Informații? Ce au, telescoape?

— Tatăl meu mi-a povestit despre asta odată. Au o cameră care arată ce se întâmplă în lume, mai bine decât ochelarii tăi. Oricum, Louis, au avantajul înălțimii.

— Ar fi trebuit să-l întreb pe tatăl tău despre asta. Cum...

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună. El este foarte... el n-ar înțelege...

— Am eu o formă și o culoare nepotrivite?

— Exact, n-o să te creadă că poți făuri lucruri asemănătoare celor pe care le ai. Ți le va lua.

Tanj, la naiba!

— Ce se întâmplă după ce-i lasă pe turiști să treacă?

— Tatăl meu s-a întors acasă cu brațul stâng inscripționat într-un limbaj pe care numai Constructorii Orașului îl cunosc. Scrisul strălucește ca sârma de argint. Nu se spală, dar dispare treptat, într-un *falan* sau doi.

Asta semăna mai degrabă cu un circuit imprimat decât cu un tatuaj. Constructorii Orașului aveau un control mai mare asupra oaspeților lor decât și-ar fi închipuit aceștia.

— Okay. Ce fac oaspeții după aceea?

— Discută politică. Fac cadouri: cantități mari de alimente și anumite unelte. Constructorii Orașului le arată minunății și fac *rishathra* cu ei. – Apoi, Vala se ridică brusc. – Trebuie să plecăm!

Lăsaseră în spate amenințarea banditilor. Louis călătorea acum în față, alături de ea. Zgomotul se dovedea la fel de supărător ca și hurducăturile; erau nevoiți să-și ridice vocile.

— *Rishathra*? strigă Louis.

— Nu acum. Conduc. – Vala îi adresă un zâmbet larg: Constructorii Orașului sunt foarte buni la *rishathra*. Ei pot să se potrivească cu aproape orice rasă. Treaba asta ajută să-și mențină imperiul lor antic. Noi utilizăm *rishathra* pentru comerț și pentru a nu avea copii înainte de a dori să ne împerechem și să ne stabilim, dar Constructorii Orașului nu renunță niciodată.

— Cunoști pe cineva care ar putea să mă invite ca oaspete? Să spunem, din cauza mașinilor mele.

— Numai tatăl meu. Dar n-o va face.

— Atunci, va trebui să zbor până acolo.

— Sub el, se află ferma din umbră. Ai putea trece drept un fermier, dacă renunți la unelte. Fermierii sunt din toate rasele. Este o muncă

murdară. Canalul deșeurilor orașului este deasupra și ei trebuie să le împrăștie la plante. Plantele sunt toate cavernicole, plante ce cresc în întuneric.

— Dar... oh, desigur, înțeleg. Soarele nu se mișcă niciodată, așa că întotdeauna este întuneric sub oraș. Viață de peșteră? Ciuperci?

Ea îl privi surprinsă.

— Louis, cum te-ai fi așteptat să se miște soarele?

— Am uitat unde mă aflu. – Zâmbea. – Îmi pare rău!

— Cum se poate mișca soarele?

— Păi, de fapt, planeta se mișcă. Lumile noastre sunt niște bile rotitoare, înțelegi? Dacă trăiești într-un punct, soarele pare să se ridice pe o parte a cerului și să coboare pe cealaltă; apoi este noapte, până se ridică din nou. De ce credeți că Inginerii Lumii Inelare au construit pătratele de umbră?

Vehiculul începu să se bâțâie. Vala se bâțâia și ea și fața i se albise. Louis întrebă calm:

— Este mult prea straniu pentru tine?

— Nu asta.

Tuși într-un mod ciudat. Murea de râs?

— Pătratele de umbră. Este evident până și pentru cei mai proști. Pătratele de umbră imită ciclul zi-noapte al lumilor sferice. Louis, aș fi dorit cu adevărat să fii nebun. Louis, ce putem *face?*

Trebuia să-i ofere câteva răspunsuri.

— Mă gândesc la practicarea unei găuri sub unul dintre Marile Oceane, chiar înainte de a ajunge în punctul cel mai apropiat de soare. Să lăsăm cantități enorme de apă, depășind de câteva ori masa Pământului, să se scurgă în spațiu. Reacția va împinge Lumea Inelară la locul ei. Ultimule, asculți?

Superba voce de contralto răspunse imediat:

— Nu mi se pare fezabil.

— Desigur că nu este fezabil. Din cauza unui singur lucru: cum am putea da o gaură? În plus, Lumea Inelară ar putea să se clatine, provocând o vibrație atât de mare, încât probabil ar ucide tot ce se află pe ea și ar conduce la pierderea atmosferei. Dar aș încerca. Vala, voi încerca!

Ea repetă acel sunet ca un lătrat și își clătină cu putere capul.

— Cel puțin, nu gândești la scară mică!

— Ce-ar fi făcut Inginerii Lumii Inelare? Ce s-ar fi întâmplat dacă anumiți inamici ar fi distrus majoritatea jeturilor de orientare? Nu cred că ar fi construit Lumea Inelară fără să țină seama de asta. Am nevoie să aflu mai multe despre ei. Du-mă în orașul plutitor, Vala!

18. FERMA DIN UMBRĂ

Începuseră să depășească alte vehicule: cutii mari sau mici, prevăzute cu ferestre, fiecare purtând în partea din spate câte o cutiuță mai mică. Drumul se lățise și devenise mai neted. Stațiile de alimentare se îndesiseră și ele, toate în același stil, masiv și pătrățos, specific Oamenilor-Mașină. Din cauză că întâlneau tot mai multe vehicule pătrățoase, Vala era nevoită să încetinească. Louis se simțea observat de pretutindeni.

O dată ajunși în vârful unei pante, li se oferi brusc panorama întregului oraș. Vala interpretă rolul ghidului, în timp ce coborau panta printr-un trafic tot mai aglomerat.

Cotul Râului prinsese viață, prima oară, ca o îngrămădire de docuri de-a lungul țărmului dinspre sensul de rotație, al râului lat și maroniu, botezat Râul Șarpe. Acum, acea regiune centrală avea aerul unei mahalale. Orașul sărise râul peste mai multe poduri și se extinsese concentric. O bucată fusese ciupită din el. Această porțiune lipsă era umbra aruncată de cetatea plutitoare a Constructorilor Orașului.

Cutii în mișcare îi înconjurau din toate părțile. În aer plutea un miros accentuat de alcool. Vala încetini la un ambuteiaj. Louis se făcuse mai mic pe banchetă. Ceilalți conducători de vehicule aveau acum prilejul să-l remarce pe straniul om din stele.

N-o făcuseră, însă. Nu-l vedeau nici pe Louis, nu se vedeau nici unii pe alții; păreau să remarce doar celelalte vehicule. Ca atare, Vala continuă să conducă, până în centrul orașului.

Aici, casele erau îngrămădite unele în altele. Erau înguste, având trei sau patru niveluri, și fără nici un spațiu între ele. Se extindeau deasupra străzilor clar profilate în lumina zilei. În contrast evident, clădirile publice erau toate joase, întinse, masive și așezate pe fundații impunătoare. Se băteau între ele pentru sol, nu pentru a cuceri înălțimea, niciodată pentru înălțime, unde domnea atotputernicul oraș plutitor.

Vala îi arătă școala comercianților, un complex impresionant de construcții bogate din piatră. Un cvartal mai departe, îi arătă o intersecție.

— Casa mea este acolo, aceea cu multă piatră roz.

— Este o problemă să mergem acolo?

Vala clătină din cap.

— M-am gândit mult la asta. Nu. Tatăl meu nu te-ar crede niciodată. Chiar și multe dintre pretențiile Constructorilor Orașului le consideră ca fiind minciuni sfruntate. Și eu am crezut asta, odinioară, dar din cele ce mi-ai spus despre acea... Halrloprillalar...

Louis izbucni în râs.

— Ea *era* o mincinoasă. Dar semenii ei au condus Lumea Inelară.

Părăsiseră Cotul Râului și se îndreptau spre babord. Abia peste câțiva kilometri, Vala traversă ultimul dintre poduri. Departe, pe partea stângă a marii umbre, coti pe un drum lăturalnic abia vizibil și parcă.

Coborâră amândoi în lumina mult prea puternică a soarelui. Începură să muncească aproape în tăcere. Louis folosi centura de zbor pentru a ridica un bolovan masiv. Valavirgillin săpă o groapă pe locul unde fusese acesta. În ea, Louis așeză cea mai mare parte din țesătura fină și neagră care-i revenise lui. O acoperi cu pământ și așeză piatra la loc.

Vârî, apoi, centura de zbor în rucsacul Valei și-l puse pe spate. Tot acolo îndesase costumul de impact, vesta, ochelarii, lanterna-laser și recipientul cu nectar. Rucsacul devenise acum voluminos și greu. Louis îl coborî, reglă centura pentru a oferi o anumită sustentație, ascunse translatorul chiar sub capac și ridică din nou rucsacul pe umeri.

Purta o pereche de pantaloni scurți de-ai Valei, legați cu o sfoară, ca să nu-i cadă în vine. Erau prea mari pentru el. Fața epilată ar fi trecut drept naturală printre semenii săi. Acum, nimic din înfățișarea lui nu sugera călătorul interstelar, cu excepția, poate, a căștilor translatorului. Trebuia să riște asta.

Nu zărea absolut nimic din locul spre care se îndreptau. Ziua era mult prea luminoasă, iar umbra prea întinsă și prea întunecoasă.

Păsiseră din zi în noapte.

Vala părea că nu întâmpină nici o dificultate în a-și găsi drumul. Louis o urma. Treptat, ochii i se adaptară și începu să zărească poteci înguste printre culturi.

Mărimea ciupercilor varia de la dimensiunile unui buton până la forme asimetrice imense, având cozile cât capul lui Louis și pălăria cât pieptul său. Unele semănau într-adevăr cu niște ciuperci, altele nu aveau nici o formă. Un miros de putreziciune plutea în aer. Prin spațiile rămase libere între clădirile ce pluteau deasupra, coborau stâlpi de lumină atât de intensă încât păreau solizi.

Ciuperci gulerate cu galben înconjurau o recoltă stropită cu roșu care crescuse pe solul prăfos și cenușiu. Lănci medievale stăteau în

poziție verticală, colorate în alb pătat cu sânge. Un covor portocaliu, galben și negru acoperea un trunchi de copac putred.

Oamenii erau aproape la fel de diferiți ca și fungidele. Se vedeau aici Fugari ce utilizau o seceră cu două mânere pentru a reteza o ciupercă imensă a cărei pălărie eliptică era tivită cu portocaliu. Dincolo, oameni mărunți cu fețe late și brațe mari umpleau coșuri de bureți. Giganții lerbii cărau aceste coșuri. Vala își continua comentariul în șoaptă:

— Majoritatea speciilor preferă să se angajeze în grup, pentru a se proteja de șocurile culturale. Și noi vom locui separat.

Ceva mai încolo, câțiva oameni împrăștiau compost și gunoi bine fermentat. Louis simțea mirosul de la distanță. Erau și din specia Valei? Desigur. Ei erau Oamenii-Mașină, numai că doi stăteau deoparte și priveau. Și aveau arme.

— Cine sunt ăștia? Prizonieri?

— Deținuți condamnați pentru crime minore. Timp de douăzeci până la cincizeci de *falani* servesc societatea în această... Își lăsă fraza neterminată. Unul dintre gardieni se apropiase de ei. O salută pe Vala.

— Doamnă, n-ar trebui să fiți aici! Gunoierii ăștia v-ar putea lua ostatic.

Vala încercă să adopte un aer obosit.

— Mi s-a oprit automobilul. Trebuie să ajung la școală, să le spun ce s-a întâmplat. Te rog, pot să traversez ferma din umbră? Au fost cu toții omorâți. Uciși de vampiri. Trebuie să se afle. Te rog!

Gardianul ezita.

— Traversați atunci, dar lăsați-mă să vă dau o escortă! – Individul fluieră un crâmpei muzical, apoi se întoarse spre Louis. – Cu tine ce-i?

— L-am împrumutat eu, să-mi care bagajul, răspunse Vala în locul lui.

Gardianul vorbi rar și distinct.

— Tu! Te duci cu doamna cât de departe dorește, dar să rămâi în ferma din umbră. Apoi te întorci la ceea ce făceai. Cu ce te ocupi?

Fără translator, Louis era mut. Se gândi la lanterna-laser pierdută printre lucrurile din rucsac. Își coborî mâna la întâmplare peste un strat de ciuperci tivite cu purpuriu și arătă spre o sanie pe care era stivuită o grămadă din același soi.

— Foarte bine.

Gardianul se uită peste umărul lui Louis.

Mirosul îi dezvălui la cine privea, fără a mai fi nevoie să se întoarcă. În consecință, așteptă docil, în timp ce gardianul dădea instrucțiuni unei perechi de demoni.

— Însoțiți-o pe doamnă și pe hamalul ei până la marginea fermei. Vedeți să nu li se întâmple ceva!

Porniră unul câte unul, în șir, de-a lungul cărării, spre centrul fermei. Demonul mascul era în frunte, iar femela lui încheia plutonul. Mirosul de putreziciune devenise tot mai puternic. Sănii cu fertilizatori îi depășeau pe alte cărări.

Sânge și tanj! Cum naiba avea să scape de demoni?

Louis privi înapoi. Femela demon îi zâmbi. Cu siguranță, pe ea n-o deranja mirosul. Dinții ei semănau cu niște triunghiuri imense, perfect adaptați pentru sfâșiat, iar urechile-i grotești erau ridicate, în alertă permanentă. Ca și perechea ei, purta doar o traistă agățată de umăr; un păr des le acoperea cea mai mare parte a corpului.

Ajunseseră la o zonă de sol descoperit. Dincolo de ea, se zărea o groapă, iar deasupra acesteia plutea o ceață ce ascundea ce se afla mai departe. O conductă vărsa reziduurile menajere în groapă. Privirea lui Louis urmări conducta, până ce aceasta se pierdu în textura neagră a cerului.

Femela demon îi vorbi în ureche și Louis tresări. Utiliza limbajul Oamenilor-Mașină.

— Ce-ar gândi regele gigant dacă ar ști că Louis și Wu sunt una și aceeași persoană?

Louis o privi uimit.

— Ești mut fără cutiuța ta? N-are importanță. Noi suntem în serviciul tău.

Bărbatul demon îi vorbea lui Valavirgillin. Ea dădea din cap, în semn de aprobare. Ieșiră de pe potecă. Louis și tovarășa lui îi urmară pe demoni până în dreptul unei ciuperci albe, excesiv de mari, sub care se ghemuiră cu toții.

Vala era nervoasă. Mirosul trebuie să fi ajuns și la ea, așa cum ajunsese la Louis.

— Kyeref spune că acestea sunt reziduuri proaspete. Într-un *falan,* urmează să fermenteze, după care vor îndepărta conducta și-l vor împrăștia ca fertilizator. Până atunci, nimeni nu mai vine pe aici.

Vala apucă rucsacul de pe spatele lui Louis și-l deșertă pe jos. Louis ridică translatorul (urechile demonilor intraseră în alertă atunci când mâna lui se apropiase de lanterna-laser) și mări volumul, apoi întrebă:

— Câte lucruri cunosc Oamenii Nopții?

— Mai multe decât ne închipuim.

Vala lăsă impresia că dorea să spună mai mult, dar n-o făcu. Masculul demon răspunse în locul ei:

— Lumea e condamnată la o distrugere îngrozitoare, peste nu prea mulți *falani*. Numai Louis Wu poate să ne salveze. – Zâmbi, dezvăluind o dantură amenințătoare, formată din dinți extrem de ascuțiți. Răsuflarea sa era ca de bazilisc.

— Nu pot să-mi dau seama dacă ești sarcastic, spuse Louis. Crezi în mine?

— Întâmplări ciudate pot declanșa harul profeției în oamenii nebuni. Noi știm că ai unelte care nu se mai întâlnesc nicăieri. Nici rasa ta nu este cunoscută. Dar lumea este mare și nici noi nu cunoaștem totul. Rasa prietenului tău păros este și mai ciudată.

— Ăsta nu este un răspuns.

— Salvează-ne! Noi nu îndrăznim să ne amestecăm. – Demonul pierduse puțin din zâmbet, deși buzele îi rămăseseră întredeschise. (Probabil că era vorba de un efort conștient. Dinții aceia mari...) – Ce ne pasă nouă dacă ești nebun? Activitatea celorlalte specii rareori se intersectează cu propriile noastre vieți. Până la urmă, toți ne aparțin.

— Mă întreb dacă nu voi sunteți adevărații conducători ai lumii...

Louis făcuse această afirmație din considerente diplomatice, apoi se gândi cu oarecare jenă că ar putea să fie chiar adevărat.

— Multe specii pretind că ele conduc lumea, spuse femela, sau partea lor din lume. Am putea noi avea pretenții asupra pădurilor în locul Oamenilor Agățători? Ori asupra înălțimilor lipsite de aer ale Oamenilor de pe Munții Răsturnați? Și ce specii ar dori domeniul nostru?

Râdea, și acest lucru era cât se poate de sigur. Louis interveni.

— Există pe undeva un Centru de Reparație al lumii. Știți unde?

— Fără-ndoială că ai dreptate, spuse masculul, dar noi nu avem habar unde ar putea fi.

— Ce știți despre Zidul de Margine? Dar despre Marile Oceane?

— Există prea multe mări. Nu știu la care dintre ele te referi. Au existat activități de-a lungul Zidului de Margine înainte ca marile flame să apară pentru prima oară.

— *Chiar* așa? Ce fel de activități?

— Multe dispozitive de ridicat urcau echipamente cu mult deasupra nivelului Oamenilor de pe Munții Răsturnați. Acolo se aflau Constructorii Orașului și Oameni de pe Munții Răsturnați într-un număr foarte mare, iar alte specii într-un număr mai mic. Lucrau chiar pe marginea de sus a lumii. Poate că tu ești în stare să ne explici înțelesul acestor activități.

— Tanj, la dracu! exclamă Louis uluit. Trebuie să fi... „Demontat jeturile de orientare", dar poate că nu dorea să spună asta. O putere și o ambiție atât de mari și atât de aproape ar fi fost neplăcute pentru nervii

unui Păpușar. E o cale lungă pentru mâncătorii de cadavre ca să transmită mesaje.

— Lumina călătorește mai departe decât atât. Au afectat aceste vești predicțiile voastre despre dezastru?

— Mă tem că nu. (Era posibil să existe o echipă de reparație în acțiune, pe undeva, dar, probabil, nu mai aveau colectoare Bussard pe care să le remonteze.) Acum, cu marile flame în funcțiune, cred că ne-au mai rămas la dispoziție încă șapte sau opt *falani.*

— Sunt vești bune. Ce vrei să faci în continuare?

Pentru o clipă, Louis fusese tentat să abandoneze orașul plutitor și să se ocupe doar de demoni. Ajunsese însă mult prea aproape, iar demoni găsea pretutindeni.

— Am să aștept până la noapte, apoi am să urc. Vala, partea ta din țesătură este în vehicul. Ți-aș rămâne îndatorat dacă n-ai arăta-o cuiva și nu vei povesti despre mine timp de... câteva rotații. Partea mea poți s-o dezgropi peste un *falan,* dacă nu vine nimeni după ea. Mie îmi rămâne asta. – Și bărbatul atinse buzunarul vestei în care împachetase, la dimensiunile unei batiste, aproape un metru pătrat din țesătura supraconductoare.

— Aș fi vrut să n-o duci în oraș, spuse femeia.

— Oricum, va fi considerată drept un element de îmbrăcăminte, dacă nu le voi spune altceva, răspunse Louis. Era aproape o minciună, pentru că intenționa să folosească supraconductorul.

Demonii îl priveau cum își dezbracă pantalonii – pentru a adăuga detalii la descrierea lui, toate caracteristicile urmând să-i ajute să identifice locul de origine al speciei sale în cadrul Lumii Inelare. Îmbrăcă apoi costumul de impact.

— Cum ai convins o femeie din specia Oamenilor-Mașină că nu ești nebun? îl întrebă brusc femela demon.

Vala le povesti totul, în timp ce Louis își îmbrăca vesta, își punea ochelarii și băga în buzunar lanterna-laser. Demonii aproape că-și pierduseră zâmbetele.

— Poți salva lumea? insistă femela.

— Nu contați pe mine. Încercați să găsiți Centrul de Reparație. Răspândiți vestea. Întrebați-i și pe multiclești – animalele acelea albe, uriașe, ce trăiesc în marea mlaștină dinspre sensul de rotație.

— Îi știm.

— Bun. Vala...

— Eu mă duc acum să anunț cum au murit colegii mei. S-ar putea să nu ne mai întâlnim, Louis!

Apoi, Valavirgillin ridică rucsacul gol și se îndepărtă grăbită.

— Noi trebuie să o escortăm, spuse femela demon și dispărură și ei.

Nu-i uraseră *noroc* și nu știa de ce. Felul în care trăiau... erau cu toții niște fataliști. Norocul poate nu însemna nimic pentru ei.

Louis scrută cerul texturat. Era tentat să plece acum, imediat. Și totuși, ar fi fost mai bine să aștepte noaptea. Vorbi în translator:

— Ultimule, mă auzi?

Aparent, Păpușarul nu era pe recepție.

Louis se întinse sub ciupercă. Aerul părea mai curat în apropierea solului. Sorbi gânditor din recipientul cu nectar pe care i-l dăduse Vala.

Ce *erau* demonii? Poziția lor în sistemul ecologic părea foarte sigură. Cum își păstraseră inteligența? Și de ce aveau nevoie de inteligență? Probabil, ocazional, trebuiau să se bată pentru prerogativele lor. Sau pentru respect. Interacțiunea cu miile de religii locale necesita, de asemenea, considerabile facilități verbale.

Revenind însă la problema principală, cum ar fi putut ei să-l ajute? Exista o enclavă a demonilor, pe undeva, care-și amintea de sursa drogului nemuririi? Care, prin ipoteză, era fabricat din rădăcina arborelui vieții adusă de cei din neamul Pak...

Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi, să-și încerce norocul cu orașul.

Stâlpii de lumină se estompară, apoi dispărură complet. Alte lumini apărură pe cerul solid: sute de ferestre luminate. Nici una nu era direct deasupra lui. Pe cine ar fi interesat un subsol deasupra gropii de gunoaie? (Cineva care nu și-ar permite iluminarea?)

Ferma din umbră părea pustie. Louis auzea doar vântul. Stând în picioare pe ciuperca uriașă, observa ferestrele îndepărtate, ca și cum ar fi fost luminate de foc – străluceau casele fermierilor din jurul perimetrului.

Louis atinse butonul centurii și începu să se înalțe.

19. ORAȘUL PLUTITOR

La trei sute de metri depărtare de sol, mirosul de aer proaspăt devenise mult mai pronunțat, iar orașul plutitor se întindea peste tot în jurul său. Louis înconjură capătul bont al unui turn inversat: patru niveluri de ferestre întunecate și un garaj sub ele. Ușa mare a garajului era închisă și ferecată. Bărbatul îi dădu ocol, în căutarea unei ferestre sparte. Nu găsi nici una.

Ferestrele acelea rezistaseră pesemne vreme de peste o mie de ani. Probabil nu ar fi reușit să spargă una, dacă ar fi încercat. Oricum, nu dorea să intre în oraș ca un spărgător.

În schimb, se lăsă ridicat de-a lungul conductei de reziduuri, în speranța că astfel nu va întâlni pe nimeni. Existau acum rampe pretutindeni în jurul său, dar nici un fel de iluminare stradală. Se îndreptă spre un trotuar și se așeză pe el. Acum, se simțea mai puțin observat.

Nu se zărea nimeni. Panglica lată de piatră turnată cotea în depărtare printre clădiri, la stânga și la dreapta, în sus și în jos, de parcă și-ar fi întins pseudopode la întâmplare. Deși dedesubt era un hău de trei sute de metri, nu existau balustrade. Semenii lui Halrloprillalar trebuia să fi fost mai apropiați de trecutul lor brahial decât pământenii. Louis se îndreptă alene spre lumini, ținându-se cât mai aproape de centrul trotuarului, recunoscând în sinea lui că era extrem de nervos.

„Unde au dispărut cu toții? Orașul avea un aspect insular", gândi el. Existau o mulțime de case și rampe între clădiri, dar unde erau magazinele, teatrele, barurile, aleile, parcurile, cafenelele de pe trotuar? Nimic nu își făcea reclamă, totul se afla în spatele zidurilor.

Fie urma să găsească pe cineva care să-l prezinte, fie trebuia să se ascundă. Ce era însă cu acea bucată de sticlă din fereastra întunecată? Dacă intra pe deasupra, ar fi putut fi *sigur* că era pustie.

Cineva venea pe trotuar, din cealaltă direcție, spre el.

— Mă poți înțelege? strigă Louis și își auzi vorbele traduse în limba Oamenilor-Mașină.

Străinul răspunse în aceeași limbă:

— N-ar trebui să te plimbi prin oraș pe întuneric. Ai putea să cazi.

Individul se apropiase acum. Avea ochii imenși; nu era din specia Oamenilor-Mașină. Căra un baston subțire și la fel de lung cât el. Având lumina în spate, Louis nu distingea nici un detaliu.

— Arată-mi brațul!

Louis îi întinse mâna stângă. Evident, nu avea pe el tatuajul. Spuse însă ceea ce planificase de la început să spună:

— Pot să vă repar condensatoarele de apă.

Bastonul fulgeră spre el. Îi lovi capul, oblic, în timp ce Louis fandase în spate. Se rostogoli și se ridică în picioare, în poziție de luptă – reflexele antrenate funcționau perfect, dar brațele se ridicaseră prea târziu pentru a mai bloca lovitura care îl plesni peste craniu. Mii de stele se aprinseră în fața ochilor săi și leșină.

Era în cădere liberă. Vântul sufla pe lângă el. Chiar și pentru un om aproape inconștient, legătura era evidentă. Cuprins de panică, Louis se zbătu în întuneric. *„Vânt într-o astronavă! Unde sunt? Unde sunt urmele de meteorit? Costumul presurizat? Butonul de alarmă?"*

Butonul... Pe jumătate, își aminti. Mâinile îi pipăiră pieptul, descoperiră comenzile centurii de zbor și apăsară cu disperare butonul de ridicare.

Centura îl ridică brusc, răsturnându-l cu picioarele în jos. Louis încercă să-și alunge ceața de pe creier. Își înălță privirea. Printr-o spărtură în întuneric, observă coroana solară țâșnind de sub un pătrat de umbră; remarcă totodată cum un perete de întuneric cobora pentru a-l strivi. Atinse din nou butonul centurii, pentru a-și stopa ridicarea rapidă.

În siguranță.

Îl durea capul și avea crampe la stomac. Îi trebuia puțin timp de gândire. Clar, abordarea sa fusese greșită. Dar dacă gardianul nu l-ar fi răsturnat de pe trotuar... Își controlă buzunarele. Totul era în ordine. De ce nu-l jefuise, mai întâi?

Louis își aminti pe jumătate răspunsul; sărise, nu-l nimerise pe gardian, se rostogolise. Și se trezise în aer. Acest lucru arunca o altă lumină asupra întâmplării. Poate că ar fi fost mai bine să aștepte. Acum însă, era prea târziu.

În cazul acesta, trebuia să încerce cealaltă abordare.

Înotă pe sub oraș, spre marginea acestuia. Nu era prea departe. Existau prea multe lumini de-a lungul perimetrului. Aproape de centru însă, se zăreau un con dublu, fără nici un fel de lumină pe el. Partea

inferioară era retezată: o copertină și o alee din piatră turnată se proiectau în afară. Louis pluti până la intrare.

Spori factorul de amplificare al ochelarilor. Îl îngrijora faptul că n-o făcuse mai devreme. Îl prostise lovitura primită în cap?

„Semenii lui Prill, Constructorii Orașului – își aminti – avuseseră automobile zburătoare". Acolo nu exista însă nici un automobil. Găsi, în schimb, de-a lungul podelei, o șină din metal ruginit, un scaun rudimentar, fără brațe, într-un colț, și tribune: trei șiruri de bănci suprapuse pe fiecare parte a șinei. Lemnul putrezise, iar metalul era acoperit de rugină.

Pentru a înțelege, trebuia mai întâi să examineze scaunul. Fusese construit să alunece pe șină și să se răstoarne în față, când ajungea la capăt. Louis descoperi o cameră de execuție cu accesorii pentru asistență.

Ar fi putut să găsească și tribunalul deasupra? Și o închisoare? Louis tocmai se hotărâse să-și încerce norocul în altă parte, când o voce gravă vorbi în întuneric, într-o limbă pe care nu o mai auzise de douăzeci și trei de ani.

— Intrusule, arată-mi brațul! Apropie-te încet!

— Pot să vă fac condensatoarele de apă să funcționeze, spuse Louis din nou și auzi translatorul vorbind în limba lui Halrloprillalar. Trebuie să fi fost deja stocat în memoria acestuia.

Persoana respectivă stătea în pragul unei uși din capul scărilor. Avea înălțimea lui Louis și ochii îi străluceau. Ținea în mână o armă asemănătoare cu cea a lui Valavirgillin.

— Brațul tău e gol. Cum ai ajuns aici? Trebuie să fi zburat.

— Întocmai.

— Impresionant. Este vorba de o armă?

Se referea, probabil, la lanterna-laser.

— Este. Vezi foarte bine în întuneric. Ce ești tu?

— Sunt Mar Korssil, o femelă a Vânătorilor Nopții. Lasă arma jos!

— Nu vreau!

— Ezit să te ucid. Pretenția ta s-ar putea să fie adevărată...

— Este.

— Ezit să-mi trezesc stăpânul și n-am să te las să treci prin ușa asta. Lasă arma jos!

— Nu. Am fost deja atacat o dată în noaptea asta. Poți să încui ușa aceea astfel încât nici unul dintre noi să n-o poată deschide?

Mar Korssil răsuci ceva în ușă; se auzeau țăcănituri metalice. Închise apoi ușa în spatele său.

— Zboară pentru mine! spuse ea, folosind în continuare o voce gravă de bas.

Louis se ridică aproape un metru, apoi se așeză la loc.

— Impresionant. – Mar Korssil cobora scările cu arma pregătită. – Avem destul timp să vorbim. Dimineață vom fi găsiți. Ce oferi și ce dorești în schimb?

— Am intuit corect că nu vă funcționează condensatorul de apă? S-a oprit și el când s-a produs Prăbușirea Orașelor?

— După câte știu, n-a funcționat niciodată. Cine ești?

— Sunt Louis Wu. Mascul. Poți să-mi numești specia Oamenii Stelelor. Am venit din afara lumii, de pe o stea mult prea mică pentru a fi zărită. Am materialul necesar pentru a repara cel puțin o parte din condensatoarele de apă din oraș; pentru rest, am ascuns într-un loc mai mult material. Aș putea să vă ofer, de asemenea, și lumină.

Mar Korssil îl studia cu ochii ei albaștri, mari ca niște ochelari. La degete, avea niște gheare formidabile, iar dinții îi semănau cu niște securi. Era, cumva, carnivor vânător de rozătoare?

— Dacă poți să ne repari mașinile, este bine, spuse ea. În ceea ce privește repararea celor din celelalte clădiri, asta va hotărî stăpânul. Ce vrei în schimb?

— Vreau foarte multe cunoștințe. Doresc acces la orice deține orașul în materie de informații înregistrate, hărți, istorii, povestiri...

— Nu te poți aștepta să te trimitem la Bibliotecă. Dacă pretențiile tale sunt adevărate, ești mult prea valoros. Clădirea noastră nu este bogată, dar putem cumpăra cunoștințe de la Bibliotecă, dacă ai întrebări concrete.

Devenise evident acum: orașul plutitor nu mai era oraș, mai mult decât fusese Grecia lui Pericle națiune. Clădirile erau independente și el nimerise într-una greșită.

— Care clădire este Biblioteca?

— Spre perimetrul din babord – în sensul de rotație, un con cu vârful în jos... De ce întrebi?

Louis își atinse pieptul, se ridică și se îndreptă spre noaptea de afară.

Mar Korssil deschise focul. Louis căzu, rostogolindu-se. Flăcări îi izbucniră din piept. Țipă, trase de harnașament și-l aruncă. Comenzile centurii de zbor ardeau cu o flacără galbenă înecată de fum și uneori cu mici izbucniri alb-albastre.

Louis descoperi că avea lanterna-laser în mână și ținti către Mar Korssil. Vânătorul Nopții părea că nu observase acest lucru.

— Nu mă face să repet figura, spuse ea. Ești rănit?

Cuvintele acestea îi salvară viața. Dar Louis trebuia să ucidă *ceva*.

— Aruncă arma sau o retez în două, așa...

Îndreptă laserul spre scaunul de execuție, care se aprinse și se desfăcu.

Mar Korssil nu schiță nici un gest.

— Vroiam doar să părăsesc clădirea ta, spuse bărbatul. M-ai izolat aici. Acum, va trebui să intru în clădire, dar o voi părăsi la prima rampă pe care o voi găsi. Aruncă arma sau vei muri!

— Aruncă arma, Mar Korssil! spuse o voce de femeie din capul scărilor.

Vânătorul Nopții se execută.

Femeia coborî scările. Era mai înaltă decât Louis și mai zveltă. Avea nasul delicat și buzele subțiri, aproape invizibile. Craniul ei era chel, dar un păr bogat și alb se revărsa din spatele capului, al urechilor și gâtului. Louis bănui că părul alb era un semn al vârstei. Nu părea să se teamă de el.

— Tu conduci aici? o întrebă.

— Eu și perechea mea din înregistrare conducem. Eu sunt Laliskareerlyar. Tu îți spui Luweewu?

— Cam așa.

Femeia zâmbi.

— Există un vizor. Mar Korssil îmi semnalase din garaj o activitate neobișnuită. Am venit să privesc și să ascult. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat cu dispozitivul tău de zbor. N-a mai rămas nici unul în tot orașul.

— Dacă vă repar condensatorul de apă, îmi dați drumul? Am nevoie și de sfaturi.

— Ține cont de poziția ta în această negociere. Poți rezista gărzii mele care te așteaptă afară?

Louis aproape că se resemnase să-și mai croiască drum afară, ucigând. Mai făcu însă o încercare. Pardoseala părea să fie făcută din aceeași piatră turnată. Roti lent raza laser, descriind un cerc, și o bucată de piatră cu diametrul de un metru căzu în întuneric. Laliskareerlyar își pierduse zâmbetul.

— Probabil că poți. Va fi precum spui. Mar Korssil, vino cu noi! Va trebui să oprești pe oricine va încerca să intervină. Lasă arma acolo unde a căzut.

Urcaseră un escalator în spirală care nu mai funcționa de mult. Louis numărase paisprezece bucle, paisprezece etaje. Se întreba dacă nu greșise în privința vârstei lui Laliskareerlyar. Femeia Constructor al Orașului urca vioaie și mai păstra suflu și pentru conversație. Mâinile și fața îi erau însă ridate ca și cum ar fi fost uzate de vreme.

O imagine deconcertantă cu care Louis nu era obișnuit. Pe plan intelectual, știa despre ce era vorba: semnul vârstei și semnul strămoșilor, Protectorii Pak.

Urcară la lumina lanternei-laser a lui Louis. Oameni apăreau în uși; Mar Korssil îi avertiza să se retragă. Majoritatea erau Constructori ai Orașului, dar erau și alte specii.

„Acești servitori au slujit familia Lyar vreme de multe generații", explica Laliskareerlyar. Familia Mar de paznici de noapte fuseseră polițiști care serveau un judecător Lyar. Servanții Oameni-Mașină erau aproape la fel de vechi. Servitorii și stăpânii Constructori ai Orașului se considerau ca o singură familie, legați prin *rishathra* periodice și vechi loialități. La un loc, Clădirea Lyar avea o mie de oameni, jumătate din ei Constructori ai Orașului înrudiți.

Louis se oprise pe la mijlocul drumului să privească printr-o fereastră. O fereastră în casa scărilor care străbătea inima clădirii? Era o hologramă, o vedere de-a lungul Zidurilor de Margine și o vastă panoramă a peisajului Lumii Inelare. „Una dintre ultimele comori ale lui Lyar", îi explicase Laliskareerlyar cu mândrie și regret. Altele fuseseră vândute de-a lungul sutelor de *falani*, pentru a plăti taxele de apă.

Louis se trezise și el vorbind. Era îngrijorat, supărat și obosit, dar exista ceva în bătrâna femeie Constructor al Orașului care-l îndemnase s-o facă. Știa despre planete. Nu le pusese la îndoială veridicitatea. Ascultase. Semăna atât de mult cu Halrloprillalar încât Louis se trezise vorbind despre ea: despre străvechea și nemuritoarea prostituată de pe astronavă care trăise ca o zeiță pe jumătate nebună până când sosise Louis și echipajul său pestriț; cum îl ajutase, cum își părăsise civilizația în ruină, plecând alături de el, cum murise.

— Din acest motiv nu ai ucis-o pe Mar Korssil? îl întrebă Laliskareerlyar.

Femeia Vânător al Nopții îl privea cu ochi mari, albaștri.

Louis izbucni în râs.

— Poate.

Le povesti apoi de cucerirea zonei ocupate de Florile-Oglindă. Atingea un subiect periculos pentru că nu vedea nici un motiv să-i spună lui Laliskareerlyar că lumea urma să se prăbușească în propriul soare.

— Am vrut să părăsesc lumea știind că nu-i făcusem nici un rău, continuă el. M-am bazat mai mult pe această țesătură ascunsă aici... Tanj! Nu știu cum să dau acum de ea.

Ajunseseră în vârful scării spiralate. Louis respira greu. Mar Korssil descuie o ușă. Alte scări se zăreau dincolo de ea. Zărind tresărirea pământeanului, Laliskareerlyar îl întrebă:

— Ești cumva nocturn?

— Ce? Nu.

— Mai bine așteptăm aici ziua. Mar Korssil, du-te și trimite-ne micul dejun. Trimite-l și pe Whil cu uneltele lui. Apoi, poți să te duci la culcare.

În timp ce Mar Korssil se grăbea ascultătoare pe scări în jos, bătrâna se așeză cu picioarele încrucișate sub ea pe o carpetă străveche.

— Sper să putem lucra afară, spuse ea. Totuși, nu înțeleg de ce ți-ai asumat un asemenea risc. Pentru ce? Pentru cunoștințe? Ce fel de cunoștințe?

Era dificil să încerce să o mintă, dar n-ar fi fost exclus ca Ultimul să-l asculte.

— Știi ceva despre o mașină care transformă un fel de materie în alta? Aerul în țărână, plumbul în aur?

Ea se dovedi interesată de subiect.

— Se spune că străvechii magicieni erau capabili să transforme sticla în diamante. Dar astea erau povești pentru copii.

Cu atât mai bine.

— Dar despre un Centru de Reparație al lumii ai auzit? Există legende despre așa ceva? Se vorbește de o localizare a lui?

— Ca și cum lumea n-ar fi decât un lucru fabricat, o versiune mai mare a unui oraș? îl întrebă ea, privindu-l uimită.

Louis râse.

— Cu mult mai mare. Mult, mult, mult mai mare. Nu?

— Nu.

— Dar despre un drog al nemuririi? Știu că este real. Halrloprillalar îl folosea.

— Desigur că a fost real. Nu mai există însă așa ceva în oraș, și nici în altă parte, din câte știu. Povestea este o favorită a – translatorul utiliză o frază din interplanetară – oamenilor de încredere.

— Și povestea de unde ar fi putut veni?

O tânără Constructor al Orașului veni gâfâind pe scări, purtând un platou puțin adânc. Teama de otrăvire îi dispăru brusc. Mâncarea era ademenitoare, ceva în genul omletei; o mâncară direct cu mâinile, din același vas.

— Drogul tinereții venea dinspre sensul de rotație, spuse bătrâna, dar nu știu cât de departe. Asta este comoara cunoștințelor după care ai venit?

— Una dintre numeroasele comori. Asta ar putea fi importantă.

„Cu siguranță – gândi Louis – în Centrele de Reparație trebuie să se găsească arborele vieții. Mă întreb cum l-au manipulat. Oare nici o ființă umană n-ar *dori* să devină un Protector? Niște hominizi însă ar fi... Oricum, șarada asta mai putea aștepta."

Whil era un hominid solid, cu o figură de simian, și era îmbrăcat cu o bucată de pânză ale cărei culori fuseseră șterse de vreme, căpătând

un aspect de curcubeu. Whil nu vorbea prea mult. Avea brațele scurte și groase, părea extrem de puternic. Purta cu el o trusă de scule și îi conduse pe ultima porțiune de scări, apoi afară, în lumina zorilor.

Se aflau pe buza unui horn, pe vârful tăiat al conului dublu. Buza avea doar treizeci de centimetri lățime. Louis simți un nod în gât. Fără centura zburătoare, avea motive să se teamă de înălțimi. Vântul sufla pe lângă el, transformând îmbrăcămintea lui Whil într-un steag multicolor, fluturând.

— Ei bine, poți să-l repari? întrebă Laliskareerlyar.

— Nu de aici. Trebuie să fie o mașinărie dedesubt.

Exista, într-adevăr, dar se ajungea greu la ea. Spațiul prin care se târau era doar cu câțiva centimetri mai lat decât Louis Wu. Whil se târa în fața lui și deschidea panourile așa cum fusese instruit.

Spațiul prin care se târau avea forma unui covrig, înconjurând mașinăria care, la rândul ei, înconjura hornul. Iar apa, fără-ndoială, urma să se condenseze pe acest horn. Prin răcire? Sau dispuneau de ceva mai sofisticat?

Mecanismele acoperite de panouri erau extrem de înghesuite și reprezentau un mister complet pentru Louis. Străluceau de curățenie, cu excepția... Aha! Privi mai de aproape, fără să respire. O urmă de praf subțire ca o sârmă căzuse printre mecanisme. Louis încercă să ghicească de unde căzuse. Trebuia să presupună că restul mașinii era în stare de funcționare.

Se retrase puțin. Împrumută de la Whil niște mănuși groase și o pereche de clești patent. Tăie o bucată din marginea țesăturii pe care o ținea în buzunarul vestei și o răsuci. O întinse apoi între două contacte și o fixă acolo.

Nu se întâmplă nimic deosebit. Continuă să se târască în cerc, pe urmele lui Whil. În total, găsi șase urme de praf ca niște viermișori subțiri. Fixă șase bucățele de pânză supraconductoare răsucită, acolo unde crezu că era locul lor.

Se rostogoli cu greu din spațiul strâmt.

— Desigur, sursa voastră de energie ar putea fi moartă de mult, spuse el.

— O să vedem, spuse bătrâna și se îndreptă pe scări spre acoperiș. Louis și Whil o urmară.

Suprafața lustruită a hornului părea acoperită de ceață. Louis îngenunche și se întinse să pipăie. Umezeală. Apa era caldă. Deja se adunase în picături ce se îndreptau în jos, spre conducte. Bărbatul dădu din cap gânditor. O altă realizare ce n-ar fi ridicat probleme timp de cincisprezece *falani*.

20. ECONOMIA ÎN LYAR

Chiar sub impresionanta parte de mijloc a Clădirii Lyar se afla ceea ce părea o combinație între o cameră de audiențe și un dormitor. Un pat uriaș, circular, cu baldachin, canapele și scaune, mese mici și mari, o fereastră-imagine pe peretele aflat față în față cu cea mai apropiată margine a fermei din umbră, un bar ce putea să ofere o mare varietate de băuturi. Această varietate dispăru, însă. Laliskareerlyar turnă dintr-un decantor de cristal într-un pocal cu două toarte, sorbi și i-l trecu lui Louis.

— Ții aici audiențe? o întrebă el.

— De un anume fel, zâmbi ea. Întâlniri de familie.

Orgii? Foarte probabil, dacă *rishathra* ținea familia Lyar unită. O familie care înfrunta timpuri dificile. Louis sorbi din pocal, degustând nectarul. Utilizarea în comun a cupei și a platoului de mâncare să fi însemnat oare o anumită teamă de otrăvire? O făcuse însă atât de natural. Pe Lumea Inelară nu exista nici o boală.

— Ceea ce ai făcut pentru noi ne va spori statutul și fondurile, spuse Laliskareerlyar. Acum, întreabă.

— Am nevoie să ajung la Bibliotecă, să intru și să-i conving pe cei ce o conduc să-mi permită să folosesc liber toate informațiile pe care le dețin.

— Asta ar fi foarte scump.

— Nu e imposibil? Bun.

Laliskareerlyar zâmbi.

— Prea scump. Relația dintre clădiri este complicată. Cele Zece conduc comerțul cu turiști...

— Zece ce?

— Zece dintre cele mai mari clădiri, Luweewu, cele mai puternice din oraș. Nouă încă au lumină și condensatoare de apă. Împreună, au construit podul către Dealul Cerului. Ei bine, ele conduc comerțul turistic și plătesc taxe clădirilor mai mici pentru a asigura cazarea oaspeților străini, utilizarea tuturor locurilor publice, precum și taxe speciale pentru evenimentele petrecute în clădirile private. Ele fac toate înțelegerile cu

celelalte specii, cum ar fi cea pentru apa pe care Oamenii-Mașină o pompează aici. Noi plătim taxe Celor Zece pentru apă și pentru alte concesii speciale. Tu ai reprezenta o concesie foarte specială... deși noi plătim Bibliotecii o taxă generală pentru educație.

— Biblioteca face parte din grupul Celor Zece?

— Exact, Luweewu, iar noi nu avem suficienți bani. Este posibil să le fii de folos celor din Bibliotecă? Poate cercetările tale i-ar interesa.

— Este posibil.

— Vor înapoia o parte din taxe pentru un serviciu oferit. Probabil, chiar mai mult decât oferim noi. Noi nu avem acest serviciu. Le-ai putea vinde arma cu lumină sau mașina care vorbește pentru tine?

— Cred că nu ar fi cel mai indicat lucru.

— Poți repara mai multe condensatoare de apă?

— Poate. Spuneai că una dintre Cele Zece *nu* are condensatorul de apă în funcțiune? De ce, atunci, face parte din grupul lor?

— Clădirea Orlry a fost printre Cele Zece de la Prăbușirea Orașelor. Tradiția...

— Ce erau ele când au căzut orașele?

— O instalație militară, un depozit pentru arme. – Laliskareerlyar ignoră amuzamentul lui Louis și continuă: Au o slăbiciune pentru arme. Proiectorul tău de lumină...

— Mi-ar fi teamă să-l dau. Poate că vor dori să le repar condensatorul de apă.

— Am să mă interesez ce taxă pretind pentru a te lăsa să intri în Clădirea Orlry.

— Glumești!

— Nu. Trebuie să fii păzit, ca nu cumva să le iei vreo armă. Plătești o taxă de distracție ca să vezi armele vechi și una mai mare dacă vrei și demonstrații. Dacă ai să le vezi instalațiile de întreținere, le poți afla slăbiciunile. O să întreb. – Se ridică. – Ne putem permite acum *rishathra*?

Într-un fel, Louis se așteptase la asta și nu aparenta bătrânețe a lui Laliskareerlyar îl făcuse să ezite. Era teroarea de a-și lăsa deoparte costumul și uneltele. Își aminti de un vechi desen cu un rege care stătea pe tronul său, adâncit în gânduri. *„Sunt paranoic. Dar oare sunt suficient de paranoic?"*

Oricum, tot avea nevoie să doarmă. Pur și simplu, trebuia să aibă încredere în Lyar.

— Bine, spuse el și începu să-și dezbrace costumul.

Vârsta o afectase ciudat pe Laliskareerlyar. Louis cunoștea vechea literatură, dramele și romanele inspirate de Elixir. Vârsta era o boală a decrepitudinii... dar femeia aceea nu era deloc decrepită. Pielea era

întinsă pe ea, iar picioarele nu i se curbaseră, ca în cazul lui Louis. Mai mult, ea își păstrase un nesfârșit interes pentru dragoste și pentru stranietatea corpului și reflexelor lui Louis.

Trecu multă vreme până să adoarmă. Bărbatul se scuzase atunci când îi vorbise de plasticul de sub păr. Ar fi vrut ca ea să nu-i reamintească de el. Ultimul avea un droud funcțional... și se ura pentru că îl dorea.

Se trezi aproape de căderea nopții. Patul tresărise de două ori, iar Louis clipise și se rostogolise din el. Apoi, se pomenise față în față cu Laliskareerlyar, care era însoțită de un bărbat Constructor al Orașului, și el marcat de vârstă.

Laliskareerlyar îl prezentă ca fiind Fortaralisplyar, perechea sa oficială și gazda lui Louis. El îi mulțumi pentru ceea ce făcuse la vechea mașinărie a clădirii. Cina era deja pregătită pe una dintre mese și Louis fu invitat s-o împartă cu ei: o oală mare cu fiertură, prea insipidă pentru gustul lui. Totuși, începu să mănânce.

— Clădirea Orlry cere mai mult decât avem, îi spuse Fortaralisplyar. Am cumpărat pentru tine dreptul de a intra în trei dintre clădirile vecine cu noi. Dacă vei reuși să repari măcar unul dintre condesatoarele de apă, vom putea să te introducem în Clădirea Orlry. Este satisfăcător?

— Excelent. Am nevoie de mașini care n-au funcționat de unsprezece secole, dar care nu au fost distruse.

— Perechea mea mi-a vorbit despre asta.

Louis îi părăsi, pentru a-i lăsa să se culce o dată cu venirea întunericului. Ei îl invitaseră să li se alăture – în patul imens era spațiu suficient – dar Louis dormise deja și nu era obosit.

Marea clădire semăna cu un mormânt. De la ultimul etaj, Louis privea activitatea de pe labirintul de poduri. Nu văzu mare lucru, în afara unui ocazional Vânător de Noapte cu ochi imenși. Socoti. Constructorii Orașului dormeau zece ore din treizeci, în timpul întunericului. Dormeau cu toții și în clădirile luminate?

— Alo, Ultimule, ești pe recepție?

— Da, Louis. Trebuie să traducem?

— Nu este nevoie, suntem singuri. Mă aflu în orașul plutitor. O să mai treacă o zi sau două până o să intru în Bibliotecă. Cred că sunt blocat aici. Centura de zbor este distrusă.

— Chmeee tot nu răspunde.

Louis oftă, apoi întrebă:

— Ce vești mai ai?

— În două zile, prima mea sondă își va încheia circuitul pe Zidul de Margine. Pot s-o aduc în orașul plutitor. Vrei să negociez eu direct cu

locuitorii? Noi ne pricepem la asta. Cel puțin, pot să întăresc credibilitatea poveștii tale.

— O să vedem. Dar jeturile de orientare ale Lumii Inelare? Ai reușit să mai găsești vreunul montat?

— Nu. Toate cele douăzeci și unu pe care le cunoști funcționează. Le poți vedea?

— Nu de aici. Ultimule, poți afla ceva despre proprietățile fizice ale *scrith*-ului, materialul de fundație al Lumii Inelare? Rezistență, flexibilitate, proprietăți magnetice.

— Am lucrat deja la asta. Zidul de Margine este accesibil instrumentelor mele. *Scrith*-ul este mult mai dens decât plumbul. Pardoseala din *scrith* a Lumii Inelare are, probabil, mai puțin de treizeci de metri grosime. Am să-ți arăt datele când vei reveni.

— Bine.

— Louis, pot să-ți ofer un mijloc de transport, dacă este nevoie. Dar ar fi mai ușor dacă aș putea să-l trimit pe Chmeee.

— Grozav! Ce fel de mijloc de transport?

— Trebuie să aștepți sonda. Am să-ți dau alte instrucțiuni atunci.

După ce întrerupse legătura, bărbatul privi o vreme orașul aproape pustiu. Se simțea deprimat. Singur într-o clădire ruinată, singur într-un oraș ruinat, fără droidul său...

O voce răsună din spatele său:

— I-ai spus stăpânei că nu ești nocturn.

— Bună, Mar Korssil, replică Louis, întorcându-se. Noi utilizăm iluminatul electric. Unii dintre noi se culcă la ore ciudate. Oricum, eu sunt obișnuit cu o zi mai scurtă.

Umanoidul cu ochi mari nu-l țintea neapărat pe el cu arma.

— În ultimii *falani*, ziua și-a schimbat lungimea. Este de neînțeles.

— Mda...

— Cu cine vorbeai?

— Cu un monstru cu două capete.

Mar Korssil plecă. Poate că se simțise ofensată. Louis Wu rămase la fereastră, asociind liber gândurile cu amintirile unei vieți lungi și pline de evenimente. Pierduse speranța reîntoarcerii în spațiul cunoscut. Pierduse droidul. Poate că sosise timpul să piardă... mai mult.

Clădirea Chkar era o masă nedefinită de piatră turnată, acoperită cu balcoane. Exploziile îi distruseseră o fațadă, lăsând pe alocuri să se vadă scheletul metalic. Condensatorul de apă era într-o concavitate din vârf, ușor înclinată. O explozie mai veche răspândise picături de metal în mașinăria de dedesubt. Louis nu se așteptase ca reparația lui să funcționeze, și nu funcționase.

— Minele sunt de vină, spusese Laliskareerlyar. Am uitat să-ți spun. Clădirile Chkar și Orlry s-au luptat în urmă cu două mii de *falani*.

Clădirea Panth fusese construită ca o ceapă care stă pe coadă. Louis bănuia că, pe vremuri, aici fusese un club de sănătate; recunoscuse bazinele, resorturile pentru valuri, incintele fierbinți, mesele de masaj, o sală de sport. Locul părea să nu ducă lipsă de apă. Un miros slab, pe jumătate familiar, îi gâdilase memoria...

Și Panth se luptase cu Orlry. Existau cratere și aici. Un tânăr chel, pe nume Arrivercompanth, jură că nu fusese atins condensatorul de apă. Louis găsi urmele de praf în mașină și contactele de deasupra lor. După ce-și termină reparația, pe acoperișul rotund începură să se formeze picături de apă și să cadă în colector.

Existau anumite dificultăți în privința plății. Arrivercompanth și oamenii lui doreau să ofere *rishathra* și promisiuni. (*Atunci* Louis recunoscuse mirosul care-i gâdilase nările și creierul. Se găsea într-o casă cu reputație proastă și pe undeva erau ascunși vampiri.) Laliskareerlyar dorea plata *acum*. Louis încercă să-i urmărească argumentele. Trăsese concluzia că grupul Celor Zece nu va fi bucuros să afle că locuitorii din Panth nu mai cumpără apă, dar că va fi fericit să-i acuze de fraudă. Arrivercompanth plăti, convins de argumente.

Gisk fusese un condominiu, sau ceva similar, în momentul Prăbușirii Orașelor. Semăna cu un cub care avea un puț de aer în centru și era pe jumătate pustiu. Judecând după mirosul ce plutea în interior, Gisk își restricționase foarte mult consumul de apă. Louis se obișnuise cu înfățișarea generală a condensatoarelor de apă. Încheie rapid reparația și mașinăria începu să funcționeze. Cei din Gisk plătiră pe loc. Căzură la picioarele lui Laliskareerlyar pentru a-și exprima gratitudinea... ignorându-l pe cel care făcuse reparația. N-avea importanță.

Fortaralisplyar fu de-a dreptul încântat. Turnă un pumn de monede în buzunarul vestei lui Louis și îi explică înșelătoarea etichetă a mituirii. Cuvintele cu două înțelesuri pe care le folosea îi solicitaseră translatorul la maximum.

— Când ești în dubiu, nu te îndoi, îi spusese Fortaralisplyar. Am să vin cu tine mâine la Clădirea Orlry. Lasă-mă pe mine să închei înțelegerea.

Clădirea Orlry se afla la babordul orașului. Louis și Fortaralisplyar consacrară mai mult timp admirării peisajului, urcând pe cea mai înaltă rampă, pentru a avea o vedere mai bună. Fortaralisplyar era mândru de orașul lui.

— O fărâmă de civilizație a rămas chiar și după Cădere, spuse el.

Apoi, arătă spre Rylo, o construcție care fusese un castel imperial. Era frumoasă, dar plină de urme și cratere. Împăratul încercase să-și adjudece orașul pentru sine, la vremea când sosise Clădirea Orlry. O coloană ornată, asemeni unui pilastru grecesc, care nu se suporta decât pe sine, era Chank. Fusese un centru comercial. Fără rezervele de la bordul lui Chank – fără magazinele alimentare, restaurantele, îmbrăcămintea, chiar și fără jucării – folosite toate în comerțul cu Oameni-Mașină, orașul ar fi murit mult mai devreme. De la temelia lui Chank drumul aerian spirala în jos spre Dealul Cerului.

Construită sub forma unui tort, Clădirea Orlry era un disc având doisprezece metri grosime și de zece ori pe atât în diametru. Turnul masiv de pe margine, prevăzut cu amplasamente și căi pentru tunuri, precum și cu dispozitive de ridicat și cabestane, îi amintea lui Louis de puntea unei mari astronave-crucișător. Drumul către Orlry era larg, dar nu exista decât acesta și ducea către o singură intrare. De-a lungul marginilor superioare, se remarcau sute de mici protuberanțe. Louis bănui că erau camere de luat vederi sau alți senzori, care însă nu mai funcționau de mult. Ferestrele fuseseră tăiate pe laturile clădirii după ce aceasta fusese construită. Geamurile lor se potriveau destul de prost.

Fortaralisplyar era îmbrăcat într-o robă galben cu roșu, confecționată din ceea ce păreau a fi fibre vegetale: vulgare din punctul de vedere al lui Louis, dar impresionante de la distanță. Louis îl urmă în Orlry, printr-o spațioasă zonă de primire. Era lumină, dar aceasta pâlpâia: provenea de la grupuri de lămpi cu alcool, care ardeau aproape de plafon.

Unsprezece Constructori ai Orașului de ambele sexe îi așteptau. Erau îmbrăcați aproape identic: pantaloni largi, cu manșete strânse pe picior, și cape în culori strălucitoare. Marginile acestora erau tăiate elaborat și fără nici o simetrie. Semne ale poziției sociale? Bărbatul cu păr alb, care înaintase zâmbind în întâmpinarea lor, purta cea mai elaborat tăiată capă și o armă de umăr.

— Voiam să văd personal această ființă care ne poate da apă din mașinile moarte de cinci mii de *falani*, i se adresă el lui Fortaralisplyar.

Pistolul din tocul de plastic atârnat de umăr era mic, cu linii simple și eficiente; dar chiar și înarmat cu un pistol, Filistranorlry nu părea prea războinic. Trăsăturile sale delicate trădau o curiozitate bucuroasă atunci când îl examină pe Louis Wu.

— Pare destul de neobișnuit, dar... în fine. Tu ai plătit. Vom vedea.

Și bărbatul făcu un gest către soldați.

Aceștia îl controlară pe Fortaralisplyar, apoi pe Louis. Îi găsiră lanterna, o testară și i-o înapoiară. Erau nedumeriți în privința translatorului, până ce Louis le explică:

— Acesta vorbește pentru mine.

Filistranorlry tresări.

— Deci, face așa ceva! Vrei să-l vinzi?

I se adresase lui Fortaralisplyar, care-i răspunse sec:

— Nu este al meu.

— Aș deveni mut fără el, interveni Louis în discuție.

Stăpânul Clădirii Orlry părea că acceptă acest fapt.

Condensatorul de apă se afla într-o mică depresiune din centrul acoperișului extrem de lat. Tuburile de acces de sub el se dovediseră însă prea înguste pentru Louis. Chiar dacă și-ar fi dat jos armura, tot n-ar fi încăput, deși nu intenționase acest lucru.

— Ce utilizați voi la reparații? Șoareci?

— Oameni Agățători, răspunse Filistranorlry. Trebuie să le închiriem serviciile. Clădirea Chilb cred că i-a trimis deja. Mai crezi că sunt și alte probleme?

— Da.

De acum, mașinăriile îi deveniseră suficient de familiare; Louis le reparase în trei clădiri și dăduse greș în a patra. Își putea da seama ce înseamnă o pereche de contacte. Căutase praful sub ele și nu-l găsise.

— A mai încercat cineva să o repare?

— Cred că da. Cum aș putea să știu sigur, după cinci mii de *falani*?

— O să așteptăm reparatorii. Sper că pot să urmeze niște instrucțiuni.

Tanj! Cineva, mort de multă vreme, găsise de cuviință să facă ordine și suflase urmele de praf. Louis era însă sigur că-și putea băga brațul...

— Ți-ar plăcea să ne vizitezi muzeul? întrebă Filistranorlry. Ți-ai câștigat acest drept.

Louis nu fusese niciodată un împătimit al armelor. Recunoștea anumite principii, dacă nu forme, în spatele uneltelor de ucis din containerele de sticlă și din spatele pereților transparenți. Majoritatea lor utilizau proiectile, sau explozii, sau ambele. Unele aruncau gloanțe subțiri, prevăzute cu arcuri, care explodau, precum artificiile, în carnea victimei. Puținele lasere erau masive și incomode. Pe vremuri, trebuie să fi fost montate pe tractoare sau pe platforme zburătoare, dar fuseseră demontate, pentru ca acestea din urmă să fie folosite în altă parte.

Un Constructor al Orașului sosi, însoțit de vreo șase lucrători. Oamenii Agățători nu depășeau în înălțime nivelul coastelor lui Louis. Capetele lor păreau mult prea mari, în raport cu dimensiunile corpurilor; degetele de la picioare erau lungi și extrem de mobile, iar degetele mâinilor aproape că măturau podeaua.

— Este, probabil, o pierdere de timp, spuse unul dintre ei.

— Fă ce ți se spune, pentru că, oricum, vei fi plătit! interveni Louis.

Omulețul mârâi.

Straniile fâpturi purtau un fel de rochii fără mâneci, acoperite cu buzunare ce erau pline de scule. Când soldații doriseră să-i controleze, își scoseseră rochiile și îi lăsaseră să le scotocească în voie. Probabil nu le plăcea să fie atinși.

Erau atât de mici! Louis se apropie de Fortaralisplyar și-l întrebă în șoaptă:

— Speciile voastre fac *rishathra* cu ei?

— Da, recunoscu bărbatul, dar cu precauție...

Oamenii Agățători se adunară în jurul umerilor lui Louis Wu și-l urmăriră intrând în tubul de acces. Pământeanul își pusese mânușile izolatoare pe care i le dăduse Mar Korssil.

— Așa arată contactele. Legați așa țesătura... apoi astfel. Veți vedea șase perechi de contacte. Trebuie să se găsească o urmă de praf, ca un vierme, dedesubtul lor.

După ce îi văzu dispărând după curbura tuburilor de acces, Louis se adresă stăpânilor Clădirilor Orlry și Lyar.

— N-o să știm niciodată dacă vor face vreo greșeală. Aș fi dorit să le pot inspecta lucrarea. – Nu menționă însă celelalte temeri ale sale.

Oamenii Agățători începură să iasă, unul câte unul. Se adunaseră cu toții pe acoperiș: lucrători, soldați, stăpâni și Louis Wu priveau cum se formează ceața, se condensează și apa începe să curgă spre centrul concavității.

Șase Oameni Agățători știau acum cum să repare condensatoarele de apă cu bucăți din țesătura neagră.

— Aș vrea să cumpăr țesătura neagră, spuse Filistranorlry.

Oamenii Agățători și stăpânul lor Constructor al Orașului dispăruseră deja pe scări în jos. Filistranorlry și zece soldați blocaseră această rută de scăpare pentru Louis și Fortaralisplyar.

— Nu intenționez s-o vând, spuse Louis.

— Sper să te țin aici până te voi convinge să vinzi, interveni un soldat cu părul argintiu. Dacă-i absolut necesar, am să insist să-mi vinzi și cutia vorbitoare.

Într-o oarecare măsură, Louis se așteptase la această situație.

— Fortaralisplyar, poate Clădirea Orlry să te țină aici cu forța?

Stăpânul Clădirii Lyar îl privi pe stăpânul Clădirii Orlry în ochi și preciză:

— Nu, Louis. Complicațiile ar fi neplăcute. Clădirile mai mici se vor uni pentru a mă elibera. Cele Zece vor prefera să devină Cele Nouă, decât să se confrunte cu un boicot al oaspeților.

Filistranorlry izbucni în râs.

— Clădirile mai mici vor muri de sete...

Dar, pe când rostea aceste vorbe, zâmbetul îi dispăru, în timp ce al lui Fortaralisplyar devenea tot mai evident. Clădirea Lyar avea acum suficientă apă pentru a nu mai fi șantajată.

— Nu mă poți reține. Oaspeții vor fi împinși de pe rampe. Teatrele din Chkar și facilitățile din Panth vor fi închise pentru voi...

— Atunci, pleacă!

— Îl iau și pe Louis.

— N-ai să-l iei.

— Ia banii și du-te! interveni pământeanul. Va fi mai ușor pentru noi toți. – Ținea mâna în buzunar, pe lanterna-laser.

Filistranorlry scoase la iveală un mic săculeț. Fortaralisplyar îl luă și îi numără conținutul. Trecu apoi printre soldați și coborî treptele. Când dispăru din vedere, Louis își trase peste cap gluga costumului de impact.

— Ofer un preț ridicat. Doisprezece... (urmă un cuvânt netradus). N-o să fii înșelat, întări Filistranorlry.

Louis se retrăsese deja spre marginea acoperișului. Îl văzu pe Filistranorlry că le face semn soldaților și începu să fugă.

Marginea acoperișului era protejată de un parapet înalt până la piept, iar pe el, spițe din oțel așezate în zigzag simbolizau rădăcina cot. Ferma din umbră se zărea departe, jos. Louis alerga, de-a lungul parapetului, spre pasaj. Soldații erau aproape, dar Filistranorlry rămăsese pe loc și trăgea cu pistolul. Zgomotul era deconcertant, chiar terifiant. Un proiectil îl atinse în gleznă. Costumul deveni rigid. Bărbatul se răsturnă, se ridică și continuă să alerge. În timp ce doi soldați se aruncau asupra lui, Louis sări peste parapet și se prăbuși în abis.

Fortaralisplyar ajunsese deja pe trotuar. Se opri și se întoarse surprins.

Louis ateriză pe orizontală, chiar în fața sa, într-un costum devenit rigid ca oțelul. Acesta, datorită faptului că aducea cu un coșciug mulat pe corp, rezistase, dar bărbatul era încă amețit. Mâini străine îl ajutară să se ridice, chiar înainte ca el s-o fi dorit. Fortaralisplyar își vârî umărul sub brațul său și îl ajută să înainteze.

— Să plecăm..., spuse Louis, gâfâind anevoie. Ar putea să tragă!

— N-o să îndrăznească. Ești rănit? Îți curge sânge din nas.

— Merită.

21. BIBLIOTECA

Intraseră în Bibliotecă printr-un mic vestibul de la baza conului, chiar în capătul lui.

În spatele unui birou masiv și lat, doi Bibliotecari lucrau la niște pupitre: mașini voluminoase, concepute ca o aglomerare de cutii, utilizând benzi de carte trecute printr-un cititor. Bibliotecarii semănau cu un preot și o preoteasă – aceleași robe albastre identice și aceleași gulere încrețite. Abia după câteva minute, femeia își ridică privirea.

Părul ei era de un alb perfect. Probabil se născuse cu părul alb, pentru că nu era în vârstă. O femeie de pe Pământ, la vârsta ei, ar fi luat prima doză de Elixir. „E dreaptă, suplă și drăguță", gândi Louis. „Piept plat, desigur, dar frumos clădită". Hairloprillalar îl învățase să considere sexi un cap chel și un craniu rotund. Dacă ar fi zâmbit... dar chiar și față de Fortaralisplyar se comporta cu grosolănie și aroganță:

— Da?

— Sunt Fortaralisplyar. Aveți contractul meu?

Ea bătu ceva la tastatura mașinii de citit.

— Da. Acesta este?

— Întocmai.

Se întoarse apoi spre Louis.

— Luweewu, mă poți înțelege?

— Pot, cu ajutorul acestui dispozitiv.

Când vorbi translatorul, calmul ei dispăru, dar numai pentru o clipă.

— Eu sunt Harkabeeparolyn, spuse ea. Stăpânul tău ți-a cumpărat dreptul la o cercetare nelimitată, timp de trei zile. Poți să te duci oriunde în Bibliotecă, exceptând secțiunile rezidențiale, indicate de ușile marcate cu aur. Poți folosi orice mașină, cu excepția celor marcate astfel. Îi arătă o rețea tic-tac-toe galbenă. Ca să le utilizezi, ai nevoie de ajutor. Vino la mine sau apelează la oricine are gulerul tăiat ca al meu. Poți folosi și sufrageria. Pentru somn sau pentru a face baie, trebuie să te întorci în Clădirea Lyar.

— Perfect.

Bibliotecara părea încurcată. Louis era și el puțin uimit. De ce spusese asta cu atâta convingere? Își dădu seama că, într-un anume fel, Clădirea Lyar devenise acum pentru el un cămin mai important decât fusese vreodată apartamentul de pe Canyon.

Fortaralisplyar plăti în monezi de argint, se înclină către Louis și plecă. Bibliotecara se întoarse și ea la monitorul mașinii de citit. (Harkabeeparolyn. Se săturase de aceste nume cu șase silabe, dar ar fi fost mai bine să-l memoreze.) Harkabeeparolyn privi în jur când Louis vorbi.

— Există un loc anume pe care vreau să-l găsesc.

— În Bibliotecă?

— Sper să existe. Am văzut un loc asemănător, cu multă vreme în urmă. Stăteai în centrul unui cerc, iar cercul era lumea. Ecranul din centru se rotea și puteai mări oricare parte a lumii...

— Avem o cameră a hărților. Urcă scările până sus.

Apoi, femeia îi întoarse din nou spatele.

Scările din metal strâmte și spiralate se ridicau din mijlocul Bibliotecii. Ancorate numai la vârf și la bază, se arcuiau sub greutatea lui, în timp ce urca. Trecu pe lângă uși marcate cu aur, toate închise. Mai sus, deschideri în arcadă duceau spre șiruri de ecrane de citit, având scaune în fața lor. Louis numărase patruzeci și șase de Constructori ai Orașului care utilizau ecranele de citit, precum și doi Oameni-Mașină în vârstă, un mascul păros și masiv, a cărui specie n-o cunoștea, și o femeie demon, cu toții îngrămădiți într-o singură încăpere. Ultimul etaj era sala hărților. O recunoscu când ajunse la ea.

Găsiseră prima sală a hărților într-un palat plutitor abandonat. Peretele era un inel albastru pătat cu alb. Existau acolo globurile a zece lumi cu atmosferă de oxigen și un ecran care putea prezenta imagini mărite. Dar acele scene erau vechi de mii de ani. Toate înfățișau o civilizație înfloritoare pe Lumea Inelară: orașe strălucitoare; nave care fulgerau prin buclele pătrate, de-a lungul Zidului de Margine; avioane cât Biblioteca și astronave cu mult mai mari.

Atunci nu căutaseră un Centru de Reparație. Căutaseră doar o cale de scăpare de pe Lumea Inelară. Fără îndoială, vechile înregistrări fuseseră aproape inutile.

Fuseseră mult prea grăbiți. Acum, după douăzeci și trei de ani, într-o altă disperare, încercau din nou...

Louis își făcu apariția de pe scări și Lumea Inelară străluci în jurul lui. Capul său se afla exact în locul în care ar fi trebuit să se afle soarele. Harta avea aproape șaizeci de centimetri înălțime și aproape o sută

cincizeci de metri în diametru. Pătratele de umbră aveau aceeași înălțime, dar se găseau mult mai aproape de centru, plutind la câteva sute de metri de pardoseala neagră precum cărbunele și presărată cu mii de stele. Plafonul era și el negru și acoperit de stele.

Louis se îndreptă spre unul dintre pătratele de umbră și trecu prin el. Erau holograme, ca și în celălalt caz. De data aceasta, nu existau globurile lumilor asemănătoare Pământului.

Se întoarse să examineze spatele pătratului de umbră. Nu exista nici un detaliu: nimic, în afara unui pătrat negru, uniform și ușor curbat.

Ecranul de mărire funcționa.

Un monitor dreptunghiular, de șaizeci de centimetri pe un metru, având tastatura dedesubt, era montat în zona circulară dintre pătratele de umbră și Lumea Inelară. Băiatul avea imaginea mărită a unui colector Bussard montat. Semăna cu un halou de lumină albăstruie. Copilul îl privea un pic chiorâș.

Abia dacă ajunsese la adolescență. Un păr fin, castaniu, îi acoperea în întregime capul, îndesindu-se la spate. Purta și el o robă albastră de Bibliotecar. Gulerul său era larg și pătrat, semănând mai degrabă cu o capă, cu o singură tăietură în formă de „V" pe el.

— Pot să mă uit peste umărul tău? întrebă Louis.

Băiatul se întoarse. Trăsăturile sale erau mici și aproape indistincte, ca ale oricăruia dintre Constructorii Orașului. Din acest motiv, părea mai în vârstă.

— Ți se permit asemenea cunoștințe?

— Clădirea Lyar a cumpărat un privilegiu integral pentru mine.

— Ah! – Băiatul se întoarse la loc. – Oricum, nu putem vedea mare lucru. Peste două zile, vor înceta flamele.

— Ce privești?

— Echipa de reparații.

Louis se uită și el în haloul de lumină. O furtună de lumină alb-albăstruie umplea tot ecranul, iar în centru se distingea o zonă mai întunecată. Jetul de orientare era o picătură roz, abia vizibilă, în centrul zonei întunecate.

Liniile de forță electromagnetică adunau hidrogenul fierbinte al vântului solar, îl ghidau și îl comprimau până la temperatura de fuziune, pentru a-l arunca apoi sub formă de jeturi, spre soare. Mașinăriile se străduiau cu o zădărnicie prostească să țină Lumea Inelară în echilibru sub gravitația soarelui său. Era singurul lucru prezent pe monitor: lumina alb-albastră și o picătură roz pe muchia Zidului de Margine.

— Aproape au terminat, spuse băiatul, părând decepționat. Am crezut că o să ne ceară ajutorul, dar n-au făcut-o niciodată...

— Poate că nu aveți instrumentele cu care să le auziți chemarea. – Louis încerca să-și păstreze o voce calmă. *Echipă de reparație!* – Oricum, trebuie să fi terminat. Nu mai există alte motoare.

— Nu. Privește!

Bălatul plimbă imaginea în zigzag de-a lungul Zidurilor de Margine. Imaginea se opri tremurând, dincolo de strălucirea albastră. Louis remarcă bucăți de metal ce cădeau de-a lungul Zidului de Margine.

Le studie până ce deveni sigur. Bare de metal, un cilindru uriaș sub formă de bobină – componentele demontate pe care le văzuse și prin telescopul *Acului*. Era schelăria utilizată la montarea jeturilor de orientare ale Lumii Inelare.

Probabil că membrii echipei de reparații decelerau acest echipament la viteza orbitală, utilizând un segment din sistemul de transport de pe zid. Cum intenționau însă să inverseze procedeul? Mașinăriile trebuiau accelerate până la viteza de rotație a Lumii Inelare, atunci când ajungeau la destinație.

Prin fricțiune cu atmosfera? Acele materiale puteau fi la fel de rezistente ca și *scrith*-ul. Or, în acest caz, încălzirea n-ar mai fi fost o problemă.

— Uite și aici...

Imaginea alunecase din nou spre sensul de rotație, de-a lungul Zidului de Margine, spre rampele astroporturilor. Cele patru astronave ale Constructorilor Orașului se vedeau clar. *Acul Încins al Căutării* era un fir de praf. Louis nu l-ar fi remarcat dacă n-ar fi știut unde să se uite: la un kilometru de astronavă, singura care mai avea colectoare Bussard în jurul ei.

— Acolo, vezi? – Bălatul indică perechea de toroizi din cupru. – A mai rămas un singur motor. Când echipa de reparație îl va monta și pe acesta, au încheiat lucrarea.

Megatone de material de construcție cădeau de-a lungul Zidului de Margine, fără-ndoială acompaniate de hoarde de constructori din specii necunoscute, toate îndreptându-se spre spațiul de parcare al *Acului*. Ultimul nu putea să fie prea încântat.

— Într-adevăr, va fi încheiată, spuse Louis. Dar nu va fi suficient.

— Suficient pentru ce?

— N-are importanță. De când lucrează această echipă de reparații? De unde a venit?

— Nimeni nu vrea să-mi spună nimic! bodogăni băiatul. *Flup*. Mirosul *flup*. De ce se dă toată lumea în vânt după el? De ce oare te întreb pe tine? Nici tu nu știi.

Louis nu dădu atenție ieșirii lui.

— Cine sunt ei? Cum au aflat de pericol?

— Nimeni nu știe. Noi n-am știut nimic despre ei, până ce au început să monteze mașinile.

— Cu cât timp în urmă?

— Cu opt *falani.*

„Rapid lucrat," gândi Louis. „Aproape un an și jumătate, plus ce le mai luase pregătirea. Cine erau? Inteligenți, rapizi, decișI, fără a fi copleșiți de proiecte mari și numere mari – aproape că ar fi putut fi... dar Protectorii dispăruseră de mult. Trebuie să fi dispărut."

— Au făcut și alte reparații?

— Profesorul Wilp crede că au deblocat și conductele de reciclare. Am văzut ceață în jurul unora dintre Munții Răsturnați. Nu este un lucru extraordinar să deblochezi o conductă de reciclare?

Louis medită asupra acestui fapt.

— Extraordinar, într-adevăr, spuse el într-un târziu. Să faci să funcționeze din nou dragele de pe fundul mărilor... însă trebuie să încălzești conductele. Lucrează *dedesubtul* lumii. Cred că aluviunile de pe fundul mărilor ar îngheța într-o conductă blocată.

— *Flup*, spuse băiatul.

— Ce?

— Materialul maroniu ce iese dintr-o conductă de reciclare este numit *flup.*

— Oh!

— Tu de unde ești?

Louis zâmbi.

— Eu am venit din stele, în *asta.*

Și pământeanul se aplecă peste umărul băiatului, pentru a-i arăta firul de praf numit *Acul Încins al Căutării.* Ochii lui deveniră deodată mari.

Mult mai neîndemânatic decât o făcuse acesta, Louis deplasă imaginea de-a lungul itinerariului urmat de lander, de când părăsise Zidul de Margine. Descoperi un nor alb, extins la dimensiunile unui continent, pe locul unde fusese Floarea-Soarelui. Mai departe, spre babord, se zărea o mlaștină verde, imensă, apoi un fluviu ce-și croise altă albie, abandonând-o pe cea veche, care rămăsese ca o urmă maro, șerpuitoare, pe fundalul galben-maroniu al deșertului. Urmări albia secată a râului. Îi arătă băiatului orașul vampirilor; acesta aprobă, dând din cap.

Băiatul *dorea* să creadă. *Oameni din stele vin să ne ajute!* Totuși, se temea să nu pară prea credul. Louis îi zâmbi din nou și continuă.

Peisajul deveni din nou verde. Drumul Oamenilor-Mașină era ușor de urmărit; în multe locuri, solul era clar diferențiat, de o parte și de alta.

Aici, râul făcea o buclă în urmă, pentru a relua apoi vechea albie. Bărbatul mări din nou scala, fixându-se de data aceasta asupra orașului plutitor.

— Și ăștia suntem noi, spuse el în loc de încheiere.

— Am văzut. Povestește-mi despre vampiri.

Louis ezita. Oricum, specia din care făcea parte băiatul era experta acestei lumi în materie de relații sexuale interspecii.

— Vampirii pot să te determine să faci *rishathra* cu ei. Când o faci, ești mușcat de gât. – Îi arătă băiatului urma vindecată a rănii sale. – Chmeee a omorât vampirul care m-a atacat.

— De ce nu l-a atacat vampirul și pe el?

— Chmeee nu seamănă cu nimeni de pe lumea asta. Mai degrabă este sedus de o plantă cârnat.

— Noi facem parfum de la vampiri, spuse băiatul.

— Ce? (Se întâmplase ceva cu translatorul?)

Băiatul zâmbi conspirativ.

— Ai să vezi, într-o bună zi. Acum trebuie să plec. Am să te găsesc mai târziu?

Louis dădu afirmativ din cap.

— Care este numele tău? Al meu este Kawaresksenjajok.

— Luweewu.

Băiatul coborî scările. Louis rămase pe gânduri, în fața ecranului.

Parfum? Mirosul de vampiri din Clădirea Panth... iar acum, Louis își aminti de noaptea când Halrloprillalar venise în patul lui, cu douăzeci și trei de ani în urmă. Încercase să-l controleze. Așa *spusese*. Utilizase cumva parfum de vampir asupra sa?

Nu mai conta acum.

— Ultimule, mă auzi? chemă el. Ultimule, mă auzi?

Nimic.

Ecranul nu fusese construit să se rotească. Arăta mereu spre partea de jos, dinspre pătratele de umbră. Plictisitor, dar informativ: asta putea însemna că imaginea era transmisă chiar de pe pătratele de umbră.

Reduse scala de pe monitor. Mută apoi imaginea spre sensul de rotație, cu o viteză imposibilă, până ce privi în jos, la o lume de apă. Se aruncă precum un înger într-un salt mortal. Era nostim. Aparatele Bibliotecii se dovedeau considerabil mai bune decât telescopul *Acului*.

Harta Pământ era veche. O jumătate de milion de ani distorsionase poziția continentelor. Sau mai mult? Un milion? Două? Un geolog și-ar fi dat seama.

Louis alunecă spre tribord, în sensul invers rotației, până ce Harta Kzin umplu ecranul: insule adunate în jurul unui platou de gheață

strălucitoare. Cât de veche era și această hartă topografică? Chmeee ar fi știut.

Louis mări rezoluția. În timp ce lucra, fredona ceva. Întârzie puțin deasupra junglei galben-oranj. Imaginea era traversată de banda largă, argintie, a unui fluviu pe care-l urmări până la vărsarea în mare. În estuarul unor astfel de fluvii ar fi trebuit să se găsească orașe.

Aproape trecuse peste el. O deltă în care se uneau două fluvii; o rețea decolorată suprapusă peste culorile junglei. Unele orașe ale oamenilor aveau „centuri verzi" dar, în acest oraș Kzinti, vegetația acoperea un teritoriu mai mare decât cel afectat clădirilor. La rezoluția maximă, Louis abia dacă sesiza rețeaua străzilor.

Kzinilor nu le plăcuseră niciodată orașele *mari*. Simțul mirosului era prea dezvoltat la ei. Orașul acela era aproape la fel de mare ca și cel care găzduia Patriarhia și guvernul de pe Kzin.

Aveau, deci, orașe. Ce altceva? Dacă ar fi existat orice fel de industrie, ar fi avut nevoie... de porturi? Orașe miniere? Să mai caute...

Într-un loc, jungla devenise mai puțin deasă. Solul gol, galben-maroniu, se zărea ici și colo, dar nu era acoperit de orașe. Semăna cu o țintă de arc topită. Putea ghici că era vorba de o mină de suprafață, foarte mare și foarte veche.

Cu o jumătate de milion de ani în urmă, sau chiar mai mult, exemplare de Kzini fuseseră aruncate acolo. Louis nu se aștepta să găsească orașe miniere. Fuseseră norocoși că le rămăsese ceva de extras. O jumătate de milion de ani fuseseră limitați la o singură lume, o lume a cărei suprafață se termina cu câteva sute de metri mai jos. Se părea însă că Kzinii își menținuseră civilizația.

Aceste semi-pisici erau dotate cu creiere. Conduseseră o respectabilă civilizație interstelară. Tanj! Kzinii îi învățaseră pe oameni să folosească generatoarele de gravitație! Iar Chmeee trebuia să fi ajuns pe Harta Kzin cu numai câteva ore în urmă, în căutarea unor aliați împotriva Ultimului.

Louis urmărise fluviul până la vărsarea în mare. Acum, își plimba privirea de „zeu" de-a lungul țărmurilor sudice ale celui mai mare continent de pe Hartă. Se așteptase să găsească porturi, deși Kzinii nu prea utilizau navele. Nu le plăcea marea. Porturile la mare erau doar orașe industriale; nimeni nu trăia acolo de plăcere.

Dar asta se întâmpla în Imperiul Kzinti, acolo unde generatoarele de gravitație fuseseră utilizate de milenii. Louis se trezi uitându-se în jos, la un port care ar fi putut rivaliza cu cel din New York. Deborda de mulțimea navelor suficient de mari pentru a fi decelabile. Portul avea clar forma aproape circulară a unui crater meteoritic.

Louis micșoră rezoluția, retrăgându-se cu punctul de vizualizare în cer, pentru a avea o panoramă.

Clipi orbit. Îl înșelase din nou mizerabilul său simț al proporțiilor? Sau manevrase greșit butoanele?

Se zărea o navă ancorată de-a curmezișul portului, devenit acum de dimensiunile unei căzi de baie.

Navele mai mici erau încă vizibile. Era adevărat, deci. Privea la o navă la fel de mare ca un oraș, ce aproape închidea arcul portului natural.

„Probabil că nu se mișcă prea des", gândi Louis. Motoarele frământau, cu siguranță, destul de violent fundul mării. O dată nava plecată, tiparul valurilor din port urma să se schimbe. Cum or fi reușit să alimenteze Kzinii ceva atât de uriaș? Cum o alimentaseră prima oară? Unde găsiseră metalul necesar?

De ce?

Louis nu se întrebase niciodată serios dacă Chmeee avea să găsească ceea ce căuta pe Harta Kzin. Cel puțin, până acum.

Activă din nou butonul rezoluției. Punctul său de vizualizare se retrase în spațiu, până ce Harta Kzin deveni o aglomerare de pete pe o vastă mare albastră. Alte Hărți se zăreau la marginea ecranului.

Cea mai apropiată era o pată rotundă și roz. Marte... și era la fel de îndepărtată de Kzin precum era Luna de Pământ.

Cum putuseră să fie cucerite asemenea distanțe? Nici chiar un telescop n-ar fi fost în stare să pătrundă prin mai mult de trei sute de mii de kilometri de atmosferă. Ideea de a traversa această distanță pe mare, într-o navă – chiar și într-o navă de dimensiunile unui mic oraș – tanj!

— Ultimule, mă auzi? Louis Wu îl cheamă pe Ultimul.

Timpul se scurgea în defavoarea sa, în timp ce reparatorii se apropiau de *Ac*, iar Chmeee scotocea Harta Kzin în căutare de războinici. Louis nu intenționa să menționeze Ultimului nimic din toate acestea. Asemenea vești ar fi avut doar darul de a-l îngrijora.

Ce *făcea* oare Ultimul, de nu reușea să răspundă la apel?

Putea un om măcar să ghicească răspunsul?

În acest caz, nu-i rămânea decât să-și continue observațiile.

Louis mări, din nou, rezoluția până ce încadră ambele Ziduri de Margine. Căută Pumnul-lui-Dumnezeu aproape de linia mediană a Lumii Inelare, spre babord de Marele Ocean. Nu era acolo. Mări și mai mult scala. O porțiune de deșert mai mare decât Pământul era totuși mică în raport cu Lumea Inelară. Dar iat-o acolo, roșiatică și pustie, iar punctul decolorat aproape de centru era... Pumnul-lui-Dumnezeu, înalt de o mie șase sute de kilometri și acoperit de *scrith*-ul gol.

Se îndreptă spre babord, refăcând traseul urmat după prăbușirea *Mincinosului*. Înainte de a-și da seama, ajunsese deja la apă, la brațul larg al Marelui Ocean. Atunci, se opriseră la acest golf. Louis se întoarse o bucată de drum, în căutarea a ceea ce ar fi trebuit să arate ca un nor transversal permanent, văzut de sus.

Ochiul Furtunii nu mai era acolo.

— Ultimule, mă auzi? În numele lui Kdapt și Finagle și Allah, te chem pe tine, naiba să te ia! Chem...

— Sunt aici, Louis.

— Okay! Mă găsesc în Biblioteca din orașul plutitor. Tipii au și o sală a hărților. Înregistrările lui Nessus din sala hărților pe care...

— Îmi amintesc, spuse rece Păpușarul.

— Ei bine, acea sală a hărților arăta vechi înregistrări. Aceasta funcționează în timp real!

— Ești în siguranță?

— În siguranță? Oh, suficient, aș putea spune. Am utilizat țesătura supraconductoare pentru a-mi face prieteni și a influența oamenii. Dar sunt blocat aici. Chiar dacă aș fi în stare să-mi cumpăr ieșirea din oraș, ar trebui să trec de stația Oamenilor-Mașină de pe Dealul Cerului. E preferabil să nu încerc să ies cu forța.

— Înțelept!

— Care sunt veștile tale?

— Două informații. Mai întâi, am hologramele celorlalte două astroporturi. Toate cele unsprezece astronave au fost jefuite.

— Au dispărut colectoarele Bussard? Toate?

— Da, toate.

— Ce altceva ai aflat?

— Nu te poți aștepta la o salvare din partea lui Chmeee. Landerul a aterizat pe Harta Kzin din Marele Ocean. Trebuia să-mi dau seama. Kzinul a dezertat și a luat și landerul cu el.

Louis blestemă în gând. Trebuia să-și fi dat seama după acel ton rece, lipsit de emoție. Păpușarul se supărase rău de tot; nu mai era capabil să utilizeze nuanțele fine din limbajul uman.

— Unde este acum? Și ce face?

— L-am privit prin camerele landerului cum dă ocol Hărții Kzin. A descoperit o navă maritimă enormă...

— Am descoperit-o și eu.

— Și ce concluzii ai tras?

— Cei de acolo au încercat să exploreze sau să colonizeze celelalte Hărți.

— Așa este. În spațiul cunoscut, în cele din urmă, Kzinii au cucerit celelalte sisteme stelare. Pe Harta Kzin trebuiau să caute dincolo de ocean. Desigur, se pare că n-au dezvoltat zborul spațial.

— Nu. Primul pas în deprinderea zborului spațial este plasarea unui obiect pe orbită. Pe Kzin, viteza pentru o orbită joasă era de aproape zece kilometri pe secundă. Pe Harta Kzin, echivalentul este de o mie două sute de kilometri pe secundă. Oricum, n-ar fi putut să construiască prea multe astfel de nave. De unde au luat metalele? Călătoria trebuia să dureze decenii, cel puțin. Mă întreb de unde știu că există și alte Hărți.

— E posibil să fi lansat, la bordul unor rachete, echipament telescopic și camere de luat vederi. Instrumentele ar fi trebuit să funcționeze rapid. O rachetă nu poate ajunge pe orbită. Se ridică și cade.

— Mă întreb dacă au dat de Harta Pământ... Este la alte sute de mii de kilometri, dincolo de Marte... iar Marte nu oferă o priveliște prea îmbietoare. Ce vor fi găsit Kzinii pe Harta Pământ? Doar *Homo habilis*, sau și Protectori Pak? Spre tribord, există și Harta Down, iar în sensul invers rotației am văzut o lume pe care n-o cunosc.

— Noi o cunoaștem. Băștinașii sunt inteligențe colective. Ne așteptăm ca ei să nu descopere niciodată călătoria spațială. Navele lor ar trebui să întrețină un întreg roi.

— Sunt ospitalieri?

— Nu. Se pare că ar fi luptat cu Kzinii și i-ar fi determinat să renunțe la cucerirea Marelui Ocean. Cred că utilizează nava uriașă pentru a bloca un port.

— Aha. Presupun că este și sediul unui guvern. Îmi spuneai de Chmeee.

— După ce a aflat ce a putut, rotindu-se deasupra Hărții Kzin, a rămas în aer în dreptul vasului imens. S-au ridicat imediat avioane și l-au atacat cu rachete explozibile. Chmeee era pregătit, astfel că nu i-au pricinuit nici o avarie. Apoi, el a distrus patru avioane. Celelalte au continuat atacul, până ce au rămas fără muniție și combustibil. Când au revenit pe navă, Chmeee le-a urmat. Acum, landerul se odihnește pe o platformă de aterizare de pe turnul de comandă al navei. Atacul continuă. Louis, Kzinul caută cumva aliați împotriva mea?

— Dacă te liniștește cumva ideea, fii sigur că nu va găsi nimic cu care să atace o carcasă Produs General. Indivizii aceia nu pot avaria nici măcar landerul.

Urmă o pauză lungă, apoi Păpușarul vorbi din nou:

— Poate că ai dreptate. Avioanele utilizează jeturi de hidrogen ars, iar rachetele sunt propulsate de explozivi chimici. În orice caz, eu va trebui să te salvez. Sonda va sosi la căderea întunericului.

— Și atunci, ce se va întâmpla? Va rămâne Zidul de Margine. Tu mi-ai spus că discurile de păsit nu pot funcționa prin *scrith*.

— Am utilizat cea de-a doua sondă pentru a monta o pereche de discuri de păsit pe Zidul de Margine, ca pe un releu.

— Așa să fie. Mă găsesc într-o clădire profilată ca un titirez și situată în perimetrul dinspre babord, în sensul de rotație. Lasă sonda să plutească deasupra, până ne decidem ce facem cu ea. Nu sunt încă sigur că vreau să plec acum.

— Trebuie!

— Dar toate răspunsurile de care avem nevoie ar putea fi chiar aici, în Bibliotecă!

— Ai făcut vreun progres?

— Parțial și numai frânturi. Toate cunoștințele semenilor lui Halrloprillalar sunt pe undeva prin această clădire. Aș vrea să-i chestionez și pe demoni. Ei îndeplinesc rolul de gunoieri și par a fi pretutindeni.

— Ai învățat doar să pui mai multe întrebări. Foarte bine, Louis. Mai ai câteva ore. Am să-ți aduc sonda la căderea nopții.

22. MARELE JAF

Restaurantul cu autoservire se afla pe la mijlocul clădirii. Louis mulțumi pentru stropul de noroc de care avea parte: Constructorii Orașului erau omnivori. Fiertura de carne și ciuperci era poate nesărată, dar îi umplea golul imens din stomac.

Nimeni nu utiliza suficientă sare. Cu excepția Marilor Oceane, toate mările erau cu apă dulce. Era posibil ca Louis să fie singurul hominid de pe Lumea Inelară care avea nevoie de sare și nu putea trăi mult timp fără ea.

Mâncă la repezeală. Timpul îl presa. Păpușarul era deja nerăbdător. Surprinzător că nu plecase încă, lăsându-l pe el, pe renegatul de Chmeee și Lumea Inelară în voia soartei lor comune. Louis aproape că-l admira pe Păpușar, care așteptase să-și salveze echipajul recrutat cu forța.

Ultimul ar fi putut însă să-și schimbe intenția, dacă ar fi văzut echipa de reparații venind spre el. Louis intenționa să ajungă la bordul *Acului* înainte ca Păpușarul să apuce să-și întoarcă telescopul în direcția aceea.

Reveni în camerele superioare.

Toate ecranele de citit pe care le încercă îi oferiră texte ilizibile, fără imagine sau voce. În final, pe unul dintre rândurile de ecrane, ochiul său zări un guler familiar.

— Harkabeeparolyn?

Bibliotecara se întoarse. Nas mic și turtit; buze ca niște lame; un craniu pleșuv, delicat și fin; păr lung, alb, revărsat în valuri... și o frumoasă pată roșie pe șold și pe picioarele delicate. În termeni umani, femeia trebuia să aibă vreo patruzeci de ani. Constructorii Orașelor puteau să îmbătrânească mult mai încet decât ființele umane, sau mai repede – Louis nu știa cu precizie.

— Da?

Tonul femeii era aproape răstit. Louis tresări.

— Am nevoie de un ecran programat cu voce și de o bandă care să-mi indice caracteristicile *scrith*-ului, spuse el.

Femeia se încruntă.

—Nu înțeleg ce vrei. Să fie programat cu voce?

— Vreau o înregistrare care să-mi citească cu voce tare.

Harkabeeparolyn îl fixă uimită, apoi izbucni în râs. Încercă să-și tempereze hohotele, dar nu reuși; oricum, era prea târziu. Deveniseră centrul atenției.

— Nu există un asemenea lucru. N-a existat niciodată! – Ea se străduise să vorbească în șoaptă, dar, deoarece nu reușise să-și reprime hohotele, vocea îi devenise mai tare decât intenționase. – La ce-ți trebuie? Ce, nu știi să citești?

„Sânge și tanji" Louis simțea cum i se înroșesc gâtul și urechile. Alfabetizarea era desigur admirabilă, și oricine învăța, mai devreme sau mai târziu, să citească, cel puțin în interplanetară. Nu era însă o problemă capitală. Pe fiecare lume, existau cutii vorbitoare! Fără o asemenea cutie, translatorul său ar fi fost inutil!

— Am nevoie de mai mult ajutor decât am bănuit. Am nevoie de cineva care să citească pentru mine.

— Ai nevoie de mai multe lucruri decât cele pentru care ai plătit. Stăpânul tău trebuie să renegocieze.

Louis nu era pregătit să riște mituirea acestei femei deconcertante și ostile.

— Vrei să mă ajuți să găsesc înregistrările de care am nevoie?

— Ai plătit pentru asta. Ai plătit chiar și dreptul de a-mi întrerupe propriile mele cercetări. Spune-mi doar ce dorești. – Folosi tastatura. Pagini cu o scriere misterioasă începură să defileze pe ecran. – Caracteristicile *scrith*-ului? Iată aici un text fizic. Există capitole despre structura și dinamica lumii, inclusiv unul despre *scrith*. S-ar putea să fie prea avansat pentru tine.

— Ăsta, și un text fizic de bază.

Femeia îl privi neîncrezătoare.

— Fie. – Apăsă mai multe taste. – Iată o înregistrare veche, pentru studenții în inginerie, despre construcția sistemului de transport de pe zid. Numai de interes istoric, dar ai putea afla câte ceva din el.

— Îl vreau. Au fost vreodată semenii tăi *sub* lume?

Harkabeeparolyn își îndreptă spatele.

— Sunt sigură că trebuie s-o fi făcut. Am stăpânit lumea și stelele cu mașini care, dacă le-am mai avea, i-ar face pe Oamenii-Mașină să ne venereze. – Folosi din nou tastatura. – Nu deținem însă nici o înregistrare a acestui eveniment. De ce te interesează toate astea?

— Încă nu știu. Poți să mă ajuți să dăm de originea vechiului drog al nemuririi?

Harkabeeparolyn izbucni din nou în râs, de data aceasta mai înfundat.

— Nu cred că ai să poți cără atât de multe bobine de cărți. Cei care au fabricat drogul niciodată nu și-au dezvăluit secretul. Cei care au scris cărțile nu l-au găsit niciodată. Pot să-ți ofer bobine religioase, înregistrări ale poliției, jocuri de încredere, înregistrări ale unor expediții în diferite părți ale lumii. Aici este povestea unui vampir nemuritor care i-a chinuit pe Giganții Ierbii vreme de mii de *falani*, devenind an de an tot mai viclean, până...

— Nu.

— Secretul drogului nu a fost niciodată dezvăluit, nu? Să vedem... Clădirea Ktistek a intrat în rândul Celor Zece deoarece celelalte clădiri au încercat să afle acest secret înaintea ei. O interesantă lecție politică...

— Nu, las-o baltă! Știi ceva despre Marele Ocean?

— Există *două* Mari Oceane, îl informă ea. Sunt ușor de zărit de pe Arcadă, noaptea. Unele dintre vechile povești spun că drogul nemuririi ar fi venit dinspre Oceanul aflat în sensul invers rotației.

— Uh-uu!

Harkabeeparolyn zâmbi afectată. Cel puțin, gura ei mică arăta astfel.

— Ești naiv. Se pot distinge doar două trăsături de pe Arcadă, cu ochiul liber. Dacă ceva de valoare venea de foarte departe, și la un moment dat a încetat a mai sosi, cineva ar putea spune că venea de la unul dintre Marile Oceane. Cine ar putea să nege sau să ofere o altă origine?

— Probabil că ai dreptate, oftă Louis.

— Luweewu, cum e posibil ca toate aceste întrebări să fie legate între ele?

— Poate că nu sunt.

Ea îi aduse bobinele pe care le ceruse și o alta în plus: o carte pentru copii – povești despre Marele Ocean.

— Nu știu ce vrei să faci cu astea. Nu poți să le furi. Vei fi cercetat la plecare, iar o mașină de citit nu poți să cari cu tine.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Avea nevoie de cineva care să-i citească.

Nu avea însă îndrăzneala să apeleze, la-ntâmplare, la niște străini. Poate că trebuia să se adreseze unui străin anume? Văzuse un demon în una dintre încăperi. Dacă demonii de la ferma din umbră știau despre Louis Wu, probabil că și acesta auzise de el.

Demonul dispăruse însă, lăsând în urmă doar mirosul specific.

Louis se prăbuși într-un scaun din fața unui ecran de citit și închise ochii. Bobinele inutile îl jenau, îndesate în două buzunare ale vestei. *„Nu sunt încă bătut,"* gândi el. *„Poate că reușesc să-l întâlnesc din nou pe băiat. Poate că reușesc să-l aduc pe Fortaralisplyar să-mi citească, sau va trimite el pe cineva. Va costa mai mult, desigur. Întotdeauna, totul costă mai mult. Și durează mai mult."*

Mașina de citit era un aparat voluminos, legat de perete printr-un cablu gros. Cu siguranță, fabricantul nu folosise supraconductori. Louis introduse o bobină în el și privi textul lipsit de înțeles. Definiția ecranului era slabă și nu exista conexiune pentru un difuzor. Harkabeeparolyn spusese adevărul.

„N-am timp de asta!"

Louis se ridică în picioare. Nu-i mai rămăsese nici o alternativă.

Acoperișul Bibliotecii era o grădină cultivată extensiv. Alei șerpuiau din centrul ei și din vârful scărilor spiralate. Flori uriașe producătoare de nectar creșteau din solul negru și bogat ce se întindea între alei. Erau și mici plante din specia cornul abundenței, colorate în verde închis, cu flori delicate albastre, precum și o parcelă cu planta weenie în care majoritatea „cârnaților" crăpaseră pentru a da la iveală inflorescențe aurii, precum și arbori din care cădeau ghirlande de spaghete verzi-gălbui.

Perechile de pe băncile răspândite prin grădină nu-i ofereau pământeanului intimitatea de care avea nevoie. Văzuse multe Bibliotecare cu robe albastre și un bărbat Bibliotecar înalt, escortând un grup gălăgios de turiști Oameni Agățători. Nimeni nu avea înfățișarea unui gardian. Nici o rampă nu exista de la acoperișul Bibliotecii: nu era nimeni de pază, pentru că hoții nu puteau zbura.

Louis intenționa să ofere o răsplată minimală pentru ospitalitatea care-i fusese oferită. Adevărat, cumpărase această ospitalitate... dar îl preocupa acest lucru.

Condensatorul de apă se ridica de pe o margine a acoperișului, ca o pânză triunghiulară, sculptată. El deversa într-un bazin ce se adâncea treptat. Bazinul fierbea de agitația copiilor Constructorilor Orașului. Louis își auzi numele – Luweewu – și se întoarse la timp pentru a prinde o minge umflată care-i ajunsese în dreptul pieptului.

Băiatul cu părul castaniu, pe care-l întâlnise în sala hărților, bătea din palme și cerea mingea înapoi.

Louis ezita. Trebuia oare să-l avertizeze să părăsească acoperișul? Foarte curând, acesta urma să devină un loc periculos. Puștiul era însă isteț. Putea să-și dea seama de implicații și să cheme gardienii.

Louis îi returnă balonul ud, îi făcu un semn cu mâna și se îndepărtă.

Dacă s-ar fi putut gândi la o cale de a elibera pe deplin acoperișul! Nu exista un parapet la marginile acestuia. Louis păși cu grijă. În cele din urmă, dădu ocol unui grup de arbori pitici, ale căror trunchiuri păreau a se fi răsucit ca niște rufe stoarse, și se găsi într-un loc cât de cât privat. Aici, utiliză translatorul.

— Ultimule?

— Te ascult. Chmeee este încă atacat. A răspuns o singură dată, topind unul dintre lansatoarele de proiectile ale navei uriașe. Nu-i pot ghici motivele.

— Probabil îi lasă să vadă cât de bună este apărarea sa. Apoi va negocia.

— Ce va negocia?

— Nici el nu știe încă. Mă îndoiesc că indivizii aceia pot face mai mult, în afară de a-i prezenta o femelă sau trei. Ultimule, nu există nici o cale prin care să pot face cercetări aici. Nu pot citi ecranele. Oricum, am prea mult material. Mi-ar lua o săptămână.

— Ce-ar putea face Chmeee într-o săptămână? Nu îndrăznesc să rămân pentru a afla.

— Mda! Am obținut doar câteva bobine de citit. Ele ne vor lămuri multe lucruri din ceea ce dorim să aflăm, dacă vom reuși să le citim. Poți să faci ceva cu ele?

— Nu cred. Poți să-mi faci rost și de una dintre mașinile de citit? Cu ea, aș izbuti să redau benzile pe ecran și să le fotografiez pentru computerul de pe *Ac*.

— Sunt grele. Au cabluri groase care...

— Taie cablurile.

Louis oftă.

— Apoi, cum procedăm?

— Deja văd orașul plutitor prin camerele sondei. Am s-o ghidez către tine. Tu trebuie să înlături filtrul pentru deuteriu, ca să rămână libere discurile de păsit. Ai cumva un clește patent?

— N-am nici un fel de scule. Tot ce am este lanterna-laser. Va trebui să-mi spui unde să tai.

— Sper ca asta să merite pierderea unei jumătăți din sursa mea de combustibil. Foarte bine! Dacă poți obține o mașină de citit și o poți trece prin deschizătură spre discurile de păsit, o să fie și mai bine. Oricum, adu benzile! Poate că reușesc să fac ceva.

Louis stătea pe marginea acoperișului Bibliotecii și privea în jos, printre degetele picioarelor, la textura întunecată a fermei din umbră.

La marginea ei, era miezul zilei. Parcele agricole rectangulare se întindeau până departe. Râul Șarpelui se curba spre babord și dispărea printre munții joși. Dincolo de munți, erau mări, câmpii, apoi un lanț subțire de munți, mări și mai subțiri, toate albăstrindu-se o dată cu distanța... iar în final, Arcada, care se ridica tot mai sus. Pe jumătate hipnotizat, Louis aștepta sub cerul strălucitor. Nu mai avea nimic de făcut. Abia dacă era conștient de trecerea timpului.

Sonda coborî din cer pe o adiere de flăcări albastre. Acolo unde focul aproape invizibil atinse acoperișul, plantele și solul se transformară într-un infern portocaliu. Micuții Oameni Agățători, bibliotecarii în robe albastre, copiii uzi alergau urlând pe scări în jos.

Sonda aterizâ într-un nor de flăcări și se înclină pe o parte, încetinită de jeturile de orientare. Existau jeturi fine de jur împrejurul bordurii și unul mare, sub ea. Avea șapte metri lungime și trei grosime – un cilindru devenit diform din pricina camerelor de luat vederi și a altor instrumente atașate în exterior.

Louis așteptă până ce focul se mai potoli. Apoi, își făcu loc printre cărbuni, spre sondă. Acoperișul era pustiu, cel puțin așa i se părea lui; de asemenea, nu se zăreau nici cadavre. Nu fusese nici un mort. Era bine.

Vocea translatorului îl ghida, în timp ce îndepărta sita moleculară groasă din vârful sondei. În cele din urmă, reuși să descopere un disc de pășit.

— Acum, ce urmează? întrebă el.

— Am inversat acțiunea discurilor din cealaltă sondă și am înlăturat filtrul, veni răspunsul Păpușarului. Poți să aduci și o mașină de citit?

— Am să încerc. Nu-mi place nimic din ce se întâmplă aici.

— Peste doi ani, n-o să mai conteze. Îți dau treizeci de minute. După asta, vino cu orice reușești să obții.

Când Louis apăruse în capul scărilor, câțiva Bibliotecari în robe albastre se hotărâseră să se ia după el. Avea gluga trasă peste cap. Bucățile de metal greu cu care trăgeau în el ricoșau din costumul de impact, fapt ce-l jena în înaintare.

Împușcăturile se rărira treptat, până ce încetară complet. Bibliotecarii se retrăgeau din fața sa. Când se îndepărtară suficient, Louis reteză scările de sub el. Cum acestea erau prinse numai sus și jos, se comprimară ca un arc, smulgând rampele de acces din tocurile ușilor. Bibliotecarii se țineau strâns de ele, pentru a-și salva viața. Louis avea acum la dispoziție ultimele două etaje.

Atunci când se îndreptă spre cea mai apropiată cameră de citit, Harkabeeparolyn îi blocă drumul, ținând o secure în mână.

— Încă o dată, am nevoie de ajutorul tău, spuse Louis.

Ea îl lovi. Bărbatul îi prinse securea, după ce ricoșase de la îmbinarea gâtului cu umărul. Femeia o smuci, încercând să i-o smulgă din mâini.

— Privește! spuse el.

Își plimbă lanterna-laser peste cablul de legătură al unei mașini de citit. Cablul luă foc și căzu alături, acoperit de scânteile scurtcircuitelor.

— Clădirea Lyar va plăti scump asta!

— Asta nu v-ar folosi la nimic. Vreau să mă ajuți să car o mașină de citit până pe acoperiș. Cred că trebuie să-mi fac loc prin perete. Așa este mai bine.

— Nu vreau.

Louis își plimbă lumina peste o mașină de citit. Aceasta izbucni în flăcări, după ce se desfăcu în bucăți. Mirosul era oribil.

— Spune când.

— Iubitor de vampiri!

Mașina era grea și Louis nu voia să se despartă de laser. Urca cu spatele la scări; cea mai mare greutate apăsa pe brațele lui Harkabeeparolyn.

— Dacă o scăpăm, o avertiză el, va trebui să ne întoarcem după alta.

— Idiotule!... deja... ai distrus cablul!

Nu-i răspunse.

— De ce faci asta?

— Încerc să salvez lumea de la prăbușirea în soare.

Bibliotecara era cât pe ce să dea drumul mașinii.

— Dar... dar motoarele?! Sunt toate repuse la loc!

— Deci, știai deja destul de mult! Acum e prea târziu, prea târziu! Majoritatea astronavelor voastre nu s-au întors. Nu sunt suficient de multe motoare. Continuă să mergi!

Când ajunseră pe acoperiș, sonda se ridică și se apropie de ei cu ajutorul jeturilor de orientare. Așezară mașina jos. Era prea voluminoasă. Louis strânse din dinți și secționă ecranul de restul mașinii. Acum încăpea.

Harkabeeparolyn se resemnase doar să-l privească. Era prea obosită să comenteze.

Ecranul intră prin deschizătura care fusese filtrul molecular și dispăru. Ceea ce rămăsese, partea principală a mașinii, era mult mai grea.

Louis potrivi mai întâi un colț în deschizătură. Se întinse apoi pe spate și o împinse cu picioarele, până ce dispăru și ea.

— Clădirea Lyar nu are nimic de-a face cu asta, îi preciză el Bibliotecarei. Cei de acolo nu știau ce aveam eu de gând să fac. Iată! – Aruncă o bucată de țesătură neagră alături de ea. – Clădirea Lyar îți va spune cum să repari condensatoarele de apă și alte mașini vechi, cu asta. Poți ajuta tot orașul să nu mai depindă de Oamenii-Mașină.

Femeia îl privea îngrozită. Era greu de spus dacă îl auzise.

Se strecură și el, cu picioarele în față, în deschizătura sondei.

Și ieși cu capul înainte, în cala *Acului*.

PARTEA A TREIA

23. OFERTA FINALĂ

Se afla într-un imens recipient rezonant de sticlă, aproape în întuneric. Crepusculul acoperise astronava pe jumătate demontată care se zărea prin pereții transparenți. Sonda se fixase în locașurile de pe peretele din spatele calei hangar, trei metri de podea vopsită în cenușiu. Acolo se cuibărise și Louis, în locul în care fusese filtrul pentru deuteriu, asemeni unui ou într-un pahar pentru ouă.

Bărbatul se ridică, ajutându-se de mâini, și sări. Era frânt de oboseală. Mai rămăsese o singură complicație și apoi se putea odihni. Siguranța era tocmai de partea cealaltă a peretelui impenetrabil. Putea zări discurile de dormit.

— Bine, până acum... Vocea Ultimului răsuna de undeva din apropierea plafonului. Acela este ecranul de citit? Nu mă așteptam la ceva atât de voluminos. A trebuit să-l tai în două?

— Mda... Aruncase, de asemenea, componentele, de la trei metri pe podea. Din fericire, Păpușarii erau bine dotați în privința sculelor... Sper să fi plasat și aici o pereche de discuri de păsit.

— Am anticipat situațiile de urgență. Privește înainte și la stânga... *Louis*!

Un țipăt de teroare, nepământean, izbucni din spatele său. Bărbatul se răsuci brusc.

Harkabeeparolyn se cuibărise în sondă, în locul unde Louis se aflase cu o clipă în urmă. Mâinile sale strângeau cu putere patul unei arme cu proiectile. Buzele i se retrăseseră, lăsându-i dinții dezgoliți, iar ochii ei nu-și găseau odihna. Se rostogoleau în sus, în jos, la stânga, la dreapta și nu descopereau nicăieri nici măcar un punct de sprijin.

Ultimul rupse tăcerea cu o voce monotonă:

— Louis, cine este ființa asta care mi-a invadat astronava? Este periculoasă?

— Nu, relaxează-te! Este doar o Bibliotecară dezorientată. Harkabeeparolyn, du-te înapoi!

Bocetul ei continuu și ascuțit se transformă brusc într-un țipăt.

— Cunosc locul ăsta, l-am văzut în sala hărților! Este astronava din cer, din afara lumii! Luweewu, ce *ești* tu?

Louis îndreptă lanterna-laser spre ea.

— Du-te înapoi!

— Nu! Ai distrus și ai furat proprietatea Bibliotecii. Dar dacă... dacă lumea este amenințată, vreau să fiu de ajutor!

— Cum să ajuți, femeie trăznită? Uite ce-i, trebuie să te întorci la Bibliotecă! Află de unde proveneau drogurile nemuririi, înainte de Prăbușirea Orașelor. Acesta este locul pe care-l căutăm. Dacă există o cale de a mișca lumea fără ajutorul marilor motoare, acolo vom găsi mijloacele de comandă.

Femeia își clătină capul, neîncrezătoare.

— Nu vreau... Cum poți să știi așa ceva?

— Este locul lor de bază. Pro... Inginerii Lumii Inelare trebuie să fi cultivat anumite plante pe undeva pe aproape... Tanj... presupun. Doar presupun. La dracu! – Louis își susținea cu greu capul, care vibra ca o tobă. – N-aveam nevoie de toate astea. Am fost răpit!

Harkabeeparolyn se extrăsese și ea din sondă și sărise pe podea. Roba sa ieftină și albastră era îmbibată de sudoare. Semăna foarte mult cu Hairloprillalar.

— Pot să te ajut. Pot citi pentru tine.

— Avem o mașină pentru asta.

Femeia se apropiase mai mult. Își lăsase arma în jos, ca și cum ar fi uitat de ea.

— Ne-am făcut-o singuri, nu-i așa? Semenii mei au folosit motoarele de orientare ale lumii, la astronave. Pot să ajut, să repar asta?

— Louis, interveni Ultimul, femeia nu se poate întoarce. Discurile de păsit de pe prima sondă au rămas doar transmițătoare. Are cumva o armă în mâini?

— Harkabeeparolyn, dă-mi asta!

Ea i-o întinse. Louis o cumpăni în mână, gânditor. Arma părea fabricată de Oamenii-Mașină.

— Du-o în colțul din față, stânga, al hangarului navei, vorbi din nou Păpușarul. Transmițătorul este acolo.

— Nu-l văd.

— Este vopsit. Așază arma în colț și retrage-te. Femeia să rămână pe loc!

Louis se execută. Arma dispăru. Abia dacă zărise o scurtă fulgerare de lumină în afara carcasei, atunci când arma fusese aruncată pe rampa astroportului. Ultimul instalase o pereche de discuri receptoare în afara carcasei.

Bărbatul era complet uimit. În paranoia Păpușarului, recunoștea elemente din Italia Renascentistă.

— Bun. Acum... *Louis! Altul!*

Un scalp castaniu și ciufulit răsărise din sondă. Era băiatul din sala hărților, complet gol, șiroind de apă, pe punctul de a se răsturna din cauză că se lungise prea mult să privească în jur. Ochii îi erau plini de uimire. Era chiar la vârsta potrivită pentru a se confrunta cu miracolul.

— *Ultimule, închide imediat discurile aleal* urlă Louis.

— Le-am închis. Trebuia s-o fac mai devreme. Ăsta cine este?

— Un copil din Bibliotecă. Are și el un nume din șase silabe, dar nu mi le reamintesc.

— Kawaresksenjajok, strigă puștiul și zâmbi. Unde suntem, Luweewu? Ce facem aici?

— Numai Finagle poate ști.

— Louis! N-ar trebui să am acești străini pe nava mea!

— Dacă te gândești să-i transferi în spațiu, las-o baltă! N-am să permit asta.

— Atunci, o să rămâneți cu toții în hangar. Cred că tu ai plănuit asta, tu și Chmeee. N-ar fi trebuit să am încredere în nici unul dintre voi.

— Niciodată n-ai avut.

— Repetă, te rog...

— O să murim de foame aici.

Urmă o pauză lungă. Kawaresksenjajok sări cu ușurință din sondă, apoi veni lângă Harkabeeparolyn și amândoi se angajară într-o șușoteală furibundă.

— Tu te poți întoarce în cabina ta, rupse Ultimul, brusc, tăcerea. Ei vor rămâne aici. Am să păstrez o legătură cu discuri deschisă, ca să-i poți hrăni. Cred că sistemul va funcționa.

— Cum?

— Louis, este bine să supraviețuiască unii băștinași.

Cei doi băștinași nu erau suficient de aproape pentru a auzi translatorul lui Louis.

— Cred că nu te gândești să abandonăm acum, nu-i așa? Ceea ce se află în aceste înregistrări s-ar putea să ne ducă direct la dispozitivele magice de transmutare.

— Exact, Louis. Iar bogățiile de pe Hărțile mai multor lumi e posibil să se găsească în mâinile lui Chmeee chiar acum. Putem conta doar

pe distanță pentru a ne proteja timp de două sau trei zile, nu mai mult. Va trebui să plecăm foarte curând.

Băștinașii îl priviră tăcuți cum se apropie de ei.

— Harkabeeparolyn, ajută-mă să car mașina de citit! ceru bărbatul.

Zece minute mai târziu, bobinele, mașina de citit și ecranul secționat se aflau alături de Ultimul, pe puntea de comandă. Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok așteptau alte ordine.

— Va trebui să rămâneți aici o vreme, le spuse Louis. Pur și simplu, nu știu ce se va-ntâmpla. Am să vă trimit alimente și lenjerie de dormit. Aveți încredere în mine. Apoi, pământeanul le întoarse brusc spatele și păși în colțul hangarului, simțindu-se extrem de rușinat.

O clipă mai târziu, se găsea din nou în cabina sa – alături de costumul presurizat, vesta și celelalte.

Louis se dezbrăcase și formase pe tastatură comanda pentru o pijama standard. Deja se simțea mai bine. Era obosit, dar trebuia să aibă grijă și de Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok. Bucătăria automată nu putea să fabrice cearceafuri. Formă comanda pentru patru ponchouri cu glugă și le trimise prin discurile de păsit.

Își scotoci apoi memoria. Oare lui Halrloprillalar ce-i plăcea să mănânce? Era omnivoră, dar prefera hrana proaspătă. Alese câteva provizii pentru ei. Prin perete, le observă expresia înciudată, în timp ce le examinau.

Pentru el, comandase castane și Burgundy original. În timp ce mesteca și sorbea, activă câmpul de dormit, sări în el și își lăsă gândurile să zburde libere.

Clădirea Lyar avea să plătească pentru actul său banditesc. O fi lăsat Harkabeeparolyn țesătura supraconductoare în urmă, în Bibliotecă, pentru a-i ajuta pe locuitorii ei să compenseze daunele? Nici măcar atâta lucru nu știa.

Ce făcea acum Valavirgillin? Înspăimântată pentru întreaga ei specie, pentru întreaga ei lume, fără nici o posibilitate de a interveni, mulțumită lui Louis Wu. Femeia și băiatul din hangar trebuie să fi fost la fel de speriați... Dacă Louis Wu ar fi murit în următoarele ore, nu i-ar fi supraviețuit prea mult.

Totul făcea parte din preț. Propria sa viață era în joc.

Pasul unu: Adus lanterna-laser la bordul *Acului.* Făcut.

Pasul doi: Era posibil ca Lumea Inelară să fie mutată la loc, pe poziția inițială? În următoarele ore, *putea* afla că este imposibil. Totul depindea de proprietățile magnetice ale *scrith*-ului.

Dacă Lumea Inelară nu putea fi salvată, atunci avea să urmeze fuga.

Dacă Lumea Inelară *putea* fi salvată, atunci...

Pasul trei: Să ia o decizie. Era posibil pentru Chmeee și Louis să se întoarcă vii în spațiul cunoscut? Dacă nu, atunci...

Pasul patru: Rebeliune.

Ar fi trebuit să lase bucata de țesătură supraconductoare chiar în Clădirea Lyar. Ar fi trebuit să-i reamintească Ultimului să deconecteze discurile de păsit. Cert era faptul că, în ultima vreme, Louis Wu luase unele decizii îndoielnice. Era preocupat de asta. Următoarele mișcări urmau să fie extrem de importante.

Pentru moment însă, trebuia să fure câteva ore de somn... dacă tot furase și alte lucruri.

Auzea slab niște voci. Louis tresări, se roti în imponderabilitate și se uită împrejur.

Dincolo de perete, Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok erau într-o conversație animată cu plafonul. Louis nu înțelegea nimic. Nu avea la îndemână translatorul. Constructorii Orașului arătau spre o hologramă rectangulară ce plutea în afara carcasei, blocând o parte din imaginea rampei astroportului.

Prin acea „fereastră", Louis putea vedea curtea însorită a unui castel din piatră cenușie. Piatră masivă, cioplită destul de grosolan în unghiuri drepte. Singurele ferestre erau sub forma unor fante verticale. Un fel de iederă se cățărase pe unul dintre pereți. O iederă luxuriantă, de un galben deschis, cu vinișoare sângerii.

Bărbatul păși în afara câmpului de dormit.

Păpușarul stătea pe bancheta din fața pupitrului de comandă. Astăzi, coama lui avea o strălucire fosforescentă, difuză. În timp ce Louis se apropia de perete, întoarse unul dintre capete.

— Louis, să presupun că ești odihnit?

— Mda. Chiar am avut nevoie de odihnă, să știi... Noutăți?

— Am reușit să repar mașina de citit. Computerul *Acului* nu cunoaște suficient de bine limba Constructorilor Orașului, pentru a citi benzile de fizică. Sper să-i pot îmbunătăți vocabularul dacă am să conversez cu băștinașii.

— Cât mai durează? Am câteva întrebări despre proiectul general al Lumii Inelare. Ar putea fi folosită fundația acesteia, toți cei o mie cinci sute de milioane de milioane de kilometri pătrați, pentru manipularea electromagnetică a poziției Lumii Inelare? Dacă am ști sigur acest lucru!

— Între zece și douăzeci de ore, presupun. Cu toți avem, uneori, nevoie de odihnă.

„Durează prea mult – gândi Louis – în raport cu viteza cu care se deplasează, de-a lungul zidului, echipa de reparații. Destul de rău!"

— De unde provin imaginile? întrebă el apoi, cu glas tare. De la lander?

— Da.

— Putem să-i transmitem un mesaj lui Chmeee.

— Nu.

— De ce? Are și el translatorul.

— Am făcut greșeala de a opri funcționarea lui, pentru că am fost forțat. Nu-l are cu el.

— Ce s-a-ntâmplat? *Ce face într-un castel medieval?*

— Au trecut douăzeci de ore de când Chmeee a ajuns pe Harta Kzin. Ți-am povestit cum a decurs zborul de recunoaștere, cum a permis aviației Kzinti să-l atace, cum a aterizat pe nava uriașă și a așteptat, în timp ce adversarii lui își continuau atacul. Lupta dura de aproape șase ore, când Chmeee a renunțat și a zburat în altă parte. Aș vrea să înțeleg ce dorea să câștige...

— Nici eu nu știu cu adevărat. Continuă!

— Avioanele l-au urmărit o vreme, apoi au renunțat. Chmeee a continuat să cerceteze. A găsit o zonă sălbatică, având un castel mic din piatră pe cel mai înalt pisc. A aterizat în curtea lui. A fost, desigur, atacat, dar apărătorii nu aveau decât săbii, arcuri și alte arme de genul ăsta. Când s-au adunat cu toții în jurul landerului, i-a împroșcat cu tunul paralizant. Apoi...

— Stai așa!

De după o arcadă rotundă, țâșni un Kzin, fugind de-a lungul pavajului din piatră; se deplasa în fereastra-hologramă pe patru labe și cu un mers împleticit. Trebuie să fi fost Chmeee; purta costumul de impact. O săgeată îl ieșea din ochi – o săgeată lungă din lemn, prevăzută cu aripioare din hârtie pentru ghidare.

Alți Kzini fugeau după el, fluturând amenințător săbii și buzdugane. Săgețile zburau din ferestrele-fantă și răsunau pe costumul lui de impact. Când Chmeee ajunse în sasul landerului, un fir de lumină străluci printr-o fereastră. Raza laser desprinse bucăți de piatră aprinse din pavaj, apoi se focaliză pe lander. Chmeee dispăruse. Raza se menținea... apoi încetă brusc, atunci când fereastra-fantă explodă în flăcări roșii și albe.

— Nesăbuit, murmură Ultimul. Să dai o asemenea armă dușmanului!

Cealaltă gură a Păpușarului acționa butoanele. Comutase pe o cameră interioară. Louis îl privi pe Chmeee cum încuie sasul, apoi cum

se îndreaptă direct spre autodoc, căznindu-se să-și dea jos costumul de impact și să-l arunce în timpul mersului. Picioarele Kzinului erau rănite. Acesta ridică anevoie capacul autodocului și aproape că se prăbuși înăuntru.

— Tanj! Nu pornise monitoarele! Ultimule, trebuie să-l ajutăm!

— Cum, Louis? Dacă încerci să ajungi la el, via discurile de pășit, vei fi încălzit la temperatura de fuziune. Între viteza ta și cea a landerului...

— Mda, ai dreptate...

Marele Ocean se afla la treizeci și cinci de grade pe curbura Lumii Inelare. Diferența de energie cinetică ar fi fost suficientă pentru a spulbera un oraș. Nu aveau cum să-l ajute.

Chmeee zăcea sângerând.

Pe neașteptate, începu să răcnească. Se răsuci puțin și întinse mâna cu degetele lui masive spre pupitrul de comandă. Se forță să se ridice, sprijinindu-se cu spatele de perete, atinse comenzile și apoi trase capacul.

— Perfect, spuse Louis. – Săgeata intrase în orbită sub un unghi ascuțit. Se putea să nu-i fi distrus țesutul creierului... sau poate că îl distrusese. – Ai dreptate, a fost nesăbuit. Poți continua acum.

— Chmeee a utilizat tunul paralizant pentru a iradia întregul castel. Apoi, a pierdut trei ore încărcând Kzini inconștienți pe platforma repulsoare și cărându-i afară. După aceea, a barat porțile. A intrat, în fine, în castel și timp de nouă ore nu l-am mai văzut. De ce zâmbești?

— N-a dus nici o femelă afară, nu-i așa?

— Nu. Cred că înțeleg.

— A fost destul de norocos că a apucat să-și tragă costumul suficient de repede. Tăietura aceea din picior a căpătat-o înainte de a-și termina treaba.

— Se pare că acum Chmeee nu mai reprezintă o amenințare pentru mine.

„Kzinul urmează să rămână în doc de la douăzeci până la patruzeci de ore", estimă Louis. Acum, doar Louis avea să ia decizia.

— Există o problemă pe care ar fi trebuit s-o discutăm cu el, dar la ora actuală se pare că nu mai are rost. Ultimule, te rog, înregistrează următoarea conversație și trimite-o landerului pe o buclă de întârziere. Vreau s-o audă Chmeee când își va reveni.

Păpușarul manevră ceva în spatele său; probabil, era vorba de câteva butoane.

— S-a făcut. Despre ce o să discutăm?

— Chmeee și cu mine nu suntem în stare să credem că ne vei duce înapoi în spațiul cunoscut. Sau că, într-adevăr, ai putea s-o faci...

Păpușarul îl fixa din două direcții. Capetele sale turtite se depărtaseră mult pentru a-i oferi maximum de efect binocular, tocmai potrivit pentru a-și studia aliatul său dubios și posibil inamic.

— De ce n-aș face-o, Louis? întrebă el, în cele din urmă.

— Mai întâi, pentru că noi știm prea multe. Apoi, pentru că tu nu ai nici un motiv să ajungi într-o lume a spațiului cunoscut. Cu sau fără transmutatorul magic, locul în care dorești să ajungi este Flota Lumilor.

Mușchii de pe șoldul din spate al Păpușarului se contractau neîncetat. (Era piciorul cu care lupta un Păpușar: întorci spatele la dușman, ochii larg spațiați, pac!)

— Ar fi atât de rău? întrebă el.

— Ar fi mai bine decât să rămânem aici, recunoscu Louis. Ce *ai* de gând cu adevărat?

— Vă putem face o viață foarte confortabilă. Știi că avem drogul longevității pentru Kzini. Putem face rost și de Elixir. Există spațiu în *Ac* pentru femele hominide și Kzinti, și, de fapt, avem deja la bord o femelă din rasa Constructorilor Orașului. Veți călători în stază, așa că nu se va pune problema aglomerării. Voi și anturajul vostru v-ați putea stabili pe una dintre lumile agricole ale Flotei. Practic, ați fi stăpânii ei.

— Și dacă ne vom plictisi de această viață pastorală?

— Aiurea. O să aveți acces la bibliotecile lumilor voastre. Acces la cunoașterea de care s-a minunat omenirea, încă din clipa când ne-am dezvăluit prezența! Flota se deplasează prin spațiu aproape cu viteza luminii, urmând să atingă Norii lui Magellan. Alături de noi, veți scăpa de explozia centrului galactic. Ne-ar plăcea să vă folosim pentru a explora... teritorii interesante în drumul nostru.

— Vrei să spui, periculoase...

— Ce altceva ar trebui să însemne?

Louis era mult mai tentat decât se așteptase. Cum ar fi socotit Chmeee o asemenea ofertă? Drept o amânare a răzbunării? O șansă de a distruge chiar lumea Păpușarilor, într-un viitor nedefinit? Sau o simplă lașitate?

— Are această ofertă vreo legătură cu găsirea transmutatorului magic?

— Nu. În primul rând, sunt necesare talentele voastre. Totuși... orice promisiune pe care v-am făcut-o acum va fi mult mai bine îndeplinită sub un regim Experimentalist. Conservatorii nu ți-ar recunoaște valoarea, ca să nu mai vorbim de cea a lui Chmeee.

„Se exprimă excelent", recunoscu Louis în sinea lui.

— Pentru că vorbeam de Chmeee...

— Kzinul a dezertat, dar oferta mea rămâne valabilă și pentru el. A găsit femele Kzinti pe care să le salveze. Poate reușești să-l convingi tu.

— Oare?

— Oricum, vă veți putea vedea lumile din nou. Peste o mie de ani, spațiul cunoscut va uita de Păpușari. Pentru voi însă, care veți călători aproape de viteza luminii cu Flota Lumilor, vor trece numai câteva decenii.

— Am nevoie de timp să mă gândesc. Am să vorbesc și cu Chmeee, când voi avea șansa s-o fac.

Louis privi în spatele lui. Constructorii Orașului îl priveau. Păcat că nu-i putea consulta și pe ei, pentru că era și soarta lor în joc.

Dar el luase deja o hotărâre.

— Ce vreau în continuare este să ne deplasăm spre Marele Ocean. Am putea intra prin vârful muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu și înainta destul de încet...

— N-am nici o intenție să deplasez *Acul*. Există și alte amenințări decât apărarea antimeteoritică și asta este suficient!

— Pun pariu că sunt în stare să-ți schimb părerea. Îți amintești că am descoperit pe Zidul de Margine un inel pentru ridicarea colectoarelor Bussard? Privește acum inelul.

Pentru o clipă, Păpușarul rămase înghețat. Apoi se răsuci și dispăru din vedere, în spatele zidului opac al cabinei sale.

Asta avea să-l țină ocupat o bună bucată de vreme.

* * *

Fără să se grăbească, Louis Wu se îndreptă spre grămada de haine și echipament, dezbrăcate în dezordine. Pescui lanterna-laser din buzunarul vestei. *Pasul patru: urmarea*. Păcat că autodocul său era în lander, la câteva sute de milioane de kilometri depărtare. Ar fi avut nevoie de el peste puțin timp.

Desigur, existau scuturi antiflamă pe partea exterioară a carcasei *Acului*. Orice astronavă avea așa ceva, cel puțin în dreptul ferestrelor. Sub impactul unei lumini prea puternice, scutul antiflamă devenea oglindă și putea salva vederea pilotului. Tot el oprea erupțiile luminoase solare și, de asemenea, laserele. Dacă Ultimul așezase pereți impermeabili între el și echipajul său captiv, cu siguranță căptușise întreaga cabină de comandă cu un asemenea scut.

Dar planșeul?

Louis îngenunche. Hiperpropulsorul se întindea pe toată lungimea navei; avea culoarea bronzului și, pe anumite porțiuni, culoarea cuprului

și a metalului de carcasă. Mașinăriile Păpușarilor, cu colțurile lor rotunjite, lăsau întotdeauna impresia că erau pe jumătate topite. Louis orientă lanterna-laser spre el, prin podeaua transparentă, și aprinse fasciculul. Lumina străluci pe suprafața de bronz, împroșcând vapori de metal. Apoi, începu să curgă metalul topit. Louis menținu fasciculul, pentru a săpa cât mai adânc, apoi îl roti în cerc, pentru a vaporiza tot ce i se păruse mai interesant. Păcat că nu studiase niciodată ingineria hiperpropulsoarelor.

Laserul se încălzise în mâna lui. Funcționa din plin, de câteva minute. Mută fasciculul spre una dintre cele șase grinzi care țineau motorul suspendat în camera sa cu vacuum. Nu o topi complet; doar o slăbi și trecu la alta. Motorul masiv se înclină și se răsuci.

Raza îngustă clipi ca un stroboscop, apoi dispăru. Baterille erau epuizate. Louis aruncă lanterna-laser departe de el, amintindu-și că Păpușarul putea s-o facă să-i explodeze în mână. Apoi, se îndreptă fără grabă spre peretele opus. Păpușarul încă nu se vedea, dar aproape imediat bărbatul auzi sunetul unei sirene în agonie.

Păpușarul tropăi în jurul secțiunii verzi și opace și se opri în fața lui. Mușchii îi tremurau sub piele.

— Haide, spuse Louis Wu, să judecăm împreună.

Fără să se grăbească, Păpușarul își ascunse ambele capete sub picioarele din față, pe care le plie apoi sub el.

24. CONTRAPROPUNERI

Louis Wu se trezise cu mintea clară și flămând. Preț de câteva minute, rămase locului, savurând lipsa gravitației; apoi se întinse și opri câmpul. Ceasul îi arăta că dormise șapte ore.

Oaspeții *Acului* dormeau sub una din imensele clame ce țineau landerul fixat în timpul zborului. Femeia cu părul alb avea un somn neliniștit, frământându-se în ponchoul ei și dezvelindu-și unul din picioare. Băiatul cu părul castaniu dormea ca un nou-născut.

Nu putea să-i trezească și nici nu avea rost. Peretele n-ar fi lăsat sunetul să treacă, iar translatorul n-ar fi funcționat. În plus, discurile de păsit n-ar fi cărat o greutate mai mare de câteva kilograme. Se așteptase, cu adevărat, Păpușarul la un soi de conspirație extrem de complexă? Louis zâmbi. Revolta sa era simplitatea întruchipată.

Comandă un sandviș compus din brânză și pâine prăjită și îl mâncă în timp ce se plimba prin cabină.

În repaus, Ultimul avea forma netedă a unui ou acoperit cu piele, iar un nor de păr alb îi ornamenta unul dintre capete. Picioarele și capetele sale erau ascunse sub el. Păpușarul nu se mișcase de șapte ore.

Louis îl văzuse și pe Nessus procedând la fel. Era reacția Păpușarilor în fața unui șoc. Se îndoiau spre buric și astfel, pentru ei, universul înceta să mai existe. Cu toate acestea, șapte ore părea o perioadă de timp excesivă. Dacă Ultimul intrase în stare de catatonie din pricina șocului provocat de Louis, era sfârșitul a tot și a toate.

Urechile Păpușarului se aflau în capetele sale. Cuvintele lui Louis ar fi trebuit să străbată o grosime apreciabilă de carne și oase.

— Lasă-mă să-ți ofer câteva puncte de reflecție! strigă el.

Păpușarul nu răspunse. Bărbatul își ridică vocea, într-un monolog.

— Structura aceasta alunecă în propriul soare. Sunt lucruri pe care am fi în stare să le facem, dar nu putem întreprinde nimic atâta timp cât îți admiri buricul. Nimeni, în afară de tine, nu poate controla instrumentele *Acului*, senzorii, propulsoarele și celelalte dispozitive, pentru că așa ai plănuit. Așa că fiecare minut pe care îl pierzi imitând un scăunel ne

apropie cu un minut pe tine, pe mine și pe Chmeee de șansa în fața căreia nici un astrofizician nu ar putea rezista.

În timp ce aștepta, Louis își termină sandvișul. Păpușarii erau lingviști excelenți, în toate limbile străine. Ar fi reacționat un Păpușar la un cârlig narativ?

În final, Ultimul își scoase un singur cap, doar pentru a întreba.

— Ce șansă?

— Șansa de a studia petele solare de dedesubt.

Capul se retrase sub burta Păpușarului.

— Sosește echipa de reparații! răcni Louis.

Un cap și un gât își făcură apariția, zbierând un răspuns.

— Ce ne-ai făcut? Ce mi-ai făcut mie, ție, celor doi nativi care ar fi putut să scape de prăpăd? Te mai poți gândi și la altceva decât la vandalism?

— Desigur. Ai spus-o o dată. Într-o zi, vom decide cine conduce această expediție. Aceasta este ziua. Să-ți explic de ce trebuie să-mi urmezi ordinele.

— N-am bănuit vreodată că un sclav al curentului ar tânji după mai multă putere.

— Iată un prim punct. Ghicesc mai bine decât tine.

— Continuă.

— N-o să plecăm de aici. Nici măcar Flota Lumilor nu poate fi ajunsă cu o viteză subluminică. Dacă Lumea Inelară se duce, ne ducem și noi o dată cu ea. Trebuie s-o punem cumva la loc, în poziție. Al treilea punct: Inginerii Lumii Inelare au murit de cel puțin un sfert de milion de ani. Chmeee ar spune că de câteva milioane. Nu ar fi apărut mutații, iar hominizii nu ar fi putut să evolueze dacă Inginerii ar fi trăit. Ei n-ar fi permis acest lucru. Erau Protectori Pak.

Louis se așteptase din partea celuilalt la oroare, teroare sau surprindere. Păpușarul afișa doar resemnare.

— Xenofobi, diabolici, duri și foarte inteligenți..., spuse acesta.

Probabil bănuise ceva.

— Strămoșii mei, continuă Louis. Ei au construit Lumea Inelară, precum și orice sistem care, presupunem, o ține stabilă. Cine dintre noi are șanse mai mari să gândească precum un Protector Pak? Unul dintre noi trebuie să încerce.

— Aceste argumente n-au nici un sens, de vreme ce ne-ai lăsat fără șansa de a fugi. Louis, am avut încredere în tine.

— Nu mi-ar plăcea să cred că ai fost atât de stupid. Nu ne-am oferit voluntari pentru expediția asta. Ca și cei din neamul Kzinti, oamenii nu sunt sclavi prea docili.

— Ai și un al patrulea argument?

Louis se încruntă.

— Chmeee este dezamăgit de mine. Vrea să te forțeze să te supui voinței lui. Dacă aș putea să-i spun că primești ordine de la mine, ar fi impresionat. Și avem nevoie de el.

— Avem, într-adevăr. El ar putea să gândească precum un Protector Pak, chiar mai bine decât tine.

— Așadar, ce-ai hotărât?

— Îți aștept ordinele.

Louis începu să vorbească.

Harkabeeparolyn se ridicase în picioare, înainte de a-l vedea pe Louis pășind din colț. Apoi, suspină, se ghemui și dispăru în ponchoul său. Ponchoul alunecă ușor spre roba albastră ce zăcea puțin mai încolo.

Ciudat comportament! Constructorii Orașului aveau oare tabúul nudității? Ar fi trebuit ca și Louis să poarte haine? Procedă așa cum considera potrivit: îi întoarse spatele și se alătură bălatului.

Acesta stătea lângă perete și privea marea astronavă demontată. Ponchoul pe care-l purta era prea mic pentru el.

— Luweewu, întrebă el, astea erau astronavele noastre?

— Da.

Băiatul zâmbi.

— Au construit și semenii tăi nave atât de mari?

Louis încercă să-și amintească.

— Navele lente erau cam tot de dimensiunea asta, spuse el în cele din urmă. Am avut nevoie de nave mari până ce am depășit bariera luminii.

— Asta este una dintre ele? Poate călători mai repede decât lumina?

— Putea odată. Acum nu. Carcasele tip Produs General nr. 4 cred că erau mult mai mari decât navele voastre, dar nu noi le-am construit. Erau astronave ale Păpușarilor.

— Acela cu care am vorbit ieri era un Păpușar, nu-i așa? Întreba despre tine. Nu i-am putut spune prea multe.

Harkabeeparolyn venise lângă ei. Își redobândise calmul, îmbrăcându-și roba albastră de Bibliotecară.

— S-a schimbat statutul nostru, Luweewu? întrebă ea. Ni s-a spus că nu îți este îngăduit să ne vizitezi. – Femeia făcea un efort să-l privească direct în ochi.

— Am preluat eu comanda, spuse bărbatul.

— Așa de ușor?

— Am plătit un preț...

— Luweewu, ne deplasăm! interveni băiatul.

— Este în regulă.

— Poți să faci mai întuneric aici?

Louis comandă luminilor să se stingă. Imediat, se simți mai confortabil. Întunericul îi ascundea goliciunea. Comportamentul lui Harkabeeparolyn se dovedea contagios.

Acul Încins al Căutării se ridicase cinci metri deasupra rampei astroportului. Rapid, aproape pe furiș, fără nici o paradă de artificii, nava se îndreptă spre marginea lumii și dincolo de ea.

— Unde ne ducem? se interesă femeia.

— Sub lume. Ne vom opri la Marele Ocean.

Nu aveau senzația de prăbușire, deși rampa astroportului se curba în tăcere pe direcție ascendentă. Ultimul îi lăsă să cadă mai mulți kilometri, înainte de a activa propulsoarele: *Acul* deceleră și se îndreptă spre partea de dedesubt a Lumii Inelare.

Marginea întunericului alunecă peste ei pentru a se transforma în cer. Dedesubt era o mare de stele, mai strălucitoare decât ar fi reușit să distingă vreodată un băștinaș al Lumii Inelare prin grosimea stratului de aer și a luminii reflectate de Arcadă. Dar cerul era ca o esență de negru. Cochilia din spumă de *scrith* a Lumii Inelare nu reflecta lumina stelelor.

Louis continuă să se simtă stânjenit de nuditatea lui.

— Mă întorc în camera mea, le spuse celor doi băștinași. De ce nu veniți și voi? Avem alimente și haine curate, și paturi mai bune, dacă aveți nevoie.

Harkabeeparolyn pătrunse în existență, ultima în șir pe discurile de păsit, și se înfioră. Louis izbucni în râs. Ea încercă să-i arunce o privire, dar ochii se feriră instinctiv. *Goliciunea!*

Louis comandă un tricou scurt și îl îmbrăcă.

— E mai bine așa?

— Da, mai bine. Crezi că sunt ridicolă?

— Nu, cred că nu deții controlul asupra climei. Nu aveți posibilitatea de a merge dezbrăcați în multe locuri, așa că ți se pare straniu. S-ar putea să greșesc.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea surprinsă.

— Ai dormit pe o punte tare, noaptea trecută. Încearcă patul de apă. Este suficient de mare pentru amândoi și chiar pentru mai mulți, iar Chmeee nu-l utilizează acum.

Kawaresksenjajok se trânti curajos pe patul acoperit cu blană. Sări puțin, iar apa de sub blană începu să facă valuri.

— Luweewu, îmi place! Este ca în bazin, dar uscat!

Încă neîncrezătoare, Harkabeeparolyn se așeză ușor pe suprafața instabilă. Apoi, întrebă cu jumătate de glas:

— Chmeee?

— Un tip înalt de doi metri și jumătate și acoperit cu blană oranj. Este... într-o misiune pe Marele Ocean. Acum mergem să-l întâlnim. Am putea aranja să-l împartă cu voi.

Băiatul râse.

— Prietenul tău trebuie să-și găsească o altă companie, bombăni femeia. Eu nu mă angajez în *rishathra*...

— Chmeee este mai straniu decât îți închipui, rânji Louis, în vreme ce inconștientul său gândi: *„tanj!"* Ar face mai degrabă *rishathra* cu o plantă-cârnat. Ați putea fi în siguranță, dacă nu dorește tot patul, ceea ce este posibil. Va trebui doar să fiți atenți să nu-l zgâlțâiți pentru a-l trezi. Sau ați putea încerca discurile de dormit.

— Tu le folosești?

— Da. – Ghicise înțelesul expresiei sale. – Câmpul poate fi reglat să țină două corpuri separate (*Tanj!* O inhiba prezența băiatului?)

— Luweewu, spuse femeia, am intervenit și noi în mijlocul unei misiuni de-a voastre. Ai venit, pur și simplu, să furi informații?

Răspunsul corect ar fi trebuit să fie *da*. Totuși, și răspunsul lui Louis era adevărat.

— Suntem aici ca să salvăm Lumea Inelară.

Femeia căzu pe gânduri.

— Dar cum pot eu...? începu ea, apoi rămase cu ochii pironiți peste umărul lui Louis.

Ultimul aștepta dincolo de zidul din față și era fermecător. Acum, copitele și le placase cu argint și își aranjase coama în fâșii de aur și argint. Părul scurt și decolorat de pe restul corpului fusese periat și strălucea.

— Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok, fiți bineveniți! cântă el. Avem nevoie urgentă de ajutorul vostru. Am străbătut o distanță enormă între stele, în speranța de a vă salva semenii și lumea de la o moarte cumplită.

Louis își înghiți râsul. Din fericire, oaspeții săi aveau ochi numai pentru Păpușarul Pierson.

— De unde ești? îl întrebă băiatul. Cu ce seamănă asta?

Păpușarul încercă să le explice. Le vorbi despre lumi ce călătoreau prin spațiu aproape cu viteza luminii, cinci lumi aranjate într-un penta-

gon, o rozetă Kemplerer. Sori artificiali înconjurau patru dintre ele și produceau hrană pentru populația celei de-a cincea. A cincea lume strălucea numai datorită luminilor străzilor și clădirilor sale. Continentele luceau alb-gălbui, iar oceanele erau întunecate. Stelele izolate, strălucitoare, înconjurate de ceață, erau uzine care pluteau pe mare, căldura pe care o degajau fierbând apa. Numai aceste resturi de căldură industrială împiedicau lumea să înghețe.

În vreme ce asculta fascinat, băiatul aproape uitase să respire. Bibliotecara vorbi însă pe un ton moale, ca pentru sine.

— Mai mult ca sigur că vine din stele. Nu seamănă cu nici o ființă vie văzută undeva, vreodată.

Păpușarul continuă să le vorbească depre străzile aglomerate, despre clădirile gigantice, despre parcurile ce reprezentau ultimul refugiu al vieții native a planetei. Le povesti despre rețeaua de discuri de păsit cu ajutorul cărora puteau să înconjoare lumea în câteva minute.

Harkabeeparolyn își clătină violent capul și ridică vocea:

— Te rog, nu avem timp. Îmi pare rău, Kawa! Vrem să auzim mai multe, avem *nevoie* să știm mai multe, dar – lumea, soarele! Louis, n-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. Ce putem face să vă ajutăm?

Răspunsul Ultimului veni prompt.

— Citește pentru mine!

Kawaresksenjajok era întins cu fața în sus și privea „talpa" lumii defilând deasupra lui.

Acul zbura pe sub un acoperiș negru, fără detalii, în care Ultimul setase două holograme „ferestre". Un dreptunghi lat arăta o imagine luată cu amplificare de lumină; cealaltă examina partea de dedesubt a Lumii Inelare în lumină infraroșie. În infraroșu, dedesubtul teritoriilor aflate în plină zi strălucea mai puternic decât cel al ținuturilor acoperite de noapte; fluviile și mările erau mai întunecate în timpul zilei și mai luminoase noaptea.

— Ca și spatele unei măști, vedeți? – Louis își menținea vocea joasă, pentru a evita s-o întrerupă pe Harkabeeparolyn. – Acea albie ramificată de fluviu: vezi cum iese în afară? Și mările sunt umflate. Linia aceea zimțată reprezintă un întreg lanț de munți.

— Lumile voastre sunt ca asta?

— Oh, nu! Pe una dintre lumile mele, toate astea ar fi temeinic ancorate dedesubt, iar suprafața s-ar forma la întâmplare. Aici, lumea a fost sculptată. Privește, mările au toate aceeași adâncime și sunt astfel repartizate încât să existe apă pretutindeni.

— Cineva a sculptat lumea ca pe un basorelief?

— Exact.

— Luweewu, asta este înspăimântător! Cum arătau ei?

— Gândeau la scară mare și își iubeau copiii și semănau cu armurile. – Louis se decisese să nu spună mai mult despre Protectori.

Băiatul arăta ceva cu degetul.

— Asta ce este?

— Nu știu. – Se zărea o adâncitură în partea de dedesubt a Lumii Inelare... plină de ceață. – Cred că este perforația unui meteorit. Deasupra trebuie să se găsească un Ochi al Furtunii.

Ecranul de citit se afla în cabina de comandă, chiar în fața peretelui din fața lui Harkabeeparolyn. Ultimul reparase defecțiunile și adăugase un cablu ce făcea legătura cu panoul de control. În timp ce Harkabeeparolyn citea cu voce tare, computerul navei citea și el banda și o corela cu vocea și cu informațiile pe care le deținea în legătură cu limba vorbită de Halrloprillalar. Limba s-ar fi putut schimba de-a lungul secolelor, dar nu atât de mult și nu în cercurile literare. Cu puțină speranță, computerul urma să preia totul foarte curând.

În ceea ce-l privea pe Ultimul, acesta dispăruse în secțiunea ascunsă. Extraterestrul suferise șocuri repetate. Louis nu-l invidia pentru aceste perioade de isterie.

Acul continua să accelereze. Acum, peisajul invers trecea prin fața lor cu o viteză prea mare pentru a mai putea fi sesizate detaliile. Iar vocea lui Harkabeeparolyn răgușise. „A sosit timpul pentru o pauză de masă", hotărî Louis.

Apăru însă o problemă. Bărbatul comandase filets mignons și cartofi copți, urmați de cașcaval Brie și pâine franțuzească. Băiatul privea oripilat. Aceeași reacție o avea și femeia, numai că ea se uita la Louis.

— Îmi pare rău. Am uitat. Mă gândeam că și voi sunteți omnivori...

— Într-adevăr, omnivori, spuse Bibliotecara. Mâncăm atât plante, cât și carne, dar nu hrană *putrezită!*

— Nu fiți atât de porniți. Nu este implicată nici o bacterie. Un cotlet destul de vechi, lapte atacat de fermenți...

Louis aruncă platourile în toaletă și făcu altă comandă. Fructe, *crudități*, iar separat o cremă acrișoară, pe care o aruncă imediat, precum și hrană marină, inclusiv sashimi*. Oaspeții săi nu mai văzuseră până atunci pește de apă sărată. Le plăcuse, dar îi însetase peste măsură.

---

* Sashimi – aperitiv japonez constând din fâșii foarte subțiri, de mărimea unei înghițituri, de pește crud, servit în mod tradițional cu un sos extrem de condimentat. (n.trad.)

Nici a-l privi pe Louis cum mănâncă nu-i bucura prea mult. Ce-ar fi vrut să facă, să flămânzească?

Ei puteau să flămânzească. De unde făcuse el rost de carne roșie, proaspătă? Bineînțeles, din compartimentul bucătăriei automate ce-i revenea lui Chmeee. O fripsese cu laserul reglat pe bandă largă și intensitate mare. Trebuise să-i trimită laserul Ultimului pentru a-l încărca. Și nu fusese ușor, ținând cont de ultima întrebuințare pe care i-o dăduse.

Altă problemă: consumau prea multă sare. Louis nu știa cum să procedeze. Poate că Ultimul reușea să reseteze comenzile bucătăriei.

După masă, Harkabeeparolyn reveni la cititul său. Lumea Inelară aluneca peste ei mult prea repede pentru a remarca vreun detaliu. Kawaresksenjajok pendula neobosit între cabină și hangar.

Și Louis părea neobosit. Trebuia să studieze: să revadă înregistrările primului voiaj, sau aventurile lui Chmeee pe Harta Kzin. Ultimul nu era însă disponibil.

Treptat, bărbatul deveni conștient de o altă sursă de disconfort.

Tânjea după Bibliotecară.

Îi plăcea vocea ei. Vorbea de ore și timbrul îi rămăsese intact. Îi povestise că uneori citea pentru copiii orbi: copii fără vedere. Louis aproape că amețea, gândindu-se la ea. Îi admira demnitatea și curajul. Îi plăcea felul în care roba îi contura formele; și îi văzuse și goliciunea.

Trecuseră ani de când Louis Wu nu mai iubise o autentică femeie umană. Harkabeeparolyn era acum mult prea aproape. Și apoi, nu avea pe nimeni. Când, în sfârșit, Păpușarul li se alătură, Louis îi fu recunoscător pentru că reușea să-l mai distragă.

Vorbeau încet în interplanetară, sub timbrul vocii lui Harkabeeparolyn, care-i citea în continuare computerului.

— De unde vin acești amatori reparatori? întreba Louis. Cine, pe Lumea Inelară, ar ști să remonteze jeturile de orientare? Deși, se pare că nu știu că asta este insuficient.

— Lasă-i în pace! spuse Ultimul.

— Dar dacă știu că nu este suficient? Poate că bieții paraziți nu sunt în stare să se gândească și la alte soluții... Și mai rămâne întrebarea de unde și-au procurat echipamentul. Ar putea proveni de la Centrul de Reparație.

— Acum avem parte de suficiente complicații... Lasă-i în pace!

— Este pentru prima oară când cred că ai dreptate. Dar nu pot să nu mă-ntreb. Teela Brown a făcut școală în spațiul cunoscut. Imensele structuri construite în spațiu nu sunt ceva nou pentru ea. Ea ar fi înțeles ce se-ntâmplă atunci când soarele a alunecat de la locul lui.

— Ar fi putut Teela Brown să mobilizeze forțe pentru un efort atât de mare?

— Poate că nu. Dar Căutătorul ar putea fi cu ea. Ai dat peste Căutător în înregistrările tale? El este, cu siguranță, un băștinaș, poate un nemuritor. Teela l-a găsit. Pare o nebunie, dar s-ar putea ca el să fi organizat totul. Ne-a mărturisit atunci că fusese rege în mai multe rânduri...

— Teela Brown a fost un experiment eșuat. Am încercat să obținem o specie de ființe umane norocoase, crezând că dacă ne vom asocia cu ea vom împărtăși norocul ei. Teela poate că a avut sau n-a avut noroc, dar cu siguranță norocul ei nu a fost contagios. Nu vrem s-o întâlnim pe Teela Brown.

Louis tresări.

— Nu...

— Atunci, nu trebuie să atragem atenția echipei de reparații.

— Adaugă un post-scriptum la banda pe care i-ai trimis-o lui Chmeee, spuse bărbatul. Louis Wu respinge oferta sanctuarului de pe Flota Lumilor. Louis Wu a preluat comanda *Acului Încins al Căutării* și a distrus hiperpropulsorul. Asta o să-l șocheze.

— A făcut-o deja pentru mine. Louis, senzorii mei nu pot penetra *scrith*-ul. Mesajul tău trebuie să mai aștepte.

— Cât mai avem până ajungem la el?

— Aproape patruzeci de ore. Am accelerat până la o mie șase sute de kilometri pe secundă. La această viteză, ne trebuie mai mult de 5 g de accelerație pentru a ne ține pe curs.

— Putem să rezistăm la 30 g. Ai fost mult prea precaut.

— Sunt conștient de opinia ta.

— Nu-mi mai nesocoti ordinele, tanjl ridică Louis tonul.

25. SEMINȚELE IMPERIULUI

Dincolo de plafonul curbat, defila fundația Lumii Inelare.

Nu era propriu-zis o vedere, nu de la cincizeci de mii de kilometri depărtare, trecând cu o mie șase sute de kilometri pe secundă și sub acoperământul spumei protectoare. În cele din urmă, băiatul adormise pe blana oranj. Louis continuă să privească. Alternativa era să plutească și să se gândească dacă nu cumva îi condamnase pe toți.

În sfârșit, Ultimul îi spuse femeii din rasa Constructorilor Orașului că era suficient.

Louis se întoarse cu spatele la suprafața schimbătoare.

Harkabeeparolyn își masa gâtul. Amândoi îl priveau pe Ultimul, care introducea patru dintre benzile furate în mașina de citit.

Toată treaba îi luă doar câteva minute.

— De acum, este problema computerului, spuse Păpușarul. L-am programat în acest sens. Dacă răspunsul este în benzi, îl vom avea în maximum câteva ore. Louis, ce se-ntâmplă dacă nu ne place răspunsul?

— Să auzim întrebările.

— Există o istorie a activităților de reparație pe Lumea Inelară? Dacă da, mașinile de reparat provin dintr-o singură sursă? Este reparația mult mai frecventă în anumite zone? Există o secțiune a Lumii Inelare mai bine reparată decât restul? Localizează toate referințele legate de ființele asemănătoare cu cei din neamul Pak. Stilul armurilor variază în funcție de distanța față de un punct central? Care sunt proprietățile magnetice ale pardoselii Lumii Inelare și a *scrith*-ului, în general?

— Bine.

— Am omis ceva?

— ...Mda. Ne interesează cea mai probabilă sursă a drogului nemuririi. S-ar putea să fie Marile Oceane, dar să întrebăm, totuși.

— Am să întreb. Dar de ce Marile Oceane?

— Oh, pe de o parte, pentru că sunt atât de vizibile. Și, pe de altă parte, pentru că am descoperit o mostră a drogului nemuririi, ce a rezistat în timp... Din păcate, a fost unica... Halrloprillalar o avea. Pe ea

am găsit-o în vecinătatea Marelui Ocean. *„Și, pe de altă parte, pentru că ne-am prăbușit acolo,"* gândi Louis. *„Norocul Teelei Brown distorsiona probabilitatea. Norocul Teelei ne-ar fi adus direct la Centrul de Reparație de prima dată."* Harkabeeparolyn, îți vine în minte ceva ce am omis?

Când răspunse, vocea ei era gâjâită.

— Nu înțeleg ce faceți voi.

— Cum să-ți explic? Mașina noastră își amintește totul de pe benzile voastre. Îi cerem să-și cerceteze memoria, pentru a răspunde la o întrebare anume.

— Întreab-o cum să salvăm Lumea Inelară.

— Trebuie să fim mult mai concreți. Mașina poate să-și amintească, să coreleze, să însumeze, dar nu poate gândi. Nu este suficient de mare.

Femeia își clătină capul.

— Și ce se-ntâmplă, insistă Ultimul, dacă răspunsurile sunt greșite? Nu mai putem fugi.

— Vom încerca altceva.

— M-am gândit la asta. Putem intra pe o orbită polară în jurul soarelui, pentru a minimiza riscul ca un fragment provenit din dezintegrarea Lumii Inelare să ne lovească. Am să pun *Acul* în stază, în așteptarea salvării. Salvarea nu va veni, dar riscul este mai mic, în comparație cu situația cu care ne confruntăm acum.

„Trebuia să ajungă aici", gândi Louis.

— Perfect. Ne mai rămân câțiva ani pentru a încerca să descoperim niște soluții mai bune.

— Mai puțin decât atât. Dacă...

— Taci!

Epuizată, Bibliotecara se aruncă pe patul de apă. Imitația de blană de Kzin văluri sub ea. Femeia se ridică țeapănă, dar după o clipă își dădu din nou drumul pe spate. Blana continua să vălurească. În cele din urmă, rigiditatea o părăsi și se lăsă purtată de valuri. Kawaresksenjajok protestă în somn printr-un murmur și se întoarse pe partea cealaltă. Bibliotecara părea și mai atractivă. Louis rezistă cu greu tentației de a se întinde lângă ea pe pat.

— Cum te simți?

— Obosită. Mizerabil. O să-mi mai văd vreodată casa? Dacă vine sfârșitul – când o veni – mi-aș dori să-l aștept pe acoperișul Bibliotecii. Dar florile vor fi deja moarte atunci, nu-i așa? Arse și înghețate.

— Mda...

Louis era mișcat. Cu siguranță că nici el nu avea să-și mai vadă căminul vreodată.

— Am să încerc să te duc înapoi, vorbi el din nou. Acum ai nevoie de somn. Și de un masaj pe spate.

— Nu.

Ciudat! Nu era Harkabeeparolyn una dintre Constructorii Orașului, din aceeași rasă cu Halrloprillalar, rasă care condusese Lumea Inelară mai ales prin sex appeal? Uneori, era dificil să ții minte că indivizii unei specii străine puteau diferi unii de alții tot atât de mult ca și oamenii.

— Cei ce alcătuiau personalul Bibliotecii semănau mai mult cu niște preoți decât cu niște profesioniști. Tu practici abstinența?

— Cât timp lucrăm în Bibliotecă suntem abstinente. Eu însă *am ales* să fiu abstinentă. – Se ridică într-un cot și îl privi. – Am învățat că toate celelalte specii se dau în vânt să facă *rishathra* cu Constructorii Orașului. Este și cazul tău?

Louis încuviință.

— Sper că te poți controla, adăugă ea.

Bărbatul oftă.

— Oh, tanj, sigur! Am o mie de *falani*. Am învățat cum să-mi abat atenția de la asta.

— Cum?

— În mod obișnuit, caut o altă femeie.

Bibliotecara nu râse.

— Și ce se-ntâmplă dacă nici cealaltă femeie nu este disponibilă?

— Oh... atunci, fac exerciții până la epuizare. Mă îmbăt... Intru în sabatical, plec în spațiul interstelar într-o navă de unul singur. Îmi găsesc alte plăceri. Mă implic în muncă.

— Nu trebuie să te îmbeți, spuse ea și avea dreptate. Ce plăcere ai mai putea încerca?

Droudul! Ar fi fost suficientă atingerea unui curent, și nu i-ar mai fi păsat dacă Harkabeeparolyn s-ar fi transformat într-un vierme verde înaintea ochilor săi. De ce i-ar fi păsat acum? N-o admira... în fine, poate doar un pic. Ea își făcuse treaba. Acum, putea să salveze Lumea Inelară, sau să n-o salveze, fără să mai aștepte ajutor din partea ei.

— Oricum, o să-ți primești masajul, adăugă el.

O ocoli pe departe, pentru a atinge un buton de pe consola patului. Harkabeeparolyn fu uimită, apoi zâmbi și se relaxă complet, în timp ce vibrațiile sonice din patul de apă o îmbrățișau. În câteva minute, adormi. Louis fixă instalația să se întrerupă după douăzeci de minute.

Apoi, căzu pe gânduri.

Dacă n-ar fi petrecut un an alături de Halrloprillalar, n-ar fi găsit-o pe Harkabeeparolyn atractivă, așa cum arăta ea, cu țeasta pleșuvă, cu buzele ca niște lame de cuțit și nasul extrem de mic. Dar el avea...

El avea păr acolo unde Constructorii Orașului nu aveau. Asta să fie? Sau mirosul alimentelor din respirația sa? Sau un semnal social pe care nu-l cunoștea?

Un om care răpise o astronavă, un om care-și pusese viața în joc pentru a încerca să salveze trilioane de alte vieți, un om care atinsese limita dependenței de droguri nu putea fi afectat de o asemenea distragere minoră precum atracția față de o parteneră drăguță. Atingerea sârmei i-ar fi oferit detașarea, ajutându-l să vadă mai clar acest lucru.

„Mda."

Louis se apropie de peretele frontal.

— Ultimule!

Păpușarul tropăi, apărând în raza lui vizuală.

— Pornește înregistrările despre Protectorii Pak, pentru mine. Interviurile și rapoartele medicale despre Jack Brennan, studii despre corpul străinului, tot ce ai găsit...

Încerca să lucreze.

Louis Wu plana în mijlocul cabinei, în poziție lotus, și hainele dezbrăcate erau înșiruite în dezordine în jurul lui. Pe un ecran care plutea nemișcat în afara carcasei *Acului*, un om de mult mort vorbea despre originile umanității.

— Protectorii aveau puțin din prețiosul liber arbitru, spunea el. Suntem mult prea inteligenți pentru a nu vedea răspunsul corect. În plus, există instinctele. Dacă un Protector Pak nu are copii în viață, în general moare. Refuză să mai mănânce. Unii Protectori pot să generalizeze; ei pot găsi o modalitate de a face ceva pentru întreaga lor specie și asta îi ține în viață. Cred că asta era mai ușor pentru mine decât pentru Phssthpok.

— Ce-ai descoperit? Care este cauza care te determină să continui să mănânci?

— Avertismentul vostru împotriva Protectorilor Pak.

Louis aprobă din cap, amintindu-și datele despre autopsia străinului. Creierul lui Phssthpok era mai mare decât cel al unui om obișnuit, dar volumul lui nu includea și lobii frontali. Capul lui Jack Brennan arăta zimțat la mijloc datorită dezvoltării sale frontale tipic umane și a extinderii în sus al părții posterioare a craniului.

Pielea lui Brennan era profund ridată, ca o armură din piele. Încheieturile i se umflaseră anormal. Buzele și gingiile se topiseră într-un cioc tare. Nimic din toate astea nu păreau să-l afecteze pe minerul de pe Centură, profund deformat.

— Toate simptomele îmbătrânirii erau stopate de transformarea prăsitorului în Protector, îi preciza el unui agent ARM, de mult mort și el. Grosimea pielii și ridurile; este de presupus că ajungeau ca *aceasta*, suficient de dură pentru a respinge lama unui cuțit. Îți pierzi dinții, pentru a da posibilitate gingiilor să se întărească. Inima poate să-ți obosească, pentru că se presupune că îți crește o a doua, de data asta cu două camere, situată în burtă.

Vocea lui Brennan era aspră.

— Se presupune, de asemenea, că încheieturile se umflă, continua el să vorbească, pentru a oferi un cuplu mare mușchilor brațului. Putere sporită. Dar nimic din toate astea n-ar fi avut loc fără arborele vieții, iar pe Pământ nu mai există arborele vieții, de trei milioane...

Louis tresări, când niște degete îi împunseră tricoul.

— Luweewu, mi-e foame!

— Okay. Oricum era obosit de studiu și nu aflase prea multe lucruri utile.

Harkabeeparolyn dormea încă. Mirosul de carne friptă la raza lanternei-laser o trezi. Louis comandă fructe și vegetale coapte pentru ei și le arătă unde să arunce tot ce nu le plăcea.

După aceea, se retrase, luându-și cu sine cina.

Îl afecta faptul că erau dependenți. Mai ales că amândoi se considerau victimele lui. Nu reușise nici măcar să-i învețe cum să-și comande propriile alimente! Comenzile erau inscripționate în interplanetară și în Graiul Hero.

Era vreo cale să-i pună la treabă?

Poate mâine. Se gândise la ceva.

Computerul începuse să le furnizeze rezultatele. Ultimul era ocupat. Când Louis reuși să-i atragă atenția pentru o clipă, îi ceru înregistrările cu invazia castelului de către Chmeee.

Castelul ocupa vârful unui deal stâncos. Turme de animale asemănătoare porcilor, galbeni cu dungi albe, păsteau iarba galbenă de dedesubt. Landerul înconjurase castelul, apoi aterizase în curte, sub o ploaie de săgeți.

Nimic nu se mai întâmplă preț de câteva minute.

Apoi, ceva oranj năvăli simultan prin câteva uși arcuite, prea repede pentru a fi distins.

Indivizii se opriră, se întinseră pe jos, ca niste carpete, și-și îndreptară armele spre baza landerului. Erau Kzini, dar păreau deformați. Exista o deviere de cel puțin un sfert de milion de ani.

Harkabeeparolyn vorbi peste umărul lui Louis.

— Ăștia sunt semenii companionului tău?

— Într-un fel, se înrudesc. Aceștia par un pic mai scunzi și mai închiși la culoare... și au falca inferioară mult prea masivă.

— Te-a abandonat. De ce nu-l părăsești și tu?

Louis izbucni în râs.

— De ce, ca să-ți ofer ție patul? Ne aflam în condiții de luptă când am permis unui vampir să mă seducă. El a fost dezgustat. Din punctul lui de vedere, *eu* l-am abandonat pe *el*.

— Nici un bărbat sau femeie nu poate rezista unui vampir.

— Chmeee nu este un bărbat. El nu poate să dorească *rishathra* cu nici un hominid.

Acum, mai multe pisici portocalii țâșniră, ocupând poziție în jurul landerului. Două cărau un cilindru din metal rugint. Zeci de feline se zăreau spre extremitățile landerului.

Cilindrul dispăruse într-o explozie și o flamă alb-gălbuie. Landerul alunecase câțiva metri. Kzinii așteptară, apoi ieșiră de la locurile lor ca să analizeze rezultatele.

Harkabeeparolyn tresări ca străbătută de un fior.

— Par, mai degrabă, dornici să mă aibă drept prânz.

— Ăștia, poate..., replică Louis iritat. Dar îmi aduc aminte de o vreme când Chmeee flămânzea și niciodată nu s-a atins de mine. Oricum, care este problema voastră? Nu aveți și carnivori în oraș?

— Avem.

— Și Biblioteca?

Credea că n-o să-i răspundă. (Figuri păroase își făcuseră apariția la ferestrele-fantă. Explozia nu lăsase urme vizibile.) Apoi:

— O vreme, am fost în Clădirea Panth. – Femeia nu voia să-l privească în ochi.

În prima clipă, nu-și aminti. Clădirea Panth. Construită ca o ceapă plutind cu coada în jos. Reparațiile la condensatorul de apă. Stăpânul voia să plătească costul în sex. Se simțea miros de vampir pe holuri.

— Ai făcut *rishathra* cu carnivori?

— Cu Păstori, cu Oamenii Ierbii, cu Oamenii Agățători și Oamenii Nopții, după cum îmi amintesc.

Louis se retrase un pic.

— Cu Oamenii Nopții? Cu Demonii?

— Oamenii Nopții sunt foarte importanți. Adună informație pentru noi și pentru Oamenii-Mașină. Țin laolaltă ce a mai rămas din civilizație și noi nu vrem să-i ofensăm.

— Uh-huh!

— Vânătorii Nopții, Luweewu, au un foarte ascuțit simț al mirosului. Mi s-a spus că trebuie să fac *rishathra* cu un Vânător al Nopții. Fără parfum de vampir. Am cerut să fiu transferată la Bibliotecă.

Louis își aminti de Mar Korssil.

— Nu par respingători.

— Dar pentru *rishathra*? Noi, cei care nu avem părinți, trebuie să ne plătim o datorie față de societate, înainte de a ne găsi o pereche și a întemeia un cămin. Mi-am pierdut fondurile acumulate, în timpul transferului. Transferul n-a venit suficient de repede. – Îl privea acum în ochi. – N-a fost plăcut. Dar altă dată a fost și mai rău. Mirosul de vampir învăluie totul, nu și memoria. Îți reamintești mirosurile: sânge, în respirația Vânătorilor Nopții; putrefacție, în cea a Oamenilor Nopții.

— Acum ai scăpat de toate astea, o liniști Louis.

Câțiva dintre Kzini încercau să se ridice. Apoi, adormiră cu toții. Zece minute mai târziu, se deschidea rampa. Chmeee cobora să preia comanda.

Se făcuse târziu, când Ultimul apăru din nou. Păpușarul părea răvășit și obosit.

— Se pare că ai ghicit corect, spuse el. Nu numai că *scrith*-ul reține un câmp magnetic, dar însăși structura Lumii Inelare este întreținută cu cabluri supraconductoare.

— Asta e bine, replică Louis, simțind că i se ridicase o greutate enormă de pe suflet. Este *bine,* dar cum de știau Constructorii Orașului de toate astea? Nu mi-i închipui săpând în *scrith* pentru a afla.

— Nu. Au făcut din el magneți pentru compasuri. Au trasat o rețea de linii supraconductoare, distanțate la optzeci de mii de kilometri, ce se desfășoară după un model hexagonal prin fundația Lumii Inelare. I-a ajutat să-și ridice hărțile. Au trecut secole până ce Constructorii Orașului au învățat suficientă fizică pentru a ghici ce anume trasaseră, iar aceste presupuneri i-au condus la construirea propriilor lor supraconductori...

— Bacteriile pe care le-ați însămânțat...

— Se pare că nu au atins supraconductorii îngropați în *scrith.* Sunt conștient că pardoseala Lumii Inelare este vulnerabilă la meteoriți. Trebuie să sperăm că nici unul dintre ei nu a atins vreodată rețeaua de supraconductori.

— E posibil...

Păpușarul meditâ o clipă, apoi vorbi din nou:

— Louis, încă mai căutăm secretul transmutatoarelor masive?

— Nu.

— Ne-ar fi rezolvat perfect toate problemele, insistă Ultimul. Dispozitivul trebuie să fi lucrat la o scară imensă. Convertirea materiei în

energie este de departe mult mai ușoară decât convertirea materiei în altă formă de materie. Să presupunem că noi am aprinde... să spunem, un tun transmutator, pe partea de dedesubt a Lumii Inelare, în zona cea mai îndepărtată de soare. Reacția respectivă ar pune structura la loc. Desigur, ar apărea și unele neajunsuri. Unda de șoc ar ucide mulți băștinași, dar mai mulți ar supraviețui. Apărarea antimeteoritică ar putea fi înlocuită la o dată ulterioară. De ce râzi?

— Ești strălucitor! Necazul este că nu avem nici un motiv să credem că a existat vreodată un tun transmutator.

— Nu înțeleg.

— Halrloprillalar inventa, pur și simplu, povești. A recunoscut-o mult prea târziu. În plus, cum crezi că ar fi știut ea ceva despre felul în care a fost construită Lumea Inelară? Strămoșii ei nu erau decât niște maimuțe când s-a întâmplat asta. – Louis observă capetele agitându-se și-l preveni: Nu pune totul în seama mea. Nu avem timp.

— Din păcate...

— Ce altceva ai mai aflat?

— Puțin. Modelele de analiză sunt încă incomplete. Fanteziile ce implică Marele Ocean nu înseamnă nimic pentru mine. Poți să le cercetezi.

— Mâine.

Sunetele aveau o intensitate prea mică pentru a fi înțelese, dar îl treziseră. Louis se întoarse, învăluit în întuneric și în lipsă de gravitație.

Dincolo însă, era suficientă lumină pentru a vedea. Kawaresksenjajok și Harkabeeparolyn erau întinși și se țineau în brațe, murmurând fiecare la urechea celuilalt. Translatorul lui Louis nu prindea nimic. Părea a fi dragoste. Un zvâcnet brusc de invidie îl făcu să zâmbească. Crezuse că băiatul era prea tânăr; crezuse că femeia jurase. Asta nu era însă *rishathra*. Cei doi făceau parte din aceeași specie.

Louis le întoarse spatele și închise ochii. Urechile lui se așteptau la un val ritmic de acțiune, însă acesta nu venea, astfel încât, în cele din urmă, adormi.

Visă că intrase într-un sabatical.

Plutea printre stele. Când lumea devenea prea bogată, prea variată, prea pretențioasă, atunci sosea vremea să lase totul în urmă. Louis o mai făcuse și înainte. Singur, într-o mică astronavă, se îndreptase spre falia încă neexplorată, dincolo de spațiul cunoscut, să vadă ce se putea vedea și să afle dacă se mai iubea. Acum, Louis plutea între discurile de dormit și visa fericit că se prăbușește printre stele. Nu depindea de nimeni, nu trebuia să-și țină nici o promisiune.

Apoi, o femeie urlă panicată chiar în urechea lui. Un călcâi îl lovi puternic chiar sub coaste, iar Louis îi răspunse cu un icnet. O învălmășeală de brațe se abătu asupra lui, apoi se strânseră în jurul gâtului său, într-o încleștare pe viață și pe moarte. Vaietele continuau.

Louis se căzni să-i descleștеze mâinile, pentru a-și elibera gâtul. Strigă apoi:

— Închide câmpul de dormit!

Gravitația reveni. Louis și atacatorul lui căzură pe discul inferior. Harkabeeparolyn încetă să mai țipe și își lăsă brațele depărtate.

Băiatul Kawaresksenjajok îngenunchease alături de ea, confuz și speriat. Puse întrebări urgente în limba Constructorilor Orașului. Femeia se răsti la el.

Băiatul vorbi din nou. Harkabeeparolyn îi răspunse mai pe-ndelete. Băiatul aprobă cu reținere. Orice ar fi auzit, nu-i plăcuse. Se îndreptă spre colț, aruncându-le o privire de rămas-bun pe care Louis nu o putu interpreta, și dispăru în hangar.

Louis se întinse după translator.

— Okay, despre ce este vorba?

— Pluteam în imponderabilitate! suspină ea.

— Nu trebuia să te sperii, o liniști Louis. Așa obișnuim unii dintre noi să dormim.

Femeia îl privi direct în față.

— În imponderabilitate?

— Exact.

Expresia ei era ușor de descifrat. *Nebunie. Nebunie curată...* și o ridicare din umeri. Se mobilizase în mod vizibil.

— Acum, când mașinile tale pot citi mai repede decât o pot face eu, mi-am dat seama că sunt total inutilă. Pot face un singur lucru care să ajute misiunea, și anume să-ți ușurez suferințele provocate de reprimarea plăcerii.

— Este o ușurare, spuse Louis.

Rostise replica plin de sarcasm, dar oare îl interpreta ea în acest mod? Bărbatul s-ar fi blestemat dacă ar fi acceptat un asemenea gest caritabil.

— Dacă faci baie și îți cureți cu grijă gura...

— Oprește-te! Sacrificiul confortului tău este prea mare, țelul este lăudabil, dar dacă aș accepta, ar însemna să dau dovadă de maniere proaste...

Femeia era uimită.

— Luweewu, nu vrei să faci *rishathra* cu mine?

— Mulțumesc, nu, mormăi el, apoi strigă: Deschide câmpul de dormit!

Louis se ridică plutind de lângă ea. Dintr-o experiență precedentă, simțea că va urma o confruntare și acest lucru îl îngrijora mai mult. Dar dacă ea avea să încerce să-și folosească forța fizică, avea să se pomenească în imponderabilitate.

Femeia îl uimi din nou printr-o altă replică:

— Luweewu, ar fi teribil pentru mine să am un copil acum.

Louis îi privi de sus figura: nu era înfuriată, ci foarte serioasă.

— Dacă mă împerechez acum cu Kawaresksenjajok, aș putea aduce pe lume un copil care să moară în focul soarelui.

— Atunci, n-o face. Oricum, este prea tânăr.

— Nu, nu este.

— Oh. Bine. Nu ai... Nu, voi nu aveți contraceptive. Ei bine, nu poți să-ți estimezi perioada de fertilitate și s-o eviți?

— Nu înțeleg. Nu, așteaptă, înțeleg. Luweewu, specia noastră a condus majoritatea lumii datorită controlului nuanțelor și variațiilor de *rishathra*. Știi cât de multe am învățat despre *rishathra*?

— Doar printr-un simplu noroc, bănuiesc!

— Luweewu, unele specii sunt mai fertile decât altele.

— Oh!

— Dinainte de începutul istoriei, am învățat că *rishathra* este o cale de a nu avea copii. Dacă ne împerechem, patru *falani* mai târziu apare un copil. Luweewu, poate fi salvată lumea? Ești convins că lumea *poate* fi salvată?

Oh, dacă ar fi fost într-un sabatical! Singur, într-o astronavă, la ani-lumină de orice responsabilitate față de cineva, cu excepția propriei sale persoane! Oh, dacă ar fi fost sub efectul sârmei...

— Nu pot garanta nimic sigur.

— Atunci, fă *rishathra* cu mine, ca să mă împiedici să mă mai gândesc la Kawaresksenjajok!

Nu era cea mai flatantă propunere care i se făcea lui Louis Wu.

— Cum o *să-l* ajutăm să-și liniștească mintea? întrebă el.

— Nu există nici o cale. Bietul băiat, trebuie să sufere!

„Atunci, nu poți să-i faci pe amândoi să sufere", gândi Louis. Dar nu se hotărî s-o spună. Femeia era serioasă, îl rănise și avea dreptate. Nu era timpul potrivit să aduci pe lume un copil din specia Constructorilor Orașului.

În plus, o dorea.

Coborî din câmpul antigravitațional și o conduse pe patul de apă. Era bucuros că se retrăsese Kawaresksenjajok în hangar. Dar oare ce avea să spună puștiul mâine dimineață?

26. DINCOLO DE APE

Louis se trezise în gravitația normală cu un zâmbet pe buze, cu înțepături plăcute în fiecare mușchi și cu nisip în ochi. Dormise foarte puțin noaptea trecută. Harkabeeparolyn nu exagerase prea mult cu pulsiunea sa. Nu știuse (în ciuda timpului petrecut alături de Halrloprillalar) că și Constructorii Orașului intrau în călduri.

Se mișcă și patul imens prinse viață sub el. Un trup se rostogoli peste el: Kawaresksenjajok, întins pe burtă, înota ca un pește zburător și murmura ușor.

Harkabeeparolyn, înfășurată în blana oranj, se trezise și ea și se ridicase de pe podea. Apoi, îngăimă o explicație ce se dorea o scuză pentru că îl părăsise.

— M-am deșteptat, după o vreme, și nu știam unde sunt, cu patul ăsta mișcător de sub mine.

„Șocul cultural", gândi el. Își aminti că și lui Halrloprillalar îi plăcuseră discurile de dormit, dar nu ca să doarmă pe ele.

— Există suficient loc pe podea. Cum te simți?

— Mai bine, pentru moment. Mulțumesc.

— *Eu* îți mulțumesc. Ți-e foame?

— Nu încă.

Louis începu să exerseze. Mușchii lui erau încă tari, dar se vedea că îi lipsea antrenamentul. Constructorii Orașului îl priveau cu nedisimulată surpriză. După aceea, comandă micul dejun: pepene, sufleu Grand Mariner, brioșe și cafea. Oaspeții săi refuzară cafeaua – era de prevăzut – precum și brioșele.

Când își făcu apariția, Ultimul arăta neîngrijit și obosit.

— Modelele pe care le căutăm nu sunt clare în înregistrările orașului plutitor, spuse el. Toate speciile și-au construit armurile după forma Protectorilor Pak. Ele nu sunt la fel pretutindeni, nu exact la fel, iar stilul nu variază după o anumită lege. Am putea să dăm vina pe răspândirea culturii specifice Constructorilor Orașului. Imperiul lor a amestecat idei și invenții în asemenea măsură încât nu le vom putea detecta niciodată originea.

— Ce-ai aflat despre drogul nemuririi?

— Ai avut dreptate. Marele Ocean este văzut ca o sursă a ororilor și plăcerilor, inclusiv nemurirea. Darul nu este întotdeauna un drog. Uneori, sosește neanunțat, ca ofertă a unor zei capricioși. Louis, legendele nu au nici un sens pentru mine, un nonuman.

— Pregătește înregistrările pentru mine. Am să-i pun și pe oaspeții noștri să le privească. Poate că ei vor reuși să sesizeze ceva.

— Foarte bine.

— Și despre reparație?

— Nu există nici o activitate de reparație pe Lumea Inelară, în toată istoria înregistrată.

— Glumești!

— Cât de mare este regiunea acoperită de înregistrările orașului? Pe ce perioadă de timp? Mică și scurtă. În plus, am studiat și vechile înregistrări cu Jack Brennan. Am aflat că Protectorii trăiau mult și aveau o viață activă foarte lungă. Preferau să nu utilizeze servomecanismele, dacă puteau să facă treaba singuri. De pildă, nu exista un pilot automat la bordul astronavei lui Phssthpok.

— Nu este relevant. Sistemul conductelor de recirculare este, fără îndoială, automat.

— Este o abordare foarte simplistă a forței brute. Nu știm de ce Protectorii au murit sau au părăsit Lumea Inelară. Este posibil ca ei să-și fi cunoscut soarta, că au avut timp să automatizeze sistemul de recirculare? Louis, nu avem *nevoie* să cunoaștem toate astea.

— Serios? Probabil că și sistemul de apărare antimeteoritică este automat. Ți-ar plăcea să știi mai multe despre apărarea antimeteoritică?

— Firește...

— Și jeturile de orientare erau automate. Probabil că există și dubluri manuale pentru toate acestea. O mie de specii umane au evoluat de când au dispărut cei din neamul Pak și, totuși, automatele lor încă mai funcționează. Fie că dintotdeauna Protectorii intenționaseră să plece – lucru pe care nu-l cred...

— Fie le-au trebuit mulți ani ca să moară, adăugă Ultimul. Am propriile păreri despre asta.

După aceea, Păpușarul nu mai scoase o vorbă.

Louis descoperi o distracție grozavă în acea dimineață. Poveștile Marelui Ocean se dovediră un subiect fascinant, cu eroi și regate și cu isprăvi desprinse parcă din povestiri polițiste, cu magie și monștri înspăimântători. Aveau o savoare diferită de toate poveștile oricărei culturi umane. Dragostea nu era eternă. Companionii eroului din specia

Constructorii Orașului (sau ai eroinei) erau întotdeauna de sex opus, loialitatea lor era menținută prin tot felul de *rishathra* descrise cu multă imaginație, iar puterile lor ciudate erau luate pe credit. Magicienii nu erau în mod automat răi; existau pericole întâmplătoare care trebuiau evitate — nu se lupta împotriva lor.

Louis găsi numitorul comun pe care-l căuta. Întotdeauna, în aceste întâmplări apăreau vastitatea mării, teroarea furtunilor și monștrii marini.

Unii dintre aceștia puteau fi rechini, balene, cașaloți, distrugători Gummidgy, pești de umbră de pe Wunderland sau jungle de iarbă-capcană. Unii erau inteligenți. Existau șerpi de mare lungi de kilometri, cu nări aburinde (asta implica existența plămânilor?) și guri imense înzestrate cu dinți ascuțiți. Exista un ținut care ardea orice navă care se apropia de el, lăsând, invariabil, un singur supraviețuitor. (Fantezie sau Flori-Oglindă?) Anumite insule erau animale de mare mai înclinate spre sedentarism, astfel încât o adevărată ecologie se putea închega pe spatele lor, până ce o navă cu marinari deranja respectiva creatură.

Louis credea în furtunile fioroase. Peste o asemenea întindere, furtunile puteau să se acumuleze foarte mult, chiar și fără efectul Coriolis care dădea naștere la uragane pe orice lume normală. Pe Harta Kzin, văzuse o navă mare cât un oraș. Numai o astfel de navă putea rezista furtunilor de pe Marele Ocean.

Credea în noțiunea de magician, chiar dacă nu complet. Ei (în trei legende) păreau că aparțin rasei Constructorilor Orașului. Dar, spre deosebire de magicienii din legendele de pe Pământ, aceștia erau luptători puternici. Și în toate trei purtau armuri.

— Kawaresksenjajok, întotdeauna magicienii poartă armuri?

Băiatul îl privi într-un mod ciudat.

— Vrei să spui în povești, nu-i așa? Nu. Dar întotdeauna se găsesc în jurul Marelui Ocean. De ce?

— Magicienii se luptă? Sunt ei mari luptători?

— Nu au nevoie să fie.

Era clar că întrebările îl deranjau pe băiat.

— Luweewu, interveni Harkabeeparolyn, eu aș putea ști mai multe despre poveștile copiilor decât Kawa. Ce încerci să afli?

— Caut căminul Inginerilor Lumii Inelare. Acești magicieni în armură ar putea fi ei, dacă excepțăm faptul că au apărut prea târziu în istorie.

— Atunci, nu sunt ei.

— În acest caz, care a fost scânteia ce a dat naștere legendelor? Statuile? Mumiile scoase de vânturile deșertului? Memoria rasială?

Femeia meditâ îndelung, înainte de a răspunde.

— În mod obișnuit, magicienii aparțin speciilor care spun povestea. Descrierea variază: înălțime, greutate, alimentație. Dar au trăsături comune. Sunt luptători teribili. Nu au un statut moral. Ei nu pot fi învinși, ci numai evitați.

Aidoma unui submarin sub gheața polară, *Acul Încins al Căutării* naviga sub Marele Ocean.

Ultimul redusese viteza. Aveau o vedere excelentă asupra unei panglici lungi și extrem de neregulate a țărmurilor continentale. Dincolo de ea, fundul Marelui Ocean era la fel de accidentat ca și țărmul: munți suficient de înalți pentru a se ridica deasupra apei; canioane submarine asemeni unor creste înalte de opt până la zece kilometri.

Ce se afla acum deasupra lor – un acoperiș cuartos, întunecat chiar și în lumină amplificată, ce părea neîndoielnic închis, chiar dacă se ridica la cinci mii de kilometri deasupra – putea fi Harta Kzin. Computerul confirmase. Kzin trebuie să fi fost tectonic activă după ce harta fusese sculptată. Fundul mărilor se umfla puternic; lanțurile de munți erau adânci și ascuțite pe contururi.

Louis nu identificase nimic. Contururile acoperite de spumă nu îi erau de ajuns. Avea nevoie să vadă modelele luminii solare și jungla galben-portocalie.

— Lasă camera în mișcare, spuse el. Ai recepționat un semnal de la lander?

De pe locul său, din fața pupitrului de comandă, Ultimul întoarse un cap.

— Nu, Louis, *scrith*-ul îl blochează. Vezi golful acela aproape circular, acolo unde se termină marile fluvii? Nava uriașă este pusă de-a curmezișul lui. În apropiere, pe Hartă, forma aceea în „Y" unde se unesc cele două fluvii – acolo este castelul unde se odihnește acum landerul.

— Okay. Coboară câteva mii de kilometri. Dă-mi o panoramare.

Acul se afundă în acoperișul sculptat.

— Ai făcut același tur și cu *Mincinosul,* spuse Păpușarul. Acum te aștepți să găsești schimbări?

— Nu. Ai devenit nerăbdător?

— Evident că nu, Louis.

— Acum știu mai multe decât atunci. Poate că o să prind detaliile care ne lipsesc. De pildă, ce este asta care se ridică lângă Polul Sud?

Ultimul le oferi o imagine mărită. Un triunghi extrem de negru, lung și îngust, cu suprafața texturată, atârna drept în jos, din centrul Hărții Kzin.

— O aripă radiatoare, spuse Păpușarul. Bineînțeles, pentru că zona antarctică trebuie să fie menținută înghețată.

Băștinașii de la bord erau complet stupefiați.

— Nu înțeleg, vorbi Harkabeeparolyn. Credeam că mai cunosc ceva știință, dar... ce *este* asta?

— Prea complicat. Ultimule...

— Luweewu, nu sunt proastă, și nici un copil!

„Nu are mai mult de patruzeci de ani", gândi Louis.

— Bine. Esența este că au dorit să imite o planetă. O bilă rotitoare, înțelegi? Razele soarelui cad razant pe polii unei bile rotitoare, așa că acolo este frig. Și pe imitația asta de lume trebuia să fie frig la poli. Ultimule, mărește mai mult!

Suprafața fin texturată se acoperise de miriade de flapsuri orizontale reglabile, argintii pe fața de deasupra, negre pe cealaltă. „Vara și iarna", gândi bărbatul, și se auzi spunând:

— Incredibil!

— Luweewu?

Louis își ridică brațele a neputință.

— Atât de des mi-a scăpat! Cred că am acceptat totul, pentru ca apoi acest tot să devină prea mare. Tanj, prea mare!

În ochii lui Harkabeeparolyn apăruseră lacrimi.

— Acum cred. Lumea mea este o imitație a unei lumi reale.

Bărbatul o cuprinse în brațe.

— Este reală. Simți acest lucru? Este la fel de reală ca și mine. Se întinde sub picioarele tale. Este la fel de reală ca și astronava. Doar mai mare. Cu mult, mult mai mare.

— Louis? îl întrerupse Ultimul.

Analizând prin telescop, descoperise alte aripioare mai mici, de-a lungul perimetrului Hărții.

— Natural că și regiunile arctice trebuie răcite.

— Mda. Va fi perfect într-un minut. Du-ne acum spre Pumnul-lui-Dumnezeu, dar nu te grăbi... Computerul poate să-l găsească?

— Desigur. Dar dacă-l găsim astupat? Ai spus că Ochiul Furtunii a fost astupat sau reparat.

— N-ar fi prea ușor să astupi Pumnul-lui-Dumnezeu. Gaura este mai mare decât Australia și situată mult deasupra atmosferei.

Își frecă cu putere ochii închiși.

„Nu pot permite să mi se întâmple, gândi el. *Ceea ce s-a întâmplat este real. Ce este real pot manipula prin creier. Tanj, n-ar fi trebuit să folosesc vreodată sârma. Mi-a deformat simțul realității. Dar... aripi radiatoare sub poli?"*

Ieșiră de sub Harta Kzin. Radarul de profunzime nu detectase nici o conductă sub fundul oceanului. Ceea ce putea însemna că protecția

antimeteoritică era prezentă sub forma unei spume depuse pe *scrith*. Conductele trebuie să fi fost la locurile lor, altfel aluviunile ar fi acoperit fundul oceanelor.

Toate aceste denivelări de pe dedesubtul Lumii Inelare – acele lungi, lungi canioane subacvatice. Câte o dragă în cel mai adânc canion și o gură colectoare la unul dintre capete ar fi putut menține curat patul oceanului.

— Virează puțin, Ultimule. Du-ne sub Harta Marte. Apoi, sub Harta Pământ. Nu ne vom îndepărta prea mult din drumul nostru.

— Aproape două ore.

— Merită riscul.

Două ore. Louis moțăi în câmpul de dormit. Știa că un aventurier doarme pe apucate. Se trezi prea devreme, pe când fundul mării încă mai luneca pe deasupra plafonului *Acului*. Văzu cum încetinește și se oprește.

— Marte lipsește, spuse Ultimul.

Louis își clătină violent capul. *Trezește-te!*

— Cum?!

— Marte este o lume rece uscată, aproape lipsită de aer, nu-i așa? Întreaga Hartă trebuia răcită, deshidratată și ridicată aproape de limita atmosferei.

— Mda, toate astea...

— Atunci, privește! Ar trebui să fim sub Harta Marte. Vezi vreo aripă cu mult mai mare decât cea de sub Harta Kzin? Vezi o cavitate aproape circulară care să se ridice treizeci de kilometri spre interior?

Nu exista nimic deasupra capetelor lor, cu excepția contururilor inversate ale fundului de mare.

— Louis, asta este incredibil. Dacă memoria computerului ne lasă...

Picioarele Ultimului se pliară, iar capetele i se aplecară spre buric.

— Memoria computerului este perfectă, spuse Louis. Relaxează-te! Computerul n-are nimic. Vezi dacă temperatura oceanului este mai ridicată deasupra noastră.

Ultimul ezita, pe jumătate într-o poziție de fetus, apoi chiui „Da,da" și se repezi la tastatura pupitrului de comandă.

— Dacă înțeleg eu bine, lipsește una dintre lumile voastre? întrebă Harkabeeparolyn.

— Una dintre cele mici. Curată neglijență, scumpa mea!

— Astea nu sunt bile, adăugă ea gânditoare.

— Nu. Sunt decojite, ca un fruct rotund. Apoi, coaja e întinsă orizontal.

— Temperatura în aceste zone variază, interveni Ultimul în discuție. Ignorând regiunile din jurul aripilor, am găsit temperaturi cuprinse între cinci și douăzeci și șapte de grade.

— Apa ar trebui să fie mai caldă în jurul Hărții Marte.

— Harta Marte nu iese în evidență, iar apa nu este mai caldă.

— Ce...e? Asta este de-a dreptul *straniu*.

— Dacă te înțeleg – da, este o problemă.

Gâtul Păpușarului se arcui și se curbă până ajunse să se privească pe sine drept în ochi. Louis îl văzuse și pe Nessus făcând la fel și se întrebă dacă nu era un fel de râs specific speciei sale. Putea fi și o concentrare. Chestia asta o speria pe Harkabeeparolyn până la leșin, dar ea nu lăsa impresia că ar vrea să-și ferească privirea.

Louis se plimba de colo-colo, ca o sălbăticiune în cușcă. Marte *trebuia* să fie înghețat. Atunci unde?...

Ultimul fluieră un vechi refren.

— Rețeaua?

Louis se opri brusc

— Rețeaua. Exact. Și asta ar însemna că... tanj! Atât de simplu?

— Progresăm. Următoarea mișcare?

Aflaseră destul de multe privind partea de dedesubt a lumilor. Deci...

— Du-ne, te rog, sub Harta Pământ, la nivelul fundației.

— Da, da! răspunse Ultimul.

Acul continua să înainteze în sensul de rotație.

„Atât de mult ocean, gândi Louis, și atât de puțin uscat. De ce doriseră Inginerii Lumii Inelare să pună atât de multă apă sărată în numai două regiuni? Două pentru balans, desigur, dar de ce atât de mari?"

Rezervoare? Parțial. Prezervarea vieții marine de pe o lume abandonată de Pak? Un conservator ar fi spus că merita prețul; dar aici era vorba de Protectorii Pak. Tot ce făcuseră fusese pentru siguranța lor și a descendenților lor.

„Hărțile," gândi Louis, „fuseseră superbe elemente ale unei direcții greșite..."

În ciuda contururilor patului oceanic, Pământul era ușor de recunoscut. Louis observă curbura aplatizată a platourilor continentale atunci când trecură pe sub Africa, Australia, cele două Americi, Groenlanda... aripile de sub Antarctica și Oceanul Arctic... băștinașii Lumii Inelare priveau și aprobau politicos. De ce le-ar fi păsat? Nu era lumea *lor*.

Da, trebuia să facă tot posibilul să-i ducă pe Harkabeeparolyn și pe Kawaresksenjajok acasă, dacă nu mai putea face altceva pentru ei. Acum, Louis Wu era atât de aproape de Pământ cum nu avea să mai fie vreodată.

Deasupra lor, defila în continuare patul oceanic.

Apoi, țărmurile: curba plată a platoului continental bordând o masă de golfuri și golfulețe, delte de fluvii, peninsule și insule, detalii accidentate mult prea fine pentru acuitatea ochiului omenesc. *Acul* se îndrepta spre babord, în sensul de rotație. Trecură pe sub lanțuri de munți goi pe dinăuntru și pe sub mări plate. O linie fin delimitată ducea drept spre sensul de rotație, iar la capătul ei se zărea un punct de lumină.

Pumnul-lui-Dumnezeu.

Ceva uriaș lovise Lumea Inelară cu multă vreme în urmă. Bila de foc deformase pardoseala ei pe direcție ascendentă, sub forma unui con înclinat, apoi o străpunsese. Aproape de acest uriaș tunel conic se vedeau urmele unui meteorit mult mai recent: astronava Produs General avariată, cu pasagerii ei înghețați în stază, care căzuse cu o viteză de o mie două sute de kilometri pe secundă. Tanj, de fapt și ea deformase *scrith*-ul!

Acul Încins al Căutării se ridica, urmând pata de lumină a unei raze: lumina naturală a soarelui care inunda vertical craterul din vârful muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu. Fâșiile de *scrith* se alungiseră și se subțiaseră când bila de foc le străpunsese și acum arătau ca niște piscuri în jurul conului unui vulcan. Astronava se ridică deasupra lor.

Deșertul se întindea pretutindeni. Impactul care crease Pumnul-lui-Dumnezeu mistuise viața pe o întindere cu mult mai mare decât cea a Pământului. Departe, foarte departe, la aproape o sută cincizeci de mii de kilometri, albastrul depărtării se contopea cu cel al mării: numai perspectiva oferită de cei o mie șase sute de kilometri la care se afla *Acul* le permitea să vadă atât de departe.

— Să trecem la treabă! spuse Louis. Dă-ne o vedere de pe camerele landerului. Hai să vedem ce mai face Chmeee.

— Da, da.

27. MARELE OCEAN

Șase ferestre rectangulare pluteau dincolo de carcasă. Șase camere de luat vederi transmiteau imaginile punții de comandă a landerului, puntea inferioară și patru zone diferite din afara lui.

Puntea de comandă era goală. Louis scană, în căutarea luminilor de alertă, și nu găsi nici una.

Autodocul rămăsese tot un coșciug uriaș, închis.

Ceva nu era în regulă la camerele de afară. Imaginea se vălurea, pâlpâia și se îngusta în culori strălucitoare. Louis reușea să vadă curtea, fantele pentru săgeți, câțiva Kzini puși de gardă și îmbrăcați în armuri de piele. Alți indivizi alergau încolo și-ncoace pe patru labe, pete de culoare încețoșate.

Flăcări! Aprinseseră un foc în jurul landerului!

— Ultimule, poți ridica landerul de acolo? Ai spus că ai control la distanță.

— Aș putea să-l ridic, răspunse Ultimul, dar ar fi periculos. Suntem la... douăsprezece minute de arc în sensul de rotație și o fracțiune spre babord de Harta Kzin... cam la o jumătate de milion de kilometri. Te aștepți să pilotez landerul, având un decalaj al vitezei luminii de trei secunde și jumătate? Sistemul de supraviețuire rezistă bine.

Patru Kzini străbătură în fugă curtea pentru a deschide porțile masive. Un vehicul pe roți fu împins înăuntru și oprit locului. Era mai mare decât vehiculul Oamenilor-Mașină care-l dusese pe Louis spre orașul plutitor. Arme cu proiectile erau montate pe toate cele patru apărători ale roților. Kzinii care ieșiseră din el studiau acum landerul.

Chemase cumva lordul castelului ajutor din vecini? Sau vreun vecin venise să-și reclame dreptul asupra unui fort zburător inexpugnabil?

Tunul vehiculului se roti spre camerele de luat vederi și trase. Izbucniră flăcări și camerele tremurară. Masivele pisici portocalii, după ce se pitiseră în prima clipă, se ridicară pentru a examina rezultatul.

Nici o luminiță de alarmă nu se aprinsese pe puntea de comandă.

— Sălbaticii ăștia n-au mijloacele necesare pentru a avaria landerul, concluzionă Ultimul.

Proiectile explozive împroșcară din nou landerul.

— Tocmai au vrut să-ți confirme spusele. Continuă monitorizarea. Suntem suficient de aproape pentru a ajunge la el cu discurile de pășit?

Păpușarul se privi în ochi și rămase așa preț de câteva secunde. Abia după aceea, se decise să vorbească.

— Ne găsim la trei sute de mii de kilometri spre sensul de rotație de Harta Kzin și la două sute de mii de kilometri spre babord. Această din urmă distanță este lipsită de însemnătate. Distanța spre sensul de rotație ar putea fi letală. Ea determină o viteză relativă între *Ac* și lander de aproape o jumătate de kilometru pe secundă.

— Prea mult?

— Tehnologiile noastre nu sunt miraculoase, Louis! Discurile de pășit nu pot absorbi o energie cinetică mai mare de șaptezeci de metri pe secundă...

Exploziile împrăștiaseră focul. Gărzile Kzinti în armură îl atâtară din nou.

Louis se resemna cu greu.

— Foarte bine. Atunci cea mai rapidă cale de a mă trimite acolo este să ne îndreptăm direct spre sensul invers rotației, până voi putea să folosesc discurile de pășit. Apoi, o să recuperăm din timp îndreptându-ne spre tribord.

— Da, da. Cu ce viteză?

Louis deschise gura să răspundă și rămase cu ea căscată, căzând pe gânduri.

— Acum apare o întrebare fascinantă, spuse el în cele din urmă. Ce este considerat drept meteorit de către apărarea antimeteoritică a Lumii Inelare? Sau drept astronavă invadatoare?

Păpușarul tropăi în spatele său și acționă comenzile de pe pupitrul de comandă.

— Am anulat accelerația. Trebuie să ne sfătuim în acest sens. Louis, nu înțeleg de unde știau Constructorii Orașului că puteau clădi în deplină siguranță sistemul de transport de pe Zidul de Margine. Au avut dreptate, dar cum au știut acest lucru?

Louis își clătină capul. Încerca doar să-și închipuie; poate că Protectorii Lumii Inelare programaseră apărarea antimeteoritică să nu tragă asupra Zidurilor de Margine. Era un coridor sigur pentru propriile lor astronave... sau poate constataseră că și asupra jeturilor de orientare computerul decidea să se tragă, atunci când acestea intrau în funcțiune.

— După cum am spus, Constructorii Orașului au început cu astronave mici. Au încercat și au văzut că merge.

— Stupid. Periculos.

— Știm deja că au făcut astfel de lucruri.

— Ți-am spus părerea mea. La ordinele tale, Louis: ce viteză?

Deșertul înalt cobora gradat în pantă: un ținut răscopt și lipsit de viață, o ecologie deteriorată și încălzită până la incandescență în urmă cu mii de *falani*. Ce provocase această izbitură de sub Lumea Inelară? În mod normal, o cometă n-ar fi putut să fie așa de mare. Nu existau asteroizi, nici planete; fuseseră curățate din sistem în timpul construcției Lumii Inelare.

Viteza *Acului* era deja respectabilă. Ținuturile din față începuseră să se înverzească. Se zăreau panglicile argintii ale fluviilor.

— În prima expediție, am zburat cu Mach 2, utilizând aeroscutere, răspunse în cele din urmă Louis. Asta ar însemna... opt zile până aș putea folosi discurile de păsit. Al naibii de mult. Presupun că apărarea antimeteoritică va trage numai asupra obiectelor care se mișcă rapid în raport cu suprafața. Dar cât de repede este rapid?

— Cea mai simplă cale este să accelerăm până se întâmplă ceva.

— Nu-mi vine să *cred*! Am auzit un Păpușar Pierson spunând acest lucru!

— Ai încredere în ingineria Păpușarilor, Louis! Câmpul de stază va funcționa. Nici o armă nu ne poate afecta în stază. În cel mai rău caz, vom reveni la starea normală după ce vom lovi suprafața, și atunci vom merge mai departe cu o viteză mai mică. Există ierarhii ale riscului, Louis. Cel mai periculos lucru pe care-l putem face în următorii doi ani este să ne ascundem.

— Eu n-aș face-o – cum ar spune Chmeee – poate doar un Pierson... stai o clipă!

Louis își închise ochii și încercă să gândească. Apoi, după câteva clipe, continuă:

— Fii atent cum sună asta. Mai întâi, noi am abandonat sonda distrusă, cea lăsată pe Bibliotecă...

— Am mutat-o de acolo...

— Unde?

— Pe cel mai apropiat pisc muntos cu *scrith*-ul descoperit. Era cel mai sigur loc la care m-am gândit. Sonda este încă utilă, deși nu mai poate să fabrice combustibil.

— Este un loc bun. *Nu încerca* să o ridici. Doar pune-i în funcțiune toți senzorii – procedează la fel și cu senzorii de la bordul *Acului* și cu cei ai landerului. Orientează-i pe cei mai mulți spre pătratele de umbră. Acum, unde altundeva ai fi plasat tu apărarea antimeteoritică? Ține cont de faptul că se pare că nu poate trage în ceva de *sub* Lumea Inelară.

— N-am nici o idee.

— Okay. O să îndreptăm camerele de luat vederi spre Arcadă. Spre pătratele de umbră. Spre soare. Spre Harta Kzin și Harta Marte.

— Corect.

— Vom rămâne la o altitudine de o mie șase sute de kilometri. Să desprindem și sonda din locașurile hangarului? Să o programăm să ne urmeze?

— Singura noastră sursă de combustibil? Nu.

— Atunci, începe accelerarea până se întâmplă ceva. Cum sună asta?

— Da, da, răspunse Păpușarul și reveni la pupitrul de comandă. Iar Louis, deși ar fi preferat o discuție mai lungă, care să-i stimuleze gândirea, rămase tăcut.

Camerele de luat vederi îi atraseră privirea. Nici unul dintre pasagerii *Acului* nu le acordase atenție. Chiar dacă s-ar fi uitat în direcția potrivită, n-ar fi văzut decât strălucirea albă a stelelor și lumina albastră, neuniformă, a Arcadei, profilată pe negrul spațiului, precum și un cerc negru în vârful Arcadei, acolo unde scutul antiflamă al *Acului* bloca razele soarelui.

Dar ei nici măcar nu priviseră.

Sub hiperpropulsorul avariat, ținutul înverzise de viață. Dominau jungla, mlaștinile și zonele sălbatice, întrerupte ocazional de petice extrem de neregulate de terenuri cultivate. Dintre locuitorii Lumii Inelare pe care-i întâlniseră până acum, puțini erau fermieri.

Se zăreau grupuri de corăbii pe întinderea mărilor. O dată, survolară un păienjeniș de drumuri — aproape o jumătate de oră, peste zece mii de kilometri lățime. Telescopul puse în evidență cai ce purtau călăreți sau tractau căruțe mai mici. Nici un vehicul cu motor. Cultura aparținând Constructorilor Orașului trebuie să fi decăzut aici, fără a mai înflori din nou.

— Mă simt ca o zeiță, spuse Harkabeeparolyn. Nimeni n-ar putea să aibă parte de o asemenea priveliște.

— Am cunoscut o zeiță, răspunse Louis. Cel puțin, așa credea că este. Făcea și ea parte dintre Constructorii Orașului. Și din echipajul unei astronave. Probabil văzuse și ea ceea ce vezi tu acum.

— Ah!

— Vezi să nu ți se suie la cap!

Muntele Pumnul-lui-Dumnezeu se micșora treptat. Luna Pământului s-ar fi cuibărit ușor în carcasa lui imensă. Trebuia să fie văzut de la o asemenea, distanță, profilat pe un ținut mai întins decât suprafețele

locuibile de pe toate lumile spațiului cunoscut, pentru a i se aprecia măreția. Louis nu se simțea aldoma unui zeu, ci dimpotrivă, extrem de neînsemnat. Vulnerabil.

Capacul autodocului de la bordul landerului nu se mișcase.

— Ultimule, ar putea Chmeee să aibă și alte răni?

Păpușarul se afla în afara câmpului său vizual, dar vocea lui sosi clară.

— Desigur.

— Ar putea muri acolo?

— Nu. Louis, sunt ocupat! Nu mă deranja!

Vederea transmisă de telescop se încețoșase. Ținuturile luminoase situate la o mie șase sute de kilometri sub ei se deplasau vizibil acum; viteza *Acului* trecuse de opt kilometri pe secundă. Viteză orbitală pentru Pământ.

Puntea de nori strălucea destul de puternic pentru a-l deranja la ochi. Foarte departe, în spate, abia se mai zăreau cunoscutele modele cadrilate ale terenurilor cultivate. Chiar sub ei, ținutul se adânci, apoi se ridică din nou și se stabiliză în sute de kilometri de preerie netedă. Terenul acesta plat se întindea în toate părțile, cât vedeai cu ochii. Fluviile care curgeau aici se transformară în imense mlaștini, adesea verzui.

Se putea trasa o linie zimțată a contururilor unor golfuri, insule, istmuri sau peninsule: marca țărmurilor de pe Lumea Inelară, proiectate pentru uzul corăbiilor și navelor. Acesta era însă țărmul dinspre sensul de rotație. Urmau apoi mai multe sute de kilometri de teren sărat și otrăvit. Apoi, în fine, venea linia albastră a oceanului. Bărbatul simți cum i se ridică părul pe spate, la amintirea recentă a impactului cu Pumnul-lui-Dumnezeu. Chiar și la o asemenea distanță, țărmurile Marelui Ocean fuseseră ridicate; apele se retrăseseră peste o mie de kilometri.

Louis își frecă ochii încețoșați. Jos, totul era mult prea strălucitor... Fulgere violete...

Apoi, întunericul.

Louis strânse cu putere ochii. Când îi deschise, era ca și cum i-ar fi ținut în continuare închiși: negru ca în interiorul stomacului.

Harkabeeparolyn țipă. Kawaresksenjajok își întinse la-ntâmplare brațele, atinse umărul lui Louis și se agăță cu disperare de el. Țipătul femeii încetă abrupt.

— Luweewu, unde ne aflăm? întrebă ea, printre dinții ce-i clănțăneau.

— Aș face o presupunere hazardată și aș spune că pe fundul oceanului.

— Corect, interveni Ultimul, pe tonul lui de contralto. Am o imagine bună pe radarul de profunzime. Să aprind un reflector?

— Evident.

Apa era întunecată. *Acul* nu se afla la o adâncime prea mare, așa cum ar fi trebuit. Pești îi dădeau târcoale; chiar o pădure de iarbă de mare era ancorată în apropiere.

Băiatul îl eliberă pe Louis din strânsoare și se apropie de perete, presându-și nasul de el. Privea și Harkabeeparolyn, dar ea tremura.

— Luweewu, poți să-mi spui ce s-a întâmplat? îngăimă ea. Poți să faci să aibă sens?

— O să aflăm, răspunse Louis. Ultimule, ridică-ne. Întoarce-te la altitudinea de o mie șase sute de kilometri.

— Da, da.

— Cât de mult am rămas în stază?

— Nu știu să-ți spun. Cronometrul *Acului* s-a oprit, desigur. Am să iau legătura cu sonda, pentru a-mi trimite date, dar întârzierea cauzată de viteza luminii este de șaisprezece minute.

— Cât de repede ne deplasăm?

— Cu 9,28 kilometri pe secundă.

— Atunci coboară chiar până la opt și menține-o așa, până vedem ce s-a întâmplat.

Semnalele dinspre lander se restabileau pe măsură ce *Acul* se ridica la suprafață. Focul încă îl înconjura. Autodocul rămăsese tot închis. De-acum, Chmeee ar fi trebuit să iasă, gândi Louis.

O lumină albastră creștea din ce în ce mai mult în jurul lor. *Acul* străpunse suprafața oceanului și se îndreptă spre înălțimi. Abia dacă se simțea o ușoară vibrație, în timp ce oceanul se prăbușea sub ei cu o accelerație de 20 g.

Imaginea din spate era instructivă.

În urma lor, pe o distanță de șaizeci până la optzeci de kilometri, valuri înspumate se rostogoleau pe o plajă întinsă care fusese odată un platou continental submarin. O dâră adâncă se prelingea în spatele țărmului. *Acul* nu lovise apa. Bila de foc izbise mai întâi solul și alunecase înainte.

Departe, înapoia lor, plaja se transforma în preerie, iar și mai departe, în pădure. Totul era în flăcări. Mii de kilometri pătrați de furtuni de foc, flăcări izbucnind din toate părțile, ridicându-se vertical spre centru, la fel cum se ridica aburul deasupra unei întinderi de Flori-Oglindă, mult mai departe.

Numai impactul *Acului* n-ar fi putut produce așa ceva.

— Acum știm, interveni Ultimul. Apărarea antimeteoritică este programată să tragă deasupra teritoriilor nelocuite. Louis, sunt copleșit! Puterea consumată nu este mai prejos de proiectul de punere în mișcare a Flotei Lumilor. Deci, automatele pot repeta acest lucru.

— Știm că cel din neamul Pak gândeau la scară mare. Cum au procedat?

— Nu vă sinchisiți de mine o vreme. O să vă comunic mai târziu...

Și zicând acestea, Ultimul dispăru.

Era plictisitor. Păpușarul avea toate instrumentele. Ar fi putut să-și scoată capetele din funcțiune, fără ca Louis să știe... Oricum, în acest punct, nu mai putea să schimbe aranjamentul...

Harkabeeparolyn se freca pe braț.

— Ce este? se interesă brusc Louis.

— Luweewu, nu-mi este ușor să întreb. Mă lasă nervii. Sunt lovită de forțe pe care nici măcar nu le pot descrie. Te rog, ce ni s-a întâmplat?

Louis oftă.

— Ar fi trebuit să vă povestesc despre câmpurile de stază și despre sistemul de apărare antimeteoritică al Lumii Inelare. De asemenea, despre Păpușarii Pierson, despre carcasele Produs General și despre Pak.

— Sunt pregătită să ascult...

El îi povestea, ea aproba și îi punea întrebări, apoi el continua să-i povestească. Nu putea fi sigur cât de mult înțelegea, întrucât chiar el știa mult prea puțin față de ce și-ar fi dorit să știe. În principal însă, îi transmise mesajul că, din punctul lui de vedere, știa foarte bine despre ce vorbea. Iar când ea deveni sigură de asta, se calmă, ceea ce, de altfel, urmărea și Louis.

În cele din urmă, femeia îl luă în patul de apă, ignorând prezența lui Kawaresksenjajok, care zâmbea spre ei peste umăr; după aceea, pușstiul reveni la perete, pentru a privi de dedesubt defilarea Marelui Ocean.

În *rishathra,* exista o anume liniștire. Falsă, poate. Cui îi păsa?

Fără îndoială, era o cantitate imensă de apă acolo jos.

De la cei o mie șase sute de kilometri, se putea vedea întinzându-se, până ce pătura aerului bloca privirea. Și, pe majoritatea acestei distanțe, nu exista o singură insulă! Contururile fundului marin erau vizibile pentru că, în bună măsură, apa nu era suficient de adâncă. Singura insulă era cu mult în spate, și aceea fusese, probabil, un pisc subacvatic înainte de distorsiunea produsă de Pumnul-lui-Dumnezeu.

Existau furtuni. Priviseră în van, sperând să găsească formele spirale specifice uraganelor și taifunurilor. Remarcaseră însă mai mulți

nori ce semănau cu niște fluvii proiectate în aer. Dacă-i priveai bine, sesizai că se mișcă. Chiar și de la acea înălțime, se vedea că se deplasează.

Kzinii care se avântaseră într-o asemenea vastitate nu erau niște fricoși, iar cei care se întorseseră nu erau nebuni. Acel model de insule de la orizontul dinspre tribord – trebuia să clipești pentru a fi sigur că se afla, într-adevăr, acolo era mai mult ca sigur Harta Pământ. *Pierdută* și ea în tot acest albastru.

O voce de contralto, precisă și rece, își făcu loc în gândurile sale.

— Louis, am redus viteza noastră maximă la șase kilometri și jumătate pe secundă.

— Okay. Șapte, opt, cui îi pasă?

— Louis, unde ai spus că este localizat sistemul de apărare antimeteoritică?

Exista o anumită nuanță în tonul Păpușarului...

— N-am spus. Nu știu.

— Ai spus, pătratele de umbră. Ești înregistrat. Trebuie să fie pe pătratele de umbră, dacă apărarea antimeteoritică nu poate proteja și partea de dedesubt a Lumii Inelare...

Păpușarul avea o voce egală, din care nu răzbătea nici o emoție.

— Trebuie să admit că am greșit?

— Acum, fii atent, Louis. În timp ce înaintăm cu 7,04 kilometri pe secundă, soarele scânteiază. Îl am pe înregistrările vizuale. Nu-l vedem din cauza scuturilor antiradiație. Soarele expulzează un jet de plasmă de câteva milioane de kilometri lungime. Este dificil de observat pentru că este îndreptat direct spre noi. Nu se arcuiește în câmpul magnetic solar, așa cum o fac în mod obișnuit alte erupții solare.

— Pe noi nu ne-a lovit o erupție solară.

— Această erupție se întinde pe mai multe milioane de kilometri, timp de douăzeci de minute. Apoi, virează în violet.

— Dumnezeule!

— Un laser cu gaz, la o scară foarte mare. Solul încă strălucește acolo unde l-a lovit flama. Estimez că a acoperit o regiune cu un diametru de 10 kilometri: nu este o rază prea îngustă, dar, în mod normal, n-ar avea nevoie să fie. Socotind doar o eficiență moderată, o erupție de o asemenea dimensiune ar putea furniza energia necesară unui laser cu gaz cu o putere de 3×10^{27} ergi pe secundă, timp de aproape o oră.

Se lăsase tăcerea.

— Louis?

— Lasă-mă un minut. Ultimule, asta este o armă impresionantă. – Apoi, îi străfulgeră prin minte: secretul Inginerilor Lumii Inelare. – De *aceea* se simțeau ei în siguranță. De aceea au putut să construiască Lumea Inelară. Puteau respinge orice fel de invazie. Aveau o armă laser mai mare decât lumile, mai mare decât sistemul Pământ-Lună, mai mare decât... Ultimule, cred că am să leșin...

— Louis, nu avem timp de asta!

— Ce a declanșat jetul? Ceva a provocat soarele să arunce plasma. Ceva magnetic, trebuie să fie magnetic. Ar putea fi una dintre funcțiunile pătratelor de umbră?

— Eu n-aș spune asta. Camerele au înregistrat doar faptul că pătratele de umbră s-au dat la o parte, pentru a permite fasciculului să treacă, comprimându-se în altă parte, probabil pentru a proteja solul de o radiație sporită. Nu putem presupune că același pătrat de umbră manipulează magnetic fotosfera. Un Inginer inteligent ar fi proiectat două sisteme complet independente.

— Ai dreptate, fără nici o îndoială. Totuși, n-ai vrea să verifici? Am înregistrat toate efectele magnetice posibile, din trei unghiuri diferite. Află ce a provocat erupția solară. Allah, Kdapt, Brahma, Finagle, faceți să fie pătratele de umbră! Ultimule, orice ai afla, nu te retrage în tine!

Urmă o pauză ciudată. Apoi:

— În asemenea condiții, acest lucru ne-ar afecta pe toți. N-am să fac asta, exceptând cazul în care n-ar mai exista nici o speranță. Ce crezi?

— *Totdeauna* mai rămâne o speranță. Adu-ți aminte de asta!

În sfârșit, se vedea Harta Marte. Era mai departe decât Harta Pământ – o sută șaizeci de mii de kilometri direct spre tribord – dar, spre deosebire de aceasta, alcătuia o masă compactă. Din acel unghi, semăna cu o linie neagră: treizeci de kilometri deasupra mării, așa cum prezisese Ultimul.

O lumină roșie clipea pe pupitrul de comandă al landerului. Temperatura: patruzeci și patru de grade Celsius, numai bună pentru o baie termală. Nici o luminiță nu se zărea pe marele coșciug care-l adăpostea pe Chmeee. Autodocul își avea propriul sistem de control al temperaturii.

După toate aparențele, Kzinii rămăseseră fără explozibili. Dar rezerva de lemn de foc părea infinită. Treizeci de mii de kilometri de parcurs, cu șase kilometri și jumătate pe secundă.

— Louis?

Bărbatul ieși din câmpul de dormit. „Ultimul," gândi el, „arată îngrozitor." Coama îi era răvășită, iar pielea jupuită pe o parte. Era înțepenit ca și cum genunchii i-ar fi fost făcuți din lemn.

— O să ne gândim la altceva, îi spuse Louis. – Ar fi dorit să treacă prin perete și să-l pocnească în coamă, pentru a-i da o anumită siguranță. – Poate există vreo bibliotecă în castel. Poate Chmeee deja știe ceva ce noi nu știm. Tanj, poate echipa de reparație cunoaște deja răspunsul!

— Cunoaștem același răspuns. O șansă de a studia petele solare de dedesubt. – Vocea Păpușarului era rece ca iarna; vocea unui computer. – Ghiciseși, nu-i așa? Modelul hexagonal al supraconductorilor încastrați în fundația Lumii Inelare. *Scrith*-ul poate fi magnetizat să manipuleze jeturile de plasmă din fotosfera solară.

— Mda...

— Se pare că un asemenea eveniment a descentrat Lumea Inelară. Un jet de plasmă creat pentru a pulveriza un meteorit, o cometă rătăcită sau o flotă de pe Pământ sau de pe Kzin. Plasma a lovit Lumea Inelară. Nu mai existau jeturi de orientare care s-o aducă înapoi. Oricum, fără jetul de plasmă, meteoritul ar fi făcut același lucru. Echipa de reparații a venit mai târziu: prea târziu.

— Să sperăm că nu.

— Rețeaua nu este o rezervă pentru jeturile de orientare.

— Nu. Te simți bine?

— Nu.

— Ce intenționezi să faci în continuare?

— Am să-ți urmez ordinele.

— Bine.

— Dacă aș mai fi Ultimul acestei expediții, aș renunța.

— Te cred.

— Ai ghicit și ce era mai rău? Am calculat că, probabil, soarele poate fi mutat. Poate fi stimulat să producă jeturi de plasmă, iar plasma poate fi făcută să acționeze ca un laser cu gaz, formând astfel un fel de propulsor fotonic chiar pentru soare. Lumea Inelară ar fi împinsă și ea de gravitația acestuia. Dar chiar și cea mai mare împingere posibilă ar fi infimă, prea mică pentru a ne ajuta. Dacă accelerația ar depăși 2×10^{-4}g, Lumea Inelară ar fi lăsată în urmă. În orice caz, radiația de la jetul de plasmă ar distruge complet ecologia. Louis, *râzi*?

Pământeanul râdea cu adevărat.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte să mut soarele, rosti el printre hohote. Niciodată n-aș fi făcut-o. De fapt, ai mers până la capăt, *ai făcut calculele*?

Vocea mecanică și rece ca iarna se auzi din nou:

— Am mers. Nu ne este de folos. Ce-a mai rămas?

— Urmează ordinele. Menține viteza asta de șase kilometri și jumătate pe secundă, direct spre sensul invers rotației. Dă-mi de știre când pot să mă transfer în lander.

— Da, da.

Păpușarul se întoarse și se îndepărtă.

— Ultimule?

Un cap se întoarse, scrutându-l pe Louis.

— Uneori, n-are rost să te dai bătut.

28. HARTA KZIN

Toate luminițele străluceau, în nuanțe de verde. Oricare ar fi fost situația medicală, autodocul funcționa din plin. Înăuntru, Chmeee trăia – era în viață, chiar dacă nu și sănătos. Dar termometrul de pe puntea de comandă indica o temperatură de șaptezeci și unu de grade Celsius.

— Louis, ești gata de traversare?

Harta Marte era o virgulă neagră sub nivelul hologramei „fereastră", direct spre tribord. Harta Kzin era destul de greu de zărit – în fața lui Marte, cu câteva grade de arc și optzeci de mii de kilometri mai departe, Louis remarcă o linie întreruptă, bleu-gri, profilată pe marea de aceeași culoare.

— Nu suntem încă exact în partea opusă.

— Nu. Rotația Lumii Inelare va impune în continuare o diferență de viteză între *Ac* și lander. Vectorul este însă vertical. Putem să-l compensăm.

Louis pierdu câteva minute, până ce traduse vorbele într-o diagramă.

— O să te scufunzi în ocean de la altitudinea de o mie șase sute de kilometri, spuse el apoi.

— Exact. Nici un risc nu mai este nesănătos acum, dată fiind poziția în care nebunia ne-a pus pe toți.

Louis izbucni în râs (un Păpușar predându-i lecții de curaj lui Louis Wu?), dar se opri brusc. Cum altfel ar mai putea un ex-Ultimul să-și recâștige măcar o parte din autoritate?

— E destul de bine, vorbi el din nou. Poți să-i dai drumul.

După aceea, tastă ceva și obținu o pereche de saboți din lemn. Își dezbrăcă tricoul și îl înfășură în jurul costumului de impact și al vestei utilitare, iar lanterna-laser o păstră în mână. Pustiul peisaj marin se apropia tot mai mult.

— Gata!

— Pornește!

Louis străbătu două sute de mii de kilometri într-un singur pas uriaș.

Kzin, cu douăzeci de ani în urmă:

Louis se lăsase pe o piatră veche *fooch* și se simțea fericit.

Aceste divanuri din piatră, ciudat modelate, și numite *foochesth*, erau la fel de răspândite ca băncile din parcurile de vânătoare de pe Kzin. Aveau aproximativ forma unui rinichi, fiind construite pentru un mascul Kzin care stă pe jumătate aplecat. Parcurile de vânătoare Kzinti erau pe jumătate sălbatice și populate atât cu animale de pradă, cât și cu animale de carne: o junglă galben-oranj presărată cu aceste *foochesth* ca unic semn al civilizației. Având sute de milioane de locuitori, planeta era suprapopulată după standardele Kzinti. Și parcurile erau aglomerate.

Lous dăduse ocol junglei încă de dimineață. Era obosit. Cu picioarele atârnând, privea mulțimea ce se perinda prin fața lui.

În jungla lor, Kzinii portocalii erau aproape invizibili. Câteva momente, nu se întâmplase nimic. Apoi, un sfert de tonă de carnivor inteligent luase urma a ceva extrem de rapid și înspăimântat. Masculul Kzin se oprise brusc să privească – la zâmbetul lui Louis, cu buzele strânse (în caz contrar, Kzinul ar fi fost provocat să-și arate colții) și la semnul protecției Patriarhului de pe umărul său (Louis se asigurase că era cât mai vizibil). În final, acesta se decisese că nu era treaba lui și-l părăsise.

Ciudat cum un prădător își poate face apariția numai la o vagă senzație unei prezențe în frunzișul luxuriant. Ochi care pândesc și un ucigaș vesel pe undeva. Apoi, un imens mascul adult și un adolescent cu blană, având jumătate din înălțimea sa, se opriseră și ei să privească intrusul. Louis pricepea câteva noțiuni din Graiul Hero și înțelesese când Kzinul copil ridicase privirea, pentru a-și întreba părintele:

— E bun de mâncat?

Privirea adultului o întâlnise pe cea a pământeanului. Louis zâmbise larg, dezvelindu-și dinții.

— Nu, răspunse adultul.

Erau certitudinile formate în urma celor patru războaie Om-Kzin și a câtorva „incidente" – toate petrecute cu secole în urmă, dar toate câștigate de oameni. Louis zâmbise mulțumit și adăugase pentru sine: *„Poți să-i spui, tăticule, că este mai sigur să mănânci arsenic alb decât carne umană!"*

Lumea Inelară, douăzeci de ani mai târziu:

Pereții îl îmbăiau în căldură. Începuse să transpire, dar nu-l deranja. Folosise sauna. Șaptezeci și unu de grade Celsius nu reprezentau o temperatură prea mare pentru o saună.

Vocea înregistrată a Ultimului șuiera în Graiul Hero, oferind refugiu pe Flota Lumilor.

— Întrerupe transmisia! comandă Louis și vocea încetă.

Vâlvătăi de foc acoperiseră ferestrele. Vehiculul purtător de tunuri fusese retras. O pereche de Kzini diformi alergară de-a lungul curții, plasară o canistră sub lander și se întoarseră la fel de repede înapoi.

Nu erau niște Kzini adevărați: cel puțin, nu atât de civilizați ca și Chmeee. Dacă ar fi pus laba pe Louis Wu... el însă se afla destul de în siguranță înăuntru.

Louis încercă să privească printre flăcări. Erau șase canistre plasate în jurul bazei landerului. Bombe, fără-ndoială. Puteau să sară în aer în orice secundă, înainte ca flăcările să le explodeze individual.

Louis zâmbi. Mâinile i se opriseră deasupra comenzilor, în timp ce lupta cu o tentație. Apoi, tastă rapid instrucțiunile. Butoanele erau extrem de fierbinți. După aceea își strânse picioarele și se apucă bine de spătarul scaunului cu mâinile protejate de tricoul zdrențuit.

Landerul se ridică dintre flăcări. Un inel de bile aprinse izbucni dedesubt, apoi castelul se micșoră, până ajunse la dimensiunile unei jucării. Louis încă zâmbea. Se simțea într-un fel virtuos; rezistase tentației. Dacă ar fi decolat cu propulsoarele de fuziune, în loc să folosească repulsoarele, Kzinii ar fi fost *uimiți* de puterea explozibililor lor.

O grindină se abătu asupra carcasei și ferestrelor. Louis privi în sus, uimit, la câteva zeci de jucării cu aripi ce luau viraje spre el. Apoi, avioanele rămaseră undeva departe, sub el. Louis își strânse buzele; resetă pilotul automat pentru a opri ascensiunea la opt kilometri. Poate că dorea să scape de acele avioane. Sau poate că nu.

Se ridică și se îndreptă spre scări.

Louis mormăi când citi indicațiile, apoi îl chemă pe Ultimul:

— Chmeee este pe deplin sănătos și doarme liniștit în autodoc. Aparatura nu-l va trezi și nu-l va lăsa afară, unde sunt condiții de nelocuit.

— De nelocuit?

— Este prea cald. Autodocul nu e programat să lase pacientul să iasă în foc. Lucrurile o să se răcească acum, când am părăsit flăcările. – Louis își trecu mâna peste frunte; apa îi șiroia pe gât. – Dacă Chmeee iese, vrei să-i explici situația? Am nevoie de un duș rece.

Se afla sub duș, când podeaua se înclină sub el. Louis apucă un prosop și îl înfășură în jurul corpului, în timp ce urca în fugă scările. Auzi grindina răpăind pe carcasă.

Încet, cu multă grijă, ca și cum ar fi fost încă rănit, Chmeee se întoarse din fața comenzilor. Arăta ciudat. Părul îi fusese ras în jurul ochiului. O piele artificială îi acoperea o porțiune rasă care se întindea de la coapsă până la burtă.

— Bună, Louis, spuse el. Văd că ai supraviețuit.

— Mda. Tu ce faci?

— Am lăsat femele gravide în fortăreață.

— Urmează să fie uciși în clipa asta? Sau mai plutim pe deasupra câteva minute?

— Avem ceva de discutat? Sunt încredințat că știi când trebuie să mă deranjezi.

— După cum merg lucrurile acum, femelele tale vor muri peste doi ani.

— Vor călători spre casă în stază, la bordul *Acului Încins al Căutării*. Nu mi-am pierdut speranța de a-l convinge pe Ultimul...

— Convinge-mă pe mine. Am preluat comanda *Acului*.

Mâinile lui Chmeee se mișcaseră. Podeaua unduise sălbatic. Louis se agăță de spătarul scaunului și îl încălecă. O privire aruncată spre bord îl informă că se oprise coborârea landerului. Ploaia de proiectile se oprise, de asemenea, deși zeci de avioane încă îi mai înconjurau, zărindu-se prin ferestre. Fortăreața se afla la aproape un kilometru sub ei.

— Cum ai reușit asta? întrebă Chmeee.

— Am avariat hiperpropulsorul.

Kzinul se mișcă incredibil de rapid. Înainte ca Louis să schițeze măcar un gest, era deja înfășurat în blana portocalie. Kzinul îl strângea la pieptul său cu un braț, iar cele patru gheare ale celuilalt braț le înfipse deasupra sprâncenelor lui.

— Inteligent, spuse Louis. Foarte inteligent. Unde te vor duce planurile tale?

Kzinul rămase nemișcat. Sângele se scurgea peste ochii lui Louis. Bărbatul simțea că-i cedează spatele.

— Se pare că va trebui să te mai salvez o dată, spuse el.

Kzinul îl eliberă și se retrase cu grijă, parcă pentru a nu mai acționa sub imboldul primului impuls. În cele din urmă, se hotărî să întrebe:

— Ne-ai condamnat pe toți? Sau ai anumite idei despre felul cum poate fi pusă la loc Lumea Inelară?

— Ultima variantă.

— Cum?

— Cu câteva ore în urmă, ți-aș fi spus. Acum trebuie să găsesc o altă cale.

— De ce ai procedat așa?

— Am vrut să salvez Lumea Inelară. Era o singură cale de a obține cooperarea Ultimului. Viața lui este și ea amenințată. Ce trebuie să fac pentru a obține și cooperarea *ta*?

— Ești nebun! Intenționez cu adevărat să aflu cum se poate muta Lumea Inelară, fie și numai pentru a-mi salva copiii. Problema ta este să mă convingi că am nevoie de *tine*.

— Pak, cei care au construit Lumea Inelară au fost strămoșii mei. Încercăm să gândim la fel ca ei, nu-i așa? Cum s-ar fi descurcat ei într-o asemenea situație? În plus, am doi Bibliotecari din specia Constructorilor Orașului care cunosc bine istoria Lumii Inelare. Nu vor coopera cu tine. Deja te privesc ca pe un monstru, deși încă nu m-ai ucis.

Chmeee medită o vreme, înainte de a răspunde.

— Dacă se tem de mine, se vor supune. Lumea lor este în primejdie. Pak sunt și strămoșii lor.

Temperatura landerului devenise nepotrivită pentru un om gol, dar Louis transpira din nou.

— Am localizat deja Centrul de Reparație.

— Unde?

Louis se gândise brusc să ofere această informație.

— Pe Harta Marte.

Chmeee se așeză.

— Atunci, este și mai impresionant. Acești Kzini deportați au aflat foarte multe despre Harta Marte, în timpul epocii lor de explorări, dar n-au aflat niciodată asta.

— Pariez că unele nave au dispărut în apropierea Hărții Marte.

— Pilotul avionului mi-a spus că multe nave au dispărut și că n-au reușit să ia nimic de valoare, chiar de pe Harta Marte. Exploratorii au adus acasă bogății de pe Hărți mult mai îndepărtate, situate spre sensul de rotație, dar niciodată suficient pentru a-și recupera cheltuielile. Ai nevoie de autodoc?

Louis își șterse sângele de pe față cu același tricou zdrențuit.

— Nu acum. Harta aceea dinspre sensul de rotație seamănă cu Pământul. Înseamnă că n-a fost apărată deloc.

— Se pare că nu. Dar există o Hartă spre babord, iar navele care au plecat într-acolo nu s-au întors niciodată. Ar putea fi Centrul de Reparație acolo?

— Nu, aceea este Harta Down. I-au întâlnit pe Grogi. – Louis își tamponă din nou fața. „Ghearele nu tăiaseră adânc," gândi el, „dar o rană pe față sângerează mult timp". – Hai să facem ceva pentru femelele tale gravide. Câte sunt?

— Nu știu. Șase erau în perioada lor de împerechere.

— În tot cazul, n-avem spațiu pentru ele. Va trebui să rămână în castel. Crezi că stăpânul locului are intenția de a le ucide?

— Nu, dar ar putea foarte bine să-mi ucidă copiii masculi. Ar mai fi un pericol... dar de acesta m-aș putea ocupa. Chmeee se întorsese spre comenzi. Cea mai puternică civilizație este constituită în jurul uneia dintre vechile nave de explorare, *Behemoth*. Dacă tipii aceia mă găsesc aici, vor declara război fortăreței.

Avionul ardea ca o torță în timp ce cădea. Chmeee scrută cerul cu radarul, cu radarul de profunzime și în infraroșu. Pustiu.

— Louis, erau mai multe? A aterizat vreunul?

— Nu cred. Dacă au făcut-o, înseamnă că au rămas fără combustibil și nu există alte căi... Drumuri? Scanează drumurile. Nu poți să-i lași să transmită prin radio știrile spre nava imensă. Radioul trebuie să fie la vedere, iar atmosfera Lumii Inelare are probabil și un strat Heaviside*.

Exista un singur drum și câteva urme drepte pe el. În rest, câmpii întinse... Numai după câteva minute, Chmeee se declară satisfăcut. Avioanele erau distruse, toate.

— Pasul următor, spuse Louis. Pur și simplu, nu poți să-i elimini pe toți din fortăreață. Bănuiesc că femelele Kzinti nu pot să-și poarte singure de grijă.

— Nu... Louis, este ciudat. Femelele din castel sunt mult mai inteligente decât cele ale Patriarhiei.

— La fel de inteligente ca tine?

— Nu, dar chiar au un mic vocabular.

— Este posibil ca semenii tăi să fi prăsit femelele pentru a fi docile? Să fi refuzat să se împerecheze cu cele inteligente, vreme de sute de mii de ani? Oricum, voi aveți obiceiul de a selecționa speciile înrobite.

Chmeee se foi jenat.

— S-ar putea. Și masculii de aici sunt diferiți. Am vrut să negociez cu stăpânii navei de explorare. Mi-am arătat puterea, apoi am așteptat să încerce să negocieze. N-au încercat așa ceva. Se comportau ca și cum n-ar fi existat altă soluție în afara luptei, până la pieirea mea sau a lor. A trebuit să-mi bat joc de Chjarrl, să aduc insulte mândriei sale față de strămoși, pentru ca să-mi spună câte ceva.

„Dar Păpușarii nu-i selecționaseră niciodată pe acești Kzini pentru docilitate," gândi Louis.

— Deci, dacă nu poți să scoți femelele din fortăreață și nu poți nici să ucizi masculii, atunci, tanj, va trebui să negociezi cu ei! Gambitul Zeilor?

— Poate. Hai să încercăm astfel...

* * *

Landerul plutea mult deasupra razei de acțiune a săgeților și puțin peste cea a tunurilor montate pe vehiculul cu roți. Umbra sa acoperea cenușa rămasă pe locul rugului din curte. Louis asculta vocile din translatorul lui Chmeee și aștepta semnalul acestuia.

---

* Cunoscut astăzi sub numele de ionosferă. (n.trad.)

Chmeee invitându-i pe arcași să tragă în el. Chmeee amenințând, promițând, amenințând din nou. Fulgere ritmice dintr-un laser pentru a tăia o stâncă, urmate de o prăbușire. Sâsâieli, mârâituri, scuipături.

Nici o mențiune referitoare la stăpânul, *realmente* periculos, al lui Chmeee.

Patru ore rămăsese acolo jos. Apoi, Chmeee ieșise pe una dintre ferestrele înguste și își luase zborul. Louis așteptă până ajunse la bord, apoi decolă.

Mai târziu, Chmeee apăru în spatele său fără centura zburătoare și fără costumul de impact.

— N-ai semnalat deloc pentru Gambitul Zeilor, spuse Louis.

— Te simți ofensat?

— Nu, evident că nu.

— Ar fi mers prost. Și... eu n-aș fi putut s-o fac. Aceasta este propria mea specie. N-o puteam amenința cu un om.

— Okay.

— Kathakt îmi va crește copiii ca pe niște eroi. Îi va învăța să mânuiască armele, îi va înarma bine și când vor fi suficient de mari le va permite să-și câștige propriile lor domenii. Nu vor fi amenințați în domeniul lui și vor avea șanse mari de supraviețuire, chiar dacă nu mă voi întoarce. I-am lăsat lui Kathakt propria mea lanternă-laser...

— Destul de bine.

— Sper și eu.

— Am terminat cu Harta Kzin?

Chmeee cântări o clipă lucrurile.

— Am capturat un pilot de avion. Sunt cu toții nobili și cu o educație multilaterală. Chjarrl mi-a povestit multe lucruri referitoare la epoca marilor explorări, după ce mi-am bătut joc de realizările strămoșilor săi. Am putea presupune că există o bibliotecă istorică foarte mare în interiorul *Behemoth*-ului. Să-l capturăm?

— Mai întâi, spune-mi ce ți-a povestit Chjarrl. Cât de departe au ajuns pe Marte?

— Au găsit un perete de apă căzătoare. Generațiile următoare au inventat costume presurizate și avioane de mare altitudine. Au explorat țărmurile Hărții, iar o echipă a ajuns în centru, unde a descoperit gheață.

— Atunci, cred că putem să ne lipsim de Biblioteca *Behemoth*. Ei n-au aflat niciodată toate amănuntele. Ultimule, ne auzi?

— Da, Louis, răsună dintr-un difuzor.

— Ne îndreptăm spre Harta Marte. Fă și tu la fel, dar rămâi în babordul nostru, în caz că avem nevoie să ne teleportăm.

— Da, da. Mai ai ceva de raportat?

— Chmeee a obținut unele informații. Kzinii au explorat suprafața Hărții Marte și n-au găsit nimic ne-marțian, neobișnuit. Ca atare, încă nu știm unde să căutăm o deschizătură.

— Poate pe dedesubt.

— Mda. S-ar putea. Ar fi însă plictisitor. Ce mai fac oaspeții noștri?

— Trebuie să li te alături cât mai curând.

— Cât de curând voi putea. Vezi dacă există informații despre Marte în computerul *Acului*. Și despre *marțieni*. Am terminat.

După ce întrerupse legătura, bărbatul se întoarse spre tovarășul său.

— Chmeee, vrei să pilotezi chestia asta? Nu depăși șase kilometri și jumătate pe secundă.

Landerul țâșni în sus și înainte, ascultând comenzile Kzinului. Un zid cenușiu de nori se sparse pentru a-i lăsa să treacă; apoi, rămase doar cerul senin ce se întuneca pe măsură ce se ridicau. Harta Kzin se scurgea sub ei. Apoi, în urma lor.

— Păpușarul pare destul de docil, spuse Chmeee.

— Mda...

— Iar tu pari foarte sigur de Harta Marte.

Louis zâmbi.

— Mda... Este o piesă foarte bună de direcție înșelătoare, dar s-ar putea să fie locul perfect, nu crezi? Aveau prea mult de ascuns, ca volum. Venind spre tine, am trecut pe sub Marele Ocean. Ghici ce am găsit trecând pe sub Harta Marte?

— Nu-mi plac jocurile.

— Nimic. Nimic altceva decât fundul mării. Nici măcar aripi radiatoare pentru a răci polii. Sistem pasiv de răcire. Trebuie să existe un sistem de răcire a Hărții Marte. Unde se duce căldura? M-am gândit că poate se răspândește în apa mării, dar nu este așa. Cred că această căldură este pompată direct în rețeaua supraconductoare încastrată în fundația Lumii Inelare.

— Rețeaua supraconductoare?

— O mare rețea care controlează efectele magnetice din fundația Lumii Inelare. Este utilizată pentru a controla astfel de efecte și în soare. Dacă Harta Marte este cuplată la rețea, atunci ea trebuie să fie Centrul de Reparație al Lumii Inelare.

Chmeee meditâ o vreme, apoi spuse:

— Nu pot pompa căldură în apa oceanului. S-ar ridica aer cald și umed. Formațiunile noroase ar fi ușor de depistat de la distanțe foarte mari. Din spațiu, Harta Marte ar apărea atunci ca o țintă perfectă. Îți imaginezi că Protectorii Pak ar fi putut face o asemenea greșeală?

— Nu, răspunse Louis, fără a fi însă convins.

— Eu îmi amintesc puține lucruri despre Marte. Planeta n-a fost niciodată importantă pentru semenii tăi, nu-i așa? Nu era mai mult decât o sursă de legende. Știu că Harta are treizeci de kilometri înălțime, pentru a imita aerul foarte rarefiat al acestei planete.

— Treizeci de kilometri înălțime și o suprafață de o sută patruzeci și trei de milioane de kilometri pătrați. Asta înseamnă patru miliarde șase sute de milioane de kilometri cubi de ascunzătoare.

— Mrrr! exclamă Chmeee. S-ar putea să ai dreptate. Harta Marte este Centrul de Reparație, iar cei din neamul Pak și-au dat toată silința să-l țină secret. Chjarrl mi-a povestit despre monștri și furtuni și despre distanțele de pe Marele Ocean. În felul acesta, și-au făurit niște gardieni pașnici și extrem de eficienți. O flotă de invadatori n-ar fi ghicit niciodată adevărul.

Louis își freca, absent, zonele dureroase de deasupra sprâncenelor.

— 4,6 x 10^9 kilometri cubi. Trebuie să admit că acest număr este năucitor. Ce *țin* ei acolo? Petece suficient de întinse pentru a astupa Pumnul-lui-Dumnezeu? Mașini suficient de mari pentru a căra aceste petece, pentru a le monta și a le suda etanș? Echipamentul pe care l-am văzut pe Zidul de Margine, necesar jeturilor de orientare? Jeturi de orientare de rezervă? Tanj, mi-ar plăcea să găsesc jeturi de orientare! Și *tot* ar mai rămâne suficient spațiu.

— Flote de război.

— Mda. Deși am aflat câte ceva despre arma lor *uriașă*, dar... flote de război, desigur, precum și astronave capabile să transporte refugiați. Poate că întreaga Hartă este o singură astronavă pentru refugiați. Ar fi trebuit să fie suficient de mare pentru a evacua Lumea Inelară, înainte ca populația să înceapă să umple fiecare nișă ecologică.

— O astronavă? Poate o astronavă suficient de mare pentru a trage la locul ei Lumea Inelară? Îmi este greu să gândesc la o asemenea scală, Louis.

— Și mie. Dar eu nu cred că ar fi suficient de mare.

— Atunci, ce ai avut în minte când ne-ai distrus hiperpropulsorul? – Brusc, Kzinul se înfuriase.

Louis se hotărî să nu dea înapoi.

— Am crezut că Lumea Inelară poate fi adusă la loc, acționând magnetic asupra soarelui. Era aproape corect. Necazul...

Vocea Ultimului izbucni dintr-un difuzor:

— Louis! Chmeee! Lăsați landerul pe pilot automat și teleportați-vă la mine, acum!

29. HARTA MARTE

Printr-un salt monstruos, Chmeee ajunse la disc înaintea lui Louis. Și Kzinul putea să primească ordine, gândi Louis. Se abținu să facă însă vreo remarcă în acest sens.

Constructorii Orașului priveau prin carcasă, nu la peisajul care trecea pe sub ei – ce nu cuprindea decât albastrul mării și benzi de nori amestecați, la orizont, cu albastrul cerului – ci la un film holografic de dimensiunea unui monitor. Când Chmeee se materializase pe discul receptor, se întorseseră și înghețaseră, apoi încercaseră să se ascundă.

Louis făcu prezentările.

— Chmeee, ei sunt Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok, Bibliotecari din orașul plutitor. Ne-au fost de mare ajutor în obținerea unor informații.

— Bine, spuse Kzinul, dând din cap. Ultimule, care este problema?

Louis îi atinse blana, pentru a-i arăta ceva.

— Exact, interveni Păpușarul. Soarele.

Soarele, mărit în dreptunghiul-hologramă, părea mai puțin luminos. O pată strălucitoare, în apropierea centrului, se mișca, se răsucea și își schimba forma chiar pe măsură ce o priveau.

— Nu făcea la fel, rupse primul tăcerea Chmeee, cu puțin timp înainte de a ateriza pe rampa astroportului?

— Ai dreptate. Te uiți chiar la apărarea antimeteoritică a Lumii Inelare. Ultimule, ce facem acum? Noi putem încetini, dar nu văd cum am reuși să salvăm landerul.

— Prima mea grijă a fost să salvez pielea voastră cea valoroasă, răspunse Păpușarul.

Direct sub *Ac*, marea avea o luminozitate sporită. Acum, părea că devenise mai strălucitoare și cu nuanțe violete. Brusc, pentru o clipă, căpătă o strălucire insuportabilă. O pată neagră apăru pe carcasa de sub picioarele lor. Un fir de jet negru, ce se transforma în alb-violaceu, se ridică la orizontul dinspre sensul de rotație. Un stâlp vertical, de la sol până la cer. Deasupra atmosferei, era invizibil.

Kzinul spuse ceva în Graiul Hero.

— Totul e-n regulă, răspunse Ultimul în interplanetară, dar asupra ce trage? Am presupus că noi suntem ținta.

— Nu este Harta Pământ în acea direcție? întrebă Louis.

— Ba da. De asemenea, mai există o suprafață considerabilă de apă și uscat.

La extremitatea de jos a fasciculului, orizontul strălucea alb. Chmeee murmură ceva în Graiul Hero, dar Louis îi prinse sensul. – Cu o asemenea armă, aș putea transforma Pământul în vapori.

— Nu mai spune!

— A fost un gând firesc, Louis.

— Mda...

Fasciculul se întrerupse brusc. Apoi, coborî din nou, câteva grade înspre babord.

— Tanj, fir-ar să fie! Foarte bine, Ultimule, ridică-ne! Ridică-ne suficient pentru a utiliza telescopul.

Pe Harta Pământ se zărea un punct alb-gălbui, ce lăsa impresia că apăruse în urma unui impact major cu un asteroid.

O strălucire similară se vedea și mult mai departe, spre celălalt țărm al Marelui Ocean.

Erupția solară diminuase și își pierduse coerența.

— Au fost avioane sau nave cosmice în direcția aceea? întrebă Chmeee. Obiecte care se deplasează cu o viteză foarte mare?

— Instrumentele trebuie să fi înregistrat ceva, răspunse Ultimul.

— Află și coboară-ne la un kilometru și jumătate altitudine. Cred că trebuie să abordăm Harta Marte pe dedesubt.

— Louis?

— E-n regulă.

— Știi cumva, mai întrebă Chmeee, cum este produsă o asemenea rază laser?

— Louis poate să-ți spună, răspunse Păpușarul. Eu voi fi ocupat.

Acul și landerul se îndreptau spre Harta Marte din două direcții diferite. Ultimul menținea cele două vehicule paralele, pentru a fi posibilă teleportarea între ele.

Louis și Chmeee se duseseră să prânzească la bordul landerului. Chmeee era flămând. Consumă mai multe kilograme de carne roșie, un somon și cinci litri de apă. Apetitul lui Louis avusese de suferit. Era însă mulțumit că oaspeții săi nu fuseseră nevoiți să privească.

— Nu înțeleg de ce ai luat acești pasageri, se miră Chmeee, în afară de cazul în care te împerechezi cu femeia. Dar ce nevoie aveai de băiat?

— Ei sunt Constructori ai Orașului. Specia lor a avut în stăpânire cea mai mare parte din Lumea Inelară. Și i-am luat pe amândoi dintr-o bibliotecă. Încearcă să-i cunoști, Chmeee. Pune-le întrebări.

— Se tem de mine.

— Odinioară, ai fost un diplomat iscusit, îți amintești? Am să-l invit pe băiat să vadă landerul. Spune-i povești. Povestește-i despre Kzin și parcurile de vânătoare și despre Casa Trecutului Patriarhiei. Spune-i cum se împerechează cei din neamul Kzinti.

Louis reveni pe *Ac*, vorbi cu Kawaresksenjajok, apoi plecară amândoi pe lander, înainte ca Harkabeeparolyn să înțeleagă ce se întâmpla.

Chmeee îi arătă cum se pilotează. Landerul țâșnea sau se ridica spre cer, în urma comenzilor sale. Băiatul era încântat. Chmeee îi mai arătă cum funcționau ochelarii-binoclu, pânza supraconductoare și costumul de impact.

Băiatul îl întrebă despre obiceiurile de împerechere ale speciei lui.

Chmeee se împerechease cu o femelă care putea să vorbească! Acest fapt deschisese noi perspective pentru el. Îi spuse lui Kawaresksenjajok ce dorea să afle – după părerea lui Louis, lucruri neesențiale – apoi îl lăsă să vorbească despre împerechere și *rishathra*.

Kawaresksenjajok nu avea experiență, dar știa multă teorie.

— Noi facem înregistrări, dacă o specie ne permite acest lucru. Avem arhive de înregistrări. Unele specii pot face alte lucruri în loc de *rishathra*, sau le place să privească sau să vorbească despre asta. Unele se împerechează numai într-o singură poziție, altele numai sezonier, și asta predomină. Toate influențează relațiile comerciale. Există adjuvante de diferite feluri. Ți-a vorbit Luweewu despre parfumul de vampir?

Abia dacă băgară de seamă când Louis îi părăsi pentru a se întoarce singur pe *Ac*.

Harkabeeparolyn părea neliniștită.

— Luweewu, ar putea să-l rănească pe Kawa!

— Merge totul perfect, o liniști Louis. Chmeee este coechipierul meu și iubește copiii tuturor speciilor. Nu-l pândește nici un pericol alături de el. Dacă vrei să fie și prietenul tău, scarmănă-l între urechi.

— Cum te-ai rănit la frunte?

— N-am fost atent. Știi ce, am să încerc să te liniștesc și pe tine.

Făcură dragoste – sau *rishathra* — pe patul de apă cu sistemul de masaj în funcțiune. Poate că femeia urâse Clădirea Panth, dar învățase foarte mult de acolo. Două ore mai târziu, când Louis era aproape sigur

că nu se mai poate mișca, Harkabeeparolyn îl atinse pe obraz, pentru a-i atrage atenția.

— Timpul meu de împerechere se va termina mâine. Atunci o să-ți revii.

— Am sentimente amestecate în legătură cu asta, chicoti el.

— Luweewu, m-aș simți mai bine dacă te-ai întoarce la Chmeee și la Kawa.

— Okay. Privește cum mă ridic în picioare. Mă vezi pe discul de pășit? Am reușit: puff, gata!

— Luweewu...

— Oh, e-n regulă!

Harta Marte era o linie întunecată care creștea pentru a se transforma într-un perete, în fața lor. În timp ce Chmeee încetinea, microfoanele de pe carcasa landerului prinseseră un murmur neîntrerupt, mai tare decât vântul provocat de trecerea lor. Se apropiau de un perete de apă căzătoare.

De la aproape un kilometru distanță, acesta părea perfect vertical și infinit de lung. Vârful cascadei se afla la treizeci de kilometri deasupra capetelor lor. Baza era ascunsă în ceață. Apa le răsună în urechi până ce Chmeee închise microfoanele, dar tot se mai auzea puțin prin carcasă.

— Îmi amintește de condensatoarele de apă din orașul meu, spuse băiatul. Probabil că de aici au învățat semenii mei să le construiască. Chmeee, ți-am povestit despre ele?

— Da. În schimb, dacă Constructorii Orașului au ajuns atât de departe, mă întreb dacă au găsit și o cale de trecere. Legendele voastre vorbesc cumva de un ținut gol pe dinăuntru?

— Nu.

— Magicienii lor, interveni Louis, seamănă toți cu Protectorii Pak.

— Luweewu, această cascadă uriașă – de ce este aici o cantitate atât de mare?

— Trebuie să se întindă de jur împrejurul vârfului Hărții. Adună vaporii de apă, pentru că vârful Hărții trebuie să rămână uscat. – Apoi, Louis întrebă: Ultimule, mă asculți?

— Da, care-ți sunt ordinele?

— O să facem un ocol cu landerul, utilizând radarul de profunzime și alte instrumente. Poate găsim o intrare sub căderea de apă. Vom utiliza *Acul* ca să explorăm deasupra. Cum stăm cu rezerva de combustibil?

— Adecvată, ținând cont că nu vom mai pleca acasă.

— Bine. Vom disloca sonda și o vom programa să urmeze *Acul* la... șaisprezece kilometri altitudine și pe lângă țărm. Păstrează legăturile între discurile de pășit și microfoanele deschise. Chmeee, vrei să pilotezi tu landerul?

— Da, da, răspunse Kzinul.

— Okay. Vino aici, Kawa!

— Mi-ar plăcea să rămân, se rugă băiatul.

— Harkabeeparolyn m-ar ucide. Vino!

Acul se înălță cu treizeci de kilometri și roșul Marte se micșoră sub ei.

— Arată îngrozitor, fu de părere Kawaresksenjajok.

Louis ignoră remarca.

— Cel puțin, știm că avem de căutat ceva mare. Imaginați-vă un petec suficient de întins care să acopere Pumnul-lui-Dumnezeu. Căutăm o trapă destul de mare pentru a permite trecerea lui și a vehiculului care îl transportă. Unde ați fi pus-o voi pe Harta Marte? Vorbește, Ultimule...

— Sub cascadă, răspunse Ultimul. Cine s-o vadă acolo? Oceanul este pustiu. Cascada ar putea ascunde totul.

— Mda, are sens. Chmeee tocmai cercetează acest lucru. În altă parte e posibil?

— Dacă ar fi să ascund conturul unei trape gigantice în peisajul marțian? Probabil aș opta pentru o formă neregulată, cu articulațiile într-un canion lung și drept. Poate că aș așeza-o sub gheață; aș topi și aș reîngheța Polul Nord, pentru a-mi asigura intrarea și ieșirea.

— Există un astfel de canion?

— Desigur. Mi-am făcut temele. Louis, polii reprezintă miza cea mai mare. Marțienii niciodată nu s-au apropiat de poli. I-a ucis apa.

Harta reprezenta o proiecție polară; Polul Sud era răspândit în jurul marginilor.

— Okay. Du-ne la Polul Nord! Dacă nu vom găsi nimic, vom spirala spre zona dinafară. Rămâi deasupra și ține toate instrumentele în funcțiune! Să nu ne facem prea multe griji dacă ceva trage asupra *Acului.* Chmeee, mă auzi?

— Te aud.

— Spune-ne tot ce vezi. Există destule șanse ca tu să afli ceea ce căutăm. Nu încerca să faci ceva. – „Oare se va supune?" se întrebă Louis. – N-o să invadăm zona cu un biet lander. Suntem ca niște hoți. Mai bine să fim loviți într-o carcasă Produs General.

Radarul de profunzime se oprea în fundația de *scrith*. Deasupra *scrith*-ului, munții și văile păreau translucide. Existau mări de praf marțian suficient de fin pentru a curge asemeni unui ulei. Sub praf, erau orașe de tot felul: clădiri din piatră mai densă decât praful, cu pereți curbați și colțuri rotunjite, prevăzuți cu foarte multe deschizături. Constructorii Orașului priveau uimiți, la fel și Louis Wu. Marțienii din spațiul cunoscut dispăruseră de sute de ani.

Aerul era transparent, aidoma vidului. Departe, spre tribord, dincolo de orizont, se zărea un munte cu mult mai înalt decât cei de pe Pământ. Mons Olympus, desigur. Și un fel de aschie albă ce plutea deasupra craterului.

Acul se prăvăli și își opri căderea chiar deasupra dunelor ce creșteau cu repeziciune. Structura era încă vizibilă, de la înălțimea la care zburau, cincizeci sau șaizeci de metri deasupra vârfului; iar *Acul* trebuia să fi fost destul de vizibil pentru ocupanții ei.

— Chmeee?

— Te ascult.

Louis își reprimă tentația de a vorbi în șoaptă.

— Am descoperit un zgârie-nori plutitor. S-ar putea să aibă treizeci de etaje și e prevăzut cu ferestre panoramice și rampă de aterizare pentru mașini. E construit ca un con dublu. Seamănă foarte mult cu clădirea pe care am luat-o noi în prima călătorie, folositoarea navă *Improbabilul*.

— E identică?

— Nu tocmai, dar aproape. Și plutește deasupra celui mai înalt munte de pe Marte. Tanj, parcă ar fi un post de semnalizare!

— Pare a fi un semnal destinat nouă. Să mă teleportez?

— Încă nu. Ai descoperit ceva?

— Cred că am găsit conturul unei trape uriașe în spatele cascadei. Ar putea trece prin ea o flotă de război sau un petec capabil să acopere craterul Pumnului-lui-Dumnezeu. E posibil să se deschidă cu ajutorul unor semnale. N-am încercat.

— Nu încerca! Rămâi pe poziții! Ultimule?

— Am nivelul de radiație și scanarea radarului de profunzime. Clădirea radiază puțină energie. Levitația magnetică nu necesită o cantitate prea mare de energie.

— Ce este înăuntru?

— Iată!

Ultimul le oferi o imagine. Radarul de profunzime arăta o construcție colorată în gri-translucid. Părea a fi o clădire plutitoare modificată pentru

călătorie, cu rezervoare de combustibil și motoare pentru aer respirabil montate la etajul al cincisprezecelea.

— Solidă construcție, aprecie Ultimul. Pereți din beton sau ceva la fel de dens. Nu există nici un vehicul în hangar. Acelea sunt telescoape sau alți senzori, în turn și în fundație. Nu pot preciza dacă structura este ocupată.

— Asta este, într-adevăr, problema. Aș vrea să vă prezint o strategie. Voi spuneți-mi cum sună. Unu: ne ducem, cât se poate de repede, chiar deasupra piscului.

— Devenind astfel o țintă perfectă...

— Suntem țintă și acum.

— Nu și pentru armele ce s-ar afla în interiorul lui Mons Olympus.

— Atunci, de ce dracu' mai purtăm cu noi o carcasă Produs General? Dacă nimeni nu trage asupra noastră, trecem la punctul doi: analizăm craterul cu radarul de profunzime. Dacă nu găsim altceva decât un plan-șeu din *scrith* curat, atunci trecem la etapa a treia: vaporizăm clădirea. Putem s-o facem? Rapid?

— Da. Nu avem însă energie înmagazinată pentru o eventuală repetiție. Care este pasul al patrulea?

— Orice mijloc ce ne-ar duce înăuntru cât mai rapid. Chmeee, fii pregătit să ne salvezi cum poți mai bine! Acum, spune-mi dacă ai de gând „să îngheți" pe la jumătatea acestui plan.

— N-aș îndrăzni!

— Așteaptă o clipă!

Louis observase că oaspeții lui băștinași erau speriați de moarte.

— Dacă există un loc de unde lumea ta poate fi salvată, respectivul loc se află chiar sub noi, îi vorbi el lui Harkabeeparolyn. Credem că am găsit ușa. Se pare că a mai găsit-o și altcineva. Nu știm nimic despre el sau ei. Înțelegi?

— Sunt speriată, răspunse femeia.

— Și eu sunt. Poți să-l calmezi pe băiat?

— Dar tu poți să mă ții *pe mine* calmă? – Râse nervos. – Am să încerc.

— Ultimule, dă-i drumul!

Acul țâșni spre cer cu aproape 20 g, se rostogoli și se opri cu susul în jos, în vecinătatea clădirii plutitoare. Stomacul lui Louis se dădu și el peste cap. Ambii Constructori ai Orașului se ghemuiseră. Kawaresksenjajok îl strângea furibund de braț.

O scurtă privire le arătă că fundul craterului era plin de lavă veche. Louis trecu la imaginea radarului de profunzime.

Era acolo! O gaură în *scrith*, un tunel invers care ducea în sus (în jos!) prin craterul lui Mons Olympus. Era mult prea mic pentru a putea trece prin el echipamentul de reparație al Lumii Inelare. Semăna, mai degrabă, cu o trapă de scăpare – totuși, era suficient de mare pentru a permite *Acului* să treacă.

— Foc! comandă Louis.

Ultimul utilizase până acum acest fascicul ca pe un reflector de lumină. La distanță mică, era devastator. Clădirea plutitoare deveni o panglică de incandescență având un cap ca de cometă din beton clocotind. Apoi, rămase doar un nor de praf.

— Coboară! spuse din nou Louis.

— Louis?

— Aici, reprezentăm o țintă. Nu avem *timp*. Coboară! 20 g. Ne vom croi propria ușă.

Peisajul ocru era ca un acoperiș deasupra capetelor lor. Radarul de profunzime le arăta că exista o gaură în *scrith* care se pregătea să-i înghită. Dar toate celelalte simțuri indicau craterul de lavă solidificată din Mons Olympus urcând cu o viteză teribilă pentru a-i spulbera.

Unghiile lui Kawaresksenjajok, înfipte adânc în brațul lui Louis, se umpluseră de sânge. Harkabeeparolyn părea să fi înghețat. Louis se ghemui, în așteptarea impactului.

Întuneric.

Pe ecranul radarului de profunzime defilau lumini lăptoase și informe. Altceva strălucea undeva: stele roșii, verzi, portocalii. Era tastatura de pe panoul de comandă.

— Ultimule!

Nici un răspuns.

— Ultimule, aprinde o lumină! Utilizează reflectoarele! Lasă-ne să vedem ce ne amenință!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Harkabeeparolyn, pe un ton plângăreț.

Ochii lui Louis se adaptau treptat la întuneric; o vedea acum stând pe podea, cu genunchii strânși la gură.

Luminile cabinei se aprinseră brusc. Ultimul reveni de la pupitrul de comandă. Părea micșorat: se ghemuise deja pe jumătate.

— N-o mai pot face, Louis!

— Noi nu putem utiliza comenzile. Știi asta! Aprinde un reflector, să vedem ce-i afară.

Păpușarul atinse o comandă. O lumină albă, difuză, învălui carcasa în fața punții de comandă.

— Suntem încastrați în ceva. – Un cap privea în jos; celălalt spuse: Lavă. Carcasa exterioară este la trei sute șaptezeci de grade. Lava ne-a acoperit în timp ce eram în stază și acum se răcește.

— E ca și cum cineva s-ar fi pregătit să ne întâmpine. Suntem în continuare răsturnați cu susul în jos?

— Da.

— Deci nu putem accelera în sus. Numai în jos.

— Da.

— Vrei să încerci?

— Ce-mi ceri? Ar fi trebuit să fi renunțat chiar înainte de a-mi arde hiperpropulsorul...

— Liniștește-te, acum.

— ... sau poate chiar înainte de a mă fi decis să răpesc un om și un Kzin. Aceasta a fost, probabil, greșeala cea mare...

— Pierdem timpul!

— Nu există loc unde să disipăm excesul de căldură al *Acului*. Utilizarea propulsoarelor ne va duce, într-o oră sau două, aproape de momentul când vom intra din nou în stază, în așteptarea altor desfășurări de evenimente.

— Atunci, oprește-te o clipă! Ce ai obținut cu radarul de profunzime?

— Rocă masivă în toate direcțiile, care se crapă în urma răcirii. Stai să extind câmpul... Louis? Podea din *scrith* la zece kilometri sub noi. Sub vârful *Acului*. Un acoperiș mai subțire din *scrith* la șaptesprezece kilometri deasupra.

Louis intrase în panică.

— Chmeee, ai auzit toate astea?

Răspunsul îl primi într-o formă neobișnuită.

Auzi un urlet inuman de durere și de furie când Chmeee apăru pe discul de păsit alergând și protejându-și ochii cu brațele. Harkabeeparolyn se feri din calea sa. Patul de apă i se interpuse în față; Kzinul se rostogoli peste el, până ajunse pe podea.

Louis se năpusti la duș. Îl porni la presiune maximă, sări peste patul de apă, își fixă umărul sub brațul lui Chmeee și-l săltă. Carnea lui Chmeee era fierbinte sub blană.

Kzinul se ridică, urmărind jetul de apă rece. Se mișca astfel încât apa să-l pătrundă peste tot; apoi intră cu toată fața în jet. În cele din urmă, întrebă:

— De unde ai știut?

— O să începi să miroși într-un minut, răspunse Louis. Blană arsă. Ce s-a întâmplat?

— Brusc, am luat foc. Zeci de luminițe roșii străluceau pe punte. Am sărit pe discuri. Landerul este încă pe pilot automat, dacă nu a fost deja distrus.

— O să aflăm. *Acul* este încastrat în lavă. Ultimule, mă auzi?

Louis se întoarse spre puntea de comandă.

Păpușarul se ghemuise, ținându-și ambele capete aplecate spre pântece.

Avusese parte de prea multe șocuri... Era ușor de constatat asta. Un ecran de pe puntea de comandă arăta o figură pe jumătate familiară.

Aceeași figură, mărită, privea din dreptunghiul care fusese o proiecție a radarului de profunzime. O figură-mască, oarecum asemănătoare cu o față umană turnată din piele bătrână. Nu avea păr. Maxilarele erau puternice, fără dinți. Din profunzimi, de sub marginea sprâncenelor, ochii îl scrutau contemplativ pe Louis.

30. MANEVRE DE CULISE

— Se pare că v-ați pierdut pilotul, spuse intrusul cu masca de piele.

Plutea în afara carcasei: un Protector cu capul deformat și umeri de forma unui pepene, o stafie în blocul de rocă care-i înconjura.

Louis reuși doar să înghită în sec. Șocul venise mult prea repede și dintr-o direcție neașteptată. Era conștient doar de faptul că alături de el se afla Chmeee, care se stropea în continuare cu apă și analiza un potențial inamic. Constructorii Orașului rămaseseră muți. Dacă Louis interpreta corect figurile lor, erau mai aproape de adorație și de extaz decât de teamă.

— Sunteți complet prinși în trapă, spuse Protectorul. Destul de curând, veți intra în stază și nu este nevoie să mai discutăm ce se va întâmpla după aceea. Mă simt eliberat. Mă întreb dacă eu însumi m-aș fi hotărât să vă ucid.

— Am crezut că ați murit cu toții, spuse Louis.

— Pak au murit cu un sfert de milion de ani în urmă. – Deși buzele și gingiile deformate ale Protectorului distorsionau anumite consoane, acesta vorbea clar în interplanetară. De ce tocmai în interplanetară? – O epidemie i-a omorât pe toți. Ați avut dreptate să presupuneți că toți Protectorii au murit. Dar arborele vieții trăiește încă sub Harta Marte. Uneori, el este descoperit. Presupun că drogul nemuririi a fost fabricat aici, atunci când un Protector a avut nevoie de fonduri pentru vreun proiect.

— Cum ai învățat interplanetara?

— Am crescut cu ea. Louis, nu mă recunoști?

Bărbatul icni. Parcă ar fi fost lovit cu un cuțit în stomac.

— Teela? Cum e posibil?

Figura ei era la fel de împietrită ca o mască. Cum își exterioriza sentimentele?

— Puțină cunoaștere, spuse ea. Știi povestea... Căutătorul voia să găsească baza Arcadei. Mi-am etalat educația superioară în fața lui: i-am spus că Arcada nu are bază și că lumea este un inel. S-a supărat

rău de tot. I-am spus că dacă ar căuta locul de unde lumea poate fi condusă, ar trebui să se ghideze după barăcile constructorilor.

— Centrul de Reparație, aprobă Louis. Aruncând o privire spre puntea de comandă, văzu că Ultimul arăta ca un taburel alungit și decorat cu pietre rubinii și violete.

— Desigur, ar fi putut deveni Centru de Reparație și, de asemenea, centru de putere, adăugă Protectorul. Căutătorul și-a amintit de poveștile despre Marele Ocean. Părea o alegere potrivită, întrucât era protejat de barierele naturale ale distanțelor, de furtuni și de zeci de nișe ecologice de pradă. Astronomii studiaseră Marele Ocean de la depărtare și Căutătorul își amintea suficient pentru a ridica hărți.

— Ne-au trebuit șaisprezece ani ca să traversăm Marele Ocean. Probabil că s-au format legende referitoare la această călătorie. Știai că Hărțile sunt stocate? Kzinii au colonizat Harta Pământ. N-am fi reușit să continuăm dacă n-am fi capturat o navă colonială Kzinti. Există insule în Marele Ocean care sunt, de fapt, imense forme de viață, spatele lor fiind acoperit cu vegetație, și care se scufundă atunci când marinarul se așteaptă mai puțin...

— Teela! Cum? Cum ai reușit să devii astfel?

— Puțină cunoaștere, Louis. N-am aflat originea Inginerilor Lumii Inelare decât mult prea târziu.

— Dar tu erai o *norocoasă*!

Protectorul dădu din cap.

— Încrucișați pentru noroc de Păpușarii Pierson, care s-au amestecat în Legile Fertilității Terestre pentru a crea Loteriile Dreptului de Naștere. Tu ai presupus că a funcționat. Mie, întotdeauna mi s-au părut stupide. Louis, *vrei* să crezi că șase generații de câștigători la Loteriile Dreptului de Naștere au produs o ființă umană norocoasă?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Numai una? – Strania făptură părea că râde. – Gândește-te la norocul tuturor descendenților tuturor câștigătorilor la Loteriile Dreptului de Naștere. În douăzeci de mii de ani, ar trebui să-și fi găsit drumul de plecare din galaxie, fugind de explozia nucleului galactic. De ce nu la bordul Lumii Inelare? Are trei milioane de suprafețe terestre locuibile și poate fi deplasată, Louis. Lumea Inelară este norocul nenăscuților descendenți ai oamenilor împerecheați pentru noroc. Dacă pot salva Lumea Inelară, înseamnă că a fost un noroc pentru ei că am venit aici cu douăzeci și trei de ani în urmă, noroc că eu și Căutătorul am găsit intrarea în Mons Olympus. Norocul lor. Niciodată al meu.

— Și el a pățit același lucru?

— Căutătorul a murit, desigur. Amândoi am devenit ahtiați după rădăcinile arborelui vieții, dar Căutătorul era cu o mie de ani prea bătrân. L-a omorât.

— N-ar fi trebuit să vă părăsesc niciodată, spuse Louis.

— N-ai avut de ales. Nici eu n-am avut – dacă mai crezi în noroc. Acum, am și mai puțin de ales. Instinctele sunt foarte puternice la un Protector.

— Crezi în noroc?

— Nu. Mi-aș dori să pot crede.

Louis își ridică brațele într-un gest de neajutorare și se întoarse. Știa de mult că avea s-o întâlnească din nou pe Teela Brown. Dar nu astfel! Porni câmpul pentru dormit și se lăsă să plutească.

Ultimul avusese o idee bună. Să te faci colac în jurul propriului buric...

Oamenii nu-și puteau îngropa și urechile. Louis plutea pe jumătate ghemuit, cu brațele petrecute peste față. Îi era însă imposibil să nu audă ce se vorbea:

— Interlocutorule, te felicit pentru că ți-ai redobândit tinerețea.

— Numele meu este Chmeee.

— Îmi cer iertare, spuse Protectorul. Chmeee, cum ați ajuns aici?

— Eu am căzut de trei ori în capcană, spuse Kzinul. Am fost răpit de Ultimul, condamnat de Louis să nu mai fug de pe Lumea Inelară, blocat în subteran de Teela Brown. Este un obicei pe care trebuie să-l înlătur. Ai să te lupți cu mine, Teela?

— Nu, atâta timp cât nu poți ajunge la mine, Chmeee.

Kzinul îi întoarse și el spatele.

— Ce vrei de la noi?

Kawaresksenjajok vorbise cu deferență în limba Constructorilor Orașului și vocea lui fusese reluată cu ecouri de către translator, în interplanetară.

— Nimic. – Teela îi răspunse în aceeași limbă.

— Atunci, ce căutăm noi aici?

— Nimic. Am văzut că nu puteți face nimic.

— Nu înțeleg. – Băiatul era pe punctul de a izbucni în lacrimi. – De ce vrei să ne îngropi sub pământ?

— Copile, fac ce se cuvine! Trebuie să previn $1,5 \times 10^{12}$ crime.

Louis deschise ochii.

— Dar noi suntem aici pentru a *preveni* morțile! interveni și Harkabeeparolyn, ușor enervată. Nu știi că lumea este descentrată și alunecă în soare?

— Știu asta. Eu am format echipa care a remontat jeturile de orientare ale Lumii Inelare, reparând astfel avariile produse de propria ta specie.

— Luweewu spune că asta nu este de ajuns.

— Nu este.

Louis Wu era acum foarte atent la conversația lor.

— Nu înțeleg! rosti Bibliotecara, clătinându-și capul.

— Cu jeturile de orientare în funcțiune, am prelungit viața Lumii Inelare cu aproape un an. Un an în plus pentru 3×10^{13} ființe inteligente este echivalent cu a oferi oricui de pe Pământ un plus de o mie de ani de viață. Este o realizare valoroasă. Colaboratorii mei sunt de acord cu acest lucru, chiar și cei care nu sunt Protectori.

Louis începea să distingă trăsăturile figurii Teelei Brown în masca de piele a Protectorului. Curbura de la îmbinarea maxilarelor, un craniu umflat pentru a face mai mult loc pentru creier... era însă Teela și îl durea teribil. *De ce nu plecase?*

Obișnuințele dispar greu, iar Louis avea o minte analitică. *„De ce nu plecase?"* gândi el. *„Un Protector pe moarte, într-o lume artificială condamnată! N-ar trebui să piardă nici măcar un minut pentru a vorbi cu o adunătură de prăsitori prinși în capcană. Ce crede că poate să facă?"*

Întoarse capul spre ea.

— Tu ai format echipa de reparații, nu-i așa? Cine sunt?

— M-au ajutat aparențele. Majoritatea hominizilor ascultă de mine. Am adunat o echipă alcătuită din mai multe sute de mii de indivizi de diferite specii. Am adus trei aici, pentru a deveni Protectori: dintre Oamenii Muntelui Răsturnat, dintre Oamenii Nopții și dintre Vampiri. Am sperat că ei vor găsi o soluție care mie îmi scapă. Punctele lor de vedere au diferit. Vampirul, de exemplu, nu avea conștiință înainte de schimbare. Dar m-au dezamăgit... – *Cu siguranță, se comporta ca și cum ar mai fi avut timp. Timp ca să converseze cu niște extratereștri captivi și prăsitori, până ce Lumea Inelară avea să ajungă să se frece de pătratele de umbră!* – N-au găsit o soluție mai bună. Așa că am montat colectoarele Bussard care au mai rămas pe Zidul de Margine. Acum, le-am montat pe toate, în afară de ultimul. Sub conducerea ultimului Protector, echipa mea va pregăti cea din urmă astronavă rămasă pe Lumea Inelară pentru a-i duce, în siguranță, în jurul vreunei stele apropiate. Unii locuitori ai Lumii Inelare vor supraviețui.

— Ne-am întors la întrebarea inițială, o întrerupse Louis. Echipajul tău lucrează din greu. Tu ce faci aici? *„Am dreptate! Încearcă să ne spună ceva!"*

— Sunt aici ca să previn moartea a o mie cinci sute de miliarde de hominizi inteligenți. Am recunoscut emisia de neutrino a propulsoarelor construite în spațiul uman, și am venit pe singura scenă potrivită pentru crimă. Am așteptat. Iată că ați sosit!

— Iată că am sosit! fu de acord Louis. Dar, la naiba, știi foarte bine că nu intenționăm să comitem nici un fel de crimă!

— Ați fi comis.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun.

Totuși, nu dădea semne că ar intenționa să întrerupă conversația. Teela se preta la un joc extrem de straniu. Ei trebuiau să-i ghicească regulile.

— Să presupunem că poți salva Lumea Inelară ucigând un trilion și jumătate din locuitori din cei treizeci de trilioane, vorbi Louis din nou. Un Protector ar face asta, nu? Cinci la sută pentru a salva nouăzeci și cinci la sută. Pare atât de... eficient.

— Poți să simpatizezi cu atât de multe ființe gânditoare, Louis? Sau poți să-ți imaginezi câte o moarte pe rând, iar pe tine interpretând rolul principal?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Treizeci de miliarde de oameni locuiesc în spațiul uman, continuă Teela. Imaginează-ți-i pe toți morți. Imaginează-ți că o populație de cincizeci de ori mai mare moare, să spunem, prin otrăvire cu radiație. Simți durerea lor, regretele, sentimentele lor reciproce? De la atât de mulți? Numerele sunt prea mari. Creierul tău nu le poate cuprinde. Al meu, da.

— Oh!

— Nu pot permite să se întâmple una ca asta! Nu pot lăsa să se întâmple! Știu că trebuie să te opresc.

— Teela, imaginează-ți un pătrat de umbră care rade tot de pe lățimea Lumii Inelare cu viteza de o mie două sute de kilometri pe secundă. Imaginează-ți că o populație de o mie de ori mai numeroasă decât cea existentă în tot spațiul cunoscut moare o dată cu dezintegrarea Lumii Inelare.

— Îmi imaginez.

Louis dădu din cap. Piese dintr-un joc de puzzle. Teela le-ar oferi câteva dintre ele, dacă ar putea. Nu putea să le dea însă o imagine completă. Deci, trebuia să continue să pescuiască alte piese.

— Ai spus ultimul Protector? Erau patru și acum nu mai există decât unul, în afară de tine? Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Doi Protectori au părăsit echipa de reparații, o dată cu mine. Trebuiau să plece separat. Probabil că au găsit indiciile care anunțau venirea voastră. Am simțit nevoia să-i localizez și să-i opresc.

— Adevărat? Dacă erau Protectori, n-ar fi putut nici ei să ucidă un trilion și jumătate de hominizi inteligenți, așa cum nici tu nu poți...

— Ei ar fi aranjat, cumva, să se întâmple.

— Cumva... Acum, devenise mai atentă la exprimare. Era mulțumit că nimeni nu încerca să-l întrerupă. Nici chiar Chmeee, diplomatul abil.

— Cumva, i-ar fi lăsat pe prăsitori să ajungă în singurul loc de pe Lumea Inelară unde putea fi comisă crima. Aceasta ar fi fost strategia lor, dacă tu nu i-ai fi oprit?

— Probabil.

— Să permiți acestor prăsitori bine aleși să devină Protectori mirosind, cumva, arborele vieții. – *„Costumele presurizate! Din cauza asta Teela căuta o astronavă interstelară."* – Să le permiți să devină conștienți, cumva, să înțeleagă situația. Și, cumva, un Protector să se răzgândească să-i ucidă înainte de a vedea soluția și de a o utiliza, să ucidă un număr astronomic de prăsitori, pentru a salva și mai mulți. Asta crezi tu că ai prevenit?

— Da.

— Și acesta este locul potrivit?

— De ce aș mai fi așteptat aici?

— A mai rămas un singur Protector. Va veni după tine?

— Nu. Protectorul Om al Nopții știe că ea singură a fost lăsată să supervizeze evacuarea. Dacă încearcă să mă ucidă, iar eu o ucid pe ea, prăsitorii, rămași singuri, ar muri pe drum.

— Se pare că poți ucide cu ușurință, remarcă Louis cu amărăciune.

— Nu. Nu pot ucide 5 la sută din populația Lumii Inelare și nu știu dacă am să pot să te ucid pe tine, Louis. Ești un prăsitor al speciei mele. În această privință, ești singurul de pe Lumea Inelară.

— M-am gândit la anumite căi de a salva Lumea Inelară, spuse bărbatul. Dacă ai auzit de o mașină de transmutație la scară mare, noi știm cum s-o utilizăm.

— Cu siguranță, cei din neamul Pak n-au avut nici una. Asta n-a fost cea mai inteligentă deducție a ta, Louis.

— Dacă am putea da o gaură sub unul dintre Marile Oceane... Apoi, controlând scurgerea apei, ne-am putea folosi de reacție pentru a duce Lumea Inelară la loc.

— Inteligent. Dar nu poți da gaură și nici nu poți s-o astupi. În plus, există o soluție care ar provoca mai puține pagube și chiar și așa pagubele sunt prea mari, iar eu nu pot permite acest lucru.

— Cum ai să salvezi tu Lumea Inelară?

— Nu pot, răspunse scurt Protectorul.

— Unde suntem? Ce se întâmplă în această parte a Centrului de Reparație?

Urmă o pauză lungă.

— N-am să-ți spun mai multe decât știi, vorbi Protectorul într-un târziu. Nu bănuiesc cum ai putea scăpa, dar trebuie să iau în considerație și această posibilitate.

— Renunț, spuse Louis. Cedez. La naiba cu jocul tău prostesc!

— Foarte bine, Louis. Cel puțin, tu nu vei muri niciodată.

Bărbatul închise ochii și se ghemui în porțiunea lipsită de gravitație. *„Căței pioasă!"*

— Am să vă țin companie până veți intra în stază, continuă Teela. Nu pot face prea multe pentru confortul vostru. Și voi, care vă sunt numele și de unde veniți? Faceți parte din specia care a cucerit Lumea Inelară și stelele...

Trăncăneală. De ce nu se năsteau oamenii cu flapsuri peste urechi? O fi existând vreun hominid cu o asemenea trăsătură?

Kawaresksenjajok încercă timid o întrebare.

— Care este poziția unui magician față de *rishathra*?

— Este importantă atunci când întâlnești o specie nouă, nu-i așa, copile? După părerea mea, *rishathra* este pentru prăsitori. Dar și nouă ne place.

Băiatul se bucurase enorm. Sentimentul lui de uimire permanentă nu ajunsese la capăt. Teela îi vorbi despre marea ei călătorie. Grupul ei de exploratori fusese capturat de Grogii de pe Harta Down, apoi eliberat de o populație ciudată. Pe Harta Kzin erau animale hominide, importate cu multă vreme în urmă de pe Harta Pământ și încrucișate pentru anumite trăsături, până când deveniseră la fel de diferite precum câinii din spațiul uman. Echipajul Teelei se ascunsese printre ei. Împreună, furaseră o navă-colonie Kzinti. Uciseseră pentru hrană un imens animal-insulă, mâncător de krill, și-i înghețaseră carnea într-un rezervor gol de hidrogen lichid. Se hrăniseră din ea luni de zile.

În cele din urmă, o auzi spunând:

— Acum trebuie să mănânc, dar mă voi întoarce curând.

Apoi se lăsă liniștea.

Cele câteva minute de liniște sfârșiră atunci când niște dinți tociți strânseră cu blândețe încheietura lui Louis.

— Louis, trezește-te! Nu avem timp de pierdut!

Louis se răsuci și închise câmpul de dormit. Rămase câteva clipe așa, pentru a savura imaginea interesantă înfățișând un Păpușar stând alături de un Kzin în floarea vârstei.

— Am crezut că ești afară.

— O iluzie valoroasă care s-a apropiat prea mult de realitate, răspunse Ultimul. Am fost tentat să las evenimentele să-și urmeze cursul.

Teela Brown avea dreptate când ne-a spus că nu vom muri. Cea mai mare parte din Lumea Inelară se va rupe și va cădea liber, dincolo de haloul cometar. Am putea fi găsiți într-o bună zi.

— Și eu am început să simt la fel. Sunt gata să renunț.

— Protectorii au murit de aproape un sfert de milion de ani. Cine ne-a spus asta?

— Dacă ți-ar mai fi rămas un dram de minte, n-ai asculta tot ce-ți spun.

— Nu-i chiar așa, dacă-mi dai voie... Am impresia că Protectorul încearcă să ne spună ceva. Pak au fost strămoșii tăi, iar Teela Brown face parte din propria ta cultură. Dă-ne un sfat!

— Vrea să facem munca murdară în locul ei, spuse Louis. Este plină de contradicții. La dracu', ați studiat doar interviurile lui Brennan, după ce acesta s-a transformat în Protector! Protectorii aveau instincte foarte puternice și inteligență supraumană. Există o limită a conflictului între cele două trăsături.

— Nu înțeleg natura muncii murdare.

— Ea știe cum să salveze Lumea Inelară. Cu toții o știu. E necesar să fie omorâți 5 la sută și salvați 95 la sută – dar n-o pot face ei. Nici măcar nu pot să permită altcuiva s-o facă, dar *trebuie să determine* pe altcineva s-o facă. Dublă gândire.

— Concret?

Ceva în legătură cu acele numere îi gâdila ușor creierul lui Louis. De ce?... La naiba cu asta!

— Teela a ales clădirea aceea pentru că semăna cu închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar, cea pe care am folosit-o noi în prima expediție. A făcut rost de ea pentru a ne atrage atenția. A lăsat-o acolo unde am fi dorit *noi*. Nu știu la ce *folosește* această parte a Centrului de Reparație, dar este locul potrivit, dintr-o cutie de miliarde de kilometri cubi. Se presupune că noi trebuie să ne imaginăm restul.

— Atunci de ce? Este sigură că suntem prinși?

— Orice am întreprinde, ea va încerca să ne oprească. Trebuie s-o ucidem. Asta este ceea ce vrea să ne spună. Noi avem însă un singur avantaj. Ea luptă ca să piardă.

— Nu te mai pot urmări, spuse Păpușarul.

— Ea vrea ca Lumea Inelară să trăiască. Vrea ca noi s-o ucidem pe ea. Ne-a spus toate lucrurile pe care putea să ni le spună. Dar chiar dacă am reuși, am putea *noi* ucide atât de multe ființe inteligente?

— O compătimesc pe Teela! spuse Chmeee.

— Și eu.

— Cum putem s-o ucidem? Dacă ai dreptate, atunci trebuie să fi plănuit ceva pentru noi.

— Mă îndoiesc. Cred că a făcut tot posibilul să nu se gândească la ceea ce am putea face noi. A trebuit să se blocheze. Noi suntem pe cont propriu. Iar ea ucide extratereștri din instinct. În fața mea, ar putea ezita o crucială fracțiune de secundă.

— Foarte bine, spuse Kzinul. Armele mari se află toate pe lander. Noi suntem încastrați în rocă. Legătura cu landerul, prin discurile de păsit, mai funcționează?

Ultimul se întoarse pe puntea de comandă ca să afle.

— Mai funcționează, comunică el, după câteva clipe. Harta Marte este din *scrith,* dar numai de câțiva centimetri grosime. Nu trebuie să reziste la colosala presiune a fundamentului Lumii Inelare. Instrumentele mele îl penetrează, la fel și discurile de păsit. Singurul nostru noroc, până acum.

— Bine. Louis, vii cu mine?

— Evident. Care este temperatura la bordul landerului?

— O parte dintre senzori au ars, așa că nu pot să-ți spun, precizează Ultimul. Dacă landerul poate fi folosit, foarte bine. Dacă nu, strângeți-vă echipamentul și întoarceți-vă repede. Dacă sunt mult prea intolerabile condițiile, întoarceți-vă imediat. Trebuie să știm pe ce ne bazăm.

— Este evident pasul următor, fu de acord și Chmeee. Ce facem însă dacă landerul este inoperabil?

— Ar mai exista totuși o cale prin exterior, interveni Louis, dar am avea nevoie și de costume presurizate. Ultimule, nu ne aștepta! Află unde suntem noi și unde este Teela. Trebuie să se găsească într-un spațiu deschis, ceva potrivit pentru creșterea recoltelor.

— Da, da. Mă aștept să fi parcurs ceva distanță sub Mons Olympus.

— Nu conta pe asta. Ar fi putut să îndrepte spre noi raza unui laser de putere pentru a ține *Acul* în stază, apoi să ne ducă unde avea rocă topită pe cale de a se revărsa. Iar acest loc s-ar putea să se transforme în locul crimei.

— Louis, ai vreo idee referitoare la ceea ce așteaptă de la noi?

— Nici un fel de idee. Treci peste asta, acum! – Louis tastă o comandă pentru câteva prosoape de baie și îi trecu unul lui Chmeee. La ele, adăugă o pereche de saboți din lemn. – Suntem gata?

Chmeee sări primul pe discurile de păsit. Louis îl urmă îndeaproape.

31. CENTRUL DE REPARAȚIE

Era ca și cum s-ar fi teleportat într-un cuptor. Louis avea saboții, în schimb labele lui Chmeee erau protejate doar de niște bucăți de stofă. Kzinul dispăruse pe scări în jos, miorlăind ori de câte ori atingea metalul.

Louis își ținea respirația. Spera ca și Chmeee să procedeze la fel. Simțea căldura: era suficient de mare pentru a arde plămânii. Podeaua se înclinase la patru sau cinci grade. Imaginea de dincolo de ferestre era o himeră: îl proiectase într-o profundă neîncredere. În semiîntunericul de afară se zăreau oare rechini? *Apa mării?*

Pierduse două sau trei secunde. Coborî scările mai atent decât o făcuse Chmeee, luptând cu nevoia de a respira și expirând din când în când prin nări, pentru a alunga aerul fierbinte ce încerca să-i pătrundă în plămâni. Mirosea a cărbune, a stătut, a fum și fierbințeală.

Chmeee își îngrijea labele arse; blana i se umflase enorm în jurul gâtului. Mânerele dulapurilor erau din metal. Louis își înfășură prosoapele în jurul mâinilor și se apucă să le deschidă. Kzinul își folosi propriul prosop pentru a ridica obiectele aflate înăuntru. Costume presurizate. Centuri de zbor. Dezintegratorul. Țesătură supraconductoare. Louis pescui din mijlocul lor casca propriului costum și deschise supapa de aer, apoi își înfășură prosopul în jurul gâtului, pentru etanșare, și își puse casca pe cap. Vântul care adia în jurul feței lui era doar călduț. Trase în plămâni aerul dulce și pieptul i se umflă enorm.

Costumul lui Chmeee nu avea o cască separată. Ca atare, Kzinul trebui să-l îmbrace și să-l etanșeze. Răsuflarea sa întretăiată răsuna puternic în difuzoarele căștii lui Louis.

— Suntem sub apă, șuieră pământeanul. De ce dracu' e așa de cald?

— Întreabă-mă mai târziu. Acum, ajută-mă să car astea.

Chmeee pescui centura sa zburătoare, costumul de impact, o bobină de conductor negru, o bucată bună din țesătura supraconductoare și dezintegratorul masiv cu două mânere, apoi se îndreptă pe scări în sus. Louis îl urmă, încărcat cu centura de zbor a lui Prill, lanterna-

laser, două costume presurizate, precum și cu elemente din costumul de impact. Carnea începuse să i se prăjească.

Chmeee se oprise în fața pupitrului de comandă. Bulboane de apă verde, întunecată, se zăreau prin ferestre. Pești mici se agitau printre frunzele unei păduri de alge submarine. Kzinul pufăi.

— Iată, monitoarele... ți-au înregistrat răspunsul. Teela a revărsat căldura asupra mea într-o explozie de microunde. A căzut sistemul de asigurare a vieții. De asemenea, repulsoarele de *scrith*. Landerul s-a scufundat. Apa a oprit... microundele. Landerul a rămas fierbinte pentru că... pompele de evacuare au căzut primele... izolația este prea bună. Nu putem utiliza landerul acum.

— La dracu'! exclamă Louis și utiliză discurile de păsit.

În clipa următoare, aruncă din brațe tot ce cărase. Transpirația îi șiroia în ochi și în gură. Își scoase casca și trase în piept aerul rece. Harkabeeparolyn își așezase deja umărul sub brațul său și îl târa spre pat, murmurând cuvinte în limba Constructorilor Orașului.

Chmeee nu apăruse.

Louis se smuci, își așeză din nou casca pe cap și se întoarse spre discurile de păsit. Îl găsi pe Chmeee lucrând la comenzi.

— Ia asta! îi întinse Kzinul propriul echipament. Vin și eu imediat.

— În regulă.

Louis aproape că-și trăsese costumul presurizat, când apăru și Chmeee pe *Ac*. Kzinul își dezbrăcă costumul.

— Nu ne grăbim, Louis! Ultimule, landerul nu mai poate fi folosit. L-am reglat să decoleze cu motoarele de fuziune și să zboare pe Mons Olympus... Va fi, pur și simplu, o diversiune. Teela ar putea pierde câteva minute pentru a-l distruge.

— Bine, se auzi în microfon. Și eu pot raporta anumite progrese, dar n-am să vi le arăt. Știți că e posibil ca Teela să-mi intercepteze comunicațiile...

— Atunci?

Ultimul se teleportă de pe puntea de comandă. Acum putea vorbi fără nici un ajutor mecanic.

— Desigur, majoritatea instrumentelor mele nu mai funcționează. Știu însă poziția noastră. Există o sursă masivă care emite neutrino, probabil o instalație de fuziune, la aproape trei sute de kilometri spre babord, în sensul de rotație. Radarul de profunzime semnalează tot felul de cavități în jurul nostru. Majoritatea sunt de mărimea unor camere. Altele sunt imense, și acestea au mașini extrem de masive. Cred că am identificat caverna goală care ținea schelăria echipei de reparații, cel

puțin după mărime, formă și locașurile din podea. Ieșirea ei este o ușă masivă, curbată, în peretele Hărții, ascunsă de căderea de apă. Am găsit depozite conținând ceea ce par a fi petece pentru majoritatea găurilor meteoritice, precum și o altă trapă. Mai există niște astronave mici, probabil de război – nu pot să precizez – și încă o trapă. Sunt în total șase, toate ascunse de perdeaua de apă. Am reușit să...

— Ultimule, trebuia s-o localizezi pe Teela Brown!

— N-am auzit bine îndemnul tău la răbdare, Louis...

— Louis Wu este om și știe ce înseamnă răbdarea. Tu, tu, ierbivor nenorocit, ai mult prea multă!

— Iar tu propui să omorâm varianta umană a unui Protector Pak! Sper că nu te aștepți la un fel de duel... Crezi că o să țipi și o să sari, și că Teela va lupta cu mâinile goale? Trebuie să luptăm împotriva ei cu mințile noastre. Răbdare, Kzinule! Adu-ți aminte de foc.

— Continuă!

— Am reușit să localizez poziția lui Mons Olympus, la o mie trei sute de kilometri în sensul invers rotației, la babord de noi. Presupun că Teela a menținut un laser puternic asupra *Acului*, sau un artefact similar, pentru a ne ține în stază în timp ce ne-a deplasat cei o mie trei sute de kilometri. Nu bănuiesc de ce...

— Ne-a adus acolo unde a avut la îndemână rocă topită, pentru a ne încastra în ea, interveni Louis. Aici s-ar putea să fie locul ipoteticei sale crime multiple. Mai trebuie să ne imaginăm cum. Tanj, poate că ne-a supraestimat inteligența!

— Vorbește pentru tine, Louis. Se pare că este sub noi. – Unul dintre capetele Păpușarului se arcui în sus. – Aproape deasupra noastră, în raport cu orientarea navei, există un complex de încăperi în care pot fi detectate importante activități electrice, ca să nu mai menționez emisia de impulsuri de neutrino, suficientă pentru a indica mai multe seturi de radare de profunzime. Am găsit, de asemenea, o emisferă având 62,08 kilometri în diametru, cu o altă sursă de neutrino, parțial în peretele ei superior. O sursă în mișcare. Emisia este întâmplătoare, întocmai ca la o instalație de fuziune. Nu s-a deplasat prea mult pe durata absenței voastre, dar ar putea traversa cele o sută optzeci de grade ale domului în cincisprezece ore, plus sau minus trei. Mâncătorule de carne, războinicule, asta îți sugerează ceva?

— Un soare artificial. Agricultură. Unde?

— La patru mii de kilometri, spre marginea tribord a Hărții. Dar, de vreme ce voi veți năvăli prin Mons Olympus, ar trebui să căutați la douăsprezece grade spre tribord, în sensul invers rotației. Acolo ar putea fi pereți care trebuie străpunși. Ați adus dezintegratorul portabil?

— Nu sunt complet inconștient, așa că l-am adus. Ultimule, dacă landerul trebuie să atingă Mons Olympus, atunci vom ieși prin discurile de pășit, direct prin sasul landerului. Dar Teela s-ar putea să-l doboare mai întâi.

— De ce ar face-o? Noi suntem încă la bord. Are și ea radare de profunzime; va ști acest lucru.

— Uhuhu! Apoi va urmări landerul, va aștepta până vom apărea noi și-l va distruge. Asta este înțelepciunea pe care semenii tăi o culeg din frunze?

— Da. Veți intra în Mons Olympus cu mai multe ore înainte de sosirea landerului. Am setat sonda să ne urmeze. Există un disc receptor în ea. Evident, nu veți mai avea cale de întoarcere la *Ac*.

— Uhuhu! Planul pare fezabil.

— Ce echipament o să utilizați?

— Costume presurizate, centuri de zbor, lanterne-laser și dezintegratorul. Am adus și asta. – Chmeee arătă țesătura supraconductoare. – Teela nu știe de ea. S-ar putea să ne ajute. Ar fi bine s-o coasem peste costumele presurizate. Tu, Harkabeeparolyn, știi să coși?

— Nu.

— Știu eu, spuse Louis.

— Și eu știu, adăugă băiatul. Voi trebuie doar să-mi arătați ce vreți.

— Bine. Nu pretind să fiu elegant. Să sperăm că Teela va utiliza lasere, și nu proiectile sau o secure de războinic. Costumele de impact nu pot fi puse peste cele presurizate.

— Nu este chiar așa, spuse Louis. De pildă, Chmeee, costumul tău de impact s-ar potrivi peste costumul meu presurizat.

— Înfofolit astfel, n-ai să te poți mișca suficient de repede.

— Poate că nu. Harkabeeparolyn, te simți în stare să participi la atac?

— Sunt nedumerită. Luptați împotriva unui Protector?

— Teela luptă împotriva noastră și speră să piardă, răspunse Louis pe un ton blând. Nu poate s-o spună direct. Regulile după care joacă sunt înrădăcinate în creierul și în glandele ei. Crezi ceea ce ți-am spus?

Harkabeeparolyn ezită câteva clipe, înainte de a răspunde.

— Protectorul acționează ca... cineva căruia îi este teamă că îi sunt supervizate toate vorbele și faptele? Seamănă cu situația din Clădirea Panth, când am fost pregătită acolo...

— Exact. Iar supervizorul este Teela însăși. Poți să lupți împotriva unui Protector, știind că lumea întreagă ar putea muri dacă pierzi?

— Cred că da. Cel puțin, pot să-i distrag atenția...

— Okay. Atunci, te luăm cu noi. Avem un echipament ce fusese destinat altei femei din specia Constructorilor Orașului. Am să te învăț

cât o să pot de mult despre ceea ce ai să porți cu tine. Chmeee va pune costumul tău de impact între costumul presurizat și stratul de țesătură supraconductoare.

— Ar trebui să ia și lanterna-laser a lui Halrloprillalar. Eu mi-am pierdut-o din neglijență pe a mea, așa că voi căra dezintegratorul. Știu, de asemenea, cum să potrivesc bateriile de rezervă, pentru a-și descărca energia într-o milisecundă.

— Acele baterii sunt creația semenilor mei, interveni Ultimul, pe un ton șovăielnic. Le-am proiectat pentru siguranță...

— Dă-mi-le, oricum. După aceea, va trebui să închizi toate căile de comunicare. Ne așteptăm ca Teela să mănânce și să se-ntoarcă, înainte ca noi să terminăm pregătirile. Aș fi vrut să fi avut mai mult timp. Louis, arată-i lui Kawaresksenjajok cum să coasă pelerinele protectoare. Utilizați cablu supraconductor în loc de ață.

— Mda, m-am gândit și eu la asta. Tanj, și eu aș fi vrut să avem mai mult timp!

Țopăiră spre discurile de pășit, înfofoliți și înarmați cu toate dispozitivele.

Harkabeeparolyn nu mai avea nici o formă, în straturile acelea de îmbrăcăminte. Prin cască, fața ei arăta extrem de concentrată. Costum presurizat, centură de zbor, laser – ar fi fost norocoasă să-și amintească cum funcționau toate și, în plus, să mai și lupte. De la distanță, putea fi confundată cu Louis Wu. Teela ar fi putut să ezite. Totul conta.

Femeia dispăru. Louis o urmă, conectând centura de zbor.

Chmeee, Harkabeeparolyn, Louis Wu: zburau ca niște ghemotoace din hârtie neagră deasupra pantelor ruginite ale lui Mons Olympus. Sonda nu mai zbura. Plutise până terminase tot combustibilul, apoi se prăbușise, rostogolindu-se. Era destul de rău avariată. Discul de pășit supraviețuise.

Indicatoarele de sub bărbie îi arătau lui Louis că aerul de afară era foarte rarefiat, foarte uscat și bogat în bioxid de carbon. O imitație perfectă a condițiilor de pe Marte, numai că gravitația nu se deosebea prea mult de cea terestră. Cum supraviețuiseră marțienii? Pesemne că se adaptaseră, susținuți de marea de praf în care trăiau. Mai puternici decât verii lor dispăruți... *„Înapoi la treburile tale!"*

Marginile craterului aveau pante de peste șaizeci de kilometri. Cheltuiră cu ele cincisprezece minute. Harkabeeparolyn rămase în urmă. Zborul ei era sacadat: probabil se încurca destul de des în comenzi.

Trapa de pe fundul craterului era din rocă colorată în ruginiu și extrem de rugoasă. Explodase înspre interior.

Cădeau în întuneric.

Îi ajutau centurile de zbor. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Unitățile repulsoare respingeau suprafețele plate de *scrith* de deasupra și de dedesubtul lor. Dar plafonul din *scrith* nu rezista la greutate. Era cu mult mai subțire decât fundația Lumii Inelare de dedesubt.

Louis comută pe infraroșu (sperând că Harkabeeparolyn își va reaminti și ea comanda; în caz contrar ar fi rămas oarbă). Căldura radia de jos – un cerc mic și strălucitor. Împrejurimile erau vaste și neclare. Coloane de discuri și scări zvelte, înșirate de-a lungul a trei pereți. Ridicându-se până spre mijlocul imensei încăperi, se profila un turn înclinat de toroizi. Cădeau de-a lungul lui, inel cu inel. Un accelerator liniar în Mons Olympus? Atunci, acele discuri puteau fi platforme de luptă pentru un Protector, pregătite pentru a fi lansate în cer. O gaură se căsca în jos, prin podea. Își continuară căderea prin ea. Pata de căldură rămăsese tot jos, dar devenise mai mare.

Douăsprezece etaje adunate laolaltă, străpunse toate de câte o gaură. *Acul* lăsase urme serioase. Chiar și ultima ruptură era una mare... iar lumina infraroșie strălucea prin ea. Camera de sub ei era, într-un fel, roșie de căldură. Chmeee căzu în ea cu mult înaintea lui Louis. O clipă mai târziu, plutea înapoi și se opri pe podeaua de deasupra.

Legătura prin radio era în continuare întreruptă. Louis îl imită pe Chmeee: își dădu drumul prin ultima deschizătură și se trezi într-o baie strălucitoare de infraroșii. O cantitate enormă de căldură era eliberată aici. Iar tunelul care ducea afară strălucea și mai puternic.

Louis reveni, pentru a i se alătura lui Chmeee. Îi făcu semn lui Harkabeeparolyn, care ateriză și ea lângă ei, cu o bufnitură.

Mda. Acul fusese împins prin acel tunel, cu suficientă căldură ațintită asupra lui pentru a-l menține în stază. Ușor de urmărit... numai că ar fi fost prăjiți. Și acum, care era continuarea?

Acum, porni după Chmeee, care își luase zborul și se îndepărta cu viteză. Ce avea în minte? Dacă ar fi putut vorbi!

Se deplasau prin spațiul rezervat locuințelor. Era strâmt, pentru cine încerca să zboare cu viteză. Cuburi fără uși, sau poate uși asemănătoare celor de la seifuri; niciodată nu întâlniră un paravan, pentru mai multă intimitate. Cum trăiau Protectorii Pak? Simpla privire prin încăpere indica o viață spartană. Pe podeaua unui astfel de cubicul, descoperiră un schelet cu încheieturile umflate și cu craniul prevăzut cu o creastă. O cameră mai mare era plină cu un soi de aparate pentru exerciții fizice, printre care se număra și o cățărătoare de peste un kilometru și jumătate înălțime.

Zburau de ore întregi. Uneori, prin kilometri de coridoare drepte. Pe astea, reușiră să le străbată cu viteză mare. Altă dată, se văzură nevoiți să bâjbâie.

Ușile îi blocau. Chmeee rezolva totul, transformându-le cu dezintegratorul într-un nor de praf monoatomic.

Apoi, dădură peste o ușă imensă. Kzinul procedă la fel, numai că se degajă prea puțin praf, iar ușa rămase intactă. Un dreptunghi brut. „Trebuie să fie *scrith*", gândi Louis.

Chmeee îi conduse la stânga, ocolind ceea ce se ascundea dincolo de acea ușă. Louis se prelinse în spatele lui Harkabeeparolyn și rămase acolo, pentru că se aștepta să apară Teela. Ușa imensă rămase închisă. Dacă o ascundea pe Teela Brown, atunci aceasta nu putea să-i detecteze prin *scrith*. Chiar și Protectorii aveau limitele lor.

Ar fi trebuit să urmeze tunelul până la *Ac*, deplasându-se pe deasupra lui, dar n-o făcură. Folosind poziția *Acului* pentru orientare, Chmeee îi conduse cam la douăsprezece grade spre tribord, în sensul invers rotației... spre o imensă cavitate emisferică având o sursă de neutrino mișcătoare la jumătatea peretelui curb. Destul de bine.

Coteau în unghi drept ori de câte ori aveau prilejul. Trecură de altă ușă din *scrith* care însă nu le bloca drumul. Orice ar fi înconjurat, se dovedise imens. O sală de control de avarie? Trebuiau să afle.

Trecuseră paisprezece ore și parcurseseră peste o mie cinci sute de kilometri, când se opriră să se odihnească. Dormiră într-un fel de covrigi de metal, înalți până la piept, care erau centrați pe o vastă podea. Nu știau la ce serveau – dar nimeni nu putea să-i dibuiască acolo. Louis tânjea și după alt tip de mâncare decât siropul nutritiv. Îi veni în minte o întrebare: „Teela mânca, își vedea de treburi și apoi i se făcea foame din nou?"

Își luară din nou zborul. Depășiseră zona locuințelor, deși mai întâlneau, ici și colo, cubiculuri cu rastele golite de alimente și podele netede, numai bune pentru un somn liniștit. Alimentele fuseseră strânse în camere mai mari, erau pline sau goale.

Zburau de-a lungul perimetrului a ceea ce ar fi putut fi o pompă imensă, judecând după zgomotul care le înfundă urechile, până ce o depășiră. Chmeee îi conduse la stânga, spulberă un zid și pătrunseră cu toții într-o sală de hărți atât de vastă, încât Louis se simți deodată micșorat. Când Chmeee spulberă și zidul opus, holograma pâlpâi și se stinse, iar ei trecură mai departe.

Acum, se apropiaseră. Dormiră timp de patru ore pe capacul unui generator care nu funcționa; apoi, își continuară drumul.

Un coridor, și lumină dincolo de el; vântul sufla dinspre capătul lui. Ieșiră în lumină.

Soarele abia trecuse de zenit, pe un cer aproape fără nori. Un peisaj însorit și nesfârșit se întindea în fața lor: lacuri, pâlcuri de arbori, câmpuri de grâne și petece de vegetație verde închis. Louis se simțea ca o țintă. O buclă de cablu negru se agățase de umărul său. O trase și o eliberă. Unul dintre capete rămăsese încă atașat de costumul său. Ar fi disipat căldura dacă ea ar fi tras acum.

Unde era Teela Brown?

Nu acolo, se părea.

Chmeee îi conducea peste un lanț de dealuri mărunte. Făcu o voltă și coborî pe marginea unei lac; Louis îl urmă, apoi și Harkabeeparolyn. Kzinul își deschidea costumul. Când Louis atinse solul, Chmeee își ridică ambele palme spre el, apoi, prin gesturi, îi ceru să-și păstreze costumul închis.

Nu-ți deschide costumul! – i se adresă prin gesturi lui Harkabeeparolyn. Deși fusese prevenită, Louis o urmări până fu sigur că înțelesese.

Ce mai urma?

Ținutul era mult prea întins. Locurile potrivite pentru ascunzători păreau rare – pâlcurile de copaci, dealurile domoale din spatele lor ar fi fost prea bătătoare la ochi. Să se ascundă sub apă? Poate. Louis începu să bobineze cablul supraconductor. Probabil că aveau nevoie de ore întregi ca să se pregătească, pentru că, atunci când va veni, Teela va cădea ca un trăsnet.

Chmeee se dezbrăcase complet. Apoi își pusese pelerina din pânză supraconductoare la loc. Se apropie apoi de Harkabeeparolyn și o ajută să-și scoată costumul de impact și îl îmbrăcă el, lăsând-o astfel mai vulnerabilă. Louis nu se amestecă.

Să se ascundă în spatele soarelui? Micul soare de fuziune care emitea neutrino. Cel puțin, nu era un loc evident pentru o ascunzătoare. Puteau s-o facă. Cu ajutorul cablului supraconductor introdus într-un lac, ar ajunge doar la punctul de fierbere al apei. Tanj! Era o treabă isteață. Ar fi putut să funcționeze mai bine în apropierea suprafeței marțiene, unde apa fierbea la o temperatură convenabilă. Dar aici se aflau mult prea aproape de fundația Lumii Inelare; presiunea aerului era la nivelul mării.

Ar fi putut să aștepte zile întregi. Apa din costume s-ar fi terminat, la fel și siropul, probabil și răbdarea lui Louis Wu. Deja, Chmeee nu mai avea costumul presurizat. Putea fi și el o pradă.

Ce s-ar fi întâmplat cu Harkabeeparolyn? Dacă și-ar fi deschis costumul, ar fi inhalat mirosul arborelui vieții.

Chmeee își umflă costumul presurizat și-i puse câte o piatră în fiecare locaș pentru labe. Apoi, îl încinse cu centura de zbor și-l ridică, până ce rămăsese așa, în picioare. Și chestia *asta* era isteață. Dai pietrele la o parte, acționezi propulsorul și un costum gol va zbura la atac.

Louis nu se gândise la nimic comparabil.

Poate că Teela trecea pe aici numai la câteva săptămâni o dată. Poate că depozita rădăcini din arborele vieții în altă parte.

Cum arăta totuși acest arbore al vieții? Să fi fost oare acele smocuri de frunze mătăsoase, de un verde închis? Louis smulse o plantă. Avea rădăcini groase, vag asemănătoare cu rădăcinile de ignama sau cu cartoful dulce. Nu recunoștea planta, cum nu recunoștea nimic din ce exista acolo. Majoritatea plantelor și animalelor ce trăiau pe Lumea Inelară, precum și totul de aici, trebuie să fi fost importate din centrul galactic.

Teela izbucni în râs în urechea lui Louis.

32. PROTECTOR

Pur și simplu, Louis nu reuși să se miște; țipă doar în interiorul costumului său.

În vocea Teelei se amestecau un anumit amuzament și o sâsâială a consoanelor pe care nu o putea împiedica: buzele și gingiile ei se contopiseră într-un cioc tare.

— N-am vrut să mă lupt din nou cu un Păpușar Pierson! Chmeee, chiar crezi că sunteți periculoși? Păpușarul ăsta a întrecut măsura.

Cumva, le activase difuzoarele din căști. Putea să-i depisteze prin aceleași mijloace? Atunci, ar fi fost morți. Era de presupus că nu putea.

— Nu existau semnale de la nava voastră. Comunicațiile erau moarte. Nu știam ce se-ntâmplă înăuntru. Așa că m-am gândit la ceva care să aibă legătură cu discurile de păsit. Nu pot să vă spun că a fost ușor. Mai întâi, a trebuit să ghicesc că un Păpușar și-a adus discuri de păsit de pe planeta lui, apoi să deduc cum funcționează, să construiesc unul... iar când m-am prins și m-am teleportat, Păpușarul se întindea după comutatorul câmpului de stază! A trebuit să ghicesc unde erau discurile transmițătoare, și, la naiba, destul de repede! Eu eram afară, nava voastră urma să intre în stază și nimeni nu avea să vă sară în ajutor. Acum, am venit pentru voi, spuse Teela, și Louis sesiză regretul din vocea ei.

Nu aveau altceva de făcut decât să aștepte. Ultimul era acum în afara jocului, cu tot echipamentul de la bordul *Acului*. Nu le mai rămăsese nimic, în afară de ceea ce aveau la ei. Părea o glumă macabră – dacă ea nu mintea. Louis se ridică, purtat de centura de zbor.

Un kilometru, doi, și plafonul era încă deasupra. Lacuri, râuri, dealuri domoale: mii de kilometri pătrați de grădină transformată în sălbăticie. Copaci cu frunze-bisturiu, arbori sub formă de clopot formau o junglă întinsă spre babord. Sute de kilometri pătrați de tufișuri galbene spre tribord, în sensul de rotație, se înșirau pe rândurile pe care fuseseră plantate.

Descoperi o intrare mare spre sensul de rotație, iar în direcție contrară, cel puțin trei mai mici, inclusiv tunelul, cel ce îi scosese aici.

Louis își dădu drumul să cadă până aproape de suprafață. Trebuia să se apere din toate cele patru direcții. Dacă ar găsi ceva de forma unei cupe... acolo, în centru, înconjurat de dealuri joase. De ce *nu* în mijlocul unui râu? Îl studie de sus, cu sentimentul că îi scapă un element crucial.

Mda!

Louis reveni în locul în care Chmeee continua să aranjeze acoperirea. Îl apucă de braț și îi arătă.

Chmeee dădu din cap, în semn de aprobare, apoi alergă spre coridorul pe care intraseră, trăgând după el costumul presurizat, ca pe un balon. Louis se ridică, ajutat de centura de zbor, și îi făcu semn lui Harkabeeparolyn să-l urmeze.

Un defileu strâmt între două dealuri joase și un lac dincolo de el. Se dovedea o ambuscadă perfectă. Louis ateriză pe creastă și se întinse într-un loc de unde reușea să supravegheze trecerea. Se întoarse o clipă, pentru a arunca spre lac colacul de cablu supraconductor, și se asigură că acesta atinsese apa.

Exista o singură cale de ieșire din Ac. *Singurele discuri de pășit la care putuse să ajungă Teela conduceau la o sondă prăbușită pe pantele lui Mons Olympus. Ruta Teelei era aceeași cu cea urmată de ei, și ea conducea aici.*

Câteva înghițituri de sirop, câteva de apă. „Încearcă să te relaxezi." Louis nu-l putea vedea pe Chmeee; nu avea habar unde dispăruse Kzinul. Harkabeeparolyn îl privea. Louis îi arătă coridorul, apoi îi făcu semn cu mâna să se ducă. Femeia îl ascultă și dispăru după creasta dealului. Rămăsese singur. La naiba, dealurile erau mult prea plate! Frunzele verzi și mătăsoase care-i ajungeau până la mijloc ar fi putut ascunde un om nemișcat, dar i-ar fi împiedicat mișcările.

Timpul trecea. Louis utiliză facilitățile sanitare din interiorul costumului, dar se simțea lipsit de ajutor și nerăbdător. Se întoarse la postul său. *„Fii gata! Poate ajunge rapid, întrucât cunoaște sistemul de transport din interiorul Centrului de Reparație. În ore, sau poate chiar acum..."*

Acum! Teela apăru ca o rachetă teleghidată, chiar sub acoperișul coridorului. Louis o privea cum se pregătea să tragă. Stătea în picioare pe un disc cu diametrul de doi metri, prevăzut cu un pupitru cu manete și butoane de control.

Louis trase. Chmeee trase și el, din locul unde era ascuns. Două fire de lumină rubinie atinseră aceeași țintă. Teela se ghemuise deja, fiind protejată de disc. Văzuse, în schimb, tot ce dorea și le fixase pozițiile la centimetru.

Dar din discul zburător izbucniră flăcări rubinii – acum, acesta se prăbușea. Louis o mai zări o singură dată pe Teela înainte de a fi ascunsă de ciudații copaci cu frunze-bisturiu. Folosise o parapantă extrem de subțire.

„Presupun că este în viață și teafără și se mișcă foarte repede." Cu multă precauție, Louis depăși creasta dealului și privi de cealaltă parte. Putea să reușească, iar coada sa din cablu supraconductor rămăsese încă în lac.

Unde era?

Ceva sări de pe creasta dealului vecin. Lumini verzi izbucniră în aer și se menținură până când obiectul acela luă foc. Nu era decât costumul presurizat al lui Chmeee. În schimb, un stol de rachete de mână se îndreptă spre sursa de lumini verzi a laserului. Cele câteva flashuri luminoase care izbiră creasta dealului și trosnetul *ascuțit* care le însoți îi confirmară lui Louis faptul că Kzinul reușise să transforme bateriile Păpușarului în bombe.

Teela era aproape și utiliza și ea un laser. Și dacă înconjura lacul, chiar dincolo de creastă... Louis își ajustă poziția.

Costumul ars al lui Chmeee cădea prea încet. Un Protector ar fi trebuit să știe că era gol. „Pe Cthulhu și Allah! Cum putea cineva să învingă un Protector norocos?"

Teela se ridică brusc, pe panta dealului, mai jos decât s-ar fi așteptat, îl ținti cu câteva săgeți de lumină verde și se ghemui din nou, înainte ca degetul lui Louis să se poată mișca. Bărbatul clipi. Protecția antiflamă din cască îi salvă ochii. Din instinct sau nu, Teela încercase să-l ucidă.

Se ridică din nou, în altă parte. Lumina ei verde muri pe țesătura neagră. De data aceasta, Louis răspunse. Teela dispăru, și nu știa dacă o atinsese sau nu. Zărise doar pielea extrem de ridată, ca o armură, ce atârna pe ea, și încheieturile umflate enorm: la degete – ca niște castane, iar la genunchi și coate – ca niște pepeni. În afara pielii proprii, nu purta nici o armură.

Louis se rostogoli lateral, spre baza dealului. Începu să se târască repede. Era extrem de greu să te târăști. Unde putea apărea data viitoare? Nu jucase niciodată un astfel de joc. În două sute de ani de viață, nu fusese niciodată soldat.

Două pufăituri de aburi ricoșară pe deasupra lacului.

În stânga sa, Harkabeeparolyn se ridicase brusc și trăsese. Unde era Teela? Laserul ei nu riposta. Harkabeeparolyn semăna cu o țintă îmbrăcată în negru; brusc, se aplecă și începu să coboare în fugă dealul. Se lungi pe sol și începu să se târască spre stânga și în sus.

Piatra veni din stânga ei. Cum ajunsese Teela atât de repede acolo? O lovi pe Harkabeeparolyn suficient de tare pentru a-i perfora costumul și a-i rupe osul. Femeia din specia Constructorilor Orașului se ridică urlând și Louis se așteptă s-o vadă tăiată în două. *„Tanjtanjtanj! Urmărește doar raza..."*

Nu apăru însă nici o rază. Și nu mai putea privi; trebuia să acționeze. Văzuse de unde venise piatra. Era o trecătoare între două dealuri – se târî cât de repede putu, pentru a interpune versantul între el și Teela. Apoi, în jur... „Tanj, unde era acum Chmeee?" Louis riscă o privire peste creastă.

Harkabeeparolyn încetase să mai țipe. Adulmeca. Își dăduse jos centura de zbor și își trăgea de pe ea, cu o mână, țesătura neagră. Cealaltă mână îi atârna neputincioasă, ruptă. Încerca acum să-și scoată și costumul presurizat.

Teela fusese *acolo*. Unde se deplasase? O ignorase pe Harkabeeparolyn. Casca acesteia nu ceda. Se rostogoli pe deal, încercând să sfâșie materialul cu o mână, apoi să spargă casca cu o piatră.

Trecuse prea mult timp. Teela putea fi, de acum, oriunde. Louis se deplasă din nou spre un defileu săpat de un șuvoi, acum secat. Dacă încerca să ajungă în vârf, l-ar fi văzut. Ar fi putut ea să-i ghicească orice mișcare? Protectorul! Unde era acum?

„În spatele meu?" Louis simți păianjeni pe gât, în partea din spate. Se răsuci, fără să-și dea seama de ce, și ținti spre Teela, în timp ce o bucată mică din metal îi aluneca de-a lungul coastelor. Proiectilul îi sfâșie costumul și carnea, dar își greși ținta. Bărbatul astupă cu brațul stâng țesătura sfâșiată, în timp ce plimba fasciculul luminos pe locul unde fusese Teela. Apoi, ea trase din nou și dispăru, înainte ca raza s-o poată atinge, iar o bilă din metal împrăștie scântei din cască.

Louis se rostogoli la vale, ținând strâns cu brațul costumul sfâșiat. Prin casca opacizată de pete albe, o zări pe Teela cum se apropie ca un imens liliac negru, dar el ridică raza rubinie mai repede ca ea să se poată feri.

„Tanj, la dracu'! Nu se ferise! De ce ar fi făcut-o?" Costumul lui Harkabeeparolyn din țesătură supraconductoare era acum îmbrăcat de Teela. Menținea raza asupra ei cu amândouă mâinile. O s-o încălzească mai mult decât o să-i placă, înainte de a-l ucide. Demonul înzăuat se aruncă spre el, dar îmbrăcămintea neagră se sfâșie ca și cum ar fi fost udă.

„Se sfâșiase. De ce? Și *ce era acel miros?"*

Teela se întoarse și aruncă laserul ca pe o rachetă, lateral, către Chmeee. Dezintegratorul și lanterna-laser căzură din mâna lui Chmeee. Se prăbușiră amândoi, încleștați.

Mirosul arborelui vieții era în nările și în creierul lui Louis. Nu semăna cu sârma. Curentul era suficient prin sine însuși, o experiență care nu mai avea nevoie de nimic pentru a fi perfectă. Mirosul arborelui vieții era extaz, dar declanșa o foame mistuitoare. Acum, Louis știa ce înseamnă arborele vieții. Avea la dispoziție frunze mătăsoase, verde închis, și rădăcini ca de cartof dulce, și erau peste tot în jurul său, iar gustul... ceva din creierul său îi aminti de gustul paradisului.

Arborele vieții era peste tot în jurul lui, iar el nu putea să mănânce. Nu putea să mănânce. Nu putea să mănânce din cauza căștii, dar își întoarse cu furie din drum mâinile care încercau s-o scoată, pentru că o variantă umană de Protector Pak era pe punctul de a-l ucide pe Chmeee. Strânse puternic laserul cu amândouă mâinile, ca și cum acesta ar fi vrut să-i scape. Kzinul și Protectorul erau inextricabil încleștați și se rostogoleau la vale, presărând în urma lor fâșii de țesătură neagră. Îi urmărea cu firul de lumină rubinie. *„Întâi trage, apoi ținteşte. Nu eşti cu adevărat flămând. Te va ucide, eşti prea bătrân pentru a te schimba în Protector, te va ucide!"*

„Tanj, mirosul!" Creierul se îmbătase de el. Încercarea de a-i rezista era oribilă. De mii de ori mai rea decât resetarea droidului în fiecare seară din cei optsprezece ani. Intolerabil. Louis ținu raza drept și așteptă.

Teela ratase o lovitură mortală. Pentru o clipă, piciorul i se dezvelise. Firul roșu îl atinse și gamba ei străluci într-un roșu orbitor.

Văzu o altă porțiune descoperită care dispăru, în timp ce trase din nou. O parte din coada fără păr a lui Chmeee se aprinse și căzu alături, zvârcolindu-se ca un vierme rănit. Kzinul nu părea să-și fi dat seama. Dar Teela știa de unde venea fasciculul. Încercă să-l împingă pe Chmeee în bătaia lui. Louis deplasă puțin bagheta de lumină roșie și așteptă.

Chmeee fusese ciopârțit – sângera din mai multe locuri – dar se afla deasupra Protectorului și își folosea propria masă. Louis observă o piatră ascuțită în apropiere, ce părea să fi fost cioplită intenționat sub forma unei securi, care ar fi putut să-i spargă craniul lui Chmeee. Trase piedica și ținti. Mâna Teelei, care țâșnise în direcția ei, izbucni în flăcări.

Surpriză, Teela!

„Tanj, mirosul! Am să te ucid pentru mirosul arborelui vieții!"

O mână pierdută și un picior scurtat: Teela trebuia să fi fost handicapată prin asta, dar cât de rău îl rănise pe Chmeee? Fără îndoială că amândoi obosiseră – Louis zări pentru o clipă ciocul tare al Teelei înfipt în gâtul lui Chmeee. Acesta se răsuci și, preț de o fracțiune de secundă, craniul ei se profilă pe cerul albastru. Louis îi trimise lumina direct în creier.

Fusese necesar ca Louis și Chmeee să tragă împreună pentru a deschide maxilarele Teelei ce continuau să strângă gâtul Kzinului.

— Și-a lăsat instinctele să lupte pentru ea, spuse Chmeee trăgându-și sufletul. Nu mințea. Ai avut dreptate, a luptat ca să piardă. Să mă fi ajutat Kdapt dacă ar fi luptat ca să câștige!

Apoi, totul luă sfârșit, cu excepția sângelui care curgea pe blana lui Chmeee; cu excepția coastelor rănite și posibil rupte ale lui Louis și a durerii care-l încovoia; cu excepția mirosului – mirosul arborelui vieții – din ce în ce mai persistent. Și cu excepția lui Harkabeeparolyn, care acum stătea până la genunchi în apa lacului, avea ochii injectați de furie și spumă la gură, în vreme ce încerca să-și scoată casca.

O luară de brațe și se chinuiră să o tragă la mal. Ea se luptă. Louis se luptă și el: se luptă să se țină departe de rândurile de arborele vieții.

Chmeee se opri pe coridor. Desfăcu în grabă casca lui Louis și o așeză alături.

— Respiră, Louis! Vântul suflă spre fermă.

Bărbatul inspiră. Mirosul se dusese. Amândoi îi scoaseră apoi casca lui Harkabeeparolyn, pentru a evacua aerul și din costumul ei. Femeia nu părea că sesizase vreo schimbare. Ochii ei aveau o căutătură de om nebun. Louis îi șterse spuma care i se formase la gură.

— Poți rezista? întrebă Kzinul. Poți s-o împiedici să se întoarcă? Poți să te abții tu însuți?

— Cred. Nimeni, în afara unui fost drogat de curent, nu ar fi rezistat.

— Mrrr?

— N-ai să știi niciodată.

— N-am să doresc niciodată asta. Dă-mi centura ta de zbor!

Curelele erau foarte strânse pe el. Trebuie să-l fi jenat teribil, pentru că-i treceau chiar peste răni. Lipsi numai câteva minute. Se întoarse cu centura de zbor a lui Harkabeeparolyn, cu dezintegratorul său și cu două lanterne-laser.

Harkabeeparolyn era calmă, probabil datorită epuizării. Louis lupta cu o depresie teribilă. Abia dacă îl auzi pe Chmeee spunând:

— Se pare că am câștigat o luptă, dar am pierdut războiul. Ce vom face în continuare? Femeia ta și cu mine avem nevoie de tratament. S-ar putea să ajungem la lander.

— O să trecem prin *Ac*. Ce vrei să spui cu „am pierdut războiul"?

— Ai auzit-o pe Teela. *Acul* este în stază și noi suntem părăsiți, cu mâinile goale. Cum am putea afla felul în care funcționează toate aceste mașinării, fără instrumentele *Acului*?

— Am învins. – Louis se simțea îngrozitor și fără pesimismul Kzinului. – Teela nu era infailibilă. Este moartă, nu-i așa? Cum ar fi știut că Ultimul se îndreaptă spre comutatorul de stază? De ce ar fi făcut-o?

— Cu un Protector în nava lui, la o distanță doar de un perete?

— N-a avut el și un Kzin captiv în aceeași încăpere? Acel perete era carcasă Produs General. Aș spune că Ultimul s-a repezit să închidă discurile de pășit. A fost un pic prea încet.

Chmeee meditã câteva momente.

— Avem dezintegratorul.

— Și numai două centuri de zbor. Hai să vedem, cât de departe suntem de *Ac*? La aproximativ trei mii de kilometri, aproape pe drumul pe care am venit. Tanj!

— Cum procedează un om când e vorba să vindece un braț rupt?

— Pune atele.

Louis se ridică. Nu era ușor să înainteze. Găsi o bară de aluminiu și abia atunci își aminti ce-i lipsea. Nu aveau nimic cu care să poată lega, în afara țesăturii supraconductoare. Brațul lui Harkabeeparolyn se bălăbănea în toate direcțiile. Louis i-l legă. Utiliză apoi cablu negru pentru a coase rănile mai adânci căpătate de Kzin.

Amândoi puteau muri fără tratament, și aici nu existau șanse să aibă parte de vreunul. Și, după cum se simțea, Louis s-ar fi așezat și el jos să moară. *„Continuă să te miști. La naiba, nu se întâmplă nimic dacă te oprești din mers! Tot trebuie să renunți odată. De ce nu acum?"*

— Trebuie să întindem un ham între centurile de zbor. Ce-am putea utiliza? Supraconductorul nu este suficient de rezistent.

— Trebuie să găsim ceva. Louis, eu sunt prea rănit ca să mai caut.

— N-o să fie nevoie. Ajută-mă să scot costumul lui Harkabeeparolyn.

Utiliză laserul. Îndepărtă partea din față a costumului, apoi tăie țesătura în fâșii. Făcu găuri în jurul marginilor porțiunii ce mai rămăsese și introduse fâșiile de țesătură cauciucată prin ele. Capetele libere le prinse de curelele centurii sale de zbor.

Costumul devenise un soi de ham ce luă forma lui Harkabeeparolyn. O puseră în el. Femeia era foarte docilă și nu vorbea.

— Isteață treabă, spuse Chmeee.

— Mulțumesc. Poți să zbori?

— Nu știu.

— Încearcă. Dacă vei vrea să cobori și te vei simți mai bine mai târziu, încă vei mai avea centura de zbor. Poate că vom găsi un semn suficient de mare, și atunci aș putea să mă întorc după tine și să te găsesc.

Se îndreptară, în jos, pe culoarul care-i adusese aici. Rănile lui Chmeee sângerau din nou și Louis înțelese cât erau de dureroase. După trei minute de călătorie, dădură peste un disc de doi metri în diametru, plutind la o înălțime de o jumătate de metru și încărcat de dispozitive. Aterizară alături de el.

— Trebuia să ne dăm seama, spuse Louis. Este discul de marfă al Teelei – iată încă una din acele coincidențe interesante...

— O altă parte din jocul ei?

— Probabil. Dacă o să trăim, o să aflăm. – Totul de pe disc se dovedea straniu, străin, cu excepția unei cutii grele ale cărei balamale fuseseră topite. – Îți amintești de asta? Este trusa medicală de pe aeroscuterul Teelei.

— Nu poate să ajute un Kzin. Și apoi, medicamentele sunt vechi de douăzeci și trei de ani tereștri.

— Tot era mai bine decât nimic, pentru ea. În schimb, tu ai putea să iei pilule antialergice, iar aici nu există riscul unei infecții. Suntem mult prea departe de Harta Kzin pentru a contracta vreo bacterie Kzinti.

Kzinul arăta rău. Nu s-ar fi putut ridica.

— Poți învăța comenzile? întrebă el. Eu nu mai am încredere în mine ca să le încerc.

Louis își clătină capul.

— De ce să ne complicăm? Tu și cu Harkabeeparolyn o să mergeți pe disc. Deja plutește. Am să vă tractez. Poți să și dormi.

— Perfect.

— Am s-o atașez mai întâi pe ea la trusa med. Apoi, am să vă leg pe amândoi de pupitrul de control.

33. $1,5 \times 10^{12}$

Amândoi dormiseră pe parcursul următoarelor treizeci de ore. Louis tractase discul, iar coastele sale de pe partea dreaptă erau acum o rană imensă, de culoare purpurie.

Se oprise numai când remarcase că Harkabeeparolyn se trezise.

Povestise ceva extrem de confuz despre o dorință teribilă ce pusese stăpânire pe ea, despre oroarea și plăcerea acelui diavol care era arborele vieții. Louis încerca să nu se gândească la asta. Povestea ei devenea tot mai poetică, nu erau semne ca avea să tacă prea curând, iar Louis n-ar fi vrut să-i ceară el acest lucru. Acum, ea avea nevoie să vorbească.

Avea nevoie și de confortul brațelor sale și acest lucru putea să i-l ofere.

Atașase vechea trusă med a Teelei de propriul său braț, timp de o oră. Când suferința provocată de coaste se mai diminuase și când se simțise mai puțin confuz, o atașase din nou. Avea suficient de puternice dureri pentru a se sustrage de la un miros care rămăsese alături de el. Poate că centura lui de zbor se frecase de arborele vieții. Sau poate... era numai în capul său. Pentru totdeauna.

Chmeee începuse să delireze. Louis îi dăduse lui Harkabeeparolyn costumul de impact al Kzinului. Teela o deformase în timpul luptei, dar era mai bine cu ea decât în pielea goală, pentru o femeie care era obligată să stea alături de un Kzin în delir.

Costumul îi salvase viața cel puțin o dată, atunci când Chmeee o lovise extrem de puternic, deoarece semăna foarte mult cu Teela. Ea îl îngrijea pe Kzin cum putea mai bine, dându-i apă și hrană din casca costumului ei presurizat. În a patra zi, Chmeee devenise rațional, dar era în continuare lipsit de putere... și extrem de flămând. Siropul din costumul presurizat de tip uman nu-i era suficient.

Le trebuiseră în total patru zile pentru a ajunge în vecinătatea zonei în care se afla *Acul* și o altă zi ca să taie peretele, până dăduseră de un bloc solid de bazalt topit.

O săptămână după ce se solidificase, roca rămăsese caldă. Louis lăsase discul plutitor și pe pasagerii lui cu mult în josul tunelului prin care Teela împinsese *Acul*. Își pusese casca de la costumul presurizat pe cap, astfel încât un aer proaspăt adiase înăuntru, când luase în mâini dezintegratorul și apăsase pe contact. O furtună de praf se îndreptase spre el. În față se formase un tunel prin care putea înainta. Nu era nimic de văzut și nu se auzea nici un sunet, cu excepția vaietului bazaltului dezintegrat, care trecea pe lângă el. Mai exista o luminiță undeva în spatele lui, unde sarcinile electronilor își reintrau în atribuții. Oare cât de multă lavă turnase Teela? I se părea că va fi nevoit să lucreze ore în șir.

Lovise în ceva.

Mda... Privea printr-o fereastră într-un loc ciudat. O sufragerie cu sofale și o masă plutitoare pentru cafea. Totul părea cumva moale, nu exista nicăieri o muchie ascuțită sau o suprafață dură – nimic de care o ființă s-ar fi putut lovi. Printr-o fereastră mai îndepărtată, putea zări clădiri impresionante și o fărâmă de cer negru între ele. Păpușari Pierson aglomerau excesiv străzile. Totul era cu susul în jos.

Se înșelase în privința uneia dintre sofale. Louis își utiliză lanterna-laser la mică intensitate. O aprindea și o stingea. Aproape un minut, nu se întâmplă nimic. Apoi, un cap extraplat, legat de un gât lung, apăru ca să bea dintr-o cupă, tresări uimit și se vârî la loc sub burtă.

Louis așteptă.

Păpușarul se ridică. Îl conduse pe Louis de-a lungul carcasei – încet, pentru că acesta trebuia să-și croiască drumul cu dezintegratorul – până în locul unde plasase, în afara carcasei, discurile de păsit transmițătoare. Louis aprobă din cap și se întoarse după însoțitorii săi.

Zece minute mai târziu, erau înăuntru. Unsprezece minute mai târziu, el și Harkabeeparolyn mâncau ca un Kzin. Foamea lui Chmeee era dincolo de orice descriere. Kawaresksenjajok îl privea uimit. Harkabeeparolyn nu mai vedea nimic în fața ochilor.

Dimineața pe navă, pe o astronavă îngropată în lavă solidificată, la o distanță de zeci de kilometri de lumina soarelui.

— Aparatura noastră medicală este avariată, spuse Ultimul. Chmeee și Harkabeeparolyn trebuie să se îngrijească în măsura posibilităților...

Era pe puntea de comandă și vorbea prin intercom; acest lucru putea sau nu să aibă vreo semnificație. Teela dispăruse și Lumea Inelară putea să supraviețuiască. Acum, deodată, Păpușarul avea înaintea lui o viață lungă, extrem de lungă, de protejat. Nu era tocmai indicat să-și frece umerii de extratereștri.

— Am pierdut contactul atât cu landerul, cât și cu sonda, continuă el. Apărarea antimeteoritică a tras aproape în clipa când landerul a încetat să mai transmită, oricare ar fi această semnificație. Semnalele de la sonda avariată au încetat imediat după ce Teela Brown a încercat să invadeze *Acul*.

Chmeee dormea (singur, pe patul de apă) și mânca. Pielea lui refăcută urma să aibă din nou cicatricele acelea interesante, pentru că rănile se vindecau.

— Probabil că Teela a distrus sonda în momentul când a văzut-o, interveni el în discuție. Nu-și putea permite să lase un dușman periculos în spatele ei.

— În spatele ei? Pe cine?

— Ultimule, ea considera că tu ești mult mai periculos decât un Kzin. O manevră tactică, fără-ndoială, pentru a ne insulta pe amândoi.

— Chiar așa? – Două capete plate se priviră, pentru o clipă, ochi în ochi. – Ei bine, resursele noastre s-au redus la cele ale *Acului* și ale unei singure sonde. Am lăsat acea sondă pe un pisc, în apropierea orașului plutitor. Are încă senzorii funcționali și am programat-o să revină în cazul în care credem că ne este de folos. Am putea s-o avem la dispoziție aici, în aproximativ șase zile locale.

— Între timp, se pare că n-am scăpat de problemele noastre inițiale, îmbogățite acum cu informații și complicații suplimentare. Cum să refacem stabilitatea Lumii Inelare? Credem că suntem în locul potrivit pentru a începe, nu-i așa? Comportamentul Teelei, în neconcordanță cu cel al unei ființe cu inteligență recunoscută...?

Louis Wu nu făcea nici un comentariu. Era foarte liniștit în dimineața aceea.

Kawaresksenjajok și Harkabeeparolyn stăteau lângă perete, cu picioarele încrucișate sub ei, suficient de aproape pentru ca mâinile să li se atingă. Brațul lui Harkabeeparolyn era legat în atele. Din când în când, băiatul o privea. Ea îl uimea și îl îngrijora, în același timp. Folosea, desigur, analgezice, dar asta nu putea explica pe deplin starea ei de permanentă toropeală. Louis își dădea seama că ar fi trebuit să-i vorbească băiatului... dacă ar fi știut ce să-i spună.

Constructorii Orașului dormiseră în hangar. Teama de a nu cădea o îndepărtase, oricum, pe Harkabeeparolyn de câmpul de dormit. Îi propusese să facă *rishathra*, fără pasiune, atunci când se întâlnise cu Louis la micul dejun.

— Dar să fii atent la brațul meu, Luweewu! îl avertizase ea.

Refuzarea sexului cerea tact în cultura lui Louis. Se scuzase că îi era teamă să nu-i afecteze brațul, ceea ce era adevărat. La fel de

adevărat era și faptul că nu prea avea chef. Se întrebase dacă nu cumva era un efect al arborelui vieții. Nu mai simțea însă nici un fel de dorință după rădăcinile galbene, nici chiar după o sârmă care să-l gâdile cu ajutorul curentului electric.

În dimineața aceea, se părea că nu avea nici o nevoie, de nici un fel.

O mie cinci sute de miliarde de oameni...

— Să acceptăm judecata lui Louis în privința Teelei Brown, vorbi din nou Ultimul. Ea ne-a adus aici. Intenția ei se potrivea cu a noastră. Ne-a oferit atâtea indicii câte a putut. Dar ce fel de indicii? Lupta pe ambele fronturi ale unei bătălii. Era important pentru ea să creeze trei noi Protectori, apoi să ucidă doi dintre ei? Louis, ce zici?

Pierdut în gânduri, bărbatul își scărpina câteva coșuri apărute deasupra carotidei.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

Ultimul repetă întrebarea și Louis clătină din cap violent.

— I-a omorât cu apărarea antimeteoritică. A declanșat-o de două ori asupra unor ținte nu neapărat legate de noi. Ni s-a permis să le privim, nu eram în stază în acel moment. Doar un alt mesaj...

— Presupui că ar fi ales alte arme? întrebă Chmeee.

— Arme, perioadă, circumstanțe, număr de Protectori operaționali – avea nenumărate posibilități.

— Acum *tu* te joci cu noi, Louis? Dacă știi ceva, de ce nu ne spui direct?

Louis aruncă o privire vinovată spre Constructorii Orașului și văzu că Harkabeeparolyn încerca să rămână trează, iar Kawaresksenjajok asculta cu multă atenție. O pereche de eroi autonumiți își aștepta șansa de a ajuta la salvarea lumii. *„Tanj!"*

— 1,5 trilioane de oameni..., murmură el.

— Pentru a salva douăzeci și opt de trilioane, și pe noi înșine.

— Nici nu-i cunoaștem, Chmeee. Oricum, nu atât de mulți. Am sperat ca unul dintre voi să se gândească la asta. Eu mi-am tot bătut capul, încercând să văd anumite...

— Să-i cunoaștem? Pe cine?

— Valavirgillin. Ginjerofer. Regele gigant. Mar Korssil. Laliskareerlyar și Fortaralisplyar. Crescătorii, Giganții Ierbii, Amfibienii, Oamenii Agățători, Oamenii Nopții, Vânătorii Nopții... Se presupune că trebuie să ucidem cinci la sută pentru a salva nouăzeci și cinci la sută. Nu vi se par familiare aceste numere?

De data aceasta, Păpușarul găsi de cuviință să răspundă:

— Sistemul jeturilor de orientare este cinci la sută funcțional. Echipa de reparații a Teelei le-a remontat pe cinci la sută din arcul Lumii Inelare.

Aceștia sunt oamenii care trebuie să moară, Louis? Oamenii de pe acest arc?

Harkabeeparolyn și Kawaresksenjajok priveau neîncrezători. Louis își întinsese brațele, într-un gest de neputință.

— Îmi pare rău!

— Luweewu! izbucni băiatul. De ce?

— Am promis, spuse Louis. Dacă n-aș fi promis, probabil că ar fi trebuit să iau o decizie. I-am spus lui Valavirgillin că voi salva Lumea Inelară, indiferent de preț. I-am promis, de asemenea, s-o salvez și pe ea, dacă voi putea, dar nu pot. Nu avem timp s-o căutăm. Cu cât vom aștepta mai mult, cu atât va spori forța de descentrare a Lumii Inelare. Deci, ea este pe arc. La fel și orașul plutitor, și imperiul Oamenilor-Mașină, și micii carnivori roșii, și Giganții Ierbii. Deci, vor muri cu toții...

Harkabeeparolyn își împreunase mâinile.

— Dar asta înseamnă tot ce cunoaștem în lumea asta, chiar și din auzite!

— Și pentru mine înseamnă același lucru...

— Atunci, nu mai este nimic valoros de salvat! De ce trebuie ei să moară? Cum?

— Moartea este moarte, spuse Louis, apoi continuă: Otrăvire cu radiații. O mie cinci sute de miliarde de oameni din douăzeci sau treizeci de specii. Și asta dacă facem totul cu precizie. Mai întâi, e necesar să aflăm unde suntem.

— Unde ar trebui să fim? întrebă Păpușarul nedumerit.

— În două locuri. Locuri care controlează apărarea antimeteoritică. Trebuie să fim în stare să ghidăm jetul de plasmă, exploziile solare. Și trebuie să deconectăm subsistemul ce provoacă transformarea jetului de plasmă în fascicul laser.

— Am găsit deja aceste locuri, spuse Ultimul. Când erați plecați, apărarea antimeteoritică a acționat, probabil pentru a distruge landerul. Efectele magnetice mi-au dat peste cap aproape jumătate din echipamentul senzorial. În schimb, am reușit să depistez originea impulsului. Curenții masivi din podeaua Lumii Inelare, care provoacă și manipulează exploziile solare, provin dintr-un punct de sub Polul Nord al Hărții Marte.

— Poate că echipamentul trebuie răcit..., spuse Chmeee.

— La naiba cu asta! Și despre efectul laser ce-ai aflat?

— Activitatea acolo a început cu câteva ore mai târziu: mici efecte electrice, după un anumit model. V-am pomenit de această sursă. Este chiar deasupra capetelor noastre, în raport cu orientarea navei.

— Cred că trebuie să deconectăm acest sistem, vorbi din nou Kzinul.

— Este cel mai ușor lucru! se răsti Louis. Aș putea s-o fac cu o lanternă-laser, cu o bombă sau cu dezintegratorul. Să învățăm cum se provoacă erupțiile solare va fi partea cea mai grea. Cu siguranță, comenzile nu au fost proiectate pentru idioți, iar noi nu avem prea mult timp la dispoziție.

— Și după aceea?

— Vom declanșa o explozie peste ținuturile locuite.

— Louis, detalii!

Ar fi trebuit să vorbească despre condamnarea la moarte pentru mai multe zeci de specii.

Kawaresksenjajok își ascunsese fața. Figura lui Harkabeeparolyn parcă era dăltuită în piatră.

— Faceți ce trebuie, murmură ea.

— Sistemul jeturilor de orientare este numai cinci la sută operațional...

Chmeee aștepta.

— Combustibilul este format din protoni fierbinți, proveniți din soare. Vântul solar.

— Aha! exclamă Păpușarul. Vom stimula soarele să multiplice consumul de combustibil cu un factor de douăzeci. Formele de viață expuse exploziilor vor muri sau se vor transforma drastic. Împingerea va spori cu același factor. Jeturile de orientare fie ne vor ajuta să ne salvăm, fie vor exploda...

— Ultimule, nu mai avem timp să le reproiectăm!

— Irelevant, interveni Chmeee, în afară de cazul când Louis se înșală total. Teela a inspectat acele motoare în timp ce erau montate.

— Așa-i. Dacă n-ar fi fost suficient de rezistente, și-ar fi propus să adauge un factor de siguranță, pentru a se feri de ghinionul unei explozii solare mult prea mari. Știa că acest lucru este posibil. Dublă gândire.

— Ghidarea exploziei nu ne este neapărat necesară, ci doar convenabilă, continuă Kzinul. Să deconectăm subsistemul de generare al fasciculului laser. Apoi, dacă este nevoie, *Acul* va fi plasat acolo unde dorim să ajungă explozia. Îl vom folosi ca pe o țintă, prin accelerarea lui până ce se va declanșa sistemul apărării antimeteoritice. *Acul* este invulnerabil.

Louis aprobă din cap.

— Dorim ceva mult mai precis. Vom face treaba mai repede și vom ucide mai puțini oameni. Dar... la naiba! N-o putem face! Nu putem!

Ultimul îi însoțise pentru a inspecta componentele apărării antimeteoritice. Nimeni nu-i ceruse acest lucru. Dispozitivul senzorial pe care-l

demontase de pe *Ac* trebuia operat de buzele sau limba unui Păpușar. Când sugerase să-l învețe pe Louis cum să manevreze comenzile, utilizând pense și pensete, Louis îi râsese în nas.

Ultimul petrecuse câteva ore în secțiunea blocată a *Acului.* Apoi îi urmase afară, prin tunel. Coama îi era vopsită în fâșii frumos pieptănate, ce străluceau în sute de culori. *„Fiecare dorește să arate bine la propriile lui funeralii"*, gândi Louis și se întrebă dacă nu era chiar adevărat.

Nu avuseseră nevoie să utilizeze o bombă pentru dezafectarea subsistemului laser. Ultimul pierduse o zi întreagă căutând comutatorul de oprire și folosise un disc încărcat cu instrumente demontate, dar în cele din urmă îl găsise.

Rețeaua cablurilor supraconductoare își avea punctul nodal în *scrith*-ul aflat la treizeci de kilometri sub Polul Nord al Hărții Marte. Descoperiseră un stâlp central, înalt de treizeci de kilometri, o teacă tubulară din *scrith* conținând pompele de răcire ale Hărții Marte. Complexul din vârf trebuia să fie Centrul de Control, presupuseseră ei. Găsiseră acolo un labirint de sasuri și fiecare putea fi trecut numai dacă se rezolva un fel de proiect puzzle. Ultimul reușise.

Trecuseră de ultima ușă. Dincolo, găsiseră un dom strălucitor luminat, un sol aparent uscat și un podium în centru. Dar și un miros care-l trimisese pe Louis valvârtej înapoi, pentru a-și salva viața; pe drum, agățase un Kawaresksenjajok uluit, de încheietura fină a mâinii. Sasul începuse să se închidă, iar băiatul nu se hotărâse să fugă. Louis îl plesnise peste cap și continuase să fugă. Trecuseră de trei sasuri până să se oprească.

În cele din urmă, Chmeee li se alătură.

— Drumul traversează o parcelă de sol, sub un soare artificial. Echipamentul automat de grădinărit s-a defectat și puține plante mai cresc acolo, dar le-am recunoscut.

— Și eu, spuse Louis.

— Cunosc mirosul. E puțin cam neplăcut.

— Eu n-am mirosit nimic! se plânse băiatul. De ce m-ai târât astfel? De ce m-ai lovit?

— *Flup*, spuse sec Louis.

În sfârșit, înțelegea; Kawaresksenjajok era prea tânăr pentru ca mirosul să aibă un înțeles pentru el.

Astfel, băiatul din specia Constructorilor Orașului rămase cu extratereștrii. Louis Wu nu avea să vadă ce se întâmpla în camera de control. Se întoarse singur la bordul *Acului.*

Sonda era încă departe, pe arcul Lumii Inelare, la distanță de minute-lumină. O fereastră-hologramă, strălucind pe negrul bazaltului din exteriorul pereților *Acului*, prezenta prin camerele ei imaginea telescopică mai puțin luminoasă a unui astru oarecum mai puțin activ decât Sol. Probabil că Ultimul o setase astfel, înainte de a pleca.

Osul rupt al brațului lui Harkabeeparolyn se vindecase ușor curbat; vechea trusă med a Teelei nu-și făcuse treaba pe deplin. Dar se vindecase. Louis era acum mai îngrijorat de sănătatea ei mentală.

Nu avea nimic în jur din lumea sa, în afara propriilor amintiri – un adevărat șoc cultural. O găsise pe patul de apă privind la soarele mărit. Dăduse din cap când o salutase. Ore în șir nu se mișcase.

Louis încercase s-o facă să vorbească. Nu era bine. Ea încerca să-și uite trecutul, absolut tot.

Găsise o cale mai bună atunci când încercase să-i explice situația din punct de vedere fizic. Ea știa ceva fizică. Louis nu avea acces la facilitățile holografice și la computerul *Acului*, așa că desenase diagrame pe pereți. Dăduse din mâini până obosise și se părea că ea înțelesese destul de mult.

În a doua noapte după întoarcere, se trezise și o văzuse cu picioarele încrucișate sub ea, pe patul de apă, privindu-l gânditoare și ținând lanterna-laser în poală. Îi întâlnise privirea sticloasă, apoi își rotise brațul într-o volută largă, pentru a-i întoarce spatele, și își continuase somnul. Se trezise în dimineața următoare. „Tanj, nu se întâmplase nimic!"

În după-amiaza aceea, împreună cu ea, privi cum se ridică o erupție din soare și se întinde, se întinde, se întinde. Discutară foarte puțin.

EPILOG

Un *falan* mai târziu: zece rotații ale Lumii Inelare.

Departe, pe arcul Lumii Inelare, douăzeci și una de flăcări de lumânare străluceau puternic, la fel de puternic precum coroana soarelui hiperactiv ce se arăta de sub marginea unui pătrat de umbră.

Acul era tot încastrat în bazaltul de sub Harta Marte. Echipajul lui privea o fereastră-hologramă, furnizată de camerele sondei. Sonda se odihnea acum pe faleza ce marca marginea Hărții Marte, pe o zăpadă de bioxid de carbon, acolo unde marțienii nu ar fi îndrăznit să ajungă.

Între cele două șiruri de flăcări de lumânare, plante, și animale, și oameni mureau. Într-un număr ce ar fi făcut ca spațiul uman să arate pustiu, plantele se uscau sau creșteau monstruos. Insectele și animalele continuau să se înmulțească, dar nu după caracteristicile speciei lor. Valavirgillin se întreba de ce murise tatăl ei și de ce amețea ea atât de des, dacă totul făcea parte dintr-o condamnare generală și ce rol avea în aceasta Omul din Stele?

De la o distanță de nouăzeci de milioane de kilometri, nu se zărea nimic. Se distingeau doar flamele colectoarelor Bussard, arzând cu intensitate sporită.

— Sunt încântat să vă anunț, spuse Ultimul, că centrul masei Lumii Inelare se deplasează înapoi spre soare. Peste alte șase sau șapte rotații, vom putea seta apărarea antimeteoritică așa cum am găsit-o, astfel încât să tragă numai asupra meteoriților. Eficiența a cinci la sută din jeturile de orientare va fi suficientă pentru a menține structura pe loc.

Chmeee mormăi satisfăcut. Louis și Constructorii Orașului continuau să privească hologrma ce lucea în profunzimea bazaltului negru.

— Am învins, continuă Ultimul. Louis, mi-ai încredințat o sarcină a cărei importanță se compară numai cu însăși construcția Lumii Inelare și mi-ai cerut viața ca zălog. Acum, pentru că am învins, îți pot accepta aroganța, dar există unele limite. Doresc să te aud felicitându-mă. În caz contrar, am să-ți întrerup aerul.

— Felicitări, spuse Louis Wu.

Femeia și băiatul, care stăteau de o parte și de alta a lui, începură să plângă.

— Învingătorului îi aparține și dreptul de a fi mulțumit de sine, mormăi Kzinul. Te deranjează morții sau muribunzii? Cei demni de respectul tău ar fi trebuit să se ofere voluntari.

— Nu le-am dat această șansă. Fii atent, nu-ți cer ție să te simți vinovat...

— De ce m-aș simți? Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar morții și muribunzii sunt cu toții hominizi. Nu sunt din specia ta, Louis, și cu siguranță nici din a mea sau a Ultimului. Eu sunt un erou. Am salvat echivalentul a două lumi locuite și populația lor *este* din specia mea, sau aproape.

— În regulă, îți înțeleg punctul de vedere.

— Iar acum, cu ajutorul tehnologiei avansate din spatele meu, vreau să întemeiez un imperiu.

Louis se trezi zâmbind.

— Sigur, de ce nu? Pe Harta Kzin?

— M-am gândit la asta. Totuși, cred că prefer Harta Pământ. Teela ne-a spus că exploratorii Kzini o stăpânesc deja. Ca spirit, s-ar putea să fie similară mai mult semenilor mei, cuceritorii, decât decadenților de pe Harta Kzin.

— Probabil că ai dreptate.

— Mai mult, cei de pe Harta Pământ au împlinit un vechi vis al semenilor mei.

— Care?

— Să cucerească Pământul, idiotule!

De mult nu mai râsese Louis Wu cu atâta poftă. Să cucerească simple maimuțe!

— *Sic transit gloria mundi.* Și cum ai plănuit să ajungi acolo?

— Nu este mare scofală să eliberăm *Acul* și să-l ghidăm înapoi, prin Mons Olympus...

— Nava mea, spuse blând Ultimul, dar vocea sa își făcuse loc peste cea a Kzinului. Comenzile mele. *Acul* merge acolo unde vreau eu!

— Și unde ar fi asta? se mai auzi vocea lui Chmeee.

— Nicăieri, susură din nou Păpușarul. Nu simt nici un impuls să mă justific... Nu ești din specia mea și cum ai putea să-mi faci rău? Ai să-mi arzi iarăși hiperpropulsorul? Încă mai suntem aliați. Am să mă explic.

Chmeee stătea în picioare în fața zidului din spate, uitându-se foarte atent la Păpușar. Își scosese ghearele. Blana i se înfoiase în jurul gâtului. Era firesc.

— Am violat tradiția, spuse Ultimul. Am continuat să funcționez când moartea mă putea lovi în fiecare secundă. Viața mea a fost scoasă la mezat timp de aproape două decenii, cu riscuri crescând aproape asimptotic. Riscul a trecut, sunt exilat, dar în viață. Vreau să mă odihnesc. Poți înțelege nevoia mea de a mă odihni mai mult? În *Ac* am același confort ca și acasă, așa cum l-am înțeles eu dintotdeauna. Nava este în siguranță, îngropată în rocă, sub două straturi de *scrith,* care se compară în rezistență numai cu propria mea carcasă. Am liniște și siguranță. Dacă mai târziu voi simți nevoia să explorez, miliardele de kilometri cubi ai Centrului de Reparație al Lumii Inelare sunt chiar la ușă. Sunt chiar unde voiam să fiu, și voi rămâne aici.

Louis și Harkabeeparolyn făcuseră *rishathra* în acea noapte. (Nu: făcuseră dragoste.) Nu se mai întâmplase de mult. Louis se temuse că-i dispăruse dorința. După aceea, ea îi povestise:

— M-am împerecheat cu Kawaresksenjajok.

El remarcase. Dar ea intenționase să spună permanent, nu-i așa?

— Felicitări!

— Aici nu este locul să crești un copil. – Se jenase să spună: *Sunt însărcinată.* Firește că era însărcinată.

— Trebuie să existe Constructori ai Orașului peste tot pe Lumea Inelară. Te poți stabili oriunde. De fapt, mi-ar plăcea să vin cu tine, continuă Louis. Noi am salvat lumea. Cu toții vom fi niște eroi, presupunând că cineva ne va crede.

— Dar, Louis, nu putem *pleca*! Nici măcar nu putem respira la suprafață, costumele noastre presurizate sunt zdrențuite și ne aflăm în mijlocul *Marelui Ocean*!

— Nu suntem într-o situație atât de disperată! spuse bărbatul. Vorbești ca și cum am fi fost părăsiți goi între Norii lui Magellan. *Acul* nu este singurul nostru mijloc de transport. Există mii de discuri plutitoare de felul celui pe care l-am folosit. Există o astronavă atât de mare încât Ultimul a reușit să-i prindă detaliile pe radarul de profunzime. Vom găsi, poate, ceva intermediar.

— Va încerca aliatul tău cu două capete să ne oprească?

— Din contră. Ultimule, ne auzi?

Plafonul răspunse „da" și Harkabeeparolyn tresări.

— Ești în cel mai sigur loc posibil de pe Lumea Inelară, continuă Louis. Ai spus-o chiar tu. Cea mai imprevizibilă amenințare cu care te mai confrunți este prezența străinilor la bordul navei tale. N-ai prefera, oare, să scapi de noi?

— Fără îndoială. Am și sugestii. Să-l scol pe Chmeee?

— Nu, o să vorbim mâine.

Chiar la marginea prăpastiei, apa începea să se condenseze. De aici, curgea vertical. Devenea un râu, o cascadă de treizeci de kilometri înălțime. Baza era o mare de ceață care acoperea împrejurimile pe sute de kilometri.

Camera sondei era îndreptată în jos, de-a lungul laturii Hărții Marte, și nu le arăta decât apa căzătoare și ceața.

— În lumină infraroșie însă, priveliștea se schimbă, spuse Ultimul. Uitați-vă!

Ceața ascundea o navă. Triunghiul îngust al unei nave ciudat concepute. Nu se zăreau catarge. Doar o clipă, gândi Louis. Treizeci de kilometri în jos...

— Chestia asta trebuie să aibă mai mult de un kilometru și jumătate lungime.

— Aproape atât, fu de acord Ultimul. Teela ne-a spus că a furat o navă-colonie Kzinti.

— Okay.

Louis se decisese deja foarte repede.

— Am detașat un filtru intact de deuteriu de la sonda pe care a distrus-o Teela, spuse Ultimul. Aș putea alimenta acea navă. Călătoria Teelei a fost epuizantă, dar a voastră nu va fi necesar să fie. Puteți folosi discurile plutitoare pentru explorare și pentru comerț, când veți ajunge la țărm.

— Bună idee!

— Mai vrei un droud în funcțiune?

— Să nu mă mai întrebi vreodată asta, ai înțeles?

— Am înțeles. Răspunsul tău este evaziv.

— Corect. Poți să demontezi o pereche de discuri de păsit de pe *Ac* și să le montezi pe navă? Ele ne vor oferi posibilitatea de a ne replia, dacă vom da peste un obstacol adevărat. – Îl văzu pe Păpușar că se privește ochi în ochi și adăugă: *Ți*-ar putea salva viața. Mai există un Protector, care nu va mai trebui să părăsească Lumea Inelară, mulțumită nouă.

— Pot să fac asta, spuse Ultimul. Este însă acesta un mijloc adecvat pentru a ajunge la țărm?

— Da, interveni Chmeee. Este o călătorie lungă... o călătorie de peste o sută cincizeci de mii de kilometri. Louis, semenii tăi presupuneau că o călătorie pe mare este odihnitoare.

— Pe marea aceasta, s-ar putea să fie mai degrabă distractivă. Nu va trebui să ne îndreptăm direct spre sensul de rotație. Există o Hartă a unei lumi necunoscute în direcție opusă, la o distanță mult mai mică. – Louis zâmbi către Constructorii Orașului și continuă: Kawareksenjajok, Harkabeeparolyn, n-ar fi bine să verificăm anumite legende pe cont propriu? Poate mai creăm câteva.

GLOSAR

AEROSCUTER: Vehicul cu un singur loc utilizat pentru explorare în prima expediție pe Lumea Inelară.

ARCADĂ: Lumea Inelară văzută de pe suprafața ei. Unii băștinași cred că lumea lor este o suprafață plată, înconjurată de o arcadă parabolică îngustă.

ARM: Poliția Națiunilor Unite. Jurisdicția sa este limitată la sistemul Pământ-Lună.

BABORD: Partea stângă, atunci când se privește în sensul rotației Lumii Inelare.

CENTRUL DE CONTROL: Vezi CENTRUL DE REPARAȚIE.

CENTRUL DE REPARAȚIE: (Ipotetic) Centrul de întreținere și control al Lumii Inelare.

CENTURAR: Locuitor din centura de asteroizi, Sistemul Sol.

CZILTANG BRONE: Un dispozitiv al Constructorilor de Orașe, un fel de radiator care permite obiectelor solide, marfă, pasageri etc. să penetreze *scrith*-ul.

DISCURI DE PĂȘIT: Sistem de teleportare utilizat pe Flota Lumilor. (Alte rase cunoscute utilizează metode mai puțin sofisticate, de pildă cabine închise de transfer.)

DROUD: Un dispozitiv mic ce se cuplează pe ceafa unui împătimit al curentului, cu scopul de a regla fluxul electric spre centrul plăcerii din creierul său.

FLOTA LUMILOR: Cele cinci planete ale Păpușarilor.

FOOCH (FOOCHESTH): Bănci de piatră răspândite prin parcurile de vânătoare Kzinti.

FLUP: Sediment de pe fundul oceanului.

HIPERPROPULSORUL OUTSIDERILOR: Propulsoare superluminice, niciodată folosite de Outsideri, dar utilizate din ce în ce mai mult pentru călătoriile interstelare de către toate speciile din spațiul cunoscut.

I-A FĂCUT-O: Expresie ce semnifică utilizarea (mai ales pe ascuns) a unui tasp asupra cuiva.

LANDER: Denumire generică pentru un vehicul de transport sol-orbită.

MARELE ȘLEM: Vezi NAVA CU HIPERPROPULSIE CUANTICĂ DE GRADUL DOI

MUNȚII RĂSTURNAȚI: Munți care se ridică pe lângă Zidurile de Margine. Ei posedă propriul lor sistem ecologic. Reprezintă o etapă în circulația *flup*-ului.

NAVA CU HIPERPROPULSIE CUANTICĂ DE GRADUL DOI: Dezvoltată de Păpușarii Pierson, este infinit mai rapidă decât cea construită de Outsideri. *Marele Șlem* a fost astronava prototip, prima care a vizitat centrul galactic.

OCHIUL FURTUNII: Forma curenților de aer, a vânturilor care se formează în jurul găurii făcute de un meteorit în fundația Lumii Inelare.

OUTSIDER: Formă de viață inteligentă a cărei biochimie este bazată pe heliu lichid și efecte termoelectrice. Outsiderii călătoresc de la o stea la alta pe astronave cu viteze subluminice, comercializând informații.

PLANTA SPAGHETE: Plantă comestibilă de pe Lumea Inelară, având această formă evidentă.

PLANTA WEENIE: Plantă comestibilă, răspândită în zonele umede de pe Lumea Inelară, asemănătoare pepenilor sau castraveților, dar care crește în lanț; un fel de aglomerări de rădăcini care se dezvoltă din noduli.

RĂDĂCINA COT: Plantă de pe Lumea Inelară, crescută pentru împrejmuiri.

RISHATHRA: Practicarea unor relații sexuale cu persoane din afara propriei specii (dar de tip hominid).

SCRITH: Material extrem de dens, a cărui rezistență la rupere este de ordinul forțelor nucleare. Din el este alcătuită structura de rezistență a Lumii Inelare; de asemenea, el formează baza tuturor formelor de relief ale acesteia. Zidurile de Margine sunt și ele construite din *scrith.*

SPAȚIU UMAN: Mulțimea sistemelor solare locuite de oameni.

SPAȚIU CUNOSCUT: Regiune galactică cunoscută omenirii prin explorarea făcută atât de oameni, cât și de alte specii.

STAZĂ: O condiție în care timpul se scurge foarte încet. Raportul poate fi enorm: o jumătate de miliard de ani timp real pentru câteva secunde în stază. Un obiect în stază este cvasi-invulnerabil.

TANJ: Acronim slang (nu există dreptate pe lumea asta!) folosit ca înjurătură.

TASP: Un dispozitiv miniatural de stimulare de la distanță a centrului plăcerii din creierul uman.

TERRAFORMARE: Modificarea unei planete pentru a o face asemănătoare Pământului.

TRIBORD: Partea dreaptă, atunci când se privește în sensul de rotație a Lumii Inelare.

TRUSTER: Propulsor fără reacție care a înlocuit motoarele de fuziune pe toate astronavele, cu excepția crucișătoarelor de război.

PARAMETRII LUMII INELARE

30 ore = o zi pe Lumea Inelară

7,5 zile = o rotație completă a Lumii Inelare

75 zile = 1 falan

Masă = 2×10^{30} grame

Rază = 152.000.000 kilometri

Circumferință = 955.200.000 kilometri

Lățime = 1.595.200 kilometri

Suprafață = $15,54 \times 10^{14}$ kilometri pătrați (aproximativ 3.000.000 de suprafețe terestre)

Gravitația la sol = 0,992 g

Zidurile de Margine se ridică la 1.600 kilometri spre interiorul Lumii Inelare

Steaua centrală: tip G3, foarte apropiată de tipul G2, puțin mai mică și mai rece decât Sol.

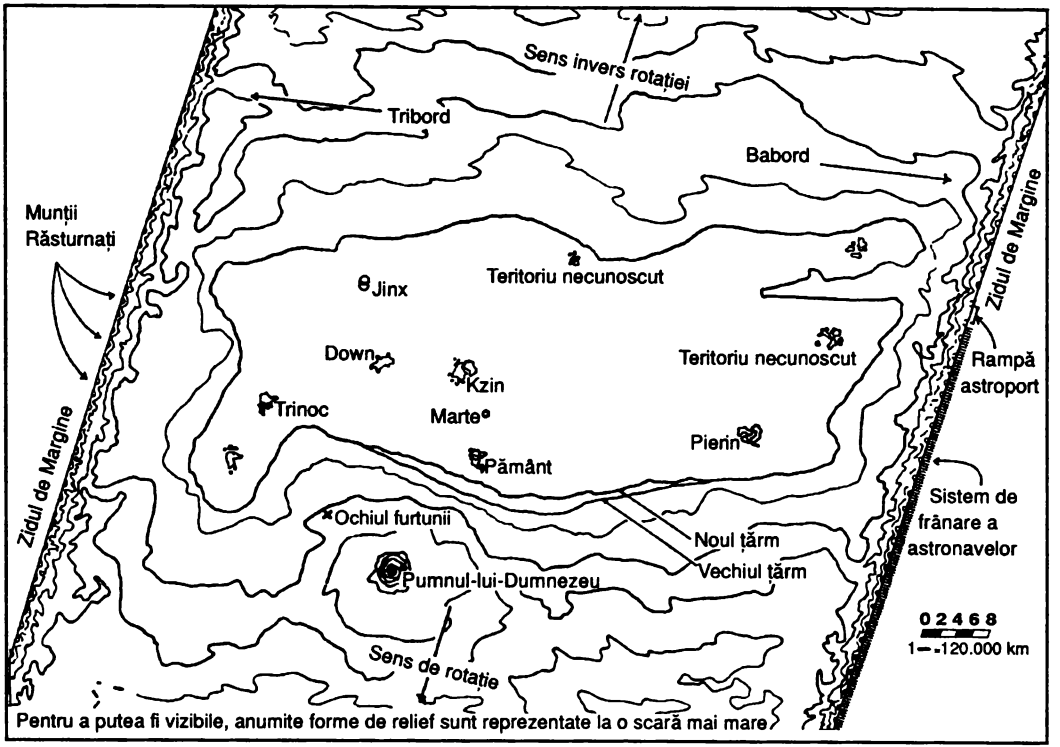

Pentru a putea fi vizibile, anumite forme de relief sunt reprezentate la o scară mai mare

CUPRINS

DEDICAȚIE 5

PARTEA ÎNTÂI

1. CABLAT 7
2. RECRUTAREA 16
3. O FANTOMĂ ÎN ECHIPAJ 26
4. DESCENTRARE 31
5. SIMPTOMELE READAPTĂRII 36
6. „IATĂ ACUM PLANUL MEU...“ 45
7. PUNCT DE RĂSCRUCE 55
8. LUMEA INELARĂ 63
9. PĂSTORII 72
10. GAMBITUL ZEILOR 82
11. GIGANȚII IERBII 91
12. FLOAREA-SOARELUI 99

PARTEA A DOUA

13. ORIGINILE 107
14. PARFUMUL MORȚII 117
15. OAMENII-MAȘINĂ 126
16. STRATEGII DE COMERȚ 136
17. SOARELE MIȘCĂTOR 146
18. FERMA DIN UMBRĂ 153
19. ORAȘUL PLUTITOR 160
20. ECONOMIA ÎN LYAR 168
21. BIBLIOTECA 177
22. MARELE JAF 188

PARTEA A TREIA

23. OFERTA FINALĂ 196
24. CONTRAPROPUNERI 206
25. SEMINȚELE IMPERIULUI 215
26. DINCOLO DE APE 225
27. MARELE OCEAN 233
28. HARTA KZIN 244
29. HARTA MARTE 253
30. MANEVRE DE CULISE 263
31. CENTRUL DE REPARAȚIE 272
32. PROTECTOR 281
33. $1,5 \times 10^{12}$ 289
EPILOG 297
GLOSAR 301
HARTA 304

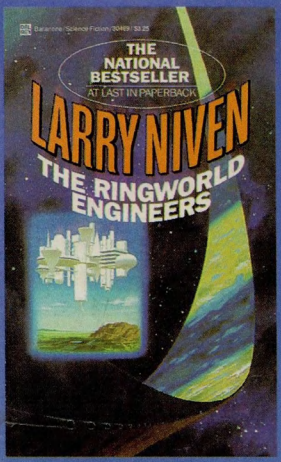

O altă capodoperă a unui maestru al literaturii SF!

Lumea Inelară este un concept ameţitor, care poartă evoluţia viitoare a tehnologiei spaţiale pe culmi nebănuite.

CUM ŞI DE CĂTRE CINE A FOST FĂURITĂ LUMEA INELARĂ?

Răspunzând la această obsedantă întrebare, Larry Niven a scris, la 10 ani după publicarea ***Lumii Inelare***, pentru care a obţinut premiile Hugo şi Nebula, o continuare cel puţin la fel de senzaţională, cu aventuri şi surprize fascinante.

Louis Wu descoperă că Lumea Inelară nu mai e stabilă şi urmează să se autodistrugă în câteva luni. Pentru a împiedica dezastrul, el trebuie să localizeze centrul de control al legendarilor ingineri care au construit Lumea. Căutarea se va transforma într-o aventură captivantă, punctată de tehnologiile misterioase şi spectaculoase pe care doar Niven le poate evoca.

ISBN 973-601-353-7
9 789736 013539

Editura Teora
Lei 20 000